

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINFUL LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 5 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

Başlık

Yazarlardan Bir Not

Karakter Listesi

Önsöz

1. JANE COBALT
2. THATCHER MORETTI
3. JANE COBALT
4. THATCHER MORETTI
5. THATCHER MORETTI
6. JANE COBALT
7. JANE COBALT
8. JANE COBALT
9. THATCHER MORETTI
10. JANE COBALT
11. THATCHER MORETTI
12. THATCHER MORETTI
13. THATCHER MORETTI
14. JANE COBALT
15. JANE COBALT
16. THATCHER MORETTI
17. JANE COBALT
18. THATCHER MORETTI
19. JANE COBALT
20. THATCHER MORETTI
21. THATCHER MORETTI
22. JANE COBALT
23. THATCHER MORETTI
24. JANE COBALT

25. [THATCHER MORETTI](#)
26. [THATCHER MORETTI](#)
27. [JANE COBALT](#)
28. [JANE COBALT](#)
29. [JANE COBALT](#)
30. [THATCHER MORETTI](#)
31. [JANE COBALT](#)
32. [THATCHER MORETTI](#)
33. [BANKS MORETTI](#)
34. [JANE COBALT](#)
35. [JANE COBALT](#)
36. [THATCHER MORETTI](#)
37. [THATCHER MORETTI](#)
38. [BANKS MORETTI](#)
39. [THATCHER MORETTI](#)
40. [THATCHER MORETTI](#)
41. [JANE COBALT](#)
42. [THATCHER MORETTI](#)
43. [THATCHER MORETTI](#)
44. [THATCHER MORETTI](#)
45. [BANKS MORETTI](#)
46. [JANE COBALT](#)
47. [JANE COBALT](#)
48. [THATCHER MORETTI](#)
49. [JANE COBALT](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Ayrıca Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında Telaffuz](#)

[Sözlüğü Teşekkür](#) .

SINFUL LIKE US

BOOK 5 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
KRISTA & BECCA
R T C H

Bizim Gibi Günahkâr Copyright © 2019 by K.B.
Ritchie Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak Görseli ©Shutterstock
Twin Cove Designs tarafından kitap kapağı tasarımı

www.kbritchie.com

Yazarlardan Bir Not

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir. Günahkâr Like Us için telaffuzları içeren bir sözlük kitabın sonunda yer almaktadır.

Bizim Gibi Günahkâr, Bizim Gibi Serisi'nin beşinci kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değişse de, önceki romanlarda yer alan olayları anlamak için yayın sırasına göre okunmalıdır. Bizim Gibi Günahkâr
Tangled Like Us'tan sonra okuyun.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. [*Bizim Gibi Hasarlı*](#)
2. [*Bizim Gibi Aşıklar*](#)
3. [*Bizim Gibi Alfalar*](#)
4. [*Bizim Gibi Karışık*](#)
5. [*Bizim Gibi Günahkâr*](#)

6. Bizim Gibi Dik Başlı

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

[Jane](#) - 23
[Charlie](#) - 21
[Beckett](#) - 21
[Eliot](#) - 19
[Tom](#) - 18
[Ben](#) - 16
[Audrey](#) - 13

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway

[Maximoff](#) - 23
[Luna](#) - 18
[Xander](#) - 15
[Kinney](#) - 13

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

[Sullivan](#) - 20

[Winona](#) - 14

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Hales, Cobalt ve Meadows'u koruyan korumalardır.

Güvenlik Gücü Omega

[Akara Kitsuwon \(lider\)](#) - 26

[Thatcher Moretti](#) - 28

[Banks Moretti](#) - 28

[Farrow Keene](#) - 28

[Oscar Oliveira](#) - 31

[Paul Donnelly](#) - 27

[Quinn Oliveira](#) - 21

Güvenlik Gücü Epsilon

Jon Sinclair (lider) - 40'lar

Tony Ramella - 28

O'Malley - 27

...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa

Price Kepler (başrol) - 40'lar

...ve daha fazlası

Önsöz

YAKLAŞIK 1 YIL ÖNCE

JANE COBALT

Göl evinin sessiz gecesinde, deri bir kanepeye kıvrılmışım. Ağlamaktan gözlerim yaşarmış, kucağımda pastel mor kırtasiye kâğıdı, tükenmez kalemimi mürekkepli sözcüklerin üzerinden kaldırıyorum, midem bulanıyor.

Dağınık karalamalarıma uzaklardan bakıyorum. "Bu son değil," diye fısıldıyorum, kalan iyimserliğime tutunarak.

Yapayalnızım ve kendi kendime konuşuyorum. O zaman kesin: mutlu ya da üzgün, susamıyorum.

Kuzenlerim, kardeşlerim ve korumalarım geceyi yatak odalarında geçirirken ben oturma odasında, yanan şöminenin yanında pazen pijamalarımınla ısınmaya çalışıyorum.

Yalnızlık sessizliğini sevmiyorum ama alevlerin çıtırtısı sessizliği biraz olsun dolduruyor. Karanlık duvarlarda ışık titriyor ve ben bir nefes üflüyorum. "Hadi, Jane."

Kalbim kırıldı. Yakın zamanda.

Kanayan parçalara ayrılmış ve ben bu acı verici duygularla oturmamaya çalışıyorum. "Her şeye dayanabilirsin," diye mırıldanıyorum. "Sen bir Kobalt'sın." Boğazıma bir yumru oturuyor ve *duygularımı* bastırmak için ağzımın içini ısıtıyorum - şimdiye kadar inşa ettiğim tüm zırhları delen duygular.

Bugünlerde bir Cobalt olmak istediğimden emin değilim ve bu düşünce bile bana saygısızlık gibi geliyor. Ailem benim her şeyim.

Ama sevdiğim insanlar tarafından incitilmeye hiç hazır değildim. İki *Cobalt* tarafından. Ailem tarafından.

Bana inanmaları ve güvenmeleri gerekmiyor mu? Hayatımda şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmadığım halde. Yine de, en iyi arkadaşım la yasak bir ilişki yaşayabileceğime inananlar onlardı.

Oh, ve o en iyi arkadaş benim *kuzenim* olur.

Bu düşünülemez. *Hayatımda* hiç hayal bile etmemiştim.

Yüzüm buruşmaya başlıyor ve sonra annemle babamın yarın göl evinde olacaklarını hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum. O zaman onlarla yüz yüze gelmek zorunda kalacağım.

Hazır olduğumu söyleyemem. Yuvarlanırken olmaz. Sevdiğimden daha acınası bir halde.

Kendime iç çekiyorum. Bir aslanın vahşi kükremesi nerede? "Pençeler nerede?" Mırıldanıyorum ve bir tutam dalgalı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Tanrım, tekmelenmiş ve ezik hissediyorum. İlk doğan *Kobalt* olarak, içlerinde en vahşi, en hırçın ve en cesur olmam gerekirdi.

İnsanların içine sıçrayabileceği bir su birikintisi değil.

Sesim daha yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Neşelen." Yakında bir tur otobüsünde olacağım ve *Moffy* ile zedelenen arkadaşlığımı yeniden inşa etme yolunda ilerleyeceğim.

Başımı sallıyorum. *İyi olacağız.*

Berbat bir *Aralık* ayının iyi tarafı bu. Bir nefes daha alıyorum ve kırtasiye kağıdına daha fazla odaklanıyorum.

Parmaklarım el yazımın üzerinde geziniyor, en üste birkaç kelime karalanmış:

Thatcher Moretti için.

Listeyi yazmaya devam ediyorum.

- *Benimle birlikte arabama binmeni tercih ederim. Güvenlik aracıyla takip etmene gerek yok.*

- *Hayranlar yaklaşabilir, ancak olası bir tehdit olduklarını düşünüyorsanız, lütfen yanıma yaklaşmalarına izin vermeyin.*

- *Çok konuşurum. (Eğer seni rahatsız edersem, lütfen bana haber ver.)*

Yepyeni korumam için notlar alarak birkaç dakika daha geçiriyorum ve sadece üç kelimeyle bitiriyorum.

Yazıyorum: *Beni güvende tut.*

Kalemimi kâğıdın üzerinden aldıktan sonra etrafıma bakıyorum. Yarı yarıya kedilerimden birinin bana eşlik etmesini bekliyordum. Smoky Dağları'ndaki göl evinde değiller.

Yalnız kalmayı gerçekten sevmiyorum ve bu söylentiler Moffy ile arama bir şey soktu. Ben yalnız bir adada dururken onu daha da denize itiyor.

Onuncu kez nefes alıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Hiç düşünmeden yeni korumama mesaj atıyorum: *İstediğin liste bende. Hâlâ uyanıksan şimdi üzerinden geçebiliriz. Oturma odasındayım.*

Saat geç ve büyük ihtimalle uyuyordur. Ama telefonumu kucağıma indirdiğimde ekranda bir mesaj beliriyor.

Bir dakika içinde aşağıda olacağım. - Thatcher

Küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştirmeye çalışıyor. Thatcher'ın çağrım üzerine gelmesi benim için yeni bir şey. Son zamanlarda ve çok yavaş bir şekilde, onun benim ekibime transfer edildiğini fark ediyorum.

Sadece geçici olarak.

O benim ikinci korumam sayılır. SFO'nun en genç koruması Quinn Oliveira hâlâ benim korumam. Hayırseverlik FanCon'u boyunca beni koruyacak iki adamım olacak.

Döşeme tahtaları gıcırdayınca yukarı baktım.

Thatcher üçüncü kat balkonundan merdivenlere doğru ciddi bir otoriteyle yürür. Bir tür otoriter güven. Sanki tek bir ölüm kalım görevindeymiş gibi. Beni çok daha uzun bir an, hatta daha da uzun bir dakika için cezbediyor, bana onun güvenlik içinde bir *lider olduğunu* ve ilk kez bir lider tarafından korunduğumu hatırlatıyor.

Omuzları sıkı sıkıya bağlı, elinde bir radyo var ve ciddi bakışları oturma odasını tarıyor, *beni tarıyor*.

Gözlerime odaklanıyor, tahminimce kırmızı ve kan çanağı olmalı. Çünkü bakışlarını uzun süre üzerimden ayırmıyor. Aynı zamanda merdivenlerden aşağıya doğru yürüyor.

Ve bana yaklaşıyor.

Notlarımı kanepeye bırakıp ayağa kalkıyorum. Selamlamak için elimi uzatmayı planlıyorum ama onun heybetli *boyu* dikkatimi çekiyor.

Oh...

Gözlerim yavaşça açılıyor.

O bir baş melek. Beni korumak için gönderilmiş. Ve bunu ilk kez düşündüğümünden de şüpheliyim - çünkü sevgili Tanrım, benzetme uyuyor.

Bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırıyorum, ellerim doğal olarak geniş kalçalarımın üzerine yerleşiyor. "Belli ki daha önce birçok kez karşılaşmışız," diyorum yüksek sesle.

Başını salladı. "Evet. Öyle." Sanırım dudağının kenarı neredeyse kalkıyor ama sonra ağzını ovuşturuyor. Stoik yüz hatlarından başka bir şey geçmiyor. Telsizini siyah pantolonunun kemerine takıyor, ben pijamalıyken o da siyah düğmeli bir bluz giymiş. "Ama bu farklı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nasıl yani?"

Sert bir elini, uzun parçaları kulaklarının altında kıvrılmış, dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Seni korumak için buradayım Jane. Artık benim önceliğim sensin."

"Lider olmana rağmen mi?"

"Lider olmama rağmen," diye onaylıyor. "Benim için en önemli şey senin güvenliğin." Bakışlarımı tutuyor.

Başka tarafa bakmak istemiyorum. Hatta daha da yaklaşıyorum. "Sana Jane dememi mi tercih edersin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum usulca, onun büyüüne kapılmış bir halde. Thatcher'ı deşifre etmek zor olabilir ama onun güçlü varlığını olağanüstü rahatlatıcı bulduğumu fark ediyorum. Tüm koruyucu tavrı odayı sarıyor ve etrafımı sarıyor - sanki sessizce emrediyormuş gibi: *Ben senin için buradayım*.

Sıcaklık uzuvlarıma yayılıyor ve bu güvenli hissin tadını sonsuza kadar çıkarabilirim. Belki de bu yüzden boynum ağrırken bile gözlerimi onun gözlerinden ayırmıyorum.

"Size Thatcher mı demeliyim?" Ona *Bay* dediğimden beri *Moretti* daha önce (biraz sarhoştum) ve *Thatcher*'ın *iyi olduğunu* söyledi.

Başını sallıyor. "*Thatcher* işe yarar. Tabii bana başka bir isimle hitap ederken daha rahat hissetmiyorsan."

"Hayır," diyorum hemen. "Adını seviyorum. Sana özgü bir isim. Başka Thatcher tanımıyorum." Hâlâ dikkatle birbirimize bakıyoruz ve onun kan çanağına dönmüş gözlerimi okuyup okumadığını anlayamıyorum. Ağladığımı biliyordu.

"Başka Janes tanımıyorum," diye itiraf ediyor.

Neredeyse gülümseyecektim. "Jane'in hep yaygın bir isim olduğunu düşünmüşümdür. Lisede benim sınıfımda beş kişi vardı. Ama zaten çoğu insan bana tam adıyla hitap ederdi." Ayaklarımın üzerinde öne doğru sallanıyorum. "Ben Jane Cobalt'tım. Hâlâ da öyleyim sanırım." Ailemi düşünüyorum.

Annemi ve babamı düşünüyorum ve dudaklarım çatılıyor. Gözlerim yanıyor.

Thatcher bakışlarımı hiç kesmiyor. "Bak, bir şey söylemek bana düşmeyebilir ama şunu bilmelisin ki bunu atlatacaksın."

Gözlerindeki rahatlığı kavırıyorum. Bugün erken saatlerde Thatcher buradaki hemen herkese bu tür suçlamaların nasıl bir his olduğunu bildiğini söyledi. Ben de "Bir ikiz olarak daha önce de kaba sorularla karşılaştığınızı söylemiştiniz, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet. Bu ve daha fazlası." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Lisedeki çocuklar kardeşimle birlikte eğlenmek için bazı şeyler yaptığımızı söylerlerdi."

Şeyler.

Sanırım enstest ilişkilere kadar uzanıyor, bu yüzden şimdi benimle ilişki kurabiliyor. Profesyonel kalmak için mi yoksa geçmiş hakkında konuşmak zor olduğu için mi kendini sansürlediğini merak ediyorum. Her iki durumda da, burnumu sokmayacağım.

Başımı eğiyorum. "Kardeşinle ilişkini değiştirdi mi?" Başını sallıyor.

Ellerim kalçalarımın altına düşüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Korktuğum başıma geldi. Bu söylenti Moffy ile olan ilişkiyi sonsuza dek yok edecekti.

"Bu bizi daha da yakınlaştırdı," diyor Thatcher. "Daha da güçlendik."

Daha güçlü.

İçime çekiyorum. "Bunu Moffy ve benim için çok istiyorum." Yanan şömüne kütüklerine bakıyorum. "Sanırım şansımız yarı yarıya."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. Sormak bir saniyesini alıyor. "O kadar emin değil misin?"

Kedi kovalayan iplik toplarından oluşan pijamamın kırıksıklıklarını düzeltiyorum. "Beni ve ailemi çoğu kişinin tanıyamayacağı kadar iyi tanıdığını biliyorum çünkü sen bir korumasın ve ben seni asla tam olarak tanıyamayabilirim ve bu sorun değil." Çabuk konuşuyorum. "Ama ben annem değilim. Kendimden her zaman o kadar emin değilim, öyle olmayı dilediğim zamanlarda bile ve bir savaşçı *tanrıça değilim, öyle olmayı dilediğim zamanlarda bile.* Olasılıkları oluştururken bunu hesaba katmak zorundayım."

Thatcher bana öyle bir bakıyor ki nabzım hızlanıyor, kalbim çarpıyor ve sessizliği doldurmak için daha fazla kelime bulurken dudaklarım aralanıyor.
"Katılıyor musun?" Merak ediyorum.

Neredeyse başını sallayacaktı ama hareketi nasıl kestiğini görüyorum. Ve sadece "Bence kendine çok yükleniyorsun Jane." dedi.

Sonunda adımı yumuşak bir şekilde söylemesi hoşuma gitti ve ben güvence aramıyordum, ama aslında bunu hiç umursamadım, sanırım bu da hoşuma gitti.

"50-50 değil. 70-30 o zaman," diyorum. "Moffy ve ben daha güçlü çıkıyoruz."

"90-10." Gözleri *neredeyse* boynuma inecek ama yine hareketi yarıda kesiyor ve sonra başıyla kanepeyi işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

Nedense yanaklarım alev alev yanıyor. "Oturabilirim." Kanepeye dönüp kâğıtları kucağıma yayıyorum. Sessizlikte ona birkaç bakış fırlatıyorum.

Thatcher deri bir sediri çekmeden önce bana bakıyor.

Notlara odaklanmakta zorlanıyorum. Dik oturarak avuçlarımı kâğıdımın üzerine koyuyorum. "Ben mesaj atmadan önce uyuyor muydun?" Onu uyandırıp uyandırmadığımı merak ediyorum.

Önümde oturuyor, duruşu sert, hâlâ sessizce emrediyor. "O kadar uzun değil."

Yani yataktaydı. "Neden pijamalarla gelmedin?" Elimi kaldırdım. "Meraklı davrandıysam özür dilerim. Feci derecede meraklıyım, bunu zaten biliyor olabilirsin."

Korumalar konuşur. Elbette işyeri dedikodusu vardır ve güvenliğin işyeri de ben ve ailemdir. Artı, Thatcher benim *korumam* bile değilken tüm kedilerimin isimlerini biliyordu.

Bu gerçek bile tek başına oldukça çekici. Ve bu, beni korumakla görevlendirilmeden önce hayatıma dikkat ettiği anlamına geliyor.

Thatcher ellerini birleştirir, dirseklerini kalçalarına dayar. "İyisin Jane." Kısa bir soluk alır. "Görevdeyken giymeyeceğim bir şeyle senin yanında olmam uygun olmaz."

İlginç. Biraz öne eğildim. "Ama yakında SFO ve kuzenlerim ve kardeşlerimle bir tur otobüsünde olacaksın, bu yüzden çizgiler kaçınılmaz olarak bulanıklaşacak?"

Hiç çekinmiyor. "SFO, müşterilerimizle yakın mesafedeyken profesyonelliği koruyacaktır. Aileniz gelmeden önce bu detayları konuşmak için bir güvenlik toplantısı yapacağız." O bir dost koruma değil. Bana yumruk atmayacak ya da yanımdaki kanepeye uzanmayacak.

Anlıyorum.

"Doğru," diye nefes alıyorum ve saçlarımı arkadan at kuyruğu şeklinde bağlıyorum, birden ısınıyorum. "Profesyonellik senin için önemli mi?"

Elini ağzına götürüp başını sallıyor.

Gerginim, onu okuyamıyorum. Hava yeni bir tür sıcaklıkla yoğunlaşıyor. "Buna saygı duyuyorum. Hem de çok."

"Minnettarım." Boğuk sesi vücudumun üzerinde sıcak kömürleri tırmıklayabilirdi.

Thatcher'ın fiziksel olarak ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemeye çalışıyorum ama *oturduğu yerden* güçlü bir erkeklik yayıyor. Sanki beni kollarına alıp cennete taşıyabilirmiş gibi. Güvenli ve güzel bir yere.

Boğazımı temizliyorum. "Eğer yorgunsan, bunu çabucak halledebiliriz."

"Uyanığım," diyor Thatcher. "Ve hızlı olmak zorunda değil. Göl evinden ayrılmadan önce her şeyi hallettiğimizden emin olmak istiyorum." Elini bana doğru uzatıyor ve omuzlarım çöküyor. Merakla ona bakıyorum.

Ne yapmak üzere?

Thatcher aniden kıpırdamadan duruyor, eli benden birkaç santim ötede. "Alabilir miyim?" Mor kâğıda başıyla işaret ediyor.

"Oh...evet. Evet, tabii ki." Ellerimi kucağımdan kaldırıyorum ve o da kırtasiye kâğıdını alıyor. *Notları istiyor, Jane. Sana cinsel anlamda dokunmak için değil.*

Bu da fanteziden başka bir şey olamayacak kadar orgazmik olurdu. Ve birbirimiz için ne olduğumuzu pekiştirdik.

Profesyonel.

Saygılı.

Koruma ve müşteri.

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "El yazım okunaksız olabiliyor, bu yüzden listeyi sizin için daktilo etmekten mutluluk duyarım."

Notlara konsantre oluyor. "El yazını okuyabiliyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bütün tavuk çiziklerini okuyabiliyor olmalısın."

"Hayır," diyor, hem benimle konuşup hem de işini yaparak birden fazla görevi iyi bir şekilde yerine getiriyor. "Seninkini okumak pratik gerektiriyor."

Gerçek: Thatcher Moretti el yazımı deşifre etmeyi kendi kendine öğrendi. Bunu yapmak zorunda değildi. Eski emekli korumam hiç yapmadı.

Nabzım hızlı atıyor. "Biliyor musun," diyorum yüksek sesle düşünerek, "seni on yedi yaşından beri *tanıyorum*."

Bana bakıyor.

"Bunu zaten biliyorsun," diye ekliyorum çabucak, kızarıklık boynuma doğru süzülüyor. "Çünkü o zaman tanıştık. On yedi yaşındaydım..." Aman Tanrım, neden bu gerçeği tekrar ediyorum? "Ve sen yirmi iki yaşındaydın. Şimdi yirmi yedi yaşındasın."

Pijama üstümü terleyen göğüslerimden uzaklaştırıyorum. "Daha yaşlı görünüyorsun, çok güçlüsün... yirmi yedi."

Kapa çeneni, Jane.

Konuşmayı bıraktığımı gördü. "Jane-"

"Bu tam olarak nasıl çalışıyor?" Ve işte benim koca ağzım, az önce üzerine kelime kustuğum yeni korumamın sözünü kesiyor. "Daha önce hiç 7/24 çalışan *iki* korumam olmamıştı ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Yani sen geçicisin." Karmakarışık düşüncelerimi silkeledim. "Yani, sen ve ben, biz geçiciyiz."

Nadiren bu kadar telaşlanırım ve ağır nefes alıyorum.

Çok ağır.

Thatcher bir saniye daha sessiz kalıyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Birkaç nefes daha alıyorum.

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Quinn'le birlikte çalışıyorum, bir şeye ihtiyacın olursa ya ona ya da bana gelebilirsin."

Neyse ki benim gereksiz saçmalıklarımı atladı. "Merci." Durakladım. "Fransızca biliyor musun?"

Notalara geri dönüyor. "Öğrenmeye çalışıyorum ama basit cümlelerden fazlasını öğrenebileceğime söz veremem."

"Akıcı konuşamıyorsanız sorun değil. İhtiyacınız olan her şeyi tercüme edebilirim."

Notları tekrar tarayarak başını sallıyor. "Kimin kullanacağı konusunda bir tercihiniz var mı?"

Biraz öne doğru kayıyorum. "Bu değişir. Kendini iyi bir sürücü olarak görüyor musun?"

Neredeyse gülümseyeceğine yemin edebilirim. "Evet."

Dudaklarım kalkıyor. Tek kelimelik cevabı büyük bir güven taşıyor. "O zaman araba kullanmayı bırakmayı tercih ederim."

Thatcher başını sallıyor. "Anlaşıldı." Sıraladığım tercihlerden birkaçını daha tartışıyoruz. Çoğunlukla hayranlara, kalabalığa ve evdeki güvenliğe karşı nasıl tepki verdiğimi

-ki bu gerçekten otobüs.

"Kalabalıkta sırtına yapışabilirim," diye uyarıyorum onu.

"Ben de bunun için oradayım." Thatcher bana baktı. "Eğer düşmanca tehditler varsa, sana dokunmam gerekecek. Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet." *Bu benim için sorun değil.* Boğazımdaki düğümü yutuyorum, bacaklarımın arasında nabız atmamaya çalışıyorum. Onun yerine ayak bileklerimi çapraz yapıyorum. "Yani... Sanırım bu kadar mı?"

Kağıdı cebine atıyor.

Ayağa kalkıyorum.

Çok daha uzun duruyor.

Kafamı kaldırdım ve bir şey fark ettim... Yüksek sesle fark ettim. "Bu aslında birlikte ilk yalnız kalışımız." Hava ölümcül bir şekilde geriliyor.

Thatcher gözünü bile kırpmıyor.

Nefesim daralıyor. "Ben..." Başımı sallıyorum, daha fazla kelime bulmaya çalışıyorum.

"Benimle yalnız kalmaktan memnun musun?" Alnındaki çizgiler kırışıyor.

Fısıldıyorum, "Öyleyim." Artık benimle birlikte olduğu için bunun on kat daha fazla olacağını biliyorum. "Sen... beni çok rahat hissettiriyorsun." Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama bir esneme öne doğru ilerliyor ve avucumun içine öksürüyorum.

Başını sallıyor, kollarını kavuşturuyor, sonra mikrofonunu tıklamak için kavuşturduğu kollarını açıyor. "Gözünüzü havadan ayırmayın." Bir duraklama. "Anlaşıldı." Bana bakıyor. "Biraz uyumalısın. Sanırım yola çıktığımızda iyi olacağız."

Merdivene doğru birkaç adım atıyorum. Beni izliyor ve tırabzana ulaştığımda silindir şapka taklidi yapıyorum. "À la prochaine," diyorum ona. "Bir dahaki sefere kadar demek."

Yüzünde sert, profesyonel çizgiler var. Duygulardan arınmış ama başka tarafa da bakmıyor. Başını sallıyor ve "İyi geceler Jane." diyor.

Bir dahaki sefere kadar. Sınırlarımız pekişmiş, sağlamlaşmış ve kalıcı olarak belirlenmiş olarak.

JANE COBALT

MEVCUT GÜN

"Bana çok fazla şey veriyorsun tatlım," diyor Thatcher, sanki ona Rolls-Royce ve elmas kaplı bir saat almışım gibi son derece ciddi bir ifadeyle.

Her ikisini de aynı zamanda *eski* korumam olan yeni erkek arkadaşına hediye edebilecek imkânlara sahibim, ancak Thatcher için henüz abartılı bir şey satın almadım. Burada olan bu değil.

Yatak odamda tamamen şaşkın bir şekilde duruyorum ve onun sessiz, cesur hâkimiyeti üzerime çöküyor. Bana eski bir denizci olduğunu, benim yirmi üç yaşına karşılık onun yirmi sekiz yaşında olduğunu ve deneyimli bir liderin ciddiyetini ve odaklanmasını taşıdığını hatırlatıyor. Artık benimle ilgilenmemesine rağmen Thatcher Moretti bana hala tek görevi beni korumak, beni topraklamak ve etrafımda bir huzur kalesi inşa etmekmiş gibi bakıyor.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel duygulardan biri. Onun sevgisi, karşılığında verebileceğim kadarını hak eden ham, dipsiz bir güvenlik.

Ama şimdiden teklif ettiğim küçücük, minicik, ufacık *hiçbir şeyi* reddediyor.

Önce dolaba, sonra da ona kaşlarımı çatıyorum. "Sence bu çok mu fazla?"

"Evet, öyle." Güçlü kollarını kavuşturmuş, savunma amaçlı değil. Bu onun her zamanki sağlam duruşu.

Pazen pijamalarım, sarıldığım pastel bluzlar, çita yelekler ve tül eteklerden oluşan ve giderek büyüyen yığınla birlikte bedenimi ısıtıyor.

Askılar hala kıyafetlere bağlı.

"Dolabın sadece %30'unu temizledim," diyorum ona, "ve artık birlikte yaşıadığımıza göre %50'sine izinlisin."

Thatcher bir elini ağızına götürüyor ve aynı anda spor çantasına bakıyor gibiyiz. Topladığı eşyalar komodininin üzerinde duruyor. Beyaz kedim Ophelia çantayı koklarken, iki hiperaktif calico'm topuklarımızın etrafında koşuşturuyor.

İkimiz için de batıyor. Benim odamın artık *bizim* odamız olduğunu.

Sadece iki gündür resmi bir çiftiz. Sadece iki gün ve o şimdiden benim yanıma taşınıyor. Ama toplum içinde sahte randevularla geçirdiğimiz zamanı hesaplarsam, çok daha uzun süredir birlikteyiz.

Dün Thatcher'ın güvenliğin konağındaki son gecesi idi ve sadece yarım saat önce odama geldi ve spor çantasını yere attı.

Bakışlarımız birbirine dönüyor ve "Dolabın %20'sine bile ihtiyacım yok" diyor.

Bu mikroskobik rakam karşısında yüzüm düştü. "Sana kesinlikle %20'den fazlasını veriyorum. İçine bir şey koyabileceğın bir şifonyerim yok." Sadece makyaj masam için yerim var ve makyaj masasını bağışlayıp bir şifonyer almayı teklif ettiğimde de *hayır* dedi.

"Sorun değil. Şifonyere ihtiyacım yok." Thatcher kollarımdan birkaç bluzumu alıyor ve onları düzensiz dolaba geri yerleştiriyor.

"Bekle, Thatcher," diyorum o elimden daha fazla kıyafet kapmadan önce.

Sert bakışları üzerimde sabitleniyor. "Tek çekmeceyle büyüdüm, sonra da lanet bir sırt çantasıyla yaşıadım. O dolabın %15'ine yetecek eşyam bile yok."

Gözlerim büyüdü. "Yüzdeni düşürmeyi bırak."

Dudakları neredeyse kalkıyor. "Jane-"

"Hayatının büyük bir kısmını tek bir çekmecedeki, sonra da bir çantada geçirmiş olman tam da bu yüzden tüm dolabı hak ediyorsun. En azından sana %50'sini vermeme izin ver."

Thatcher başını sallamak üzereydi.

"Bu bir zorunluluk," diye ekliyorum.

Elini tıraşsız çenesinde gezdiriyor. Marangoz kalçalarımın yanında asılı duran bir püsküle vurarak konuşmamızı bölüyor. Thatcher onu tüylü karnının altından tutup yakındaki makyaj masasının üzerine koyuyor.

Thatcher'ın pembe yatak örtümün üzerindeki zebra desenli deftere nasıl baktığını fark ediyorum. O defterle bavulları açmaktan çok daha fazla ilgileniyor.

Korumam olmasına izin verilmese bile beni korumak hâlâ onun önceliği.

Birkaç metre öteden bakışlarım kornişinin güzel altın boynuzlarını, gömleksiz göğsüne yaslanmış kolyesini izliyor. Doğal saçları kaslarını takip ediyor ve gözlerimi aşağıya çekiyor.

Yontulmuş karın kaslarına ve V çizgisine, hatta daha da aşağıya, gri ipli pantolonuna ve... *büyük* sikiinin dış hatlarına. Çıkıntısında oyalanıyorum ve garip bir sessizlik geçiyor.

"Um..." Yukarı bakıyorum, dikkati zaten benim üzerimde, ama nispeten soğukkanlı.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Thatcher'ın beni bakarken yakalaması herhangi bir kızarıklığa neden olmamalı (zaten içime girmişti) ama ben kızarmaya hazırım.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve sonra "Dikkat dağıtıyor" diye açıklıyorum. *Neden açıklık getiriyorum ki?* Ellerim dolu, paketine doğru başımı sallıyorum. "Aletin." *Çabuk bitir şunu Jane.* "Büyük olduğunu biliyorsun, ikimiz de biliyoruz." Aman Tanrım.

Konuşmaya başladı ve ben sözünü kestim: "Sadece boxer-brief giymiyorsun." O benim erkek arkadaşım; artık onun yanında bu kadar telaşlı olmamalıyım.

Thatcher beni tepeden tırnağa süzerek başını sallıyor. "Onları neredeyse hiçbir zaman büzgülü pantolonlarla giymem."

"Ve kumaş ince," diye ekliyorum nedense.

Gözlerinde bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim. Ama sonra yanımdan ayrılıyor ve çantasına gidiyor.

Onu daha da merakla inceliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Çömeliyor ve bana bakıyor. "Giyiniyorum."

"Zorunda değilsin." Kollarımdaki kıyafetleri düzeltiyorum, bir askı küçük göğsümü dürtüyor. "Bunu çok beğendim." Kalp atışlarım dakikada bir mil hızla atıyor. "Seni pijamalı görmek bana sabahın köründe burada olduğunu hatırlatıyor, güvenlik ya da *gizlilik* için değil."

O burada çünkü gerçekten benimle birlikte ve dünya, güvenlik ekibi ve ailelerimiz gerçekten romantik bir birlikteliğimiz olduğunu biliyor. Bazıları diğerlerinden daha yakın zamanda öğrendi.

En hafif tabirle herkes heyecanlanmadı.

Hâlâ çömelmiş olan Thatcher bir ön kolunu dizine dayıyor. "Burada seninle olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin." Yüz hatlarımı uzaktan süzüyor, sanki yarın ortadan kaybolabilirmişim ve bana bir saniye daha ihtiyacı varmış gibi. "Ama ikimiz için de dikkat dağıtıcı olmayacağım." Güney Philedelphia'ya özgü tonu ortaya çıkıyor ve çantasında kıyafet arıyor.

Bir gülümseme yanaklarımı çekiştiriyor. "Dikkatini mi dağıttım?" Ciddiyeti beni yatağa yaklaştırıyor.

Thatcher bir çift boxer-şort ve pantolon kapıyor, sonra komuta edici bir duruşa yükseliyor. "Sikime ne kadar uzun süre bakarsan, o kadar çok içine girmek istiyorum."

Kalçam yatağımın direğine çarpıyor. Beni kollarına alıp kaldırması, içimi *doldurması için can atıyorum*. Kıyafetlerimi bırakıp onun yüksek bedenine adım atmak istiyorum. "Neden yapmıyorsun o zaman?"

"Çünkü sen normal bir kız değilsin." Hiç tereddüt etmeden ya da duraksamadan ipli pantolonunu çıkarıyor. Çıplak, kaslı vücudu fantastik romanlardaki destansı savaşçıları andırıyor ve bir şekilde o *benim* koruyucum ve çok daha fazlası. Öne çıkıp beni kaldırmasını bekliyorum ama o boxer külotunun içine giriyor.

Öne doğru çekiliyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki yakın zamanda evinize giren bilinmeyen bir tehdit, Herkül'ün soyundan geliyormuş gibi davranan ama daha çok patates kafaya benzeyen yeni bir korumanız var ve bu sabah ona tercih notlarınızı vermeniz gerekiyordu. Ki henüz bitirmedin." Elastik bandı beline kadar kaldırıyor, sonra pantolonunu toparlıyor. "Şu anda altınızı alacak birine ihtiyacınız var. Sikimi amına sokmak buna engel oluyor."

Onu seviyorum.

Ani bir duygu, helyumla dolan bir balon gibi içimde kabarıyor. Hemen ardından fokurdayan bir korku. Nabzım atıyor.

Kıyafetlerimi tekrar kavırıyorum. "Bir ilişkinin cinsel yönüne daha alışık olduğumu fark etmişsinizdir, ne de olsa sadece arkadaşça ilişkilerim oldu." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Başka her şey benim için tamamen yeni."

Thatcher başını sallar. "Biliyorum." Siyah pantolonunu giyer. "Eğer bir anlamı varsa, daha önce bir Amerikan prensesiyle çıkmadım."

Ben de başımı sallıyorum.

Ama beni korkutan şey bir ilişkinin yeni olması değil. Bir erkeği, Thatcher tarafından seilmeyi *gerektirecek* kadar aşırı derecede sevmekten korkuyorum. Zorunluluk hayattır ve onun sevgisine havaya ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duymaktan korkuyorum.

Bunu ona söyleyemem. "*Thatcher, sana sadece orta derinlikte aşık olmayı tercih ederim çünkü aşkına su gibi ihtiyaç duymak istemiyorum*" diyemem.

Sahra'da. Bir yanım onunla birlikte o geri dönüşü olmayan duygu derinliğini hissetmeyi arzuluyor ama diğer yanım buna tamamen direnmiyor.

Ne olursa olsun, önceliğimi belirlemeli ve önümdekine odaklanmalıyım - *hayır*, onun aletine değil. Daha ziyade bavuluna ve dolaba. Kucak dolusu kıyafeti pembe yorganımın üzerine fırlatıyorum. Pastel bluzlar kırıksık bir yığın halinde yere düşüyor.

Fermuarı açık spor çantasından *The Outsiders*'ın yıpranmış bir kütüphane kopyası görünüyor. Thatcher'a kitabı çoktan sordum -sadece çok uzun zaman önce kütüphaneye geri gönderilmiş gibi görüldüğü için değil, aynı zamanda Thatcher birden fazla kez iyi bir okuyucu olmadığını itiraf ettiği için.

Bildiğim şey, kitabın Skylar Moretti'ye ait olduğu.

Thatcher'ın ağabeyi kitabı her gece okurdu ve sonunda kitabı okul kütüphanesine hiç iade etmedi. Skylar'ın adı hâlâ kapağın içindeki karta karalanmış durumda.

Daha büyük gerçek: Kitap, Thatcher'ın Skylar'ın kornişinden başka sahip olduğu tek şey.

Thatcher pantolonunu ilikler. "Çantamı yatağının altına koyuyorum. Tüm kıyafetlerin dolaba geri dönebilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir *çantayla* yaşamıyorsun."

"Bu beni rahatsız etmiyor-"

"Bu beni rahatsız ediyor," diye karşı çıkıyorum. "Hem de çok." O yanıma sokulurken hızlıca düşünüyorum. "Yani bavulunu boşaltmamayı mı tercih ediyorsun? Başka bir yerde yaşamayı mı tercih edersin?"

"Hayatta olmaz." Alnında deri kıvrımları var. "Burada olmak istediğimi söyledim zaten." Daha güçlü bir şekilde, "Seninle yaşamak istiyorum, Jane." diye vurguluyor.

Ona inanarak başımı sallıyorum. Ama ikimiz de hâlâ kaşlarımızı çatıyoruz ve az önceki sesinin "*sen normal bir kız değilsin*" dediğini duyuyorum. "Müstehcen derecede zengin olduğum için bana tüm dolabı vermeye mi çalışıyorsun - çünkü bu devasa alana alıştığımı ve buna ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Günümüz Amerikan kalesi olabilecek kadar görkemli bir malikanede büyüdüm. Ama dört yıldır bu mütevazı şehir evinde yaşıyorum ve buradaki her dakikayı çok sevdim.

Thatcher bana bakıyor. "Hayır. Zengin ya da fakir hiçbir kız arkadaşımın bana yer açmak için kıyafetlerini yatağın altına sokmasını istemem."

Neredeyse gülümsememden ve kalbimin kabarmasından nefret ediyorum. Üzerime titrediğini hissettiriyor. Oldukça hoş hissettiriyor ama

hissettirmemeli. Çünkü o bana bir şey veremez.

Ben ona *hiçbir şey* vermezken o bana her şeyi veriyor. Annem ve babam hayatlarının her alanında birbirlerine eşitler.

Büyürken gördüğüm şey buydu.

İşe yaradığını bildiğim şey bu. Başarılı olduğu kanıtlandı.

Bu yüzden kararımın arkasında durmak zorundayım ve firfırlı mor bir bluzu askıdan çekiştiriyorum. "Bunu geri koymayacağım." Bluzu çok dağınık bir şekilde katlıyorum. *İşe yarayacak*. Yere koyar koymaz erkek arkadaşım eline alıyor. "Thatcher-" diye kestirip atıyorum. Çünkü firfırlı kolları askıya takmıyor ki dolaba geri koyabilsin.

Bluzu çok daha düzgün bir kare şeklinde yeniden katlıyor.

Bakışlarımız buluştu ve "Bundan fazlasını çıkarma" dedi.

Dolabın %10'unu kabul ediyor. Onun için istediğimden çok daha az ama sanırım şimdilik yeterli olacak.

Avucumu uzatıyorum. "Anlaştık."

Sert gözlerine ışık dokunuyor ve el sıkışırken büyük eli benimkini kavıyor.

Bırakmayız.

Sessiz bir anda diğer eli sırtımın alt kısmını buldu ve Thatcher başını yavaşça aşağı eğdi...

Dudaklarımız, beni onun göğsüne yapıştıran yakıcı, şehvetli bir öpücükle çarpışıyor. Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. Elektrik, her bir ayak parmağımdan başıma kadar uzuvlarımı sarıyor. Parmaklarım kıkına iniyor ve dili dudaklarımı aralıyor. *Evet*.

Tiz bir ses boğazımı gıdıklıyor ve eli flanel üstümün altından kayıyor. Tenimi kavuruyor. Taşan bir magmayız. Isı toplanıyor ve bedenlerimiz *her yerde* ten tene temas için kabarcıklı yakarışlar haykırıyor.

Sonra derin öpücüğü kesiyor, alını neredeyse benimkine değiyor ve ben ciğerlerimde kaybolan nefesi arıyorum.

"Sen..." Sert nefes alıyorum, kelimeler unutulup gidiyor. *Öpüşmekte çok iyisin ve durmakta da çok iyisin. Sen daha fazlası ve her şeysin*.

Doğruldu, bir elini başımın üstüne koydu. Gözlerimiz hâlâ sıcak, birbirimize bakıyoruz. Hevesle bakışlarını arıyorum ve bana "Biz hala gazyağıyız" diyor.

Yanıcdır.

Yanıcdır.

Gülümsüyorum. "Kulağa feci derecede doğru geliyor."

Şakağıma bir öpücük konduruyor ve birlikte kıyafetlerimizi düzenliyoruz. Benim yelek ve bluzları çıkardığım askılara o da düğmelerini ilikliyor.

"Bu sabah erken saatlerde Tri-Force'u aradım," diye itiraf ediyorum. Bakışları geriliyor. "Tony hakkında mı?"

"Oui." Yirmi sekiz yaşındaki Tony Ramella ne yazık ki benim yeni 7/24 korumam.

Ve Üçlü Kuvvet'le her gün konuşmuyorum: Alfa'dan Price Kepler, Omega'dan Akara Kitsuwon ve Epsilon'dan Jon Sinclair. Bu üç lider aslında Thatcher'ın amirleri. Onlarla yaptığım dörtlü telefon görüşmesi uzun sürmedi ama gerekli olduğunu hissettim.

Ona bir askı uzattım. "Tony'nin transfer edilmesini talep edersem *Başka bir yerde olsa bu fikre daha açık olurlardı.*"

Thatcher başını sallıyor, zaten öyle olmayacağını biliyordur. Eskiden bir liderdi, bu yüzden Üçlü Güç hakkında çok iyi bir bilgiye sahip olabilirdi. Ama bu durumu değiştirmek için daha fazla bir şey yapıp yapamayacağımı görmeliydim.

Göğsüne daha çok dönüyorum ve yukarı bakıyorum. "Beckett'in Donnelly'nin transfer edilmesi talebini dinlemeleri doğru değil. Ama yine de ben istediğimde *Tony'ye bir şans verin* diyorlar."

Kardeşim gizlice kokain kullanıyordu ve Donnelly'nin ailesinin uyuşturucu geçmişini duyunca Beckett onun taşınmasına karar verdi. Görünüşe göre Donnelly'yi yanında tutmak için uyuşturucu kullanımını bırakmak bir seçenek değildi. Thatcher bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Donnelly uzun zamandır Beckett ile birlikte. Tony seninle bir gün bile birlikte olmadı.

henüz. Kafalarındaki fark bu."

Bunu düşündüm. Yumuşak bir sesle, "Yine de Price'ın tedirginliğimi dikkate almasını istedim," diyorum.

Birkaç kez başını sallıyor. "Ben de öyle." Bir an için gözlerini kaçırıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Tony üvey annemin kardeşi olduğu için Price onunla olan sorunumun bir müşteriyi etkileyen bir aile saçmalığı olduğunu düşünüyor."

Ve güvenlikteki kan davalarından haberdar olmamam gerekiyor.

Benim sadece milyar dolarlık bir imparatorluğun varisi olmam gerekiyordu ve onun da sadece ailemi korumak için tutulmuş bir koruma olması gerekiyordu.

Ama şimdi bana daha yakın olduğu için, güvenlik ekibinin içindeki perdeler geri çekildi ve Tri-Force'un gizli kalmasını tercih ettiği profesyonel

olmayan çatışmaları ve kavgaları görebiliyorum.

Birbirimize daha derin, daha bilerek bakıyoruz. İkimiz de tedirginliğimin bir kısmının onun hislerinden kaynaklandığını *biliyoruz*.

Thatcher ve Tony arasında ergenlik döneminden kaynaklanan bir husumet var ve Tony benimle ilgilenirken bu karanlığın süründüğünü ve iltihaplandığını hayal edebiliyorum. Kendini beğenmiş kişiliğinin etrafta olmak için özellikle sinir bozucu olduğundan bahsetmiyorum bile.

Thatcher ekliyor: "Kendinizi neden rahatsız hissettiğiniz değil, sadece rahatsız *hissetmeniz* önemli olmalı. Bu yeterli. Başka herhangi bir durumda, bu nakil için yeterli *olurdu ama* bu benim hatam değil."

"Suçlu sen değilsin," diye savunuyorum.

"Onları becerdim Jane," diyor Thatcher sert bir sesle. "Price beni cezalandırıyor
-."

"Kesinlikle," diye araya giriyorum. "Price benim duygularımı dikkate alınmalıdır."

Ağır bir sessizlik çöktü.

Yüz hatları ciddi. "Price benim yaptığım şey yüzünden bu eylemi gerçekleştirdi. Size kimi suçlayacağınızı söylemiyorum ama bu olaydaki payımı kabul etmek zorundayım."

Onu ve onun sağlam, sarsılmaz özgüvenini inceliyorum. Thatcher ileriye doğru ağır adımlarla yürümeye alışkın. Sanki olması gereken buymuş gibi takımın kararlarını ve hatalarını sahiplenmekte her zaman hızlı davranıyor. Sanki yatağını toplayıp dişlerini fırçaladıktan hemen sonra "suçu üstlenmek" sabah rutinine dahilmiş gibi.

Kılıçlar ve zırhlarla birinin yanında yer almanın benim DNA'mda yazılı olduğu gibi onun DNA'sında da yer aldığını fark ettim.

"Tamam," diye başımı salladım. "Üçlü Güç'e Tony'ye ne kadar süre şans vermem gerektiğini sordum."

Thatcher son siyah düğmesini kapatırken koruyucu bakışlarını üzerimden ayırmıyor.

"Benimle iki aylık bir deneme süresi geçirebileceğini ve daha sonra uzun vadede işe yarayıp yaramayacağını yeniden değerlendireceğimizi söylediler."

Thatcher gözlerini kısar ve kıyafetlerini asmak için dolaba doğru yürür. "Kendini kapana kısılmış gibi hissetmeni istemiyorum. Eğer Tony sınırların dışında bir şey yaparsa, Üçlü Güç iki aylık süreyi kısaltabilir." Bu düşünce çenesini sıkı ve yatağa döndü, adımları inanılmaz derecede sertti.

"Sınırların dışında" bir şey olabileceği fikri endişe verici. Yaltaklanmamaya çalışıyorum. Thatcher, Tony ile aynı liseye gitmişti.

Onu benden daha iyi tanıyorsun.

"Tony daha önce hiç bir kıza istenmeyen bir harekette bulundu mu?" Ben sordum.

"Hayır," diyor sertçe. "...bildiğim kadarıyla değil." Kızgın bakışları duvarda sabitleniyor. "Yapsaydı çoktan ellerini kırmıştım."

Katlanmış giysilerimizi plastik bir kutuya koyuyorum ve Mors hemen içine atlıyor. Gülümsüyorum, küçük bir gülümseme ve ıslak burnuna parmak ucumla hafifçe vuruyorum. "Tony hakkında bildiklerimiz: Kalın kafalı, sen ve Banks'i birbirinden ayıramıyor ve başka bir adamın kız arkadaşıyla seks yapabiliyor."

Kanıt: *Thatcher'ın lisedeki kız arkadaşıyla yatmış.*

Devam ediyorum, "Sadece bu bile onu berbat bir insan ve hıyar yapar." Duraklıyorum. "İlgili başka bir şey var mı?"

Başını sallıyor, boynu tutulmuş. "Banks sana Tony'nin çoğunlukla düşünmeden saçmaladığını söyledir." Yataktan defterimi alıyor ve ikimiz de komodinin üzerindeki saate bakıyoruz.

Sabah 8:00'de güvenliğin konağında olmam gerekiyordu, sadece Tony ile notlarımı kısaca gözden geçirmek için, çünkü o benim detayımda yeni. Hâlâ zamanım var ama geç kalırsam oturma odama habersizce gelmesinden endişe ediyorum.

Thatcher bakışlarımı karşılıyor. "Tercih notlarınızı kontrol edebilir miyim?"

Başımı salladım. "Ama henüz çok fazla şey yazmadım. Ne kadar spesifik olmam gerektiğinden emin olamadım."

"Size yardım edebilirim." Spiralli defteri çevirerek açıyor, sert odağı dolu bir silah gibi. Gerektiğinde ölümcül.

Thatcher benim en güçlü kedi nanem. Şaşkın bir şekilde Walrus'la birlikte çöp kutumu yatağın altına yerleştirirken ona takılıp kalıyorum.

Sağ sayfada durur. "Bunu daktilo etmeniz ve ona e-posta ile göndermeniz ya da çıktısını almanız gerekecek. El yazınızı okuyamaz."

Midem bulanıyor. "...yapamayacağınızı unutmuşum." Thatcher'a sahip olduğum için çok şımartılmışım, benim detaylarımla ilgilenmeye başladığında büyük bir çaba göstermişti. Okunaksız el yazımı okumayı öğrenmesi falan. "Şimdi de yazabilirim."

Yatağımın kenarına oturuyorum ve telefonumun notlar uygulamasını açıyorum. Thatcher ayakta duruyor, listemi okuyor ve kasları birbirine yaklaşıyor. "Jane." Adımı şiddetle söylüyor.

"Sorun nedir?"

"Üç numaran." Omuz kasları gerildi. "*Bana hiçbir koşulda dokunmayın diye yazmışsın.*"

Dik oturuyorum. "Buna tercih listesi deniyor. Tony'nin bana dokunmamasını *tercih* ederim." Ellerinin vücudumun yakınında gezindiğini hayal etmek bile tüylerimi ürpertiyor.

"O senin koruman, tatlım."

"Onu tanımıyorum."

Thatcher bakışlarımı yakalıyor, okumak çok daha zor. "Beni tanıyıyordun ama yine de sana dokunmam için bana güvendin."

Thatcher'ın kendisini Tony ile ilişkilendirdiğini duyunca gözlerim yanıyor.

Thatcher sert ve metanetli olabilir ama beni başka bir adamın kollarına itmeyeceğini biliyorum. Korku ya da güvensizliğin onun niyetini bozmasına izin veremem. *Veremem*. Sadece benimle yeni korumam arasındaki güveni yeniden inşa etmeye çalışıyor - tahammül edemediği biri. Ciğerlerimi bıçak gibi kesiyor.

Çok sessiz bir şekilde, "Bu benim için olduğu kadar senin için de zor mu?" diye soruyorum. Burnu alevleniyor. "Akü asidi içmeyi tercih ederim."

"Sürahiye uzat," diye espri yapıyorum.

Dudakları neredeyse yukarı kalkıyor ama yüz hatlarını ciddiye kaplıyor. "Belirli koşullar altında, korumanızın ellerini üzerinize koyması gerekecek."

Çekiniyorum.

Benimle göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Sana zarar vermeyecek. Söz konusu sen ve ailen olduğunda Omega'daki yedi kişi Tony'yi üç kez kontrol ediyoruz."

"Tony'den korkmuyorum. Söylediği şeyler sadece tüylerimi diken diken ediyor, ki bu da benim altı numaram." Defteri gösteriyorum.

Thatcher sayfaya bir göz atar. "*Altı, benimle sohbet etme.*" "Ben kendimi koruyorum," diyorum ona.

"Üç numarayı ortaya çıkarmanız gerekiyor."

"Tony'nin bana dokunması bu kadar gerekli mi?"

"Eğer izin vermezsen seni koruyamaz." Thatcher yanağımı okşuyor ve kalp atışlarımın ağırlaştığını duyabiliyorum. Bana şöyle diyor: "Tony'ye güvenmen gereken zamanlar olacak. Xander'ı korumakla görevliyken senin yanında olamam ve sen de her zaman Banks, Maximoff ve Farrow'un yanında olamayacaksın." Kendisi yapamadığında bana göz kulak olmaları için onlara güveniyor. "Önemli olan senin güvenliğin. Her şeyin üstünde."

Telefonumu gevşetiyorum. "Ya *en az* dokunmayı talep edersem? Sadece kesinlikle gerekli olduğunda?"

Thatcher bir kez başını sallar. "Bu işe yarar." Ayağa kalkıyor, eli yanağımdan hiç ayrılmıyor ve bir dizini yatağın üzerine koyuyor.

Telefonum dizinin yanında yanıyor ve yorganın üzerinde vızıldıyor.
Ekranında bir mesaj yanıp sönüyor ama Tony'den değil.

Annen ve ben yoldayız. Konuşmamız lazım. - Baba.

THATCHER MORETTI

Bu içinde bulunduğum durum için garip bir durum. Günler önce, Connor Cobalt ve Rose Calloway beni profesyonel, sıkı bir koruma olarak tanıyordu. Daha fazlası değil.

Bugün, kızlarıyla çıkan adam benim.

O düğmeyi çevirmek sadece ışıkları açıp kapatmak değildir. Zifiri karanlıktan neon floresanlı bir diskoya geçmektir.

Sadece çocuklarını düşünen iki öfkeli ebeveynle yüzleşmek için zihinsel olarak hazırlanıyordum. Benim de bir kızım olsaydı, muhtemelen ilişkilerini benden gizleyen o şerefsizin canına okurdum. Gizlice dolaşmak, aileyi etkilemek için iyi bir görüntü değil.

Sadece doğru olanı yapmak istiyorum.

Bu berbat durumu düzeltin ve sağlam bir zeminde başlayın.

Ama Connor Cobalt'ın önünde duruyorum - kelimenin tam anlamıyla bu ay *Forbes*'a kapak olan bir adam - ve söyleyeceğim her şeyin beni daha derine gömebileceğini fark ediyorum.

Buzdolabı uğulduyor, buz makinesi gergin bir sessizlik içinde fokurduyor. Sıkışık mutfak, 1.80'den uzun bir adamla daha da sıkışık geliyor. Ama Connor'la aramda üç santim var.

Yine de bu odaya girip de bunu anlayabilecek tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. Jane'in babası dünyanın sahibiymiş gibi duruyor. Pahalı pantolon ve lacivert-

Mavi düğmeli bir gömlek, kolunda muhtemelen amcamın evinden daha pahalı olan Cartier marka bir saat. *Senden daha iyiyim diye* bağırان milyar dolarlık bir enerjisi var.

Kibirli.

Dengeli. Gözlerindeki bakışa ve duruşuna kadar. Dolaplara yaslanışına, ellerini tezgâhın üzerine gelişi güzel koyuşuna kadar.

Geçmişte, profesyonel bir ortamda - güvenlik meseleleri üzerine konuşurken -Connor cana yakın ve yumuşak başlıydı. Ama anladığım kadarıyla evlendiği kadından daha az ölümcül değil. Tek fark Rose size hançerini gösteriyor, o ise hançerini arkasına saklıyor.

Sessizlik artıyor.

Yabancı bir bölgedeyim ama bu ilk kez olmuyor. Jane'i kontrol ediyorum. İçgüdüsel olarak. Mutfak kemerinden bakıyorum ve onu pembe koltukta annesiyle sessizce konuşurken görüyorum. Jane gözlerimi yakalıyor ve bana cesaret verici bir baş selamı veriyor.

"Bana bir içki ikram etmek ister misin?" Connor dikkatimi çekerek soruyor. "Su, limonata, burbon? Artık burada yaşıyorsun, bu yüzden ev sahibi gibi davranabileceğini varsayıyorum."

Her şeyin canı cehenneme. Buzdolabına doğru başımı salladım. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. "Ne istersen getirebilirim."

"Şu anda olmaz. Ama gecikmiş ve açıkça zorlanmış olsa da teklifiniz için minnettarım."

Bunu kolaylaştırmayacak.

Sorun değil. Kendimi içinde bulunduğum mezardan kürekle çıkarabilirim ve önemli bir ayrıntı olduğunu düşündüğüm için ekliyorum, "Burada sadece bir saatten az bir süredir yaşıyorum, efendim."

Connor duraksamıyor bile. "Onunla bir saatten çok daha uzun süredir yatıyorsun."

Vay anasını.

Yüz hatlarım taş gibi sertleşti.

Beni lanet olası kömürlerin üzerinde çalıştıracağını biliyordum, ama işi bu kadar açık bir şekilde ve tereddüt etmeden yapacağını düşünmemiştim. "Evet," diyorum, bu gerçeği inkâr etmeden. "Karşılıklı rızayla oldu."

"Biliyorum," diyor Connor. "Öyle olmasaydı çoktan hapse girmiştin." Sanki günlük bir konuşmaymış gibi rahatça söylüyor. Her nasılsa, sakın tonu yüzüme bağırmasından daha tehditkâr geliyor.

"Ben de aynı şeyi isterdim," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Bu doğru değil aslında."

Connor başını eğiyor ama bakışları boş. "Jane'e zorla sahip olan birinin hapse atılmasını istemez miydin?"

"Hayır, yapmazdım." Sesim derin ve kendinden emin. "Ölmelerini isterdim." Cinayeti işleyen kişi olmayı da isterdim ama bunu eklemiyorum. Connor'ın, Jane için bile olsa, birini bu kadar kolay öldürebileceğimi takdir edeceğinden emin değilim.

Connor bir an için beni süzdü. "Kahve?" Cezveye doğru ilerleyen ve pastel pembe bir fincana sıvı dökmeye başlayan o.

Bana bir fincan uzattı.

"Seninkini ben alırım," diyorum ama o çoktan bir tane daha dolduruyor.

Büyükannem evde onaylamayan dilini gıdaklıyor. Bir misafiri beslemeliyim, bütün işi onlara yaptırmamalıyım.

Ben iddialı bir adamım, ama Connor'la ilgili bir şey reflekslerimi yavaşlatıyor.

Fincanını ağzına doğru kaldırır. "Jane pek çok şey olabilir ama ben ona asla mantıksız ya da spontane demezdim. Bu yüzden bize erkek arkadaşının-" bana bir bakış attı "- ne zamandır birliktesiniz?"

Elim kupamın üzerinde sıkılaşıyor. "Tam bir sayı hesaplayamıyorum." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Yapamaz mısın?"

Bakışlarını tutuyorum.

Kafamda, Jane ve ben bir sabah uyanıp sahte ilişkimizin gerçek olduğuna karar vermedik. Aşamalıydı ve sahte buluşma operasyonunun içindeki duygular asla uydurma değildi. Ama Jane beni içine almakta yavaş davrandı ve o zamanın çoğunda "sevişen arkadaşlar" olduğumuzu söylerdi.

Teknik cevap iki gün önce.

Bence cevap daha muğlak ve babasına söylemek için ikisi de yanlış.

Bir karar ver, Thatcher. Fincanımdan buhar çıkıyor ve yüzümü ısıtıyor.

"Çok uzun zaman oldu," diyorum.

"Duygular rasyonelliği bulanıklaştırma eğilimindedir." Bir dirseğini arkaya yaslıyor. "Jane sana çok değer veriyor gibi görüldüğüne göre, diyelim ki birlikte yatmaya başladığınızda resmen bir çift oldunuz. Bu ne zaman olur?" Kahvesinden bir yudum alıyor.

"Bir aydan fazla

oldu." "Dört ay mı?"

"Hayır."

"Üç mü?"

Başımı salladım. "Ondan daha az. Sadece... bir aydan fazla"

Önce kahvesini, sonra beni inceliyor. "Onun koruması olduğunuzu ve kızımın yanında gün boyunca daha uzun süreler geçirdiğinizi *de* düşünelim. Bu da birlikte geçirdiğiniz zamanın değerini artırıyor. Bu yüzden 'bir aydan fazla'yı üç aya yuvarlayacağız." Elindeki bardağı arkasındaki tezgâha bırakıyor. "Jane bize *üç aylık* erkek arkadaşının yanına taşındığını söylediğinde, bunun hızlı olduğunu düşündüm. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Yavaş değil.

Böyle söyleme Thatcher.

"Bizim için işe yarayan hız bu, efendim."

"Ama ailesiyle tanışana ya da kardeşlerine kız kardeşleriyle çıktığını söyleyene kadar taşınmayı beklemeyi düşünmedin."

Hayır.

Çünkü görünüşe göre düzensiz hareket etmekte çok iyiyim. Dişlerimi sıkıyorum. "Saygılarımla efendim, kalbimin sesini dinlediğim için özür dilemeyeceğim. Jane de kendi kalbinin sesini dinliyordu."

Yüzündeki okunamaz ifade beni geriyor. Daha dik duruyor ve kahvesini alıyor. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Kim olduğunu sormadan Rose mutfağa girdi. Siyah elbise. Siyah oje. Elmas küpeler ve sarı-yeşil gözlerinde en soğuk, delici bakışlar. Rose Calloway'in Buz Kraliçesi olarak ünü tüm dünyaya yayılmış olsa da güvenlik ekibindeki korumalar Rose'un en sıcak yanının ailesine duyduğu sevgi olduğunu biliyor.

Bu, özellikle en büyük kızına kadar uzanıyor.

Jane geniş gözlerle kemerli geçide sıkışır. Mutfakta yer yok. Kendimi iyi idare ettiğime inanmak istiyorum.

Rose bana uzun uzun baktı. "Hâlâ hayattasın, anladığım kadarıyla Richard seni yok etmekle iyi bir iş çıkarmamış. Sana çok hızlı hareket ettiğini söyledi mi?"

Jane'in ağzı açık kalır. "Anne."

Başımı salladım. "Evet-" "Hanımefendi" demekten kendimi alıkoyuyorum çünkü Rose güvenlikten kendisine böyle hitap edilmemesini istemişti. "Connor bana hızlı hareket ettiğimizi söyledi."

Rose bana bakıyor. "Onun saçının teline bile zarar verirsen sikinin bir şişin ucunda olacağını söyledi mi sana?"

Jane "Aman Tanrım" diye mırıldandı. Bana "*Çok üzgünüm.*" dedi.

Başımı sallayıp ona sorun olmadığını söylüyorum. Ailesi onu sevmeseydi daha çok üzüldüm. Rose'a, "Daha o konuya gelmedik." diyorum. *Bu*, horoz gibi-

Şişleme.

"Ve asla yapmayacağız," diyor Connor. "Mübalağalar senin illetin, sevgilim."

Rose dudaklarını büzüyor. "Affliction? Sanırım *hediye* demek istediniz. Yetenek." Sırıttırıyor. "Söylediğimde ciddi dim, ama yetenek için daha fazla eşanlamlı kelimeye ihtiyacınız varsa, onları da sağlayabilirim."

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve sarı-yeşil gözlerini tekrar bana dikeyor. "Şunlara bak lütfen." Fotoğraf albümünü bana uzattı.

"Yapma," diyor Jane bana. "Bu korkunç, berbat bir numara."

Rose gözlerini devirir. "Gremlin, erkek arkadaşını kandırmayacağım." Bana el sallıyor ve Connor kahvesini karısına uzatıyor.

Jane ellerini gözlerine götürüyor, beni görmek için parmaklarını makaslıyor. Eğer elimdeki şeyi çalmıyorsa o kadar da kötü olamaz.

Fotoğraf albümünün üzerinde şöyle yazıyor: *Jane Eleanor Cobalt'ın Stilinin Evrimi*. Ağır albümü çevirip açıyorum ve bunun bir albüm olduğunu fark ediyorum. Desenli kâğıtlar ve el yazısı ile özenle düzenlenmiş.

Her fotoğraf Jane'e ait.

En çok da küçük bir çocukken. Neredeyse gülümseyeceğim. Tarzı bugün olduğu gibi geçmişte de Pepto-Bismol pembesi, nane yeşili ve akıl almaz derecede eksantrik. Cesur. Rengarenk. Ama gözyaşları içindeki Jane'in bariz fotoğraflarını kaçıramam. Banyoda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. *Aslında...*

Çevirmeye devam ediyorum.

Birçoğu ağlarken çekilmiş.

Mutfaktaki Jane'e bir bakış atıyorum. Elleri yanına düşmüştü ve gülümsüyordu. "Mızımız bir çocuktum."

Rose kahvesini yudumlar. "En yüksek sesle ağlayan sendin. Kulak tırmalayıcıydı. O fotoğraflara bak ve tüm bebeklerin ağladığını hatırla. Gecenin tuhaf saatlerinde sizi uyandırırılar. Onlar sevimli, küçük, yumuşacık şeyler değildir. Onlar birer tehdittir." Ateşli bakışları beni delip geçiyor. "Kızım ile korunmasız seks yapmayı düşündüğünde bu fotoğrafları hatırla."

"Oh...Tanrım, *anne*." Jane'in gözleri dolu dolu. "Seks yapmadan hemen önce beni *dört yaşında* bir çocuk olarak düşünmeyecek!" Bariz olan bir şeyden bahsetmeme gerek yok ama Jane'e katılıyorum.

Connor sakince, "Tanrı'yı bu konuşmaya dahil etmemize gerek yok," diyor.

Rose, Connor'ın açıklamasını atlar. "Eğer Thatcher hayatına devam

etmek istiyorsa, o albüm hakkında düşünecektir." Albümü işaret eder, hâlâ

Ellerimi. "Sayfa on yedi."

Sayfayı çeviriyorum. Jane'in ağlayan bir başka fotoğrafı. Bu kez çocukluk evinde ve yatağının ayak ucunda. Yüzü pancar kırmızısı ve ağzı çığlık çığlığa. Ağlasa bile sevimli bir çocuktur. Dudaklarım gerçekten kalkmaya başlıyor.

"Neden gülümsüyorsun?" Rose bana ters ters baktı.

Ağzım düzleşiyor. "Çünkü kız arkadaşımın bebeklik fotoğraflarının sevimli olduğunu düşünüyorum."

Jane parlak güneş ışığı gibi parlıyor.

Rose güçlü bir şekilde başını sallar. "Çok sevimli bir bebektir." Gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki ben ara sokaklarda gulyabani planları peşindeymişim gibi, ama değilim.

Umarım bir gün beni dürüst biri olarak görür.

Connor bana odaklanmış bir halde, "Dramatizm ve dekor bir yana," diyor. "Kızımızı güvende tutman gerekiyor. Senin görevin onu yattığı kişiden korumak ve o adam artık sen olduğun için Jane'e karşı daha büyük bir sorumluluğun var." Sanki hâlâ onun detaylarıyla ilgileniyormuşum gibi konuşuyor.

"Ben artık onun koruması değilim, efendim."

"En son kontrol ettiğimde, kendi yatak odasında boğulduğunda da onun koruması değildin. Ama şimdi onun erkek arkadaşısın."

Mutfak onun sözleriyle sarsılır.

Çenem titriyor, kaslarım geriliyor ve damarlarımda kan kırmızısı bir ateş yanıyor. Jane'e ne olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. *Chokehold Olayı* sırasında sadece bir Epsilon lideriydim ve daha fazla koruma dikmek için yeterli gücüm vardı ama Jane ile gerçekten konuşmak, onun iyi olduğundan emin olmak için yeterli değildi.

"Ona asla zarar vermem," diyorum sertçe. "Sen altı-yedi yaşındasın."

"Biliyorum."

"O beş-yedi yaşında. Ve cinsel ilişki sırasında kendinizi ona tercih ederseniz, bir anda yaralanabilir ve ben buna kaza demezdim."

Seksten cinsel ilişki olarak bahsetmesi bu etkileşimi daha iyi hale getirmiyor. Jane yüzünü buruşturuyor ama şaşırması görünmüyor. Ailesi seks konusunda açık.

Ortak bilgi.

"Biliyorum," diyorum ona, çekinmeden. "Ama yetişkin hayatım boyunca altı-yedi yaşındaydım ve sahip olduğum gücü düşünmediğim tek bir an bile olmadı."

Yatakta. Onun güvenliği her zaman aklımdadır. İlişkimizin her alanında. Özellikle de birlikte uyurken."

Jane sanki bir iş toplantısındaymışız gibi, "Bu doğru," diyor. "Bunu doğrulayabilirim ama ayrıntılarını gizli tutmak istiyorum. Teşekkür ederim."

Connor ve Rose gülümser, kızlarına hayranlık duydukları bellidir.

Jane buradayken bu konuşma daha kolay. Belki de bana bakıp küçük, güven verici bir gülümseme verdiği içindir. Beni daha fazlasını söylemeye iten bir gülümseme.

"Jane'in başına bir şey gelseydi ve bu benim hatam olsaydı," diyorum onlara, "kendimle yaşayabilir miydim bilmiyorum."

Ve bu sadece dürüst bir gerçek. Sessizlik kabartır.

Rose parlak kahverengi saçlarını omzundan savuruyor. "Bana inanmam için hiçbir sebep vermemiş olsan da sana inanmaya çalışacağım. Güvenimizi daha inşa etmeden yıktığın için aslında bu senin hatan."

Başımı salladım. "Beni dinlediğin için minnettarım Rose."

Topuklarının üzerinde dönerek Jane'e doğru gider. "Sen farkına bile varmadan tatiller gelip geçecek ve eğer hala bir iş istiyorsan Calloway Couture'de başka bir asistanlık pozisyonum olabilir."

"Hayır, hayır, hayır." Jane ellerini kaldırır. "Moda tasarımımdan emekli oldum. Hâlâ eminim ki bu benim kanımda yok."

İyi karar, tatlım.

"Bu aynı anda hem trajik hem de harika bir şey." Rose bir elini kalçasına dayıyor. "O zaman ne yapacaksın?"

Jane derin ve ölçülü bir nefes alır. "Benim bir tutkum yok. Bir tane bulmak için zamanım kalmadı, bu yüzden yeni yıla kadar..." Babasına dönüyor. "Cobalt A.Ş.'de finans departmanında hala bir açık var mı?"

Connor başını eğiyor. "Hâlâ zamanının tükenmekte olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet, *hâlâ* işsizim ve yirmi üç yaşındayım."

Connor kızına bakışlarını yumuşatır. "Bunu araştıracağım, ama sana herhangi bir söz veremem, mon coeur."

Gülümsüyor. "Bunu yapmanı istemem."

Rose, Chanel çantasından vızıldayan bir telefon çıkarır. "Lily teyzen arıyor. Buna bakmam gerek." Topukları döşeme tahtalarında takırdayarak uzaklaşıyor. "Hayır, o okul için başka bir kermes yapmayacağım. Pastalarımı yeterince hakaret ettiler." Duraksıyor. "Evet, Whole Foods'tan almıştım. Konu bu değil."

Connor bana kısa bir veda ettikten sonra Jane ile Fransızca konuşuyor. Karısının peşinden dışarı çıkmadan önce dudaklarını büken bir şey.

Jane kederli bir şekilde lavaboya bakıyor.

Belki de sormamalıydım ama yine de sordum. "Baban ne dedi?"

Derin olmayan bir nefes alıyor. "Çarşamba Gecesi Yemeği'ne davetli olmadığını söyledi. Henüz değil."

JANE COBALT

"BİR ŞEY Mİ OLDU?" Maximoff garajdan konağa girerken yüzünü bana buruşturuyor, belinde bir havlu, koyu kahverengi saçlarından hala havuz suyu damlıyor.

Farrow iki paket Çin yemeği taşıyarak kapıyı arkalarından tekmeler.

Sallanan sandalyenin yanındaki Toodles'ı her zamanki gibi masumca fırçalıyordum. Ama her zamankinden daha fazla boşluğa bakıyor olmalıyım. Bu sabah olanları anlatıyorum.

"Tony mi?" Moffy soruyor, zaten bitişikteki konağın kapısına bakıyor. Güvenliğin yaşadığı yer.

Tony'ye tercih listemi verdim ama neyse ki kendini beğenmiş suratına uzun süre bakmak zorunda kalmadan etkileşimden sıyrıldım. Thatcher da benimleydi.

Farrow Moffy'ye kaşlarını kaldırır. "Tony'den 'nefret etmediğini' sanıyordum." Hava tırnakları kullanıyor.

Moffy kapıyı işaret eder. "Eğer Jane'e zarar *verirse* ondan nefret ediyorum."

Farrow'un Tony hayranı olmadığını zaten biliyorum.

Xander Hale'in Cadılar Bayramı partisinde sözde bir boks maçına katılmasına izin verdikten sonra tüm SFO Tony'den nefret ediyor. Müdahale edip on beş yaşındaki kuzenimi güvenli bir yere çekmesi gerektiğine inanıyorlar.

Elbette öyle olmasını isterdim ama Moffy ve ben hatalarımız için korumaları suçlayamayız. Bunu yapmak büyük bir suçluluk duygusu yaratır. Güvenlik ekibi bizim güvenlik ağıımız ama günah keçimiz ya da ahlaki vicdanımız olamazlar.

Xander dövüşmek istedi, bu yüzden kuzenimin isteği üzerine "elini kolunu bağladığı" için Tony'yi suçlayamayız. Bu yüzden ailemiz hâlâ onun takım için bir değer olduğuna inanıyor. Sadece Xander için doğru kişi değil.

Farrow ve Thatcher duygularımızın ardındaki karmaşıklığı, Moffy'nin son olaylar nedeniyle Tony'den neden nefret edemediğini biliyorlar. Ve neden benim de edemediğimi.

"Tony değildi," diyorum Moffy'ye. "Annem ve babam bu sabah buradaydı." Kedimin smokin kürkünü okşuyorum. "Beklediğim kadar korkutucuydu."

Moffy bana empatik bir yüz buruşturması yapıyor. "O kadar kötü mü?"

Farrow'un sandalyede bir çizmesi var. "Moretti hâlâ hayatta." Küçük kedi kaplarında mama taşıyarak mutfaktan çıkan Thatcher'a bakıyor. Walrus ve Carpenter ona doğru çılgınca bir koşu yaparak baldırlarına atlarlar.

Thatcher ciddiyetle, "O kadar da kötü değildi," diyor.

Merakım depresiyor ve sanki o yerçekimiymiş, manyetik bir çekim gücüymüş gibi öne doğru eğiliyorum - her şey beni ona doğru çekiyor. "Babam altı-yedi yaşında olduğundan ve seks yaparken bana zarar verebileceğinden bahsetmeye başladığında gerçekten korkmadın mı?"

Farrow neredeyse bir lokma Lo Mein yerken boğuluyordu.

Maximoff nişanlısını Rock 'Em Sock 'Em Robots'ta yenmiş gibi gülüyor.

En iyi (ve açıkçası en seksi) kısmı: Thatcher fırlattığım küçük el bombasından hiç rahatsız olmadı ve telaşlanmadı. "Hayır," dedi bana. "Korkmadım."

Kediler için su kaplarını doldurmasına yardım ediyorum. "Sence iyi gitti mi?" Merak ediyorum.

Küçük bir dökülmeyi silmeden önce bana bakıyor. "Düşündüğümden daha iyi."

Ama hala Çarşamba Gecesi Yemeği'ne davet edilmedi ve umarım ailem onu da aralarına kabul eder. Erkek arkadaşımın dışlanmış hissetmesini istemiyorum.

Farrow bir yudum su içtikten sonra, "Jane," dedi. "Maximoff'un sana soracağı bir şey var."

"Öyle mi?" Yanmayan şöminenin yanındaki su testisini kaptım.

Moffy ona sert bir bakış atar. "Yemekten sonra demiştin hani?"

"Şimdi de iyi." Farrow tamamen rahattır.

Ve Maximoff sert bir heykel.

Farrow kaşlarını kaldırır. "İşte buna fikrini değiştirmek denir."

Başını iki yana sallar. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Fikrini değiştirmek mi? Bu insanların yaptığı bir şey mi?"

Farrow yanak yanağa gülümser. "Tamam, ukala."

Maximoff belindeki havluyu sıkıyor ve bir elini gür saçlarında gezdiriyor. Bunun *kötü* bir haber olmasından daha çok endişeleniyorum ve su testisine sarılıyorum.

"Oturmam gerekiyor mu?" Merak ediyorum.

Yutkunuyor. "Emin değilim. Belki de. Bilmiyorum."

Farrow ona bakar. "Nefes al, kurt izci." Maximoff ters ters bakıyor.

Farrow neredeyse gülecek. "Böyle nefes almıyorsun ama iyi denemeydi."

"Oturacağım." Sallanan sandalyeye alçalıyorum, popom koltuğa çarptığında biraz sallanıyorum.

Thatcher neredeyse tüm dikkatimi alıyor. Ophelia'yı *fırçalıyor* ve benim beyaz kedim yerde lapa gibi.

Evet, Ophelia, beni de böyle etkiliyor. Bu duyguyu çok iyi bilirim.

"Janie," diye sesleniyor Moffy.

Thatcher'ın gerçekten de *tüm* dikkatimi çaldığını fark ettim. Yüzüm kızarıyor ve en iyi arkadaşıma odaklanıyorum. "Evet, eski dostum."

Maximoff bana "Sana tüm hayatım pahasına güveniyorum" dedi.

Bu gerçek içimi ısıtıyor ama aynı zamanda bir uçurumun kenarındayım. "Ben de sana güveniyorum."

Dudaklarını yalıyor. "Bildiğin gibi evleniyorum ve düğünde eli olacağına inandığım insan sayısı çok fazla değil. Ve tüm bu sürece kimin dahil olduğunu hatırlamak istediğimi düşündüğümde, aklıma ilk olarak sen geliyorsun."

Gülümsemeye başladım.

"Yani... sormaya çalıştığım şey... eğer yapabilseydin... yapmak ister miydin...?" Kelimelerinde tökezliyor ve bunu sık sık yapmıyor.

Gülümsemem kayboluyor.

Farrow endişeyle Maximoff ve bana bakıyor. Çünkü hepimiz Moffy'nin gerginliğini hissedebiliyoruz.

"Bana sorabilirsin," diyorum usulca, bunun nereye varacağına dair küçük bir tahminim var.

Omuzları sanki onu reddetmek üzereymişim gibi gergin. "Düğünümüzü bizim için planlar mısın? Bunun büyük bir girişim ve tonlarca iş olduğunu biliyorum-"

"Evet," diye sözünü kesiyorum, gülümsemem çoktan yeniden ortaya çıkmıştı. "Evet mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet, tabii ki. Düğününüzü planlayacağım. Çok isterim." Bu işin böylesine büyük bir parçası olmamı *istemeleri bile* kalbimi kabartıyor. "Yine de, bana sormak için neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyorum."

"Daha önce düğüne dahil olman konusunda konuştuğumuzu biliyorum ama her şeyi planlamak büyük bir mesele. Ve bunun *senin* hayatına müdahale etmesini istemiyorum." Bana eliyle işaret ediyor. "Benim için her şeyi askıya aldın ve bu sadece başka bir şey. Senden bunu istememeliydim bile-"

"Lütfen durun." Ayağa kalkıp su testisini bir kenara bırakıyorum. "Müdahale etmiyorsun. Karışacak bir şey yok. Şu anda işsiz, amaçsız bir insanım, bu yüzden bana sormak için mükemmel bir zaman."

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır, *kendine* odaklanmalı ve tutkunu bulmalısın." Farrow'a bakar. "Ona sormamalıydım."

"Ondan yardım istedik. Zaten sormuştunuz," diyor Farrow soğukkanlılıkla. "O da evet dedi."

Yardıımı istediler. *Farrow da beni istedi.* Daha da parlak bir şekilde gülümsüyorum ve başımı sallayarak Maximoff'a "*Evet* dedim" diye hatırlatıyorum.

Sıkıntılı bir nefes verir ve Thatcher'a bakar. "Lütfen bana en azından nereden geldiğimi anladığınızı söyle." Moffy'nin Thatcher'ı daha fazla dahil etmeye çalıştığını hissediyorum ve kalbim çarpıyor.

Thatcher elinde fırçayla Ophelia'ya bakıyor ve Maximoff'a, "Heyecanlı ve bu işte iyi olacak," diyor.

Bu işte iyi olacağımı düşünüyor. Nefes alıyorum. Maximoff'a "Üç karşı bir," diyorum. "Oylamada yenildin."

Islak havlusuyla koltuğa uzanıyor. "Je te dois beaucoup, ma moitié." *Sana çok şey borçluyum, diğer yarım.*

Birlikte gülümsüyoruz, heyecanımız artıyor.

Maximoff, "Ayrıntılar hakkında Farrow'la konuşman gerekecek," diyor. Kaşlarımı çattım. "Neden ikiniz de değilsiniz?"

"Çocukluğundan beri düğün hayalleri kuruyor. Ben evleneceğimi hiç düşünmemiştim."

Farrow ona bir to-go kabı uzatır. "Bir şeyler hayal etmiş olmam sizin fikirlerinize ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez. İstedğim her şeyi yapmıyoruz..." Sırıttırıyor. "Yine de bu güzel olurdu."

Maximoff kuru bir kahkaha atar ve birbirlerine takılmaya başlarlar.

Bir süre düğün yerleri hakkında konuştuk ve ben bir keşif gezisi önerdim. Mükemmel yeri seçmek için.

"Aralık ayında bir tatile ne dersiniz?" Onlara soruyorum. "Noel'den önce döneriz."

Farrow Maximoff'a gülümser. "Nereye gitmek istediğini biliyor musun?"

Bunu düşünmesi gerektiğini söylüyor ve birkaç dakika sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru geçiyorum. Thatcher yanıma sokuldu.

Başını eğerek fısıldıyor: "Eğer bu düğünü planlıyorsan evden ayrılman gerekecek."

Midem bulanıyor.

Bir parçam Tony'nin iki aylık deneme süresi boyunca içeriye kapanmak istedi. Eğer insan içine çıkmazsam, o da benim etrafımda olmak zorunda kalmaz. Bu bir kazan-kazandı.

Ama Thatcher haklı. İki aylık bir inzivaya çekilemeyeceğim ve o Xander'ın görevindeyken ben de kendi görevimde kendini beğenmiş bir pislikle çalışacağım.

Uzun uzun baktık.

Korkunç bir iki ay olacak ve en kötüsü de belki de yaralanmayı umuyorum. Çünkü Tony işinde gerçekten kötüyse, bu iki ay bir anda kısa kesilebilir.

THATCHER MORETTI

BİR HAFTA SONRA

Jane'i bu sabahtan beri görmedim. Bütün gün neredeyse hiç konuşmadık. Görevdeyken dört mesajını kaçırdım. O da üç aramamı cevapsız bıraktı.

Bunu düşünme.

Siktir et, *tek* düşündüğüm o.

Jane Cobalt hâlâ beynimin her bölümünde ve onu hayatımdan çıkarmayı düşünmüyorum. Onsuz bir yere kapanmak ya da çekip gitmek istemiyorum ama bir hafta önce taşındığımdan beri zıt yönlerde zikzaklar çiziyoruz ve aynı noktada buluşamıyoruz.

Cevapsız

aramalar.

Kısa

metinler.

Sessizlik.

Artık onun koruması değilim. Aramızdaki mesafe geçmeyi beklediğim bir bölge, ama korkarım ki bu berbat durumumuzdan kaynaklanmıyor.

Güney Philly'deki eski bir spor barında tahta bir taburenin yanında duruyorum, oturamayacak kadar gerginim ve radyomun frekansını değiştirirken nefesim göğsümde sıkışıyor. Göğüs kafesimi sıkı demir bir yumruk gibi.

Banks bir bar taburesine kaymadan önce bükülmüş karın kaslarıma şaplak atıyor. "Kötü bir şey olsa seni arardı. Sessizliği bir hediye olarak kabul et."

Bakışlarımı telsizime dikiyorum. "Bu bir hediye değil. Jane'in sessizliği lanet bir alamettir." Epsilon'un frekansını ayarlıyorum ve yirmi sekiz yaşındaki kardeşime bakıyorum.

Banks Moretti.

Tek yumurta ikizim, ruhum ve vicdanım, onsuz yaşayamayacağım biri. Güneş dünyanın üzerine çöküyor olabilirdi ve Banks onu tekrar gökyüzüne çıkarmak için yanı başımda diri diri yanıyor olurdu.

Botunu bağlamak için taburesinde öne doğru eğiliyor. Medya ve güvenlik ekibi Deniz Piyadeleri'nde olduğumuzu öğrendiğinden beri boynunda taşıdığı köpek künyeleri birbirine çarpıyor. "Sence bir sorun mu var?"

"İçimde kötü bir his var." Başımı sallıyorum, boynum tutuluyor ve sesimi alçaltıyorum. "Bir araya geldiğimizden beri beni kendinden uzak tutuyormuş gibi hissediyorum." Mikrofonu siyah gömleğimin yakasına yeniden takıyorum ve kulaklığımı sabitliyorum.

Kaşlarını çatarak ağzına bir kürdan sokuyor. "Buraya taşındığınızdan beri hiç seks yapmadınız mı?"

Gözlerine bakıyorum. "Her gece seks yaptık."

"O zaman neden endişeleniyorsun? Çünkü seni oldukça yakın tutuyor gibi görünüyor." Dudağının kenarı kalkıyor ama sonra kaşlarımın çatıldığını görünce düşünüyor.

İlişkimizin fiziksel kısmı her zaman kolay olacaktı. Ama hayatındaki kötü şeyleri atlatmak için duygusal olarak pek çok insana kendini kapatıyor. Ben de öyle ve geçmişte kız arkadaşlarıma karşı duygusal olarak ulaşılabilir olmakta zorlandım.

Ama sahte randevularımız ve gizlice dolaşmalarımız sırasında, birlikte tarif edilemez bir teselli bulduk. Jane için kendimi yırtmak istedim. Ne kadar acımasız ve iç burkucu olursa olsun.

Onu her türlü acımasız şeyden korumak istedim ve *istiyorum*.

Nate'le, yani eski arkadaşıyla ilgili bu kadar içten konuştuğu tek kişi benim. Vefat eden ağabeyim Skylar hakkında bu kadar derine inebildiğim *tek* kişi o.

Bu kıza sırlıslıkla aşışım ve onun için her şeyi yaparım. Beni üzen şey, onun gerginliğini hissedebiliyor olmam. Jane kendine çok güveniyor ama son bir haftadır bazen bakışlarını benden kaçırıyor. Ailesinin çok hızlı bir şekilde birlikte yaşamaya başlamasıyla ilgili söylediklerinden mi yoksa erkek kardeşlerinin kararlarını sorgulamasından ve her şeyden şüphe duymasından mı kaynaklandığını bilemiyorum.

Bu tür bir bağıllık Jane için kolay değil. En azından bunu biliyorum. Duygusal olarak erkeklerden uzak durmaya alışkın. Sanırım kısmen bu yüzden sadece menfaatleri olan arkadaşlar edindi.

Sadece seks.

Aşık olma potansiyeli yok, ama o bana aşık oldu.

Bizimle ilgili korkularını yatıştırmak istiyorum. *Duygusal* olarak Jane'e daha önce hiçbir ilişkimde olmadığım kadar açtım.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Aşk için bir protokol yok. Bana verilen bir emir yok ve ben bu yolda ellerim arkadan bağlı ve gözlerim bağlı yürüyorum.

Banks'e sertçe bakıyorum. "Birlikte çok hızlı hareket ettiğimizi düşünmesinden endişeleniyorum."

"Sahte randevulaşırken her gece oradaydın aslında," diye fısıldıyor. "Artık o kadar da farklı değil."

Cevap vermek üzereydim ama kısa bir süre içinde çiğnediği kürdana odaklandım. "Nasıl hissediyorsun?"

Elini sallıyor. "Menzamenz." *Yarı yarıya*. "Bir fahişenin sert bir alete ihtiyacı olduğu gibi bir sigaraya ihtiyacım var." Yarım bir gülümsemeyle kürdanı ısırtıyor. "Ama bana yardım etmeyeceksin."

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. Bu konuda haksız değil. Kardeşimin ahlaksızlığını körüklemiyorum.

Ona "Senin nasıl nikotin arzuladığını ama benim arzulamadığımı hiç anlamadım" diyorum. Askerdeyken hemen hemen aynı miktarda sigara içiyorduk ama ben eve döndüğümde kolayca bıraktım ve keyif için ondan çok daha kolay içiyorum. Bir sigarası var ve bütün paketi istiyor.

"Muhtemelen kendini hayatın en büyük zevklerinden mahrum bırakmaya alışkın olduğun içindir." Bir dirseğini bara dayıyor. "Babamı mutlu etmek için ailemizdeki çoğu pisliği birinin üstlenmesi gerekiyordu ve sen bu konuda iyidindin." Bir düşünceyle yüzünü buruşturuyor. "Sana Chrysler'ını diş fırçasıyla temizletti ve senin tek söylediğin *evet efendim oldu*."

On yaşında olmalıydım. "O kadar da kötü değildi."

Banks'in yüzünde çeyrek bir gülümseme belirir. "Cehennemde yaşamayı sevdiğinden ve cennetin neye benzediği hakkında hiçbir fikrin olmadığından oldukça eminim."

Cennet deyince aklıma hemen Jane geliyor. *Oraya gitmeye çalışıyorum*. Kollarımı kavuşturuyorum. "Sonunun nereye varacağını düşünüyorsun? Cennet mi, cehennem mi?"

Sert bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırıyor. "Sadece senin

olduğun yerde olmak istediğimi biliyorum." Tekrar göğsüme vuruyor. "Ve sen de sabahın köründe

öbür dünyada

benimle."

"Hayatta olmaz."

Gülümsüyoruz ama hızla kayboluyor. Telefonum çalıyor ve Jane'den bir mesaj bekleyerek çıkarıyorum. Onun yerine kardeşinden bir mesaj buldum.

Neredesin? - Charlie.

Sıkılmış gözlerle metni tekrar okudum. Charlie'den bana gelen her mesaj bin metre sıra dışıdır.

Doğru olmayan bir şeyler var. Dikkatlice telefon ekranını Banks'e gösterdim. Kaşları çatıldı. "Cobalt kardeşler seni buzlamıyor muydu?"

"Lanet bir kutup rüzgârı gibi." Charlie Cobalt'a yerimi mesajla bildirdim, telefonumu arka cebime koydum ve daha iyi çekmesi için telsizimi kurcaladım. Beş erkek kardeşi, kız kardeşlerinin *gerçek erkek* arkadaşı olduğumu öğrendiklerinde, hepsinin bana söyleyecek bir şeyleri olacağını düşündüm.

Kobaltlar fikirlerini saklamakla tanınmazlar.

Onun yerine, yuvarlanan otlar var.

Nedense bu daha kötüydü.

Jane için endişelerim artıyor ve içeriye daha fazla insan girdikçe barın gürültüsü artıyor. Banks meşgul barmene işaret etmeye çalışıyor ve sonra bana dönüp soruyor, "Ya Jane hakkındaki kötü hislerin aslında Tony hakkındaysa?"

Tony. İsmi kulak zarıma kor ateşler düşürüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Jane gün içinde onun ne kadar pislik bir adam olduğunu sana söylemiyordur, bu yüzden seni geri aramamıştır. Takım içinde onunla aranızda bir çatışma çıkmasını istemiyordur." Bana daha çok dönüyor. "Senin işini koruyor."

Kaslarım geriliyor, omuzlarım daralıyor. Jane gerçek bir barışçı ve *çatışmayı* sonlandırıcı değil. O bir yardımcı pilot, komuta eden ikinci kişi ve savaşta kimin bir tabancaya daha ihtiyacı varsa onunla yan yana geliyor.

Ama kardeşime *hayır* demekte tereddüt ediyorum çünkü... "Bu bir kanat-kadının yapacağı bir şey mi?"

Banks başını sallıyor. "Evet."

Lanet olsun.

Sikeyim Tony'yi. "Jane'le konuşmam lazım." Spor barında buluşmak için ona bir mesaj daha gönderdim. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum." Son kontrol ettiğimizde Ophelia ve Licorice'i yıllık aşılarını yaptırmaya götürüyordu ama bu saatler önceydi. Ben işten çıkmadan çok önceydi.

Banks telsizime bakıyor. "İletişimde bilgi var mı?"

Ahşap barın etrafında daha fazla insan toplanırken sesimi bir oktav daha düşürüyorum. Monte edilmiş televizyonlar futbol oynayarak sohbetimizi bastırıyor. "Eliot ve Tom'un bu gece Philly'ye gitmesi dışında Epsilon hattında sessizlik hakim."

Tony Ramella bir Omega koruması olsaydı daha kolay olurdu. Omega lideri Akara nerede olduğunu bilirdi ve ben de ona sorabilirdim. Ama bununla ilgili bir sorun var:

Akara'ya kazık attım ve konuşmuyoruz. *Benim hatam.*

Parmaklarımı kahverengi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Eğer sorarsam SFE'nin bana Tony'nin AO'su olduğunu söyleme ihtimali yok." Epsilon benim adamlarımdı ve bir müşteriyle yattıktan sonra çok azı bana saygı duyardı.

Onların gözünde ben Farrow 2.0'ım.

Banks telsizi için beline dokunur ama orada değildir. Görevde olmadığı için arabada bırakmış.

Xander gece için yattığında, ben de işten çıktım. Kısa bir süre önce, Studio 9'daki bir boks seansından sonra Xander'ı eve bıraktım. Çocuk hâlâ dövüşmek istiyor, babası ona "Çürüyen cesedimi çiğnemedi olmaz." dedikten sonra bile.

Xander, Farrow, Banks ve benden ailesini tekrar boks yapmasına izin vermeleri için ikna etmemizi istedi ve biz de ringde yumruk atmaya devam edeceğine söz verirse onun avukatları olmayı ve onu eğitmeye devam etmeyi kabul ettik. Yoksa, biz yokuz.

Ailesinin tarafını tutmamamızın tek nedeni, boks yapmanın Xander'ın kendini güçlü hissetmesine ne kadar yardımcı olduğunu hepimizin biliyor olması. Özellikle de kendini çaresiz hissettiği durumlarda.

Kardeşim üzerinde telsiz olmadığını fark ederek arkasına yaslanıyor.

"Zaten sana cevap vermezlerdi, Banks." Gözlerim yanıyor, tek yumurta ikizi olmanın bu kısmından nefret ediyorum. Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum. "Benim günahlarım senin günahlarındır."

Kürdanı daha sert ısıyor. "Herkes bize tek bir kişi gibi davranan bir puşt değil."

"Herkes Akara değil," diye karşılık veriyorum çünkü Akara hâlâ kardeşimle konuşuyor.

Boğazıma bir taş düğümlendi. Diğer ipuçlarıyla birlikte içine düştüğüm çukurdan sonra Akara'nın yükünü hafifletmek istiyorum ama yetkili ben değilim. Artık ona yardım edemiyorum ve kayda değer bir şey yapamamak beni boğuyor.

Zor yutkunuyorum.

Banks telsizimi işaret ediyor. "Bir bakalım. Benmişim gibi davran ve Epsilon'dan telsizle bilgi iste. Neredeyse aynı sese sahibiz." *Farkı anlayamayacaklar.*

Bir kez başımı salladım ve yakamdaki mikrofona bastım. "Bankalardan Epsilon'a, Tony'nin AO'sunu bilen var mı?" Operasyon alanını soruyorum.

Kulağımda statik çıtırtılar.

Ve sonra Epsilon lideri araya giriyor, "Seni ilgilendirmez, Banks."

Duvara dik dik baktım. Jon Sinclair kardeşimi bu *kadar* çabuk gözden çıkarmamalı. Banks Maximoff Hale'i sık sık koruyor ve Maximoff Jane'e yakın. Kardeşim Jane'in yeni korumasını sorabilmeli.

"Lanet olası saçmalık," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bir düğmeyi Omega'nın frekansına çeviriyorum. Kardeşime ne olduğunu anlattım.

Banks sinirli bir şekilde nefesini dışarı verir. "Affedersiniz?"

Orta yaşlı bir kadın bir tabureye yaslanıp yanımdaki bar tezgahına vururken başlarımız dönüyor. Yüzünün derisi sarkmış, dişleri sararmış. Bana eskiden günde üç paket sigara içen bir komşumuzu hatırlatıyor.

Spor barı Güney Philly'nin yerlileriyle dolup taşıyor.

Ben ve Banks arasında bir işaret yapıyor. "Siz ikiniz ikiz misiniz?" "Evet, hanımefendi," diyoruz otomatik olarak.

Yüzü aydınlandı. "Ve aynı anda konuştunuz!" Gülüyor.

Bunun rutin olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Daha kapıdan adımımızı atmadan, bize aynı şey soruldu. İki kez.

Hiç havamda olmadığım için bu beni sinirlendiriyor. Banks onu tamamen görmezden geliyor ve bir bira sipariş ediyor. Bu etkileşimi halletmeyi bana bırakıyor, ki genelde bunu umursamam. Biz böyle çalışırız.

Ben yönetirim.

O takip ediyor.

"Siz ikiniz kaç yaşındasınız?" Bir elini koluma koyuyor. "İş için de aynı şeyi mi yapıyorsunuz?"

Özür dile. Çekil. "Üzgünüm ama biz-" diye başlıyorum.

"Anne," diye sözümü kesiyor genç bir kız ve kadına fısıldıyor. Göz göze geliyoruz ve hemen bakışlarını kaçırıp kızarıyor.

Herhangi bir günde göz korkutucuyum, ama eminim şu anda cehennemin her halkasına bakıyorumdur. Yüzümü ovuyorum, sonra kolumu yanıma bırakıyorum.

Neredesin, Jane?

Gıcırdayarak açılan kapıya bakıyorum, yaşlı bir adam içeri giriyor ve kirli bir yüksek masanın yanında arkadaşlarının omuzlarını sıvazlıyor. Tetikte oluyorum ve bardaki hareketleri takip ediyorum. *Alışkanlık*. Burada korumam gereken ünlü kişiler yok.

Henüz değil.

Henüz gelmedi.

"Paige, bak, onlar ikiz." Kızına gülümsüyor. "Yakışıklı değiller mi?"

"Anne," diye tıslıyor Paige, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi. "Onlar Moretti kardeşler." Bardaki insanlar kulak misafiri olmaya başlıyor ve bakışlarını üzerimize dikeyor.

Ama alışkın olduğumuz tek şey *bakmak*.

"Kim?" diye soruyor annesi.

"Onlar Hale, Meadows ve Cobalt ailelerinin korumaları- ve Thatcher Jane Cobalt ile *çıkıyor*." Paige gergin bir telaşla konuşuyor.

Banks bana doğru döndü. "Bir şey ister misin?" Barmen hâlâ önümüzde, sipariş vermemi bekliyor.

Başımı salladım. "Bir su alacağım."

Banks bana hafifçe kaşlarını çattı. Bira sipariş edeceğimi düşünmüş olmalı. Kısa bakışmalarla konuşuyoruz ve ben ona *hâlâ ayık* olduğumu *belirten* bir bakış *atıyorum*. O nedenini biliyor.

Geçen ay konağa bir hedef girdi ve hiçbir kanıt olmadığından, ikinci bir girişim olana kadar kimin girdiğini bilmeme ihtimalimiz artıyor.

Uyanık olmalıyım. Neyin önemli olduğunu gözden kaçıraramam. *Kimin önemli olduğunu*.

O şehir evindeki herkes.

Davetsiz misafir Nate olabilirdi.

Bir sapık olabilirdi.

Kim olduğunu bilmiyorum, sadece onlar için hazır olmalıyım.

"Su?" diye tekrarlıyor barmen ve uzun, kuşkulu bir bakışla beni değerlendiriyor. Küçümseyici tonu beni geriyor.

"Evet," diyorum somut olarak. "Su."

Ellerini bir havluya siler. "Burada köpüklü su bulamazsınız."

"Biz *buralı*ız." Kaşlarımı çatıyorum, boğazımda asit birikiyor. Şu anda bir kum torbası ve eldiven bile alabilirdim. İnsanların beni büyüdüğüm yerden kovmaya çalışması kadar sinirimi bozan bir şey yok.

Burası benim evim. Ben doğma büyüme Güney Philly'liyim. "Bana pek öyle gelmedi." Havlusunu bir kenara atıyor.

Bakışlarını kırmıyorum. "Musluk iyi."

Kaşlarını çatıyor. "Bir Cobalt'la birliktesin, değil mi? Muhtemelen haftanın yedi günü altınla karıştırılmış köpüklü su içiyorsundur."

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum. Ona Kobaltlar hakkında bir şey söyleyeceğimi düşündüren ne?

Banks barmene soğuk bir şekilde, "Kardeşim su içmez," diyor.

Banks her zaman çakma marka şişe sularının bile lüks olduğunu düşünmüştür. Tonlarca içtiğimi bildiği için barmeni kıcımdan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Tıklım tıklım dolu barın diğer tarafında bir adam, "Evet, az önce sosyetik bir kızı beceriyordu!" diye bağıyor.

Daralan gözlerim dönüyor ve sesi buluyor. Beyaz gömleğinde yağ lekeleri var, orta yaşlı yüzü hava şartlarından hırpalanmış ve düşmanca.

Barın üzerinden bakıyor. "Buradaki kadınlar senin için yeterince iyi değil mi? Gidip o pahalı irini yemelisin-"

"Kafanı göt deliğine sokmak istiyorsan, konuşmaya devam et," diye homurdanıyorum, damarlarımda kan dolaşıyor.

Banks kürdanını çığnıyor ve tehditkâr bir şekilde tabureden kalkıyor. Kollarını sert göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Adam aramızdaki yüksekliğe bakıyor ve yüzünde bir kesik oluşuyor. Gülümsemesi soluk soluğa bir kahkahayla geri çekiliyor ve sonra ellerini kaldırıyor. "Sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum."

Banks soğuk bir şekilde, "Kimse sana sormadı," diyor.

Ağzını tekrar açıyor ama etraftaki insanlar ona susması ve sadece içmesi için bağıyor. Hepimiz dikkatimizi başka yöne çeviriyoruz ve barmen kardeşime bir bira, bana da bir bardak musluk suyu uzatıyor.

Banks tabureye geri çöktü. "Ne lanet bir sersem."

Ona *sarhoş* bir *aptal* dediğini bilerek başımı sallıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum. Yeni mesaj yok.

Charlie cevap vermedi. Sert bir elle, sıktığım ağrıyan çenemi ovuyorum. Endişemi geri itip su bardağıma sarılıyorum.

Banks, her hafta oynanan bir profesyonel güreş maçı olan Friday Night Fight'ın başlamasını bekliyor. Ama televizyona baktığımda, eğlence haberleri ilk önce sarışın, Hollywood görünümlü bir sunucuyla yayınlanıyor ve şu anki konu *benim*.

Başka tarafa bakamıyorum.

JANE COBALT VE KORUMA ERKEK ARKADAŞI - AYRILDILAR MI?

Sahte.

Söylent

i.

Yine de, boğazımda bir düğümle yavaş alt yazıları okuyorum.

Thatcher Moretti nerede? Hayranları Jane Cobalt'ın neden yeni bir koruması olduğunu merak ediyor. Sorun... 23 yaşındaki Amerikan prensesi... ve onun yüksek, sert koruyucusu... eski koruyucusu arasında olabilir.

Bu Kasım ayında Jane, Moretti'yle toplum içinde neredeyse hiç görülmedi. Eğer onların Maximoff ve Farrow'dan önce evleneceklerini düşünüyorsanız... belki de bahsinizi yeniden düşünmelisiniz.

Okumayı bırakıyorum ve sudan gergin bir yudum alıyorum. Banks'in baktığını hissederek "Ben iyiyim," diyorum. Medyadan gelen çoğu geri zekâlı, göz devirmeye neden olan yorumu bir kenara atmaya çalışıyorum ama bu seferki ensemde patlıyor.

Çünkü hepsi yanlış değil.

Bir gerçeğe tutunuyorum: Jane'in onların haksız, zehirli öfkesine maruz kalmasındansa milyonlarca yabancıнын beni eleştirmesine katlanmayı tercih ederim. Bu saçmalığa alışkın olsa bile.

Banks birasını yudumluyor. "Ayrıntıları değiştirdiğinizden beri ikiniz toplum içinde birlikte pek vakit geçirmiyorsunuz."

"Bunun farkındayım." Suyu yanlışlıkla yere bıraktım, bardak sertçe çınladı.

"Ve gelecek ay Maximoff ve Farrow'un seçtiği yere yapacağın tatilde de Jane ile birlikte olmayacaksın."

Ona sert bir bakış attım, sonra barı inceledim. "Üzerime o kadar tuz dökerken sırtını dönmemeye çalış."

Gülümsüyor ve bardağındaki nemi siliyor. Düşüncelere dalmış ve düşünceli bakışlarla birasını yudumluyor.

Kardeşimle yüzleşmek için sırtımı bara yaslıyorum. Endişe omuzlarımı kavırıyor. "Ne oldu?" Aklında bir şey var.

Banks dudaklarındaki birayı yalıyor. "Benim bu yolculuğa çıkıp Maximoff'u korumaya yardım etmem gerekiyordu, senin de geride kalıp Xander'ı koruman gerekiyordu." Dudakları yükseliyor. "Benimle yer değiştir."

Sanırım onu yanlış duyuyorum. İkiz kardeşimin güçlü bir rüzgar gibi olduğunu biliyorum. Her türlü göreve uyum sağlayabilir ve cehennem ateşinin içinden uçabilir. Ama *bunu* ima ediyor olamaz. "Bir daha söyle?"

"Sen Jane'le daha fazla zaman geçirip Tony'ye göz kulak olacaksın, ben de Xander'la kaliteli zaman geçireceğim." Sessiz konuşuyor. "Sadece bu yolculuk için, sen benmişsin gibi davran, ben de sen olayım."

Lanet olası aklını kaçırmış. "Hayır," diyorum kesin bir dille. "*Kesinlikle* hayır."

Banks kısa bir kahkaha atar. "Sen tam bir gabbadostsun." Bana istediği kadar *mankafa* desin.

Ben sadece onun fikrini daha mantıklı buluyorum. "Salı günü *patty-cake* oynamamızı öneriyormuş gibi davranıyorsun," diyorum nefesimin altında, kollarımı gergin bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bu büyük bir mesele."

"Sadece bir hafta, Thatcher." Daha sessiz konuşabilmemiz için tabureden kalkıyor. "Kime güvenirsek doğruyu söyleriz. Alfa ve Epsilon liderlerini ispiyonlayacak kişilere yalan söyleriz."

Tony.

Herhangi bir Epsilon koruması.

Pek çok nedenden dolayı bu plana pek sıcak bakamıyorum. "Price ve Sinclair'e tekrar yalan söylemek zorunda kalacağım. Az önce bir yalanla gömüldükten sonra." Kalbime bir damar gibi bağlı olan tüm onurum, eylemlerimin altında ezildi.

Üstlerime yalan söyledim. Bir müşteriyle romantik bir ilişkiye girdim. Jane'i seçtim.

"Öğrenemeyecekler," diyor Banks büyük bir güvenle. "Tony bizi ne zaman ayırabildi ki?"

Uzun bir duraksamadan sonra kafamı kendime doğru sallıyorum, bunu yarım saniye bile düşünmüş olmama kızıyorum. "Sonuçlar bir yana, lanet

olası

Banks'in yer değiştirme etiği, *hayır* demek için yeterli olmalı."

Öne doğru eğildi. "Az önce benim yerime telsizle bildirdin, Thatcher."

"Bunun günlerce birbirinin yerine geçmekle aynı şey olmadığını biliyorsun." Sesim sert ve kardeşimin takındığı karanlık bakış ve kısa baş sallaması *biliorum* diyor.

"Şeker kaplı bir ikiz filmindeymişiz ve aniden yer değiştirmişiz gibi davranabilirsin ama bu gerçek." diye ekliyorum.

Elini sert omzuma koyuyor. "Ama sen benmişim gibi davranan birine aşık olmuyorsun, ben de *senmişim* gibi davranan Jane'i öpmüyorum. *Tony*'yi kandırdığımız için bu kadar suçlu hissetmeli miyiz? O hıyar bize köpek gibi davranıyor ve Epsilon'un Tanrı'nın en harika yaratığıymış gibi davranmasından bıktım."

Banks ne derse desin, hissediyorum, ama eğer iki ipucunu kandırırken yakalanırsak, kardeşimi mangala koymuş olurum ve o benim sorumluluğumda. Tam kafamı sallamak üzereydim ki telefonum çaldı.

Banks onu çıkarmamı izliyor ve ekranda onun adını gördüğümde nefes alıyorum.

Hücre kulağıma geldi, "Jane?" dedim.

"Thatcher. Az önce spor barına yanaştım." Sesi daha tizdi. Gergin. "Benimle arabada buluşabilir misin?"

Zaten kapıdan ıkıyorum.

THATCHER MORETTI

BEBEĞİ mavi Beetle görünürde yok. Zorla spor barından dışarı itiyorum. Yağmur çatlak kaldırıma ve Tony'nin tuttuğu şemsiyeye yağıyor. Kaldırıma park etmiş siyah bir limuzinin kapısını koruyor. *Babasının limuzini*. Geçen hafta Jane limuzini ödünç almıştı, Sırf Tony'yi paravanla engelleyebilmek için.

O şimdi içeride ve ben bir saniye bile kaybetmiyorum. Koşarak ilerliyorum, etrafımdaki paparazziler adımı bağılıyor.

"THATCHER!"

"THATCHER! THATCHER!"

"JANE VE SENİN HAKKINDA BIZE NE SÖYLEYEBİLİRSİN?" Kameralar tıklayın ve flaş.

Hedefimde *kilitlenip* kaldım: *Limuzin. Jane.*

Jane.

Jane.

Tony'ye ulaşıyorum ve kalın kaşları sinir bozucu bir kendini beğenmişlikle kalkıyor. Arkaya taranmış koyu kahverengi saçları çene çizgisini ve kısa kirli sakalını vurguluyor. Pahalı takım elbisesinin içinde sanki benden daha iyiymiş gibi duruyor ve şemsiyeyi kafamdan uzağa doğru eğmesinden nefret ediyorum, böylece onun önünde sıırılsıklam duruyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsemesinden nefret ediyorum.

Ve beni ondan uzak tutmasından nefret ediyorum.

"Çekil," diye emrediyorum.

"Kıpırdamak mı? Hayır, *hey, paesan*?" Sahte bir acıyla elini göğsüne götürür.

Biri bana beş bin dolar verse bile ona babam demem. Bu İtalyanca terimi ailemdeki sevdiğim erkekler için kullanıyorum ve o onlardan biri değil.

"Çekil," diye tekrarlıyorum, kirpiklerimden yağmur suyu damlıyor.

Başını eğiyor. "Amcana gerçekten böyle mi davranacaksın?"

Annemin Nicola ile evlenmesini seviyorum. Nicola'nın ablası olmasından nefret ediyorum ve *kağıt üzerinde* benimle akraba olmasına dayanamıyorum. Tanrıya şükür kan bağı yok.

Nefesimin altında, "Kıçını kıpırdatmazsan sana çok daha kötü davranacağım" diye homurdandım.

Tony sanki ben bir şakaymışım da o bir tür kralmış gibi başını arkaya atıyor. "Önce kız arkadaşınla ilgili bir ilerleme raporu istemediğine emin misin? Bütün gün onunla birlikteydim. Senden kaç kez bahsettiğini bilmek ister misin?" Kelimeyi ağzından kaçırdı, *sıfır*.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Onu tutma. Onu itmemek için kendimi zorluyorum. Kameralar yanıp sönerken değil, paparazziler görüş alanımdayken değil ve bu bok parçasına bakıyorum. İçim dışım kabarıyor.

Öfkeli bir tepkiyi bastırmak için sahip olduğum son irade kırıntısını da kullanıyorum.

Onu yere serme.

"Çekil," diye *tekrar* emrediyorum. Dalga geçmiyorum. "Yoksa telsizle seni yönlendirir ve doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğini bildiririm."

Ağzı bir çizgi oluşturuyor. "Sen benim üstüm değilsin, Moretti."

"Hayır, ama ben müşterinizin erkek arkadaşıyım." Yağmur damlalarının arasından bakıyorum. "Ve kız arkadaşıma doğrudan erişim iznim var, bu yüzden sana son bir kez söylüyorum. *Çekil.*"

Tony blöf yaptığımı düşünüyormuş gibi çenesini kaldırıyor.

Neredeyse anında mikrofona dokunuyorum ve telsizle konuşmak için ağzımı açıyorum ve tam o sırada Tony nihayet yanımdan uzaklaşıyor.

Tek umursadığım Jane, bu yüzden kolu tutup kapıyı açarken ona bir daha yüz vermedim bile.

JANE COBALT

Moffy ve Farrow'un düğünü için bütçe tablolarını ve satıcı bilgilerini içeren dağınık bir dosyaya sarılıyorum ve limuzinin kapısı açılırken kalbim düzensiz, mide bulandırıcı bir hızla çarpıyor.

Thatcher'a *ihtiyacım var, hayır*.

Hayır, ben bağımsız, kendi kendine yeten bir kadını ve şefkat, sevgi ve duygusal destek için bir erkeğe ihtiyacım yok. Artık birlikte olduğumuza göre bunların hepsini kendim sağlayabilirim.

Kanatsız bir kuş gibi onun kucağına düşme, Jane. Sen aslanlardan doğdun.

Nefesimi tutarak çenemi kaldırıyorum ve Thatcher'ın uzun bacaklarını limuzinin içine kaydırıp arkasındaki fırtınayı susturmasını izliyorum.

"Thatcher." Yüzüm düştü. "Sırılsıklam olmuşsun." Dışarıdaki gürültülü fırtına yüzünden pek bir şey duyamıyordum, hatta Tony'nin vücudu renkli camı kapattığı için göremiyordum bile.

Thatcher'ın siyah gömleği karın kaslarını emiyor. Yağmur suyu saçlarından damlayıp omuzlarını ıslatıyor ve kapıyı kilitledikten sonra nemli saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor.

"İhtiyacın var mı...?" Sormaya başladım ama çoktan başını sallamaya başlamıştı.

Güçlü bakışları içimde tünel açıyor, ciddi endişesi zahmetsizce içine düşebileceğim bir güvenlik ağı gibi.

Thatcher'ın bana sunduğu her şey tarafından yutulmak ne kadar kolay olabiliyor ve onu tamamen yutabileceğim eşit bir zemin için pençeliyorum.

Ağzımı açıyorum ama kelimeler bir saniyeliğine takılıyor.

"Ne oldu Jane?" Deri koltukta bana yaklaşmaya çalışıyor, ama gsmdeki bağlayıcıyla kapıma doğru geri kayıyorum, ondan daha uzağa.

Limuzinden hava vakumlanıyor. Bir tüfek patlaması kadar hızlı ve güçlü. Kaskatı kesilir.

Nefes alıyorum ama veremiyorum. Onunla aramdaki mesafeyi arttırmak için verdiğim ani tepki dayanılmaz bir gerginliğe neden oluyor. Her şeyi berbat ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum.

Nefesimi ve cesaretimi toplarken tek syleyebildiğim "Bekle," oldu.

Thatcher koltuğun st kısmını kavırıyor ve diğer eliyle ağzını ovuşturuyor. Koruyucu bakışları beni hiç terk etmiyor.

Sessizliğimizde, limuzinin tavanındaki yağmurun *pıt, pıt, pıt* sesini duyuyorum.

Lavanta rengi tl eteğime bakıyorum, gökkuşağı bluzum ve leopar krkmn altında kollarım sıcak. Bu şekilde sinmemem ya da zlmemem gerekiyor. "zlmyorum," diye fısıldıyorum kendi kendime, ama o kesinlikle duyuyor.

"Sadece konuş benimle, tatlım." Derin sesi beni adeta kucaklıyor ve mecazi bir duruşa itiyor.

Gözlerimi kaldırdığımda, paylaştığımız gerilmiş deri koltukta oyalanıyorum. "Tam senin oturduğun yerde doğmuşum," diye fark ediyorum yüksek sesle ve yanaklarım ısınıyor.

Çok kısa bir süre koltuğa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. O kadar soğukkanlı ki ne düşündüğünü tahmin bile edemiyorum.

"Bu sadece bir gerçek," diyorum yardımcı olamadan. "Benim doğumum." Tepeden tırnağa kızarıyorum ve bluzumu silkeliyorum. "Ve eminim ailemin yirmi üç yıl sonra hayal ettiği şey de budur," diye espri yapıyorum. "Kızları bir adamla *konuşmak* için mücadele ederken..."

Seviyor.

Daha önce bir kez söylemiş olmama rağmen kelimeyi saklıyorum. Bedenim, duyularımı boğan, ciğerlerimden nefesimi söküp alan ve gözlerime batan duygularla dolup taşıyor.

Aşk şiddetli bir duygudur. Metanet ve gle doludur ve ben bizimkinin altında yok olacağım, değil mi?

Boğazımdaki bir yumağı temizliyorum. "şimdi muhtemelen limuzin doğumumu düşünüyorsun."

Kulaklığı kulağından çıkarır. "Hayır, senin yanına taşındığım için pişman olabileceğini düşünüyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diyorum çabucak. "Hayır, hiç de değil. Hissettiğim şey bu değil." Dosyamı bir kenara koyuyorum. "Birlikte yaşadığımız için mutluyum." Panik

Kemiklerime kadar işliyor. "Bu konuda pişmanlık duyuyor musun?"

"Hayır." Hiç duraksamıyor, o kadar emin ki biraz rahatlıyorum. Thatcher telsizinin fişini çekip cihazı kurutmaya çalışırken gözlerini benden ayırmıyor. "Bir şey mi oldu?"

Evet.

Kıvırcık saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bara gittiğimi sana mesajla bildirmeye çalıştım ama hiçbiri ulaşmadı, ben de yüz yüze söyleyeyim dedim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bana ne söyleyeceksin?"

Genelde bakışlarının yoğunluğunun tadını çıkarırım ama şu anda onunla yüz yüze gelemiyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve korkak bir aslan gibi kucağıma bakıyorum. "Çatışmanın iki tarafını ayırma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım - Moffy ve Charlie ile hiç yapamadım, şimdi de yapamadığıma şaşımamalıyım." Aceleyle konuşuyorum. "Geçtiğimiz hafta Tony'nin söylediği korkunç şeyleri kendime sakladım ve bunun senin işini kolaylaştıracağını düşündüm. Bunu sana vermek istedim. Sana bir şey vermek istedim. Ama bir ölüm kalım savaşından sırlar biriktiriyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni senin yanında sessizleştirdi, sanırım sen de bunu anlayabilirsin."

Başını sallıyor, kasları gergin.

Saçmalamaya devam ediyorum. "Ve şimdi sana söyleyeceğim her şey Tony ile aranızda sürtüşmeye neden olabilir. Paylaşmak bencillik gibi geliyor. Ama belki de bilmek bile istemiyorsun; bu durumda bu konuşmayı görmezden gelebilir ve günlerimize devam edebiliriz."

"Hayır," diye sözümü kesiyor Thatcher, ki bu nadir görülen bir şey. "Tony her ne dediyse ya da yaptıysa bilmem gerek. O lanet aletle tek başına uğraşamazsın." Güney Philedelphia'ya özgü tonu ortaya çıkıyor. "Zaten uğraşmış olmandan nefret ediyorum." Mikrofonunu yakasına takıyor, sanki Tony'yi ihbar etmek üzereymiş gibi.

Ona kesinlikle her şeyi anlatmak istiyorum. Onun kafasının içine girmek istiyorum ve biliyorum ki o da benimkinin içine girmek istiyor, ama aynı zamanda söyleyeceklerim Tony'ye olan öfkesini ve kızgınlığını körükleyecek.

Söyle ona.

"Tamam." Hazır bir nefes almaya çalışıyorum. *Bunu yapabilirsin, Jane.*

Gerginliğim artıyor ve leopar kabanımı çıkarıyorum.

Thatcher hareketlerime öyle sert bakıyor ki, sanırım gözündeki kan damarı patlayacak.

Kalbim küt küt atıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

Bakışları montumun üzerinde kararıyor. "Tony senin lanet kıyafetlerinin altında hiçbir yerde olmamalıydı." Telsizini kavlıyor, harekete geçmek üzere.

İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Bir *palto* çıkarıyorum. Gömlek ya da sütyenle uzaktan yakından alakası olmayan ve Tony'yle terlemem dışında *hiçbir* ilgisi olmayan tek bir giysi... Hem de çok." Kendimi bu ısı tuzağından kurtarmak için kollarımı nazıkçe çekiştirip çekiştiriyorum.

Thatcher sert bir elini yüzüne sürdükten sonra yardım etmek için yaklaşır Ben.

Geriye doğru sarsıldım. Dirseğim paltomdan dışarı çıkmış, kıpırdamadan duruyorum. Aniden durdu.

İkimiz de zor nefes alıyoruz. İkimiz de bağlayıcı bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz,

Aramızdaki her santim boşluk ciğerlerimi ve kalbimi parçalıyordu.

Bana yaklaşmadığını göstermek için ellerini kaldırıyor. "Bana bir cevap verebilir misin?"

"Herhangi bir şey."

"Benden korkuyor musun?"

Başımı şiddetle sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Tanrım, hayır." Thatcher'ı daha önce hiçbir erkeği özlemediğim kadar özlüyorum. Bir kez daha çekiştirerek sonunda kendimi kürk mantodan kurtarıyorum. Soğuk hava yanan uzuvlarımı zar zor yıkıyor. "Tam tersi."

Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçiriyor.

Sert yüz hatlarını okuyamıyorum. Nabzım yavaşlamıyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye sormak zorunda kalıyorum.

Bana bakıyor. "Beni diken üstünde tutuyorsun." Bir kahkaha attı. "Ve bu beni delirtiyor ve seni ne kadar çok istediğim gerçek değil."

"Ben varım," diye hatırlatıyorum ona.

Thatcher kısa bir süre başını sallıyor ve uzun bir süre sonra bana daha derin bakıyor. "Koruman olduğum ve seviştiğimiz zamanlarda tereddüt etmeden sana yardım etmeme izin veriyordun ama şimdi erkek arkadaşın olduğum için donup kaldın."

Gözlerim aşağıya kayıyor.

Thatcher tedirgin bir şekilde yer değiştirir. "Kafamı çok karıştırıyorsun ve bu konuda seninle birlikte yürümek istiyorum tatlım. Ama nereye gittiğini bilmiyorum."

"Bana sarılmanı çok istiyorum," diye itiraf ediyorum. *Beni bütünüyle yutmanı istiyorum.* Korku beni çimdikliyor ve şu anda onun rahatlığında boğulmak istemediğimden nefret ediyorum ve yine de onun tarafından tamamen ve tamamen tüketilmek istediğimden nefret ediyorum. "Ama önce

kendi başıma ayakta durmam gerektiğini hissediyorum." Sarılıyorum

Parmak uçlarımla özerkliğıme tutunmaya çalışıyorum ve o orada, elini uzatıyor ve tutunmamı, beni yukarı çekmesini istiyor.

Ve ona izin

vermeyeceğim.

Tam olarak değil.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Ve kendimi çok suçlu hissediyorum." "Neden?"

"Benimle birlikte olmak için her şeyini feda ettin ve ben ceketimi çıkarmama yardım etmene bile izin veremem."

Bakışları ciddiyetle daralıyor ve başını tekrar tekrar sallıyor. "Yaptığım şey için bana hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer sana dokunulmamasını istiyorsan, ben de sana dokunmamayı tercih ederim Jane."

Onu seviyorum.

Beni boğuyor. Beni boğuyor. İstemiyorum ama istiyorum ve bu benim trajedim.

"Sen hangi tempoyu tuttursan ben de ona uyacağım" diye ekliyor.

Nefes alıyorum. "Ya seni milyonlarca farklı hızda çekersem? Ya yavaşlarsam ve hızlanırsam ve durursam ve hızlanırsam ve yavaşlarsam? Benden yorulmaya hazır mısınız?" Gözlerim yanıyor.

Thatcher geri adım atmaz. "Her hızda seninle olmaya hazırım ve beni yormana imkan yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kendine güveniyor ve erkek gibi. "Çünkü ben kolay kolay yorulmam."

Nefes veriyorum, yüzüm kızarıyor ve omuzlarımı limuzinin kapısına dayıyorum. Bir süre birbirimize bakıyoruz ve ben bazı güvensizliklerimi bastırmaya çalışıyorum. Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Beni de diken üstünde tutuyorsun, biliyorsun. Tam anlamıyla."

Neredeyse gülümsüyor. Ön koluyla şakağından aşağı süzülen bir yağmur suyu damlasını siliyor. "Tony hakkında - onunla benim aramda arabuluculuk yapmana gerek yok."

Başımı salladım. "O rolü oynamadığım için memnunum," diye itiraf ediyorum.

Belki de Thatcher'la kötüyü paylaşmanın iyi bir yanı vardır. Hiçbir şey bir bağı ortak bir düşman kadar güçlendiremez ve ikimiz de Tony'den hiç hoşlanmıyoruz.

"Söyleyeceklerim sadece nefretini körükleyecek," diye onu uyarıyorum. "Bunun benimle pek ilgisi yok, daha çok seninle ilgisi var." Benimle ilgili olsaydı, Tri-Force'a koşup Tony'yi kovdurabilirdim, ama çoğunlukla iyi bir koruma oldu. I

kalabalıkta hayatımdan endişe etmedim ve birden fazla kabadayı hayran etkileşimini yatıştırdı.

Bu sadece aralarındaki husumet. Kavgada güvenlik olarak düşündükleri şey.

"Duymak istiyorum," diye onaylıyor Thatcher.

Parmaklarımı bağladım. "Ben, um..." Bağcıklarımı çözüyorum ve buz kovaındaki pahalı şampanya şişesine uzanıyorum. "Belki de önce içmeliyiz."

Dizlerini kavıyor. "Yapamam."

Hatırlıyorum ve kafamdaki örümcek ağlarını silkeliyorum. "Doğru ya. İçeri girme." *Kafası açık ve odaklanmış kalmak istiyordu.* "Muhtemelen ben de içmemeliyim. Alkol almak kötü bir dikkat dağıtma taktiğidir. Çabucak ters gidebilir." Gözlerim büyüyor. "Dikkatimi senden, bundan uzaklaştırmaya çalıştığımndan değil - yani, çalışıyorum, ama..."

Merde.

Thatcher bir elini tıraşsız çenesinde gezdiriyor ve bana başını sallıyor. "S o r u n y o k ."

"Değil," diye irkildim. "Sana haksızlık ediyorum."

"Kelimeleri çıkaramadığın için mi? Siktiğimin kulübüne hoş geldin."

Gülümsemek istiyorum ama söylemem gereken her şey üzerimde ağırlık yapıyor. Şampanya şişesini buz kovaına geri koyuyorum. "Geçen hafta Tony'nin senin hakkında söylediklerini duymak zordu ve ben seni ne kadar agresif bir şekilde savunursam, o da beni kızdırmış gibi sırtıyordu."

Thatcher arka camdan dışarı bakıyor ve bana döndüğünde "O bir bok parçası" diyor.

"Je suis d'accord." *Katılıyorum.*

Ağzının köşesi bir parça kalkıyor. Yan tarafını koltuğa daha fazla yaslıyor, zaten tamamen bana doğru dönmüştü. "Başka ne var?"

Geçen haftayı erkek arkadaşına anlatıyorum. Tüm küçük ısırmaları. Tony bir tacizcinin bana yaklaşmasını engelledi ve sonrasında şöyle dedi: "*Bahse girerim Thatcher bununla mücadele ederdi. Muhtemelen terlerdi.*"

Ben de karşılık verdim, "*Hiç olmadı.*"

Tony'nin o kibirli gülümsemesi ve kendini beğenmiş havası vardı. Her gün duyardım:

Moretti bunu yapamaz.

Moretti'nin yarım beyni var.

Hiçbir kız arkadaşının onunla birlikte olmak istemediğinin farkındasın. Bu yüzden yüzlerce kez aldatıldı.

Thatcher'a, "Tony'nin üzerinde bir 'kapa çeneni' düğmesi olsaydı, ona dokunmayı göze alır ve şimdiye kadar binlerce kez basardım" diyorum.

Thatcher açıkça, "Onu yere sererdim," diyor.

Dizini kavrayan sol elini inceliyorum, parmak eklemlerinde küçük yara izleri var ve yüzük parmağı kemiği kırılmış ve kötü iyileşmiş gibi çarpık. "Parmağını böyle mi kırdın?" Merak ediyorum. "Tony'ye vurarak mı?"

Elini açıyor ve parmak eklemlerini ovuşturuyor. "Ona daha önce de yumruk attım. Ama bu bar kavgalarından ve Xander'ı korumaktan."

Daha da yaklaşıyorum, ben yaklaştıkça hava etrafımızda dolanıyor, o bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Nefeslerimiz ağırlaşıyor.

Elini uzatıyor, neden hareket ettiğimi biliyor. Yavaşça avucunu avucumun içine alıyorum ve iyileşmiş yaralarını inceliyorum. Thatcher kederin ve savaşın içinden geçti. Elleri kardeşinin ve feci şekilde dövülmüş kuzenimin cesedini taşıdı ve eğer yapabilseydi, eminim daha fazlasını da taşırdı.

"Söyledikleri daha da kötüleşiyor," diye mırıldanıyorum.

Çenesi sertleşiyor ve başıyla beni onaylıyor. "Ben hazırım."

Tony mola verdiğinde konuşmalarına nasıl kulak misafiri olduğumu anlattım. Babamın güvenli bir yer olan Center City'deki ofisine uğramıştım. İçeri girmek için koruma gerekmiyor.

"Ayrılmak üzereydim," diyorum ona, "ve Tony kadınlar tuvaletinin hemen dışındaki lobide beni bekliyordu. Kapıdan onun telefonla konuştuğunu duyabiliyordum." Karnım zil çalıyor ve dizlerim bacağına çarparak ona yaklaşıyorum.

Yine donuyorum.

Beni bir taramadan geçiriyor ve ben dirseklerimi tutarak birkaç kezden fazla dudaklarına bakıyorum. Fark ettiğinde nefes alış verişlerimiz tempo değiştiriyor. Arzu bacaklarımın arasında nabız gibi atıyor ve onun iri ellerinin içimdeki ağrıyan, inşa edilen ihtiyacı nasıl tatmin edeceğini tam olarak bildiğini hayal ediyorum.

Yanlış zaman.

Beden ne isterse ruh da onu ister.

Ben sadece ikincisini beslemekte zorlanıyorum.

Thatcher bizi yolda tutuyor. "Tony'nin telefonda konuştuğunu duydun mu?"

"Oui." Doğruluyorum ve uçuşan bir saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Senden ve kardeşinden bahsetti."

Çizgiler alnını kırıştırıyor. "Hangi kardeş?"

"Skylar." Başımı öfkeyle sallıyorum ve yaltaklanıyorum. "*Thatcher'ın ölmüş kardeşinin mezarını bile ziyaret etmediğini ve herkesin bu konuda anlayışlı olmasını istediğini* söyledi."

Thatcher İtalyanca bir küfür mırıldanıyor ve neredeyse gözlerini deviriyor. "İnanılmaz biri." Bana dönüp bakıyor. "Skylar'ın mezarını ziyaret ediyorum."

Kıllandım. "Yani hatalı ve acımasız."

"Bizi karıştırdı," diye açıklıyor Thatcher. "Banks mezarlığa hiç gitmeyen kişi."

Nedenini merak ediyorum.

Banks Moretti ile olan ilişkiyi sınıflandıracak olsaydım, bu *yeni bir* ilişki olurdu. Basitçe, o benim için daha çok bir koruma oldu ve ben de onun için daha çok ünlü bir müşteri oldum. Birbirimiz hakkında *kişisel olarak* bildiklerimiz Thatcher'ın paylaştıklarıydı.

Fısıldıyorum, "Tony'nin sana ya da Banks'e karşı empatisi yok."

Thatcher kaşlarını çatır. "Yapmaz. Ona göre biz, Şey 1 ve Şey 2 gibi bir espri ve ikiz şakayız."

İnternet trolleri ve medya kuruluşları tarafından insanlıktan çıkarılmayı anlıyorum. Ama Tony isimsiz bir internet kullanıcısı değil. Moretti kardeşlerle birlikte büyüdü ve bunun ne kadar acı vereceğini hayal bile edemiyorum.

"Aşılmaz, sırttan bir Cheshire kedisi gibi," diyorum usulca. "Sanırım ikimiz birlikte onu susturduğumuzda daha kolay oluyor." Kaşlarımızı çatıyoruz çünkü mevcut durumumuzda Thatcher bana bu şekilde yardım edemez.

Başını eğiyor, sesi alçak. Gözleri ciddi. "Senin yanında olmalıyım."

İkimiz de Xander'la birlikte olması gerektiğini biliyoruz. "İki ay oldu," diye nefes alıyorum.

"Deneme süresi biter bitmez transfer edilecek." Thatcher aşağı bakar.

Benim elimde.

Bu onun kalçasındaydı. "Oh," diyorum yüksek sesle, vücuduma sıcaklık yayılıyor. "*Sana dokunduğumu...*" fark etmemiştim.

"Orada tutabilirsin." Artık inanılmaz derecede yakınız ve ben artık uzaklaşmıyorum. Donup kalmıyorum ve onun büyük eli yanağımın yanında duruyor. Hassas yerlerim karıncalanıyor, elektrik kıvılcımları çakıyor ve bir ağrı daha da şiddetleniyor ve beni alıp bütünüyle yutması için yalvarıyor.

Fısıldıyorum, "Thatcher."

Alnı neredeyse benimkine değiyor.

Gözlerim kızarıyor. "Sensiz bir yolculuğa çıktığıma inanamıyorum."

Garip olacak. Neredeyse bir yıl boyunca korumamdı. Her gün benimleydi
ve

Şimdi...

Bakışlarımı indiriyorum.

Eli yanağımı sardı. "Siktir e t. " Dudaklarımdan bir nefes uzakta. "Yer değiştiriyoruz."

"Ne?" Kafamı sallıyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

"Ben ve kardeşim. Her şeyi açıklayacağım."

JANE COBALT

Moretti kardeşlere "CİDDİ OLAMAZSINIZ" diye fısıldıyorum ve bunu sorduğuma bile inanamıyorum. İkisi de *çok* ciddi adamlar, Thatcher Banks'ten daha ciddi. Kesinlikle bana eşek şakası yapmıyorlar.

Patlak gözlerim Güney Philly'deki gürültülü spor barında erkek arkadaşım ve ikiz kardeşi arasında gidip geliyor. Burası o kadar kalabalıktı ki sadece bir bar taburesi boştu.

Thatcher tabureyi aldı. Ben biramı yudumlarken, onun kucağına oturuyorum, güçlü kolu belime dolanıyor ve oturma düzenimizden gerçekten ama *gerçekten* etkileniyorum. Özellikle de göğsünün yakınlığı, vücut ısısının her yerimi ısıtması ve kolumun onun karın kaslarına sürtünmesi.

Ta ki Mary-Kate ve Ashley büyüklüğünde bir bombayı Ben.

Banks hafif bir gülümsemeyle, "Sadece bir hafta," diyor. Thatcher'ın ortak bir bakışta eşleştirdiği güven. "Bu benim için bir şey değil, Thatcher için daha da az." Başını kardeşine doğru eğiyor. "Beni toplama ve gönder, ben hazırım."

Onların enerjisini hissederek gülümsemeye başlıyorum. "İkiniz de bu konuda heyecanlısınız, değil mi?" Thatcher işini seviyor ve genellikle yüksek oktanlı, yüksek riskli bir iş ve sanırım bu onları daha fazla adrenalinle sarsacak.

Thatcher bana bakarak, "Seninle daha fazla zaman geçirmek için," diyor. "Tabii ki."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve kendimi on üç yaşındaki kolay aşık olan kız kardeşim gibi hissederek biramı yudumluyorum. Ama gerçekler beni ele geçiriyor ve gülümsemem solmaya başlıyor. "Eğer yakalanırsan..." Onlar başlarını sallarken ben de sözümü kesiyorum.

Thatcher, "Böyle bir şey olmayacak," diye garanti veriyor.

Çok az insanın onları ayırt edebileceğine gerçekten inandıklarını düşünmek beni üzüyor. Bunun doğru olabileceğini düşünmek beni daha da üzüyor.

Az sayıda kişiyi kandıracaklarını söylediler. Çoğunlukla Tony, ki bu yeterince kolay olmalı.

Biramdan bir yudum daha alıyorum. Thatcher bir elini bar tezgahının üzerine koyduğum dosyamın üzerinde tutuyor, sanki biri onu kapıp Maximoff ve Farrow'un düğün planlarını sızdırabilirmiş gibi.

Bu bir olasılık ve hayatımın tüm bölümlerinin güvende olmasını sağlamasını seviyorum.

Thatcher bana baktı. "Bize yardım edeceksin."

Dudaklarım kalkıyor. "Kulağa hoş geliyor." Bu plana kayıtsız kalabileceğimden şüpheliyim. Onlar için riskin düşük olduğundan emin olmak istiyorum. Çenemi eğerek erkek arkadaşına bakıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim Bay Moretti?"

Avuç içi sinsice tül eteğimin altında kayboluyor. Erkek arkadaşımın elini saklamak için daha iyi.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum ve sığ nefesimi bastırmaya çalışıyorum. Sıcak eli uyluğumda sıcak çizgiler çiziyor. Thatcher fısıldamadan önce enseme öpüyor, "Tamam mı?"

"Evet." *Aman Tanrım, evet.* Gözümü üç kez kırparsam, bu çiğ, seksi, savaşçı adam bir anda yok olacakmış gibi hissediyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış, çok hevesliyim.

Banks... bana bakıyor. Neredeyse gülecek. Nefes nefese miyim? Çocukça başım dönüyor mu?

Yüzüm alev alev yanıyor. "Kardeşinden hoşlanıyorum," diyorum açıkça.

"Aynen öyle." Gülümsüyor ve birasını yudumluyor. Ayakta duruyor ve bar müşterilerinin bana ulaşmasını engelliyordu. İnsanlar futbol maçını ve profesyonel güreş ön gösterisini izlemek için sıkışık bir şekilde toplanmıştı.

Banks'i daha çok merakla izliyorum. Thatcher kendini efsanevi bir savaş alanındaki bir komutan gibi taşıırken, Banks bir belgeselin her karesini dolduracak kadar hazırlıklı bir asker. Görülmemesi mümkün olmayan bir arka plana sahip.

"Banks ve benim benzerliklerimiz ve farklılıklarımız söz konusu olduğunda tarafsız bir göze ihtiyacımız var" dediği sırada Thatcher'a tekrar bakıyorum.

"Ben burada mı devreye giriyorum?" Ben soruyorum.

Banks başını sallar. "Benim dördüm," der aniden Thatcher'a.

Thatcher, "Onları görüyorum," diye cevap verir, ama bakışlarını ya da elini başka

yöne çevirmez.
Ben.

Şimdi uzaktan beni süzen birkaç erkek fark ettim. Kibarca da değil. *Küçümseyerek* desem daha doğru olur.

Ağırlığımı Thatcher'a daha fazla yaslıyorum. Beni göğsüne yaklaştırıyor ve sakinleştirici bir ritimle çarpan ağır kalp atışlarını hissediyorum.

Thatcher ve Banks görevde değiller. Yine de, hala izliyorlar. Hala çevremizi inceliyorlar.

Tony, gerçek korumam, barın yedi tabure aşağısında ve ona bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyorum. Gerçi eminim o da herkesi gözlemliyor ve bön bön bize bakıyordur.

En azından duyma mesafesinde değil.

Daha dik oturuyorum. "Gördüğüm kadarıyla Tony kişiliklerinizi ayırt edemiyor, bu yüzden en büyük risk tavırlarınız ve fiziksel özellikleriniz olabilir."

Önümüzdeki beş dakika içinde birkaç teknik detayın üzerinden geçtik ve göze çarpan sorunlar karşısında çığlık atarak durduk.

"Dövmen," diye fısıldıyorum

Thatcher'a. "Kıçında," diyor Banks.

Evet, bayanlar ve baylar, bu doğru-erkek arkadaşımın kıçında bir dövme var. SFO, yani Paul Donnelly, geçenlerde Thatcher'a senaryo yazdırdı ve ben orada değildim. Olay *Omega Kardeşliği'nin gizliliği* altında gerçekleşti ve ben sonucu yeni gördüm.

Düşündüğüm gibi kıçına "ikiyüzlü" yazmadılar. Thatcher'ın dediği gibi *yazabilirlerdi*. Bunun yerine, SFO Thatcher'a "daha uygun" bir şeye karar verdi.

Ve böylece "*Cinderella*" kelimesini dövme yaptılar.

El yazısı ve yerleşimi aslında oldukça güzel. Dövmeyi yatakta ilk gördüğümde çok etkilenmişim. Thatcher her zaman paçavradan zenginliğe hikayesini yaşayan kişi olmuştur. Kaybedecek her şeyi olan hep o olmuştur.

Banks birasını bitirir. "Sadece çırılçıplak soyunma, Sindirella."

Thatcher ters ters bakar ve onu işaret eder. "Senin de lanet bir dövmen var." Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Banks sağ kalçasını sıvazlıyor. "Müreккеbi akmış. On dört yaşındaki halimi tekmeleyebilseydim, tekmelerdim."

Thatcher bana "Bir arkadaşımın bodrumunda bedava dövme yaptırdım." diye açıkladı. "Tasarım mı yoksa yazı mı?" diye soruyorum.

"Roma rakamları." Banks boş birasını barın üzerine koydu. "Yıllar önce dövmesi yapılmalıydı."

Thatcher kardeşine odaklanıyor. Banks de doğrudan ona bakıyor. İkisi de gözünü kırpmıyor.

Gerginlik rahatsız edici bir şekilde artıyor ve aralarına bakıyorum, söylenmemiş bir şey onları ve havayı kavıyor.

"Ona söylememi ister misin?" Banks soruyor. Donup kaldım.

Thatcher Banks konusunda kararlı. "O zaten biliyor."

"Öyle mi? Ailemizdeki herkesin onun ölümü için birbirini suçladığını biliyor ama kimse onu suçlamayı düşünmedi mi?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve bunun ağabeyleriyle ilgili olduğunu anlıyorum.

"Siktir et onu," diyor Banks ısrarak.

Thatcher'ın burnu alevlenir. "Yapma."

"Onu seviyorum, ama Meryem Ana, ondan *nefret ediyorum* ve benim aptal kığım onun ölümüyle yaşamak zorunda."

Midem bulanıyor. Roma rakamları. Bir tarih.

Skylar'ın öldüğü gün.

Sözleri ağır geliyor. Küçük bir patlama gibi. Banks bizden başka her yere bakıyor ve Thatcher duvara acılı bir ifade çiziyor. Skylar'ı ne kadar seyrek konuştuklarını *hissedebiliyorum* ve koca ağzım üçümüzü de bir çukura sürükleyebilir ama sadece konuşuyorum.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Bıramı Banks'e uzattım. Bardağı alıyor, kaşları çatılıyor.

"Nasıl?" "Kıçına dövme yaptırabilirdin."

Önce Thatcher gülüyor, ani ses derin ama hafif.

Banks de kahkahalarla gülümsüyor, ben de neşeleniyorum ve derinlerde bir yerde Thatcher'ın bu alışverişte mizah bulacağını nasıl bildiğimi fark ediyorum. Gizemi azaldı ve yanımdaki adama inanılmaz derecede düşkünüm.

Ya da daha doğrusu... üzerinde oturduğum adam.

Kalbim çılgınca atarken nefesimi dışarı üflüyorum. Başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Aşık oldum.

Korkma, Jane. Deniyorum.

Thatcher kardeşine başıyla selam verir. "Gördün mü, on dört yaşında biraz sağduyun varmış."

"Evet. Ama yine de senden daha az," diyor Banks, dudakları kalkık. Thatcher daha zeki olduğu için mutlu ama Thatcher şimdiden kardeşi daha zeki ve daha iyiymiş gibi başını sallıyor. Birbirleriyle ve birbirleri için duydukları gurur Bering Denizi kadar derin.

Banks bir ağız dolusu birayı yutuyor, sonra bardağı bana geri uzatıyor. "Başka ne için endişelenmeliyiz?"

İkiz takasından bahsediyor.

"Piercing?"

"Yok," dediler hep bir ağızdan.

Thatcher sinirli bir nefes verdi.

"Bu soru *benim* içindi," diyor Banks ona. "Piercingin olmadığını zaten biliyor."

Kaşlarını çatıyor. "Statazitt'."

"Sen kapa çeneni," diye karşı çıkıyor Banks.

Biramı yudumlarırken gülümsüyorum, aralarındaki ilişkiyi olabildiğince tatlı buluyorum. "Peki ya yara izleri? Thatcher'ın birkaç tane var."

Aslında *çok sayıda* var. Çoğu küçük ve göğsüne dağılmış durumda.

Banks bir omzunu kaldırdı. "Bende de var ama Tony bizi onlardan ayırt edemeyecek."

Thatcher onaylarcasına başını sallar.

"Elin," diyorum erkek arkadaşıma.

Sol elini, bükülmüş yüzük parmağına dokunacak kadar ciltten kaldırır. Thatcher endişeli görünüyor.

Banks başını sallar. "Neredeyse hiç kimse bunu fark etmiyor."

"Evet, umalım da öyle olsun," diyor Thatcher sert bir sesle. "Yoksa *ben de* Aynı eklemi tekrar kırdığım için yirmi beş yaşındaki benliğimin kıcına tekme basacağım."

Hepimiz bunun çok da sorun olmayacağı sonucuna vardık ve ben başka bir açıdan düşündüm. Banks, Thatcher gibi davranarak Philadelphia'da nasıl kalacak?

"Annemlere, teyzemlere ve amcalarıma ikiz takasından bahsetmeyi planlamıyoruz, değil mi?" Ben soruyorum. "Çünkü Alfa liderine söylemeyeceklerinden emin olamıyorum." Hepsi Price Kepler'e çok yakın. Yirmi yılı aşkın süredir Daisy Teyze'nin korumalığını yapıyor.

Thatcher bana kaşlarını çatı. "Ailenizden bunu bir sır olarak saklamalarını isteseydiniz, bunu yapmayacaklarını mı düşünüyorsunuz?"

Biz Kobaltlar sır saklamakla ünlüyüz ve ölene kadar sadık kalırız, bu yüzden kafasının karışmasını anlıyorum.

"Yapacaklarını düşünüyorum," diyorum usulca, "en azından %98'im öyle düşünüyor, ama %2'lik bir belirsizlik var."

Banks soruyor, "%2 nereden geliyor?" Tedirginlik midemi bulandırıyor. Yukarı bakıyorum.

Thatcher ağzını birkaç kez ovuşturduktan sonra başını sallar. "Ben."

"Ben bir ilişkisi olan ilk Cobalt'ım," diye açıklıyorum, "ve annemle babamın size karşı çıkıp çıkmayacağını ya da hemen sadakat gösterip göstermeyeceğini tahmin edemiyorum. Bunu söylemek için henüz çok erken ve bana göre elimizde yeterince somut veri yok."

Thatcher ve Banks göz göze gelip uzun uzun konuştuktan sonra Banks omuz silkiyor. "Connor ve Rose'un etrafında olman gerekmiyor. Sen Hale görevindesin. Senin yerine geçip Xander'ı koruyabilirim. Çok kolay."

Thatcher ciddi görünüyor. "Eğer ailesiyle karşılaşırsan-" "Karşılaşmam. Sadece bir hafta."

Başımı salladım. "Bu kadar kısa bir zaman dilimi olduğu için onlara söylememek daha kolay."

Daha fazla değişken eklememize gerek yok."

Tam anlaştıkları sırada bar sessizleşip mırıltılara dönüşüyor ve kapı tıkırdayarak kapanırken bakışları takip ediyorum.

İçeriye kar ve soğuk hava üflenirken Maximoff Eagles sweatshirt'ünün kapüşonunu indiriyor ve Farrow beyaz saçlarını geriye doğru tarıyor. El ele, meraklı bakışların ve yan gözlerin arasından geçerek bizim yerimize ulaşıyorlar.

Anında gülümsedim.

Maximoff Farrow'u bırakıp bana yaklaşıyor. "Bonsoir, ma moitié." Orman yeşili gözleri mutlulukla parlıyor. Onun için isteyebileceğim daha az şey yok.

En iyi arkadaşıma sarılmak için Thatcher'dan ayrılıyorum. Derin nefes alıyoruz ve Moffy iki yanağını da öpüyor. Dikkatler üzerimize yoğunlaşıyor ama neyse ki barda sohbet yeniden alevleniyor.

"Sadece sen ve ben varız, eski dostum." Daha çok gülümsüyorum. "Ve benim erkek arkadaşım, senin nişanlın ve erkek arkadaşımın erkek kardeşi." Bu açıklama yanaklarımı acıtıyor ama gülümsemesi daha hızlı düşüyor ve Tony'ye bakıyor.

Tüylerim diken diken oldu. "Evet, *ne yazık ki* hâlâ burada." Maximoff yüzünü buruşturuyor.

"Sanırım bana sırtıyor."

"Bakmak bile istemiyorum." Sevdiğimiz korumalara daha çok dikkat ediyorum. Belli belirsiz etrafımızda yer değiştiriyorlar. Thatcher tabureden kalkıyor ve Banks'in yanına yerleşiyor. Farrow da aynısını yapıyor, üçü de bar müşterileriyle aramızda yarı dairesel bir bariyer oluşturuyor.

Moffy ve ben yapışkan tezgâha doğru itildik. Olunabilecek en güvenli yer olduğuna emin olduğum yere. Heyecanla dağınık dosyayı kapıp gevşek kâğıtları tekrar içine tıktırıyorum. "Özellikle çiçekler için uygun maliyetli harika satıcılar buldum."

"Ondan önce," diye fısıldıyor Moffy, "Thatcher ile Adını Vermemeniz Gereken Kişi hakkında konuştunuz mu?"

Tony, korumamın Thatcher ve Banks'in benimle yattığına dair bir "şaka" yaptığına kulak misafiri olduğundan beri Maximoff için Lord Voldemort seviyesindeki kötülüğe ulaştı.

"İkisi bir arada" gibi bir şey mi?

Moffy'ye Tony'den ne kadar nefret ettiğimi ve Thatcher'a ne kadar çok içimi dökmek istediğimi anlatıyordum ve bu içimi kemiriyordu.

"Ona her şeyi anlattım," diye fısıldıyorum ve hafif bir nefes alıyorum.

Maximoff gülümsüyor, daha iyi bir yerde olduğumu görebiliyor. "Peki Janie Dark

Çağlar yön

değiştirdi

mi?"

"Yeterince."

"Sonsuza

kadar."

"Sadece umut edebiliriz." Kalçamı onun yanına yaslıyorum, o da bir kolunu belime doluyor. Sırtımız bara dönük, önümüze bakıyoruz.

Nişanlısı ve erkek arkadaşım birbirleriyle nefeslerinin altında konuşuyorlar, çok medeni görünüyorlar ve bu son *derece* yeni bir şey.

Maximoff gözlerini kısar. "Aynı evrende miyiz?"

"Bu hiç tanıdık gelmiyor."

"Eğer sarılırlarsa, bir yerlerde yanlış bir yola sapmışız demektir." Farrow'un siyah deri eldiveninin ucunu rahatça ısırp çıkarmasını daha yakından izler. Maximoff'un adem elması sallanıyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

Farrow ona büyü yaptı ve bu milyonda bir kez olacaktı. Thatcher'ın Farrow'a bir şey daha söylediğini izliyorum, sonra telsizden otoriter bir şekilde konuşuyor. Bakışları -tüm cesur sertliğiyle- barı tarıyor.

Kollarına atılmak için can atıyorum.

"Tanrı neden eldiven yapmak zorundaydı ki?" Maximoff yüzünü

kaşlarını çatmaya zorlayarak sorar.

Babam *Tanrı'dan* bahsedilmesinden hoşlanmazdı. Ben o kadar umursamıyorum. "Eldivenleri Tanrı yaratmadı," diye fısıldıyorum. "Ama Romalılardan beri varlar ve senin ağzının suyunu akıttığın *eldivenler* değil."

"Haklısın," diyor nefes vererek, "salyalarım yere akıyor."

Gülüyorum.

Farrow ikinci eldivenini ısırdığında Maximoff'u bakarken yakalar. Onun bilmiş gülümsemesi Maximoff'un kızmasına neden olur. Sevgisini sakladığı için 10 üzerinden 9. Elimde olsa ponpon sallardım.

Farrow alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırır ve Moffy'nin tek yapabildiği onu terslemek olur.

SFO korumalarının arkasında, Thatcher'ın arkasından sarhoşça bağırarak orta yaşlı bir adam gördüğümde daha az gülümsüyorum. Barın gürültüsünden kelimeleri ayırt edemiyorum.

Thatcher başını sertçe bana doğru sallıyor, sanki *ona aldırma* der gibi.

Deniyorum.

Düğün detaylarını konuşmaya başladığımızda birbirimize daha da yakınlaşıyoruz. Barın üzerindeki dosyayı açıyorum ve hesap tablolarını gözden geçiriyoruz.

"Çiçekçi, Instagram'da reklam yaparsam %50 indirim alabileceğimi söyledi."

"Hayır," diyor Moffy kararlı bir şekilde. "Hala Cobalt Sosyal Medya Yasağı'nda olmasanız bile, ücretli reklam yapmak zorunda kalmanızı istemiyorum."

"Teşhir yerel satıcılara yardımcı oluyor," diye hatırlatıyorum ona. "Bu onların işleri için iyi ve kardeşlerim, ablam ve ben yarın Black-Out'u bitirmeyi planlıyoruz. Instagram'a geri döneceğim."

Maximoff bir parmak eklemeni kırıyor, daha uzun düşünüyor. Başkalarına yardım etme fikrini seviyor ama bunu milyonlarca başka faktörle birlikte tarttığını biliyorum. "Ya da tüm ücreti ödeyebiliriz Janie. Böylece satıcılara daha fazla para kalır."

"Kısa vadede," diyorum ona. "Uzun vadede, reklam yardımcı olacaktır." Nişanlısına döndü. "Ya ikisini de yaparsak?"

"Bedava reklam mı?" Farrow eldivenlerini arka cebine sokar. "Bakın, bu bir düğün, hayır partisi değil."

"Kusura bakma dostum. Bizimkinden önce yüzlerce düğün yaptığını tamamen unutmuşum." Alaycılığı çok yoğun. "Tüm o boşanmalar nasıldı?"

Farrow gözlerini devirerek genişleyen bir gülümsemeye dönüşür. "Var olmayanları kastediyorsun, ukala." Maximoff araya girmeden önce daha hızlı konuşur. "Bu

şimdiye kadar düzenlediğiniz en büyük, en bencil etkinlik olacak ve bunu kabullenmeniz gerekecek."

Moffy düşünceli düşünceli uzaklara bakar.

Thatcher'a bakıyorum. Maximoff ve Farrow'un arasına bakacağını düşünmüştüm ama gözleri benim üzerimdeydi.

Midemde kelebekler uçuşuyor ve çiçekçi iletişim listesini dosyalamak için elim ayağıma dolaşiyor, sonra boğazımı temizliyorum. "Um..." Başımı sallıyorum. Görülmek ne kadar tuhaf ve harika bir duygu - ama doğru nedenlerle. Kötü niyetle ya da sapkınca değil, hayranlıkla. Sevgiyle.

Koruyarak.

Dikkatlice.

Beynimden geçen sözcüklere tutunuyorum. "Karar vermek için hâlâ vaktin var, Moffy."

"Evet." Başını sallıyor ve tekrar bize odaklanıyor.

Thatcher kollarını ipe bağlar. "Siz ikiniz henüz bir tarih seçmediniz mi?" En son duyduğumda hâlâ karar aşamasındaydılar.

Maximoff sertleşmiş omzunu döndürüyor. "Farrow her zaman bir kış düğünü istemiştir, bu yüzden bundan birkaç yıl sonrasını düşünüyoruz. Bu bize zaman kazandırır." Eliyle dosyayı işaret ediyor.

Ona "Senin için sadeleştirebilirim"

diyorum. "Buna ihtiyacı olacak," diye alay ediyor Farrow.

Maximoff inliyor. "Buna benden daha çok ihtiyacın olacak."

Başını eğerek gülümsüyor. "İstedğin kadar böyle düşünebilirsin, kurt izci."

Dosyayı kapatmadan önce, satıcılar hakkında biraz daha konuştuk ve sonra düğün yerini keşfetmek için yaklaşan gezi konusuna geldik.

"Hawaii mi?" Maximoff gizlice bana gerçek konumun yazılı olduğu telefon ekranını gösterirken ben sahte varış noktasını tekrarlıyorum.

İskoçya.

Arkamda Thatcher ve Banks öne doğru eğiliyor ve ülkenin adını da görüyorlar. Erkek arkadaşım İskoçya'nın dağlık bölgelerinde bir kış tatili... Nefes alıyorum ve gülümsüyorum. Heyecanla topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum ve Thatcher'ın sert göğsüne bir *gümbürtüyle* çarpıyorum.

Donup kaldım.

Buna izin var, Jane. Birlikteyiz ve güvenlik ekibinin artık kamuya açık etkileşimlerimizi bir oyunun parçası olarak imzalamasına gerek yok.

Kalçalarımı kavırıyor ve ciğerlerim genişliyor. Vücuduna yaslanırken kollarımı arkasına doluyor ve elimi arka cebine doğru kaydırıyorum.

Onun şeftali gibi mükemmel kıcı tamamen benim.

Maximoff bana şaşkın bir bakış gönderdi. "Yolculuk sırasında ondan ayrıldığın için üzgün olduğunu sanıyordum."

Boynumu kaldırıp Moretti kardeşlere bakıyorum. "Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Sen," diyorlar.

Yine aynı anda konuştuklarında Banks nefesinin altından küfrediyor. Ve sessizce, ikiz takas planını açıklıyorum. Sonunda Farrow o kadar geniş sırtıyor ki gülümsemesi yanaklarına kadar ulaşıyor.

"Sadece söyle," diye araya girer Thatcher.

"Onun için kuralları çiğnemeyi seviyorsun," diyor Farrow ona kesin bir ifadeyle.

Thatcher sadece bana bakıyor ve kalbim kabarıyor. Hiçbir erkek bana kendimi fedakârlığa değer nadir bir güzelmişim gibi hissettirmedi. Asla şöhretimin ya da servetimin peşinde koşmadı.

O sadece beni arıyor.

Konuşmak için ağzımı açtım. "I-"

Sarhoş bir aptal erkek arkadaşımın sırtına çarpıyor. "Merde," diye küfrediyorum.

Thatcher zorlukla sallanıyor. Elimi cebinden çıkarmakta, kollarımı güvenli bir şekilde önüme çekmekte hızlı davranıyor ve tam aptal *yine bir* amaçla ona doğru hamle yaparken, Thatcher direksiyonu yirmili yaşlardaki bu adamın üzerine kırıyor ve göğsünü itiyor. Uyarı bandının şiddetli bir şekilde yırtılması gibi, tıka basa dolu bedenler gürültülü, düşmanca bir güçle patlıyor.

İtmek.

Hepsi birden bağıyor. "Defolun buradan!" diye bağırdığı, karmakarışık ve bulamaç halindeki seslerden duyulabiliyor.

Kalp atışlarım hızlandı.

Banks aniden karşımda ve Thatcher ile sırt sırta. *Erkek arkadaşımın kardeşi beni koruyor.*

Gözümün ucuyla Tony'yi gördüm. Kalabalığın arasında sıkışıp kalmıştı. "HEY!" diye bağıyor. "Kes şunu, Gio!"

Bu pisliklerden birini tanıyor mu?

"Morettiler buraya gelip buranın sahibiymiş gibi davranamazlar!" Gio bağıarak karşılık verir.

Her yönden gelen erkek sesleri onun şikayetini bastırıyor. Thatcher ve Banks de dahil, ona bağıyorlar.

Merak beni neredeyse *kalıp* izlemeye itiyor. Thatcher burada tartışmaya başka bir yerde olduğumuzdan daha istekli. Dışarıdan alevler saçıyor ve arkasına bakıp kardeşiyle iletişim kuruyor.

Hızlanan nabzımı yutuyorum. "Gitmemiz gerek!" Moffy'ye bağıyorum ve taburenin üzerinden kürk mantomu alıyorum. En iyi arkadaşşıma baktığımda solgunlaşıyorum.

Kızgın ve sabit bakışları çok tanıdık. Yeşil Eagles tişörtü giymiş üç gence aşırı odaklanmış durumda. Olabildiğince sakın olan Farrow'u azarlıyorlar. Farrow'un umurunda bile değil, sadece itişmelerini engellemek için elini uzatıyor. Ama Moffy'ye geri çekilmesi için bir uyarı bakışı atıyor.

Ve sonra Farrow'a tükürdüler.

"Moffy, *hayır*."

Öne doğru fırladı. Paltomu bırakıp beline sarıldım.

"MOFFY!" Onu çektiğimi fark etmedi bile ve ben de sırtına atladım.

"Janie?" Olduğu yerde durur.

Biri bağıyor, "Bakın, kuzenler kuzenlerini beceriyor!" Midem bulanıyor, ama dinlememeye çalışıyorum çünkü onu bırakırsam, o-Tony aniden beni Maximoff'tan kopardı.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve ayaklarımı tekmeliyorum.

En iyi arkadaşşımdan daha önce de çok kez koparıldım; bu bir protokol ve her seferinde onu geride bırakmamak için bağıyorum. Ama şu anda dudaklarımdan sadece tek bir kelime dökülüyor.

Hayır.

Tekrar bağıyorum.

Tony beni göğsüne hapsetti. Kalesine karşı kıpırdanıyorum ve panik içindeki gözlerim Thatcher'a takılıyor.

Zaten bana doğru geliyor.

Çığlığımı duydu.

Moffy debelendiğimi gördü. Tony'ye "Bırak onu!" diye bağıyor.

Ayaklarımı sallıyorum ve topuğum korumamın kasıklarına temas ediyor. Tony homurdanıyor, "*Siktir*." Beni yere bıraktı ve iki büklüm oldu.

"Moffy!" Kolunu yakalamak için fırladım. Artık iyi olduğum için, itişip kakışan kalabalığı zapt etmekte harika bir iş çıkaran Farrow'un yanına gidiyor.

"Jane!" Thatcher yolumu kesti ve beni korudu. "*Jane!*"

Moffy'yi gözden kaybettim. "Onu bırakamam!" Onu geriye doğru itmek için ellerimi göğsüne koyuyorum. Ama benim gücüm onunkinden fazla değil, bu yüzden tüm ağırlığımı kullanarak erkek arkadaşımın üzerine atlıyorum.

Beni önden sırtına aldı. Bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolanıyor, elleri uyluklarımın arkasını kavırıyor.

Uzun boyuyla beni daha yükseğe kaldırıyor. Oh.

Beni

m.

Tanrı

m

mı?

Boynuna sarılıyorum ve gözlerimiz birbirine dalıyor. Sanki dünya etrafımızda sessizleşiyor, sanki her zaman arzuladığım güvenliğe kavuşmak zamanı durdurma ve imkânsız bahçeler yetiştirme gücüne sahipmiş gibi.

Sanki biz Adem ve Havva'yız ve ne günah işlersek işleyelim, birlikte işleyeceğiz.

Saçlarımın vahşi parçaları dudaklarıma yapışıyor. Daralmış bakışları bir amaç ve güçle dolu.

Zor nefes alıyor.

Daha sert nefes alıyorum. "*Thatcher*." En iyi arkadaşımı bırakamam. *Onu bırakamam* ve Maximoff dövuştüğünde her zaman olduğu gibi bu bardan sürüklenerek çıkarılmaya hazır değilim.

Thatcher sert bir sesle, "Siz benim gözlerimsiniz," der. "Banks'i izle. Farrow ve Maximoff'a yardım ediyor. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Nefes alıyorum. "Ben senin gözlerin olacağım." Banks'i inceledim. Kollarını uzatmış, kızgın bar müşterilerinin Maximoff ve Farrow'la fiziksel olarak karşı karşıya gelmelerini engelliyor.

Nabzım ilk kez yavaşlıyor ve bunun Thatcher'ın kollarında olduğum için olduğunu fark ediyorum.

Kontrolü ele alır ve Tony'ye bağırır. "Arkadaşına söyle kendi işine baksın! Ya da onu buradan götür!"

"Arkadaşım mı?!" Tony acı bir kahkaha attı. "Gio ve ben on altı yaşımızdan beri arkadaş değiliz! Bana kalsa bu bok çukurunda bile olmazdım!"

Tony'nin televizyonların üzerindeki rustik yeşil bar tabelasını işaret ettiğini hissedebiliyorum.

Şurada yazan: *South Philly Brew*.

Thatcher ailesiyle birlikte bu spor barında sayısız gece geçirmiş. Bana

amcalarının Banks ve ona nasıl bira ısmarladığını anlatmıştı.

onlar gençti. Evet, reşit bile değillerdi ve futbol izleyip stres atarlardı.

Bana karşı sertleşti, kaynıyor. "Sen de hepimiz gibi bu bok çukurunda büyüdün!"

"Ve ben kurtuldum! Senin aksine!"

Tony'nin yapmayı sevdiği her küçük hareketten nefret ediyorum. Güney Philly güzel bir yer ve dönüp Thatcher'ı ölümüne savunmak istiyorum ama Banks'i izleyeceğime dair söz verdim.

Erkek arkadaşımın savunmasına gelmiyorum - midemde milyarlarca bıçak varmış gibi acıyor ama kendimi kardeşine bağlı kalmaya zorluyorum.

Ohh...

Hayır.

Hayır.

Kışlık beresi olan zayıf bir adam elinde plastik bir alışveriş poşetiyle bir sandalyenin üzerinde dururken gözlerim büyüyor. Ne almış ki?

Ne amaçla?

"Gio, otur!" Banks bağılıyor.

"Thatcher," diye uyarıyorum.

Başını sallıyor ve hemen beni ayaklarımın dibine indiriyor, yüksek boyu beni koruyor.

Hedefe odaklanan Thatcher, "Che cozz'!" diye bağıır.

Bana çevirisini hatırlayacağım kadar İtalyanca öğretti: *Ne yapıyorsun lan sen?*

"Bunu senin için aldım, Moretti!" Gio elini alışveriş torbasına daldırıyor. "Zengin kaltağını bağlayabilesin diye!" Bize bir nesne fırlatıyor, ama Farrow önce araya giriyor ve itaatkâr birini yatağa bağlamak için kullanılan zapt edici kelepçelere benzeyen bir şey yakalıyor.

Kaynıyorum. "BDSM'den hoşlanmıyorum!" Sanki tüm dünya beni duyacakmış gibi avazım çıktığı kadar bağııyorum.

"Kanıtla!" Sanki herkesin önünde *sevişecekmişiz* gibi benden Thatcher'a doğru işaret ediyor.

Yüzüm tiksinti ve öfkeyle buruşuyor. Bu fazlalıktan her şeyden çok nefret ediyorum, kendimi her zaman burada buluyorum, aynı cümleyi haykırıyorum ve aynı istenmeyen sonuçla karşılaşıyorum.

Bu çileden *çıkarıcı*.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Maximoff neredeyse adama saldıracaktı.

Farrow Moffy'nin kolunu kilitler ve kulağına hızla bir şeyler fısıldar. Banks diğer erkekleri bizden uzaklaştırıyor.

Ve Thatcher - tek bir bakışıyla cehennem azabını ateşleyebilirdi. "Onun sana kanıtlayacak hiçbir şeyi yok." Sesini bağırmadan yansıtıyor.

Yüzümde yavaş yavaş büyüyen bir gülümsemeye dokunuyorum. *Gülümsemişime inanamıyorum.* Ellerimi geniş kalçalarımın üzerine koyuyorum, çenemi kaldırıyorum ve sonra-

Bum!

İrkildim.

Thatcher elimi tutuyor ve beni arkasına çekiyor. Yaşlı, kır saçlı bir beyefendi elindeki beyzbol sopasını tezgâha vururken bütün kafalar barın arkasındaki gürültüye doğru savruluyor.

"HERKES DIŞARI!" diye bağırıyor.

Şikayetler fısıltıdan bağırışa dönüşür.

"DIŞARI" DEDİM! BU LANET BARIN SAHİBİ BENİM. GİDİN DİYORUM, GİDİN!" Sopayı kapıya doğrulttu. İnsanlar yer değiştirmeye başladı ve başka bir çift el daha yapmadan önce evlilik cüzdanımı kaptım.

"İş kaybetmek mi istiyorsun, Jerry?!"

"Hiçbir şey kaybetmiyorum. Sadece siz bok kafalıları buradan çıkarmak için on bin dolar alacağım!" Sopasını aniden bana ve Maximoff'a doğrulttu. "Siz kalabilirsiniz. Diğer herkes gitsin!"

On bin dolar mı?

Soğudum. Bu pek mantıklı değil.

İnsanlar bize kötü kötü bakıp oflaya puflaya dışarı çıkıyorlar. *Zengin kaltak!* diye bağırıldığını duyuyorum, sanki bunu ben yapmışım gibi. Cesetler çıkarken içeride karlı rüzgarlar esiyor, bar yavaşça temizleniyor. Geride bira dökülmüş bir zemin, eğri bğrğr sandalyeler ve dağınık masa üstleri kalıyor.

Moffy ve ben birbirimize şüpheyle bakıyoruz ve korumalarımızın kendi aralarında konuştuklarını ve şahin gözleriyle yoldan geçen, hoşnutsuz insanları izlediklerini hissediyorum. Dosyaya sarılıyorum ve en iyi arkadaşşıma yaslanıyorum. "Barı boşaltması için sahibine para mı verdin?"

"Hayır." Parmakları kalın, koyu kahverengi saçlarında geziniyor. "Sen yaptın mı?" "Hayır. Yapmazdım. Gitmek daha kolay olurdu." Tedirginiz ve ben ikimizin de bildiğı şeyi söylüyorum. "Korumalarımız burayı boşaltmak için *on bin dolar* harcamaz.

bir oda dolusu pislik. Bunu yapabilecek sadece bir avuç insan var."

Omuzları dik, koruma olmasa da korumaya ve savunmaya hazır.

"Charlie," dedim. "Yapardı."

Maximoff dudaklarını yalıyor. "*Telepatinin* gerçek olması ne kadar havalı olursa olsun, Charlie *telepatik* değil. Kardeşin *bu* kargaşanın şu anda patlak verdiğini bilemezdi."

"Ya internetteyse?" Kuram üretiyorum. "Biri her şeyi kaydetmiş ve yayınlamış olabilir." Barda oturuyorum, dosyamı yerine koyuyorum ve telefonlarımızı çıkarıp hızlı bir sosyal medya araması yapıyoruz.

Kaşlarını çatıldı.

Çıt yok. Güney Philly'deki bar kavgasında en büyük Cobalt ve en büyük Hale hakkında bir şey yok.

Banks benimkinin yanındaki tabureye oturdu. Muhtemelen benim yanıma oturacak olan sarhoş, orta yaşlı bir adamın yolunu kesti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Sadece başını sallıyor ve barın üzerinden bir bira şişesine uzanıyor. Bar sahibine işaret ediyor, o da birayı alması için onay veriyor.

"Charlie olamaz," diye bitiriyor Maximoff. "Tanrım, burada olduğumuzu biliyor mu?"

"Öyle," diyor Thatcher, Farrow'la birlikte bara yaklaşırken.

Taburede dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?" Edindikleri her türlü bilgiyi elde etmek için acele ediyorum.

"Charlie bana mesaj attı." Thatcher çömeldi ve ayaklar altında ezilmiş kürk mantomu yerden topladı. *Kirlenmiş.* Pis şeyi boş bir taburenin üzerine bırakıyor. "Kardeşin nerede olduğumu sordu. Ben de ona söyledim."

Temkinliyim. "Tek istediği bu muydu?" Thatcher başını salladı.

Boynum uzuyor, gerginim ve birazdan olacaklara karşı çok temkinliyim. "Charlie buraya geliyor."

Maximoff kararsız bir şekilde başını sallar. "Bu hiç mantıklı değil, Janie."

"Kardeşimi tanıyorum," diyorum. "Bu özel barı satın aldı ve dramatik bir ihtişamla burada olacak."

Charlie olmalı.

Maximoff Farrow'a döner. "Oscar'a Charlie'nin buraya gelip gelmeyeceğini sor." Oscar Oliveira Charlie'nin 7/24 korumasıdır ve bu yüzden Charlie'nin nerede olduğundan daha fazlasını biliyordur.

Onunla birlikte olmalı.

Yanında.

Onu koruyorum.

Farrow bir sakız balonu üfler ve ağzında patlatır. "Beş adım gerimdesin, kurt izci."

Maximoff hayal kırıklığı içinde homurdanır. "Farrow-"

"Çoktan denedim. Oscar iletişime kapalı. Büyük olasılıkla Charlie korumasından tüm sınıfla paylaşmamasını istediği için."

Thatcher kapıdan bize doğru sertçe bakıyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Daha önce Eliot ve Tom'un New York'tan ayrıldıklarını ve Philadelphia'ya **g i t t i k l e r i n i** duyduğum."

"Bu bir tesadüf olabilir," diye not ediyorum.

Farrow bir çizmesini taburenin basamağına dayıyor. "Ya da kardeşlerin bir boklar karıştırıyor."

"Bir bok yapmıyorlar," diye savunuyorum, kastettiğimden daha ateşli bir şekilde. Ellerini kaldırıyor.

Thatcher'ın endişesi üzerime çöküyor. "Neyin var?"

Zorlu bir nefes alıyorum. "Korkarım kardeşlerim sana zor anlar yaşatmak için naz yapıyorlar." Bunu itiraf etmek zor çünkü Thatcher için güzel, lüks bir kırmızı halı sermek *isterdim*.

Ama bu Cobalt tarzı değil.

Thatcher'ın ailemle tanışması büyük olasılıkla yorucu, yıpratıcı ve en teatral, en üst düzey kalibrede olacak - ve onu bundan kurtarmam gerekiyor, değil mi?

Muhtemelen ona sunabileceğim şey de bu, ailemin içine kolayca girebileceği açık bir pencere. Ama nasıl?

Hayat satranç gibidir. Ve benim Charlie'den on hamle önde olmam gerekiyor.

"Jane." Thatcher bakışlarımı yukarı doğru çekti. "Bana ne atarlarsa atsinlar üstesinden gelebilirim."

Bu doğru olsa bile, ona yardım etmek zorundayım. "Topluluk," diyorum içimden, ailem için söylenmiş bir söz bu ve onu da içermesini istiyorum.

Birlikte.

Göğsü yükselir ve başını sallar.

Telefonumda yazıyorum, kardeş grup sohbetim bu gece nispeten

sessiz. Gönderiyorum: *Kaçınız buraya geliyorsunuz?*

"Ne oluyor lan...? Herkes nereye gidiyor?" Yukarı baktım.

Yirmi yaşındaki kuzenim Sullivan Meadows aniden çıkageliyor. Koruması Akara Kitsuwon onu güvenli bir şekilde yönlendiriyor ve kitleler dışarı çıkarken bara giriyorlar.

Sulli kabarık deniz mavisini ceketinin fermuarını açıyor. "Burada olmamız gerekiyor mu?"

"Öyle görünüyor," diyorum ona. "Biri barı bizim için satın almış." Çok daha önce Maximoff, Sulli ve Luna'yı -eski konağında benimle birlikte yaşayan üç kuzenimi- Thatcher ve bana barda katılmaları için davet etmişim. Luna'dan haber alamadım, sanırım bu gece meşgul.

Akara mikrofonunu kırmızı rüzgarlığına sabitler. Diğer korumalarla kısa aralıklarla konuşuyor. Çok yakınında duran Tony de dahil. Onun yakınlığı Thatcher'ın gözlerini yakabilir.

Telefonum çalıyor.

Bir şey mi kaçırdım? Herkes nereye gidiyor? - Audrey.

Eğer küçük kız kardeşimin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoksa, Moffy haklı demektir. Charlie buraya gelmiyor.

Kardeşlerimin hiçbirisi öyle değil.

"Oh hey, benim için kalkmana gerek yok." Sulli uzun kumral saçlarını dağınık bir topuz yapıyor. "Gerçekten, ayakta durabilirim ya da başka bir tabure alabilirim."

Banks çoktan kalktı. "Görüşümü engelleyecek falan değilsin ya." Onun 1.80'ine karşılık Banks 1.70 boyunda. "Devam et." Ona yanındaki koltuğu teklif ediyor.

"Teşekkürler." Sulli otururken Banks ve Akara'nın el ele tutuşup birbirlerinin sırtını sıvazlayarak selamlaşmalarını izliyor. Bana, "Scotla'ya, yani *Hawaii*'ye gideceğimizi duydum. Kahretsin, kod isimlerinde berbatım."

Gülümsüyorum ve yaklaşıyorum. "Will Rochester'ı da yanında getirmek isteyip istemediğine karar verdin mi?" Sulli ve Will özel olarak çıkıyorlardı ve Sulli, parti kısa kesilmeseydi muhtemelen Hallow Friends Eve'de öpüşeceklerini itiraf etmişti. Will ona daha hızlı hareket etmesi için baskı yapmadı ya da onun için düzenlediği partiyi erken bitirdiği için kendini kötü hissetmesine neden olmadı.

Şu ana kadar onurlu ve düzgün görünüyor.

Yine de adının ortaya çıkması barı aniden susturur. Kapı çarparak kapanır, son yabancı da gider.

Banks ve Akara'nın birbirlerine attıkları bakışı yakalıyor. "Ne? Will'i davet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Korkak olduğumu mu?"

Akara yüzünü buruşturur. "Hayır, öyle değil Sul."

Banks birasını ağzına götürür. "Horoz'u neden davet etmek istiyorsun ki?"

"Horoz mu?" Sulli ve ben hep bir ağızdan söylüyoruz.

Başımı Thatcher'a çeviriyorum. Şakağını ovuşturuyor ve kardeşine sinirli bir bakış fırlatıyor.

Güvenlik Gücü Omega. Will Rochester için şaka yollu bir kod adı bulmuş olmalılar. Çok şaşırmamalıyım.

Sulli aval aval bakıyor. "Bu da ne böyle? Horoz mu?"

Akara gülümsemesini dizginlemekte zorlanıyor. "İletişim için."

"İletişim için mi?" Sulli ayağa kalkar ve onun omzuna vurur. "O bir sık değil!" Banks gülüyor.

Sulli onun da koluna bir yumruk indiriyor ve adam neredeyse hiç kıpırdamadan birasını yudumlarken sırtıyor. Akara daha fazla gülümsüyor ve ellerini Sulli'nin geniş omuzlarına koyuyor. "Sen şaka malzemesi değilsin."

"Evet ama Will öyle ve o bir *sık* değil, Kits."

Banks başını eğiyor. "Biz sadece gördüğümüz gibi söylüyoruz, denizkızı."

Huffs. "Öyle mi? Ve onun siki muhtemelen seninkinden on kat daha büyüktür."

Akara ve Banks gülmemeye çalışıyorlar ve sonra Banks "Hayatta olmaz" diyor.

Kıpırdamadan duruyor ve kasıklarına bakıyor. Onu suçlayamam. Benim de merakım arttı ama Sulli'nin yüzü kıpkırmızı oldu, nefesi kesildi. Bana dönüyor, yeşil gözlerinde bir *SOS* sinyali var.

Sesimi yükseltiyorum. "Onları dinleme Sulli. Onlar sadece İskoçya'ya ateşli bir flört getirdiğin için seni kıskanıyorlar."

Maximoff kollarını kavuşturur, Will Rochester'ın hayranı değildir. Sulli'ye yüz kere ve daha fazla *dikkatli olmasını* söyledi.

"Bu kadar mı?" Sulli, Akara ve Banks'e sorar. "İkiniz de kıskanıyorsunuz." Banks omuz silkerek omzunu kaldırır.

Akara'nın kasları esnedi. "Hayır." Sanki telsiz konuşmaları daha yüksek sesle yapılmış gibi parmaklarını kulaklığına götürüyor. "Ben senin korumanım ve sen ilk kez biriyle çıkıyorsun. Hepsi bu."

Sulli kaşlarını çatıyor. "Yani Will'i getirmemi umursamayacak mısınız?"

"Eğer istediğin buysa" demesi bir saniyesini alıyor.

"Ben de bunu istiyorum."

Kapı hızla açılıyor ve dışarıda bar müşterilerinin aylak aylak dolaştığı gibi bir kargaşa duyuyorum. İçeri girenlere bağıyorlar.

Kestane saçlı, mavi gözlü korumayı hemen tanıyorum. Dirseğine plastik bir torba asılı.

"Sikimi yala!" Donnelly kalabalığa bağıır, sonra da kapıyı tekmeleyerek onları s u s t u r u r .

Akara siyah saçlarını geriye itiyor. "Donnelly."

Döndü, beni ve Sulli'yi fark etti. "Özür dilerim patron." Görevde olmadığını söyleyebilirim, telsizi yok ve ayrıca müşterisi de orada değil.

Donnelly Beckett'ın görevinden alındıktan sonra Tri-Force onu bir Hale'ye transfer etti.

Tam olarak *Xander Hale*. Geçen hafta Thatcher'ın yanında çalışıyordu. Bir müşteriye iki koruma.

"Sigara?" Donnelly çantadan bir paket sigara ve bir karton cheesecake çıkarır.

Banks inliyor. "Benimle dalga geçme, dostum."

Donnelly herkesi selamlayıp Farrow'un omuzlarına bir kol atarken ben de kız kardeşime mesaj atıyorum.

Bazılarınızın bu gece bu bara gideceğini sanıyordum. Benim hatam. Mesajı gönderiyorum.

Farrow soğukkanlılıkla Tony'ye, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyor.

Bir şey kaçırdım.

Tony sırtıyor, çok kibirli. "Hepimiz biliyoruz ki Donnelly, müvekkili evde kalacaksa Hawaii'ye gitmemeli."

Thatcher, "Donnelly bir sağdıç ve Farrow onu orada istiyor," diye karşılık verir.

"Seninle mi konuşuyordum, Moretti?" Tony tersledi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Ağzımı kötü bir tat kaplıyor. "Dört yaşında mısın?"

"Yirmi sekiz, aslında." Tony bir dirseğini bara dayıyor ve ürperen gözleri vücudumda g e z i n i y o r .

Tanrım.

Thatcher öne çıkıyor ve Banks onu geri çekiyor.

Tony başını eğiyor. "Peki Xander sağdıç olmayacak mı, yani bu onu orada istemediğin anlamına mı geliyor?" Maximoff'u işaret eder. "Yoksa Xander sadece senin etrafında olmak istemiyor mu?"

Daha fazla ateş edildi. Bu doğrudan vuruş acıtıyor.

Moffy pilav pişiriyor. Kulaklarından dumanlar çıkıyor. Gerçek: Xander terapiye gidebilmek için evde kalmak istedi. Son zamanlarda yardımcı olduğunu ve bir seansı bile kaçırmak istemediğini söyledi.

Farrow, Moffy'nin ensesinde sakinleştirici bir el tutuyor.

"Hey." Akara öne çıkar ve Tony'ye kenara çekilmesini işaret eder. Onu köşeye doğru yönlendiriyor ve "Bir müşteriyle böyle konuşamazsın" diye alay ediyor.

Donnelly cheesecake'ine yumuldu. "Birinin Alet Kutusu Tony'yi kaldırmasını bekliyordum."

"Keşke kalıcı olsaydı," diye iç geçiriyorum.

"Cobalt ailesiyle cinayet," diyor Donnelly bir lokma cheesecake'in arasından. "Birlikte öldürenler, birlikte kalır."

Ona bakıyorum. "*Mecazi* cinayeti kastetmiştim." Duraksadım, merak ettim. "Öyle mi?"

Bir elini göğsüne koyuyor, sırtıyor ve öyle ya da böyle bir şey söylemiyor ve tam o sırada kapı tekrar açılıyor.

Bu kez kamera flaşları duvarlara gölge düşürüyor, girişte rüzgâr esiyor ve spor barın içinde birden fazla ceset cirit atıyor.

Önce korumalar geliyor.

Beş tane saydım.

Ve sonra *beş* ünlü yüz arkadan geliyor. Charlie,

Beckett, Eliot, Tom ve Ben.

Kardeşlerimin her biri. Hepsi burada ve *Thatcher'a* sanki bu akşamın beş çeşit yemeğiymiş gibi çok fazla takılmış durumdalar.

JANE COBALT

Tabureden fırlıyorum ve Thatcher'ın kaslı belini kavıyorum. Panik içime işliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Milyonlarca çılgınca yöne savrulmama fırsat vermeden beni göğsüne yaklaştırıyor.

"Jane-"

"Seni maruz kalacağın çığ tehlikesine karşı yeterince hazırlamadım," diye fısıldıyorum hızla. "Seni mümkün olduğunca çok cephaneyle donatmak benim görevim."

Yine de, her karşı saldırımız kardeşlerime yönelik olacak, muhtemelen bu yüzden gözleri kararıyor.

Yanlış geliyor.

İnanılmaz derecede *yanlış*.

Ama erkek arkadaşım için geliyorlarsa, başka seçeneğim yok.

"Sakın sinmeyin," dedim hemen. "Gözlerinden kaçmayın. Korku göstermeyin. Onlar sizi saat üçte atıştırılacak bir şeymişsiniz gibi çiğneyip geçecek küçük şeytanlar."

Ağzında bir gülümsemenin gölgesi oynaşıyor.

"Şimdi gülümsüyorsun ama sudaki kanın kokusunu alabilirler ve bir zayıf noktayı kestiğin anda, kan kaybından ölene kadar seni dürtmeye devam edeceklerdir." Zihnim yeni bir tür endişeli alarmın içinde dönüyor. Kardeşlerimle hiç bu durumda olmamıştım. Hiç savaş alanındaymışız ve ben hepsinin karşısında duruyormuşum gibi hissetmemiştim. "Seni çırılçıplak bir çitin üzerinden atlatabilirler."

Sıcak yanaklarımı kavırıyor, iri elleri yüzümü koza gibi sarıyor ve bu bir şekilde nefes almama yardımcı oluyor. Parmaklarımı güçlü bileklerinin üzerinde kıvırıyorum.

Thatcher, "Beş genç çocuk bana zarar veremez," diyor. "Yüz tanesinin bile yapabileceğinden şüpheliyim."

Biraz gevşetiyorum. "Kendini beğenmişliğin yardımcı oluyor." *Çünkü gökyüzü ve yeryüzü, kardeşlerimin çoğunun son derece kibirli olduğunu biliyor.* "Ama Charlie ve Beckett'ın yirmi bir yaşında olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bir kez başını sallar. "Ben iyiyim. Bu bende var." Sesini alçaltıyor. "Yapmak istemediğim hiçbir şeyi bana yaptıramazlar."

Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarım aralanıyor. "Benim için çırlıçıplak bir çitin üzerinden atlar mısın?"

Tamamen tereddütsüz, seksi kendine güveni "evet" diyor.

Çenemi göğsüne dayayıp yukarı bakıyorum. Ben de aynısını yapabilir miyim? Yüzde yüz emin değilim ama bunu eşit yapabileceğime inanmak istiyorum. İçimde var, biliyorum.

Bir yerde.

Ben de diyorum ki, "Ben de sizin için öyle yapardım."

Bana sert bir bakış atıyor, eli sırtımda geziniyor. "Magazin dergilerine çıkar s n. *Çıplak olarak.*"

"Bir fedakârlık," diye fısıldıyorum, kalbim en yüksek hıza ayarlanmış bir koşu bandında çırpınıyor. "Yapabileceğimden emin olduğum bir fedakarlık."

Başını sallıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Biri sen olurdun rahatsız edici. Yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun." Nedense yalan söyledim. Yalan söylememeliyim. Hastalıklı ve mide bulandırıcı hissettiriyor ve yalan söylediğimi anlayabileceğinden emin değilim.

Sadece bana bakıyor. "Sen ve ben bir bok için yarışmıyoruz."

"Etmiyoruz," diye katılıyorum. "Bu sadece birlikte yaptığımız bir şey." "Soyunmak ve çitlerden atlamak mı?"

"Oui."

Gözlerini kırıştırıyor ve burnundan sıcak nefes alıyor. Dobra ve açık sözlü. Bense haritadaki tüm dolambaçlı yolları, yan sokakları ve sapakları kullanıyormuşum gibi konuşuyorum ve son zamanlarda yollarımız her zaman kesişmiyor. Metaforların ve alt metinlerin içinde kaybolmamaya çalışıyor.

"Dostum, burası morg gibi."

Tom.

Dönüyoruz, tam Tom siyah rockçı ceketinin tokaları şingirdayarak yaklaşırken. Altın-kahverengi saçları ustaca şekillendirilmiş, ağzı tirbuşon gülümsemesinde, cazibe ve yaramazlık birbirine karışmış.

On sekiz yaşında ve mikrofonu ikinci bir kalp gibi kavradığını gördüm. İçindeki tüm güç ve duygularla şarkı söylüyordu. Çılgılık atan, çıldırmış bir dinleyiciyi muazzam bir kolaylıkla büyülüyordu.

Ama şu anda, o bir emo-punk grubunun solisti değil. O sadece benim küçük kardeşim.

Fark etmeyeceğini düşünerek babamızın yastığına diş macunu ve tıraş kremi koyan kişi. (Fark etti.) Çocukken *Jurassic Park*'tan çok korktuğu için Temmuz ayı boyunca yatağında sürünen kişi.

Tom gülerek başını Eliot'a doğru çevirir. "Sence biz miyiz?" Ölüm sessizliğini kastediyor.

Eliot sırtıyor. "Eğer öyle değilse, alınırım." Pahalı bezelye ceketinin düğmelerini açıyor. Eğer Savaş Tanrısı ve hedonist Dionysos bir çocuk doğurmuş olsalardı, on dokuz yaşındaki kardeşimi tükürürlerdi.

Eliot ve Tom'la yüzleşmemek en iyisi. Kafamın üzerinde şişme bir topa vurur gibi gerçeğin etrafında şaka yapacaklar ve cevaplara ihtiyacım var.

Ben de mantıklı olanı yaptım ve Ben'e yaklaştım. "Pipppy." Onun lakabını kullandım.

On altı yaşındaki kardeşim kirli bir yüksek masanın yanında oyalanıyor. Dalton Academy beresini çıkarıp buz hokeyi ceketinin fermuarını açarken bana sıcak bir gülümseme sunuyor. Boyu uzamış ve altı-beş yaşında, kendinden emin bir atlet gibi duruyor.

Koluna dokunuyorum. "Que se passe-t-il?" *Neler oluyor?* Biraz yüzünü buruşturdu. "Demande à Charlie." *Charlie'ye sor.* Kaşlarımı çattım. "Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Burada olmak istiyorum," diyor Ben güçlü bir şekilde. "Bu çok önemli." Kız kardeşimizin neden onlarla birlikte olmadığını merak ediyorum ama bu daha sonra sorulacak bir soru.

"O zaman neden acı çekmiş gibi görünüyorsun?" diye sorarken sesim yumuşak.

"Parce que. Je ne pense que cela te plaira beaucoup." *Çünkü. Bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum.*

Midem kıcımdan dışarı fırladı.

Beckett'a bakıyorum. Sakince bara yaslanmış, bir kutu Wendy's patates kızartması yiyor. Bu gece bale gösterisinin olmadığı nadir gecelerden biri ve bahse girerim bu yüzden bugünü seçtiler.

Yani burada olabilir.

Dudakları belirgin bir şekilde bükülmüş ve yüzü asıktır. Eski koruması Donnelly ile göz göze gelir.

Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Ayrılık gibi bir şey."

Onların sessiz ve rahatsız alışverişini benden başkası da fark ediyor. Donnelly aynı derecede asık surat ifadesiyle cheesecake'ini plastik bir torbaya dolduruyor ve bardan ayrılmadan önce Farrow ve Oscar'a el sallıyor.

Beckett'in bir kalp kırıcı olduğunu fark ettim.

"Bu sefer hangi postacı davetiyemi kaybetti?" Charlie kuru bir şekilde sorar.

Dağınık kumral saçları ve sarı-yeşil gözlerinin ardındaki gizemle barda ayağa kalktığı anda onu buluyorum. Paltosu yok, sadece siyah pantolonunun yarısına kadar sarkan yamuk beyaz bir düğme var üzerinde.

Medya biz Kobalların ne kadar zeki ve esprili olduğumuzdan bahsediyor. Dengeli ve kendinden emin. Ancak çok azı ne kadar derin *hissettiğimizden bahseder*.

Eliot'ın soğuk kalpli gözlerden nasıl yaşlar dökebildiğini. Beckett nasıl da huşu içinde soluğunuzu son nefesinizmiş gibi hissettirebilir. Ben, doğru şeyi yapabilmeniz için empatinizi nasıl kullanabilir? Tom içinizde gömülü olan ölü şeyleri nasıl uyandırabilir? Audrey'nin aşkı ve *romantizmi* hayatın en büyük ihtiyacıymış gibi nasıl şişeleylebildiğini.

Ve Charlie - herkes onun ruhu olmadığını düşünüyor ama onunki hepsinden daha karanlık, daha derin.

Bara doğru yanaştım. "Sadece ev arkadaşlarıydı ama şehirde olduğunuzu bilseydim hepinizi davet ederdim."

"Luna nerede?" Eliot soruyor.

Tom, Luna'nın yokluğu karşısında biraz endişeli görünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Seninle olacağını düşünmüştüm," diyorum dürüstçe ve Maximoff'a bakıyorum. Telefonunu kulağına götürüyor ve barın arka tarafına doğru ilerliyor. Farrow da onu takip ediyor. Luna'nın ağabeyinin onu bulacağına inanıyorum.

Charlie'ye baktım. "Buraya içmeye ve güreş maçı izlemeye mi geldin?"

Dudaklarında nazlı bir gülümseme belirdi. "Öyle olmadığımı biliyorsun." Bastonuna hafifçe yaslanıyor. Bir süredir bastona ihtiyacı olmamıştı ama soğuk hava, Mayıs ayında araba kazasından sonra ameliyat olduğu iyileşmekte olan bacağını sertleştirmişti.

Bastonun süslü başlığına odaklanıyorum: yılan yiyen altın bir aslan. Ona fısıldıyorum, "Neden bu bir savaş olmak zorunda?"

"Bu sadece sen yaparsan bir savaş

olur." "O zaman bu nedir, Charlie?"

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Bunun ne olduğunu biliyorsun Jane."

Bir sadakat testi. İzinsiz girenler dikkat. Cobalt kardeşler geçmenize izin vermeyecektir. Farrow ılık bir versiyona katlandı. Beckett bunu kendi üzerine aldı.

Farrow'u her fırsatta sorguya çekmek için.

Tıslıyorum, "*Yeterince* kanıtladı. Benim için işini feda etti." Umutsuzca erkek arkadaşşıma pencereyi açmaya çalışıyorum.

Charlie kapıyı kapatıyor. "Seninle çıkabilecekleri anlamına gelse yüzlerce erkek aynı şeyi yapardı. O özel biri değil."

"Kariyeri tüm amacı ve *varlık* nedeni olduğunda öyledir," diye mücadele ediyorum. "Hadi hep beraber yemeğe çıkalım ve konuşalım." Bir kez olsun ailemin dramatikliği bir kenara bırakmasını istiyorum.

Charlie çömeliyor ve kollarını dizlerine dayıyor, gözlerimiz paralel. Ben de sevgili kardeşim kadar zeki, yetenekli ve güçlüyüm.

Geri adım atmıyorum. "Bunu yapmamıza gerek yok, Charlie."

"Evet var." Öne doğru eğildi. "Sadece seni sevdiğimizi unutma."

Vücudumda bir sıcaklık oluşuyor ve "Şu anda senden nefret ediyorum" diye fısıldıyorum. Gülümsüyor. "Zamanla azalacak."

Ayağa kalkıyor.

Eliot, Thatcher'ın sırtına elini koyan kişidir. "Bizi takip et, kayınbirader."

Thatcher telaşsız ve her türlü cehenneme hazır görünüyor. Telsizinin düğmesini çeviriyor ve kardeşine bakıyor.

Banks başıyla onu işaret ediyor. "Biraz al."

Ben askeri dili biliyorum ama kardeşlerimin hepsi bilmiyor. Birbirlerine temkinli bakışlar gönderiyorlar ve bu yeni bir gerilim yaratıyor. Thatcher ile aralarında yeni bir bölünme.

Sanki çok farklı iki dünyaya aitmişiz ve onu bizim dünyamıza çekmek için kan ter içinde kalmamız gerekecekmiş gibi.

Bunu yapabiliriz. Erkek arkadaşımın yanına gelirken cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Thatcher elimi sıkıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Çitlerin üzerinden birlikte çıplak atlayabiliriz.

Korkma, Jane.

THATCHER MORETTI

COBALTS, bulaşmak istemeyeceğiniz fırtınalı bir güçtür. Üç ünlü aile arasında en fazla güce sahip olan ve bunu bir parmak şıklatmasıyla kullanabilen ailedir.

Korkmalı mıyım?

Sanırım başka biri olsaydım, göz kamaştırıcı, gevşek çeneli manzara karşısında büzüşebilirdim: U şeklindeki bir kabine yayılmış beş Cobalt kardeş, sanki Apollo, Zeus-tanrısal figürler-ölümsüzleştirilecek bir yağlı boya tablo için poz veriyorlar.

Magazin dergileri ve hayranları arasında Xander Hale "en güzel" çocuk olarak görülüyor. Maximoff Hale kendi liginde. Kobalt kardeşler ise "en seksi" olarak anılıyor ve bir tür antik, şehvetli cazibe yayıyorlar.

Ama Jane'in yanındaki sandalyeye çöküp kardeşleriyle yüz yüze geldiğimde irkilmiyorum. Ya da utanamam. İçimden gelmiyor. En kötü cehennemi gördüm ve yaşadım ve hangi koşulları koyarlarsa koysunlar, hayatta kalabilirim.

Onlardan bir düşman yaratamıyorum ve son zamanlarda bu konuda çok iyiyim.

Amacım: kız arkadaşımın kardeşlerini kızdırmamak.

Ve bu hedefin arkasında başka bir hedef yatıyor: *onlara iyi bakmak.*

Kardeşleri onlu yaşlarında ve yirmili yaşlarının başındalar ve ben hâlâ bir korumayım, zarar vermek için burada değilim. Onları savunmak ve korumak istiyorum ve ne kadar çabuk onların yanında olursam, bu o kadar kolay olur.

Ama Tanrım, benden ne yapmamı istedikleri hakkında *hiçbir* fikrim yok. Bu yüzden keşif modundayım. Dikkatli. *Soğukkanlı*. Her geçen adamı değerlendiriyorum. Hangisinin memnun edilmesi en zor kişi olacağını belirlemeye çalışıyorum.

Charlie Cobalt mı? O bir joker. Yardımcı da olabilir, düşmanca da. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey olabilir.

Üzümlle beslenmek üzereymiş gibi uzanıyor: ayağı çatlak deri minderde, dirseği dizinde. Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor. "Sahte randevu oyunu sırasında kız kardeşimizi beceriyordun."

Gözümü kırpmıyorum.

"*Charlie*." Jane'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Erkeklerin çok daha kötü şeyler hakkında kaba konuşmalarını dinledim. Bunu duymak ağzıma bir jelibon atmak gibi olmalı. *Çok kolay*. Ama keskin bir tat boğazımı yakıyor ve bir elimi sertleşmiş çenemin üzerinde gezdiriyorum.

"Kız kardeşine saygı duyuyordum." Jane'e *her zaman* saygı duyacağım.

Eliot kendini kabin çerçevesinin üstüne kaldırır. Bacaklarının arasından bir şişe şarap çıkarır. Patlar. "Duydunuz mu kardeşlerim? Thatcher, kız kardeşimizi saygıyla beceriyormuş."

Harika başlıyor.

Boş boş bakıyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor Jane nefesinin altında, sanki yüzüne bir yük treni çarpmış gibi iri gözlerle.

Endişe kaslarımı esnetiyor. Göz ucuyla Jane'i izliyorum ama kardeşlerine sabitleniyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ben de öyle duydum, dostum." Tom kamburunu çıkarmış, dudaklarını yukarı kaldırmış.

Ben, "Thatcher'ın tek söylediği kız kardeşimize saygı duyduğuydu," diyor.

Bir kez başımı salladım. Ben Cobalt'ın benden zaten hoşlandığı fikrine yönelirdim, ama uzun bacaklarını göğsüne çekmiş ve başını arkaya yatırmış, beni ölçüp biçiyor.

Onu kazanamadım.

Beckett zarif bir el hareketiyle sigarasını ağzına götürüyor. Henüz bir şey söylemiyor. Geçmişe bakarsak -Beckett Farrow'u yakalamaya çalışıyordu- bana en son dönecek olanın o olacağını tahmin ediyorum.

Eliot şarabın boynunu yumrukla ve Ben'e "Sözlerinin arasında söyledi" der.

"Alt metin." Tom parmaklarını masaya vurur.

Kulaklığımı ayarlıyorum, Akara Luna'nın koruması Quinn Oliveira'nın yerini bulmaya çalışırken telsiz konuşmaları parazit yapıyor.

Boş şişeler ve yarısı yenmiş kanat sepetleri masadan kaldırılıyor. Tanıdık cheesesteak ve bira kokuları yayılıyor. Şaşırmamalıyım

Charlie barı satın aldığından beri Cobalt kardeşler South Philly Brew'da kalmak istiyordu.

Ama beni kolayca üst sınıf, mavi kanlı, zengin bir yere götürebilirlerdi ve orada karanlıkta bitiş çizgisine kadar yolumu bulmam gerekirdi.

Bu beni diken üstünde tutuyor. Sanki daha beklenmedik bir şeyin peşindelermiş gibi. Daha kötü bir şey. Duyularım gergin bir titreşimle uğulduyor.

Jane'in köprücük kemikleri dışarı fırlıyor ve her iki kardeşe de uyarıcı bir bakış atıyor.

Güvenlik ekibi yıllarca bu saçmalıktan bahsedecek. Bu konuda ağzımı açmayı planladığım için değil.

Kobalt olmayan herkes -Maximoff, Sullivan, ikiz kardeşim, Omega ve Epsilon korumaları, lanet *Tony gibi*- bardan bizi *izliyor*. İlgisizmiş gibi bile davranmıyor.

Sanki bu sıcak koltuktaki kığım saat dokuzda gişe rekorları kıran bir filmmiş gibi hepsi bu masaya doğru dönüyor. Ve bunu bedavaya izliyorlar.

"Thatcher Alessio Moretti," diyor Eliot şarabını yükselterek. *Göbek adımı biliyor*. Bu herkesin bildiği bir gerçek. Ama uzun ve süslü konuşması tüylerimi diken diken ediyor.

Ona dik dik bakıyorum. Sarhoş kığım yerden kaldırdığım geceyi hatırlıyorum. Eliot yıkıcıdır. Kardeşlerinin çoğu patlamaya hazır saatli bombalar gibidir.

Sadece bir tane patlatmayın.

On dokuz yaşındaki vahşi yürekli kardeşim olsaydı, şişeyi elinden alırdım.

Jane oturduğu yerden fırlar ve öne doğru fırlar. "Eliot. Bu konuda daha iyi olacağına söz vermiştin." Şarabı çalmaya çalışıyor.

Geri çekiliyor. "Aşırı içmiyorum, Jane." Daha da uzanıyor.

Şarabı başının üzerine kaldırıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Neden bu kadar sinirlisin? Hepimiz sadece konuşuyoruz. *Şimdilik*." Bana göz kırpmıyor.

Korkmuyorum.

Ama blöf yapıp yapmadığını da anlayamıyorum. Perdenin arkasında dumandan başka bir şey olmayabilir. Her ne kadar sert yüz hatlarımı dikkatle inceleseler de, beni benim onlardan daha iyi okuyamadıklarını tahmin ediyorum.

Jane, Eliot'a Fransızca çıkışır. O da aynı dilde daha az hararetle karşılık verir ve onlar tartışırken Charlie, Eliot'ın elindeki şarabı yırtar.

"Kardeşim," diye ters ters bakar Eliot.

Charlie onu görmezden gelir ve şişeyi dudaklarına götürür.

Kulağıma telsiz sesi geliyor. "Şarabı Charlie'den al," diye talimat verdi Oscar. "Bunu takdir edecektir."

Anlaşıldı. Charlie'nin korumasını dinliyorum ve elimi Merlot'ya doğru uzatıyorum.

Charlie uzun bir oksijen kafesi saniyesi boyunca beni inceliyor. Parmağıyla ağzının kenarını siliyor, müdahaleci gözleri üzerimde geziniyor. Ve sonra bana şarabı uzatıyor.

"İçmek zorundasın," diyor Oscar.

Neredeyse kaskatı kesiliyorum. *Lanet olası bir bok çuvalı gibi donup kalma.*

Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama içimden bir ses "*ayık kal*" diye *homurdanıyor*. Kafamın içindeki karmaşaya Eliot ve Tom'un Epsilon korumaları da eklenince telsizden saçmalamaya başlıyorlar.

"Thatcher'a yardım etmeyi bırak."

"Bu onun için kolay olmamalı. Takımı mahvetti."

Şikayetlerini duymamı istiyorlar. Yoksa radyoyu unuturlar ve barda yanlarında oturan Oscar'a dönerler.

Suçluluk duygusu göğüs kafesime vuruyor ama onu itiyorum. Görmem gereken bir hedefim var.

Bir seçim yap.

Şarabı yudumluyorum ve şişeyi Jane'e uzatmadan önce radyonun sesini bir kademe kısıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor bana usulca ve en büyük yudumu alıyor. Tam bitirdiğini düşündüğüm anda, şişeyi almasına bir saniye kala, bir parmağını kaldırıyor ve daha fazla şarap yutuyor.

Yüksek toleransı var. Sarhoşa yaklaşıyor. Muhtemelen kafası bile güzel değil ve şu anda ikimizden birinin bu kadarını kaldırabilmesine sevindim.

Kolumu sandalyesine doluyorum. Hazır olduğu zamanı bekliyorum.

Sonunda açtığım elime tutuşturuyor. "Sıvı takviyesi," diye fısıldıyor bana, şarap çenesinden aşağı damlıyor. Kırmızı sıvıyı başparmağımla siliyorum.

Kızarıyor ve gözlerimiz daha da derinleşiyor.

Aletimde kan dolaşıyor ve Jane'i öpebilirim. Başımı aşağı eğmekten bir milisaniye uzaktayım-

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" Beckett dikkatimi çekerek soruyor. Yukarı doğru dumanlı bir çizgi üflüyor.

Birkaç kez başımı salladım.

Sakin ama gözlerindeki tehditkâr bakışı görmezden gelemem. Hepsi ablalarını koruyor. Ve onun hayatına zarar gelmemesini nasıl garanti altına almak istediklerini anlıyorum. Her gün etrafını bok kafalılardan sonra hedefler sarıyor ve onlardan biri olmadığımı kanıtlamamı istiyorlarsa, *atlamamı* emretmelerine bile gerek yok.

Ben çoktan yola çıkmış olacağım.

"Evet," diye başımı sallıyorum, uzun uzun konuşmaya başlamak üzereydim. "Bak, Jane'i seviyorum-" "Bu çok komik," diye sözümü kesti Charlie. "Bir hafta öncesini düşünürsek, hiçbirisi
Hatta ondan etkilendiğini bile düşündük."

Bu beni geri fırlattı. Fiziksel olarak değil.

Zihinsel olarak Jane ile paylaştığım bir ana geri döndüm.

Bana erkek kardeşlerinin ve küçük kız kardeşinin kendisini *aşka ve* ardından kalp kırıklığına "açmasını" istediklerini söylediği geceye kadar. Çünkü duygularının tek taraflı olduğunu, karşılıksız olduğunu ve onunla cinsel ya da romantik olarak asla ilgilenmeyeceğimi düşünüyorlardı.

Bütün bunları bana anlattı.

Sonra botlarımı bağlarken, "Onları suçlayamam, gerçekten" dedi.

Bağcıklarımı düğümledim. Okuması kolay biri olmadığımından bahsedeceğimi düşünüyordum. Kardeşlerinin benim *ilgisizliğimden* başka bir sonuca v a r a m a y a c a k l a r ı kadar soğukkanlı olduğumu. Ya da en azından profesyonel bir koruma olduğumu ve sahte randevu operasyonu sırasında sikimi zorla indirirdi.

Ama "Senin tipin popüler kültürde genellikle *benim* tipime aşık olmaz" dedi.

Beni çok etkiledi. Acı verici bir şekilde. Omzumun üzerinden daralmış bir bakış gönderdim. "Neden benim tipim senden hoşlanmasın ki?"

Yan dönmüştü, pembe çarşaf geniş kalçasının ve karnının kıvrımlarına örtülmüştü. Dalgalı kahverengi saçları çilli yanaklarının etrafında çılgınca dalgalanıyordu. Küçük göğüsleri ortaya çıktı ve meme uçları dikleşti - ve benim horozum agresif, ilkel bir açlıkla seğirdi.

Eğer o bir aslansa, ben de onun üzerine binmek ve güzel bir *iniltiye dönüşene* kadar onunla oynamak isteyen bir hayvandım. Kollarımda harcanmış, güvende ve doymuş.

Odasından çıkmak istemiyordum. Güneş doğarken ve batarken onun konuşmasını dinleyebilmeyi diledim. Her saniye. Her gün.

Ama gitmek zorundaydım.

Sıfır üç yüz saat. Tam zamanında. Yoksa arabam balkabağına dönüşür.

"Sadece..." Jane bana uzun uzun bakarak konuşmasını sonlandırdı. Ağrıyan nefesi dudaklarını birbirinden ayırdı. Kulaklarımın arkasına sıkıştırdığım siyah saçlarıma, çene hattıma ve uzun, kaslı yapıma odaklandı. "Bariz bir şekilde seksisin ve Vikingler ile reklam panosu sporcularının dünyasına uyuyorsun. Ben-"

"Muhteşem," diye araya girdim. Sözümlü kesmekte tereddüt etmedim.

Jane'den yumuşak bir ses çıktı, gözleri doldu. "I..." Telaşla yatak başlığının üzerinde hafifçe doğruldu. "Bunu konuşmuştuk. Kendime karşı güçlü bir sevgim var, biliyorsun, ama klasik olarak dünyanın güzellik tanımını olmadığımı da farkındayım."

"Sen benimsin," dedim güç ve kuvvetle. Sinirlenerek bakışlarımı duvara çevirdim ve siyah düğmeli bluzumu yerden aldım. Kaynıyordum.

Ona değil.

Ama Jane'in görünüşünü sürekli eleştiren medya kuruluşlarına, magazin dergilerine ve omurgasız hıyarlara. Bu onu lanet milenyumun popüler vücut tipiyle karşı karşıya getirdi.

Saçmalıktı.

Jane sessizleşti.

Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdim ve ağır adımlarla sehpaye doğru yürüdüm. Eşyalarımı topladım. Silahımı belime kılıf yaptım. "İdeal bir kadın bile olmamalı."

Gülümsemesini yakaladım.

Boğazını temizledi. "Katılıyorum."

Uzun bir süre birbirimize baktık, söylenmemiş şeyler aramızdaki gerilimi ve gücü daha da artırdı ve sessizliği ben bozdum. "Eğer kardeşlerin *klasik olarak* daha seksi olduğum için senden etkilenemeyeceğimi varsayıyorlarsa, bu düpedüz berbat bir durum."

Kardeşleri onun hiçbir arkadaşıyla tanışmamış. Lisedeyken çocukları dolaplara iterek vakit geçirmiş bir Hollywood aktörüne benzeyen *Nate de* dahil. Ama Charlie Nate'le el sıkışmış olsa bile, Jane'i kullandığını söyleyeceğinden emindim.

Jane yumuşak bir sesle, "Kardeşlerimin tüm olasılıkları değerlendireceğini düşünüyorum," dedi. "Ve belki de bunu varsaymak onları incitiyordur. Ama hepimiz bir gerçeğin içindeki duygunun o gerçeği daha az doğru yapmayacağını bilecek kadar zekiyiz."

Bunu anlamaya çalıştım ve bakışlarını mengeneyle aldım. "Bu durumu daha az boktan yapmaz."

Başını sallayarak eğdi. "Doğru." *Doğru*.

Ben Cobalt'lar gibi değilim. Erkek ve kız kardeşleri Jane'in duvarları yıkmalarına yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar, romantik *acının* diğer tarafta olduğunu biliyorlardı, ama ben onu kalp kırıklığından korumak isterdim. Onu bu duyguya doğru yönlendirmek değil.

Spor barında Charlie'nin sözleri kulak zarıma yapışan bir lastik gibi: *Bir hafta önce hiçbirimiz ondan etkilendiğini düşünmüyorduk.*

Ciğerlerime ateş bastı. "Müvekkilime operasyon dışında, alenen ilgi duymama izin verilmedi." Cobalt kardeşlere hiçbir şey sormamalıyım.

Bir koruma olarak, bu uygunsuz. Ama ben görevde değilim ve onun erkek arkadaşıyım.

Bu ailenin kalesini aşmak için çekingen olamazsınız.

Ve ben öyle olmadığımı biliyorum. "Kız kardeşinizin duygularının tek taraflı olduğundan neden bu kadar emindiniz?"

Jane gülümseyerek başını bana doğru çeviriyor. *Beni itmek kolay değil, tatlım.*

Beckett, "Ondan hoşlanacağını düşünmemiştim," diye itiraf eder ve Jane'e, "Sana bir özür borçluyum, kardeşim. Özür dilerim."

Ben ayaklarını masanın altına indirir. "Ben de."

"Sorun değil," diyor Jane sıcak bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

Charlie dağınık saçlarını çekiştiriyor, kızgınlığı her halinden belli oluyor. "Kız kardeşimizden hoşlandığına dair bize hiçbir işaret vermedin. Bunun için özür dilemeyeceğim."

Başımı salladım. "Yapmak zorunda değilsin."

Eliot arkasından bir şey alır ve kardeşine doğru fırlatır.

Tom altın heykele benzeyen bir şey yakalıyor, gözleri parlıyor. Bana doğru bir gülümseme gönderiyor. "Senin için."

Kaslarım sert ve sıcak, ileri uzanıp heykeli alıyorum. Avucumun içinde çeviriyorum.

Burnumdan nefes alıyorum. *Ne oluyor lan?* Elimde *yılan* şeklinde bir kupa tutuyorum. Plaketin üzerinde *Aldatma Ustası* yazıyor, altında da yıl kazanmış.

Telsizler çatırdıyor. "Bize göster Moretti," diye takılıyor Oscar.

Hiç şansın yok.

SFO'yu kabul edersem, Cobalt kardeşler güvenliği onlara tercih ettiğimi düşünecekler. Kupayı masaya koydum ve Oscar'ın telsizinden Farrow'un sesini duydum. "Kobaltlar çok fazla."

Haksız değil.

Donnelly sıraya girer ve artık barda olmadığı için sorular sormaya başlar. Konuşmaları giderek artar ve hâlâ Quinn'i arayan Akara'nın sesini bastırmaya başlar.

Mikrofonumu tıklıyorum ve kısık sesle konuşuyorum.

"Kapa şu lanet çeneni." Telsizler sessiz.

"Teşekkür ederim." diye ekliyorum. Sonra elimi bırakıyorum.

Tom sırtıarak arkasına yaslanır. "Annemle babamı bile kandırdın."

Ağırlık katı omuzlarıma yerleşiyor. Jane ile ilişkimin sahtekârlık yatağında başlamasından dolayı kendimi suçluyorum. Ailesine ve kardeşlerine yalan söylediğimiz için.

Tetiği daha önce çekebilirdim.

Yapmalıydım. Umurlarında olmasa bile.

Eliot avuçlarını başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. "Bir Deha Nasıl Kandırılır konusunda ustalık dersi verebilirsin."

Kaşlarım şaşkınlıktan çatıldı. *Etkilendi mi?*

Tom parmağını kaldırdı. "Kaydolurdum."

İkisi de öyle. Onay için Jane'e bakıyorum.

Eğilip fısıldıyor, "Onlar sinsî küçük şeytanlar." Doğru.

Beş kardeşten ikisinin beni bir şekilde sevmesinden mutlu olmalıyım. Ama beni neşeli terör çetelerinde üçüncü bir şeytan olarak gördükleri için sevinçten havalara uçmuyorum.

Eliot sırtıyor. "Ben de öyle Tom."

Ben acı dolu bir ses çıkarır. "Aletini emmeyi bırak-"

"Sadece ucuydu," diye gülüyor Eliot.

"-o bir *yalancı*," diye devam ediyor Ben.

İçlerinden biri yalan söylediğimi umursuyor.

Eliot bir anda ciddileşir. "Ben-"

"Bir yalancı kız kardeşimizle çıkıyor!" Ben bana işaret ediyor. "Bu endişelendirmeli herkes. Neden bu ailede bu konuda üzgün olan tek kişi benim?"

Eliot ve Tom, şifresini çözemediğim bir bakış paylaşıyorlar. Belki Ben için endişeleniyorlar ya da benden daha çok şüpheleniyorlar.

"Hey, evlat," diyorum.

"O bir çocuk değil," diye azarlıyor

Charlie. Cobalt'ların bundan nefret ettiğini unutmuşum.

Başımı salladım, bir elimi ağzıma götürdüm ve Ben'e, "Artık sana karşı açık sözlü oluyorum. Daha önce yapamadığım için özür dilerim." Başka ne yapacağımı şaşırdım.

bu yanlış ı düzeltmek ve dürüstlüğümü yeniden inşa etmek. Ama deniyorum.

Gözleri kızarıyor. Başını geriye atıp çenesini yukarı kaldırdı. Epsilon lideriyken, küçükleri korumaktan sorumluydum. *Ben*'in. Kocaman bir kalbi var.

Doğru olduğunu düşündüğü şey için savaşıır.

Ama korumalara Ben'in geç saate kadar gözaltında kalacağını haber vermek zorunda kaldığım zamanların sayısını unuttum. Tanrı aşkına, artık lider bile değilim ve telsizden Winona ve Ben'in Dalton Akademisi'nde kavga ettiklerini duydum. Ben'e mızımız amcık dediğı için bir son sınıf öğrencisinin sırtına atlamış.

Jane en küçük kardeşine doğru ilerler ve onun elini kendi elinin içine alır. "Ben de yalan söyledim, Pippy. Eğer Thatcher'ı suçluyorsan, beni de suçlamalısın."

Ben onun elini bırakır. "Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum, Jane." Charlie yumuşak bir sesle, "Bunu düzeltmek üzereyiz," diyor.

Beckett sigarasını kül tablasında söndürdükten sonra masanın üzerine bir deste mavi kâğıt seriyor. Her birinin üzerinde elle çizilmiş altın aslanlar vardır.

Sıradan iskambil kağıtları olamaz.

Tek bildiğim, bu tarot olabilir ve Beckett geleceğimi okumak üzere olabilir. Zengin, fakir, umurumda değil. Sadece *onu* istiyorum.

Jane düşünceli bir şekilde parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Bunlar ne?" Onlara soruyorum.

Charlie yarı gülümser. "*Jane Cobalt için ne yapardın?*" diye bir oyun.

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Ben Oscar Mike'ım. İşaret ettikleri her yöne gitmeye hazırım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu benim normalim değil.

Benim geldiğim yerde, birkaç yumruk atar, sonra bira içer ve eski ayrılığa gülerdik. Ya da bir daha hiç konuşmazdık. Kin, arkadaşlarımızı ve ailemizi 1000 parçalı kırık yapbozlar gibi birbirinden ayırır. Parçalar eksik ya da kenarları yerine oturamayacak kadar aşınmış.

En azından bana bir şans veriyorlar.

Jane sandalyesini öne doğru itiyor. "Bir değişiklik talep ediyorum." Kollarını masanın üzerinde kavuşturur. "Adının şöyle olmasını istiyorum: Birbirimiz için ne yapardık?"

O da girmek istiyor.

Neredeyse gülümseyeceğim. Onun ayak parmaklarına basmıyorum ya da onu geri tutmuyorum. Bu iş onu ölümüne korkutacak bir yere dönüşmezse tabii.

"Kolay olmayacak kardeşim," diye uyarıyor Beckett.

"Ben hazırım." Kartlara el sallıyor. "Nasıl oynayacağız?"

Eliot koltuğa doğru kayar. "Bir kart seçin ve yönergeyi tamamlayın."

Kulağa çok basit geliyor. "Bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Bu gece tüm kartları çevirmeyeceksiniz," diye açıklıyor Charlie. "Sana bir, iki ya da beş kart çevirmeni söylediğimizde bunu yapacaksın. Ta ki tüm desteyi bitirene kadar."

Anladım. Oyunu bitirdim ve onların saygısını, güvenini ya da her ikisini de kazandım ve hiç tereddüt etmeden Jane'e döndüm. "Sen seç."

Dudaklarını çınlatıyor, sonra sol ortadaki kartı uzatıyor. Ters çeviriyor ve ben de bakışlarımı altın renkli yazıya dikiyorum.

Bize kaç kişiyle cinsel ilişkiye girdiğinizi söyleyin.

Lanet olsun.

Ağzımı ovuyorum.

Keskin bir nefes alıyor.

Jane'e numaramı bile söylemedim, o da bana kendi numarasını söylemedi. Şimdi bunu güvenliğin, kuzenlerinin ve kardeşlerinin önünde açıklamak üzereyiz.

Ama cinsel partnerlerinin imzalamak zorunda kaldığı gizlilik sözleşmelerine dayanarak sayısını tahmin edebilirim. Muhtemelen bu görev bu yüzden var.

Beni de aynı kefeye koymak için.

Eliot karta gözlerini kısarak bakıyor. *Okumakta güçlük çekiyor*; yeni korumalara anlatmak zorunda kaldığım ilk şeylerden biri *bu*. Disleksisi harfleri görme şeklini bozuyor. Kabinde Tom'un kulağına fısıldıyor, Tom da ona cevap veriyor.

"Gerçekten mi?" Jane en büyükleri olan Charlie ve Beckett'a ters ters bakar.

Charlie bastonuyla karta vurur. "Thatcher *bunu* tamamlayamazsa, ailemizle birlikte olduğu her seferde boğulacak."

"Kırk civarı," diye numaramı söyledim. Birdenbire. Bir anda.

"Kırk *civarı* mı?" Ben ters ters bakar. "Yattığın kızların sayısını tam olarak hatırlayamıyor musun?"

"*İnsanlar.*" Beckett sakince kardeşini düzeltiyor ve bir sigara daha yakıyor. Kapsayıcı davranıyor.

Ben heteroyum ve sadece kızlarla yattım. Ama bunu vurgulama ihtiyacı hissetmiyorum, o yüzden Ben'e sadece "Saymadım. Kırk civarı benim

en iyi tahmin." *Elimdekilerin hepsi bu.*

Tom kolunu kardeşinin omzuna koyar. "Seninkinden daha yüksek, Eliot." Eliot bir tür kardeş şefkatiyle Tom'un başının arkasını tutar.

Tuz gözlerimi haşlıyor, çocukluğumun bir anlık görüntüsü sertçe yükseliyor. Ve hızlı. Skylar'ı görüyorum.

Başımı avuçluyor, gülümsemesi yükseliyor. "Thatch."

Gözümü kırıyorum ve o gitmiş.

Nabzım bıçak gibi kesildi. Gömleğimin altında bir ter tabakası oluştu. Ölçülü bir nefes alıyorum ve eli dizime dokunduğunda Jane'e başımı sallıyorum. Sessizce iyi olup olmadığımı soruyordu.

Ben iyiyim.

Başını sallıyor ve kabine dönüyor. "Benim sayım *sekiz* ve daha fazla tek gecelik ilişkiyle kendimi daha güvende hissetseydim Thatcher'ın sayısından bile daha yüksek olacağını dipnot olarak düşmek istiyorum."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Kaburgalarımın nasıl daraldığını görmezden geliyorum. Onun güvenliğinden ve seksinden bahsetmek bana *Boğulma Olayı'nı* hatırlatıyor ve ön lobum kabarıyor, eklemlerim bir çantaya çarpmak için can atıyor.

Bununla hiç uğraşmak zorunda kalmamalıydı.

Kardeşleri sessizleşir ve Jane'e doğru bir endişe dalgası yayılır.

Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Bundan sempati kazanmak için bahsetmedim. Bu sadece bir gerçek."

"Bu üzücü bir gerçek." Eliot kartı masadan kaldırır. Köşesini sıkıştırarak bir Zippo çakmağı yakar. Alev kağıdı yalıyor ve altın aslanı yiyip bitiriyor.

Parmaklarının arasındaki kart meşalesini izliyoruz ve Eliot ateşi asla söndürmüyor; sadece elinde ölüyor. Yakacak bir şey kalmıyor.

"Bir tane daha çevir," diye emrediyor Charlie.

Jane, "Bu sefer sen seç, Thatcher." diyor.

En sağdaki kartı seçiyorum ve çeviriyorum.

Bize Jane'in vücudunda en sevdiğin yeri söyle.

Yüzüm neredeyse mahvoluyor. Bu boku tersten ya da tersinden okumuş olmalıyım. Çünkü kafamda, *erkek kardeşlerin kız kardeşleri* hakkında bu saçmalığı duymak istemelerine imkan yok.

Jane parmak eklemlerini dudaklarına götürmüş, kartı bir satranç taşı gibi inceliyor.

"O senin kız kardeşin." Sesim sert. "Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?" Charlie, "Bu bizim zevkimiz için değil," diye karşılık veriyor.

Lanet olası aptal.

Kendimi çok aptal hissediyorum.

Eliot kollarını uzatır. "Bu delilik olsa da, içinde bir yöntem var."

"Hamlet," diye fısıldıyor Jane bana.

Hamlet mi? Shakespeare'den alıntı yaptığını asla tahmin edemezdin. Ama kartlara nasıl yanıt verdiğimin, gerçek yanıtlım kadar onlara kim olduğumu anlattığını düşünmeye başlıyorum. Gergin bir tempoda, Jane'in sevdiğim tüm vücut parçalarını zihinsel olarak sıralıyorum:

Amını.

Kalçaları. Aşk tutamaçları.

Çatlaklar.

Ass.

Çiller. Yanaklar. Bacaklar.

Kollar.

Eller.

Göğüsler. Meme

uçları.

Boynunun kıvrımı.

Beyin.

Bu kızın her santimetresiyle yarışıyorum. Jane'in her parçasını seviyorum ama bunu söyleyemem. Bunu bir kaçış olarak görürler.

Lanet olsun, acele et ve seç.

Cinsel olmayan güvenli bir bölgeye iniyorum ve cevap veriyorum, "Kalbi." Jane gülümsüyor.

Beckett suratını *asar*. "Yani onu fiziksel olarak çekici bulmuyor musun?"

Başımı sallıyorum, sıcak bir nefes göğsümde düğümleniyor. Bu yanan binanın içinde *çıkış* işaretini göremiyorum. "Kız kardeşini utandırmamı ve vücudunun bir parçasını söylememi mi istiyorsun?"

"Jane iyi," diye savunuyor Tom. "Değil mi?"

"Öyleyim," diye başını sallıyor ama yanımda çok gergin.

Onun amını sevdiğimi haykırmayacağım. *Tony* duyarken olmaz. Önümüzdeki bilmem kaç ay boyunca Epsilon'a onun vücudu hakkında boktan konuşabilsin diye değil.

Beckett'ı kızdırmak pahasına, asla geri adım atmam. "En sevdiğimi söyledim."

Jane için endişeli görünüyor. Sanki cinsel ihtiyaçları karşılanmıyormuş gibi. *Hiçbir fikri yok.*

Onu limuzine taşımak ve arka koltukta üç saat boyunca sikmek isterdim.

Jane ellerini kavuşturur. "Onun kıcı benim favorim."

Başının üstünü öpüyorum ve Eliot kartı yaktıktan sonra bize üçüncü bir kartı çevirmemizi söylüyorlar. Ortadaki karta birlikte karar veriyoruz.

Jane onu ters çevirir.

Birçok tavşanın kalbini ye.

İçgüdüsel bir tepki, neredeyse güleceğim.

"Gerçek tavşan mı?" "Her biri bir pound,"

diyor Charlie cevap olarak.

Tom masaya plastik bir paket servis kutusu bırakıyor. Cobalt'lara hakkını vermek lazım. Dalga geçmiyorlar. Ayrıca bu kartların, Doğruluk mu Cesaret mi'nin özenle hazırlanmış, çarpık bir oyunu olduğu da kafama dank ediyor.

48 oz'luk bir bifteği sorunsuzca yiyebilirim. Öte yandan Jane, o kadar büyük bir etobur değil. Hamburger yerine yanmış hokey diskleri yiyor.

Jane kendi kendine mırıldanıyor, "Sadece küçük bir tavşan. Sen pişmiş kazı seversin." Kapağı açarken kız arkadaşımın moral konuşmasını dinliyorum.

Yere tükürüyorum, etin keskin kokusu burun deliklerime bir tokat gibi çarpıyor.

Jane burnunu çimdikliyor. "Çiğ mi?" "Yeterince pişmiş," diye garanti veriyor Eliot.

Taze yol leşi, bize bakan şeyden daha iyi kokar ve daha iyi görünürdü. Nadir, yağlı kalp parçalarından kan damlıyor. Kartonun dibinde havuzlarda toplanıyor.

Jane saçını arkadan bağlıyor. "Çatal nerede?"

"Bekle," diyor Ben, mavi gözlerini öfke kaplıyor. Charlie'ye doğru döner. "Bu kartı *atacağını söylemiştin.*"

"Siktir," diyor Sulli çok yüksek sesle, sesi bardan duyulabiliyor. "Bunu düşüneceğimi söyledim." Charlie telefonunu avucunun içinde çevirir.

Beckett Ben'in omzuna rahatlatıcı bir el koyar. "Thatcher ve Jane senin

gibi vegan değil-"

"Önemli değil!" Ben bağıyor. "Hepiniz *hayvan* tüketimi konusundaki hislerime saygı duymalısınız. Bunun olması gerekmiyordu!" Kalpleri işaret ediyor ve sonra bana doğru dönüyor. "Yeme onu."

Sulli haklıydı.

Hay sikeyim.

Zor bir karar vermem gerekiyor. Tavşanı ye ve Ben'i kızdır. Bunu sonsuza dek bana karşı mı kullanacak?

Ya da kartı tamamlamayıp Charlie, Beckett, Eliot ve Tom'u kızdırabilirim. Ben daha kıpırdamadan Ben kardeşlerine "Göğüs kafesinizi kırıp kalbinizi yerinden çıkarsam hoşunuza gider mi?" diye soruyor.

Charlie beyaz gömleğinin son düğmelerini açıyor. Çıplak göğüs ve karın kasları görünüyor. "Devam et."

Eliot bir sustalığı cebinden çıkarır, bıçağı döndürür ve Ben'in yanındaki ahşap masaya saplar.

"Hayır," diye azarlıyor Jane.

Bıçağı tahtadan söküp hızlı bir el hareketiyle kapattım. Silahı arka cebime sokuyorum.

"Cinayet engelleyici," diye takılır Tom. "En kötüsü," diye şaka yapar Eliot.

Başımı sallıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. "Sembolik ölüm ve kardeşler sizin ikinci çayınız olabilir ama benim kâbusum."

Tanıştığım biri olduğunu bilmiyorlar. Sky'ın ölümü hala halka açık bir gerçek değil. Ama benim bir kardeşim daha var ve bu kabus bizim için de geçerli. Banks'i kaybedersem.

Öldür beni.

Eliot ve Tom Cobalt'ın mizahtan anladığını sanırsınız, ama onlar bir düğmeyi hızla çevirebilir ve anlayışlarını dile getirirler.

Ben tavşan kartonunu çalmaya gider.

Charlie onu geri iter. "Bırak Thatcher karar versin." Kobalt kardeşlerin arasına baktım.

Seç.

Başımı Jane'e doğru eğdim. "Ben yiyorum."

"Ben de," diye fısıldıyor yüzünü buruşturarak. Ben'i hissediyor. Plastik kabı kendimize doğru çekiyorum.

Ben sanki onu kazığa oturtmuşum gibi bir ses çıkardı. "Yeme *lütfen*."

Başımı özür dilercesine sallıyorum, kaslarım geriliyor ve Eliot bize ellerimizle yememiz ve eti ikiye bölmemiz gerektiğini söylemeye başlıyor.

Ben aceleyle bara doğru yönelir. "Moffy!" Maximoff'la akıcı bir İspanyolca'yla konuşuyor ve ben o kadarını bile tercüme edemiyorum.

Diğer Cobalt'ların hangilerinin İspanyolca bildiğini listeleyemem. Hepsi bilgilerinin derinliğinin reklamını yapmıyor.

Jane'in sadece Fransızca bildiğinden eminim.

Charlie kızgınlıkla gözlerini devirir. "Maximoff bunu değiştiremez, Ben."

Bir karmaşaya doğru gidiyoruz.

Arkamda Maximoff'un bar taburesinden kalktığını hissediyorum. Ben'le İspanyolca konuşuyor ve Beckett küçük kardeşinin sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.

"Bu kartı atlayamaz mısın, Charlie?" Maximoff masayı işaret eder. "Ben rahatsız-"

"Hayat rahatsız edici," diye alay ediyor Charlie. "Onu kurtarmaya çalışmayı bırak."

Maximoff parlıyor. "Tanrım, dostum." Charlie'yle geçtiğimiz yıl sona erdirdikleri savaşı başlatmadan önce sakinleşmeye çalışıyor.

Jane eğildi ve bana fısıldadı, "Durum daha da kötüleşmeden yemek yemeliyiz." "Anlaşıldı." Kanlı kalbi çimdikleyip şeker gibi ağzıma atıyorum.

Öğütücü. Sert öğütüyorum. Fileminyon değil ama çiğnemekte ve yutmakta yavaş değilim. Jane daha birine dokunamadan bir kalp daha kaptım.

Ben suratı asık bir şekilde arkasına yaslandı ve Beckett'a doğru eğildi. Ben'in yemesi Charlie ve Maximoff'un arasını da bozuyor.

Jane diline et damlatırken burnunu tıkıyor. Kıvranıyor. "Eh, bu... hoş... değil." Bir yumruğun içinde öksürüyor. "Koku çok *kötü*."

"Bekle." Ağzıma üç tane daha külçe büyüklüğünde kalp atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bara doğru yürürken çiğniyorum. At gözlüklerim var.

Tony'ye bakmıyorum. Ama kıs kıs güldüğünü duyuyorum.

Siktir et onu. Kardeşime *su taklidi* yapıyorum.

Banks vücudunu barın yarısına kadar uzatıyor. Altındaki buzdolabına ulaşıyor. Taburelerdeki Farrow ve Oscar beni alkışlamaya başladı. Sanki boktan bir sosisli yeme yarışmasındaymışım gibi.

Ağzımın kenarı neredeyse kalkıyor.

"Lanet olası SFO," diye homurdanıyor bir Epsilon koruması nefesinin altında.

Eti yutuyorum, boğazımda bir yumru kalıyor ve Banks bana bir su şişesi attıktan sonra Jane'e dönüyorum. Kapağını açıp suyu ona uzatıyorum.

"Merci." İçiyor ve ben sadece bir kalp yediğini fark ediyorum.

Benimkini iki dakikadan kısa sürede bitirdim. Parmaklarımı peçeteyle silerken, onun payına dokunmamak için kendimi zorluyorum. *Sakin dokunma.*

Ama kız arkadaşımın acısına son vermek istiyorum.

Gözleri sulanır. "Tanrım, bundan iğreniyorum" diye mırıldanıyor nefesinin altında. Kartona uzanıyorum. "Bunu yiyebilirim."

"Hayır, hayır," diyor hızla, sonra avucunu ağzına götürerek duraklıyor. "Yapabilirim... Payıma düşeni yapabilirim."

Jane bir alfa. Bu işte benimle olmasını seviyorum. Ama herkes gibi onun da sınırları var ve bunları görmezden gelmesi beni çok *endişelendiriyor.*

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya delege etmek?" Görevleri güçlü ve zayıf yönlerine göre dağıtmayı sever. Kanlı tavşanı hazmedemiyor. Benim var.

"Bu farklı." Yavaşça çiğniyor, sonra yutkunuyor. "Ben de üzerime düşeni yapmalıyım."

Kalbi yıkıyor ve sonra ağır bir nefesle bir tane daha alıyor. Sessizce kardeşlerine sorar, "Kusarsam ne olur?"

Eliot sırtıyor. "Onu yemen gerekecek."

"Hayır," diyorum Beckett'la aynı anda.

"Kusarsan kaybedersin," diyor Charlie. "Oyun senin için durur ama Thatcher devam eder."

Jane aynı anda hem kararlı hem de korkmuş görünüyor. "Bitiriyorum." Burnunu sıkarak ağzına bir kalp daha yerleştiriyor.

Anında kusuyor. Bir tıkaç daha ve kusmaya başladı. Elimle ağzını kapatıyorum.

Aşk ve am için yaptığım şey.

Jane kusmuşunu zorla yutmak zorunda kaldı. Mavi gözleri rahatlama ve takdirle bana bakıyor. Yutkunuyor. Yanakları elime karşı sıcaklık yayıyor ve ben bu kıza dün olduğundan daha çok aşığım.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Yiyecek beş kalbi kaldı. Şakağını öpüyorum ve sonraki ikisini yemesi on dakika sürüyor.

Üç tane daha kaldı.

Kirlenmiş elleri havada asılı dururken sulanan gözlerini siliyorum. Sonra telefonu alıyor ve ben göğüslerine bakıyorum.

Telefonunu sütyeninin içine soktu. Bir lokma yerken gözleri panikle parladı ve bana dikildi.

Erkek kardeşleri uğraşmak zorunda kalacak. Gökkuşağı rengindeki bluzunun içine uzandım. Parmaklarım göğüslerinin yumuşak etine değiyor ve onunla aramda volkanik bir gerilim oluşuyor; gözlerimiz kenetleniyor.

Nefeslerimiz kesildi.

Dördüncü çalışta cep telefonunu çıkardım.

"Kız kardeşimize *saygı duymakla* ilgili ne demiştin?" Charlie başını eğiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ne söylersem söyleyeyim, kazdığım bir kürek toprak ve daha derin bir mezar olacak. Tanrı biliyor ya, mükemmel kelimeleri bulamıyorum.

Jane ağız dolusu konuşmaya çalışıyor. Mırıldanıyor.

"Kulaklar senin dilini anlayamaz," der Eliot.

Daha iyi telaffuz ediyor. "Ondan telefonumu almasını istedim." Yutkundü, sonra telefona cevap vermem için başıyla beni işaret etti.

Audrey Cobalt arıyor. Sadece Jane'in koruması olduğum zamanlarda, on üç yaşındaki havuç-turuncu saçlı kız kardeşi ben görevdeyken aval aval bana bakardı. Bir şey söylemesini beklerdim ama o hırıltılı bir iç çekiş yapardı.

Kolayca aşık olmuştur, eminim takımın yarısına aşık olmuştur, ama en güçlüsü Oscar Oliveira'ya karşı olanıydı. Ateşli Noel Baba videosu sızana kadar ona kurabiye pişirirdi.

Audrey görüntüleri bir arkadaşına gönderdi, o da videoyu sızdırdı ve tüm Omega'yı mahvetti.

Bu onun hatası değildi. Ben liderdim. Bu benim suçumdu. Video hiç var olmamalıydı.

Kız kardeşlerini tehlikeye attım.

"Jane?" Audrey ağlamaklı bir sesle.

Jane kaşlarını çatarak telefona bakar ve boğazındaki yemeği temizler. "Audrey, sorun ne?"

"Altınızın da orada olduğunu ve benim olmadığımı duydum. Hepiniz beni dışarıda bıraktınız." Sesi çatlıyor, hıçkırmaya yaklaşıyor. "Biz, Cobalts, biz *yedi kişiyiz*. Altı değil. Yine de siz... bu gece katılmamı engellediniz, neden? Güvenilmez olduğum için mi? Koruma videosunu sızdırdığım için mi? Bana güvenebileceğinize söz veriyorum! *Söz veriyorum*. Lütfen, bana bir tane daha ver-"

Charlie gözlerini kıstırarak, "Dur," diye inliyor.

Jane ona kötü bir bakış attıktan sonra kız kardeşine "Sana tüm kalbimle güveniyorum Audrey" der. Kulağa samimiyetten öte geliyor. Sanki elinden gelse son sözleri bunlar olacakmış gibi.

Jane'e bakıyorum, göğsüm güçlü bir duygu sarsıntısıyla yükseliyor.
Audrey burnunu çekiyor. "Neden o zaman?" Sesi titriyor. "Neden beni şimdi dahil etmiyorsun?"

"Çok önemli bir soru, Audrey." Jane kardeşlerine ters ters bakar.
"Güvenilir kız kardeşimizi neden dışarıda tutuyorsunuz?"

Tom, "Kartlar konusunda yardımcı oldu," diye savunuyor.
Beckett soğukkanlılıkla cevap verir, "Winona ve Kinney ile birlikteydi. Bütün küçük kızların burada olmasını istemedik-"

"Biliyordum!" Winona Meadows bağılıyor.
Kinney Hale hatta geliyor. "Hepiniz bir avuç çirkin trolsünüz! Sizden hoşlanmıyoruz bile-"

"Kapat." Charlie telefonu tuttuğum için bana emrediyor.
Mümkün değil.
Jane bön bön bakar. "Thatcher ailenin en genç kızının yüzüne telefonu kapatmaz." Telefona bakar. "Kızlar-"

Hepsi birbirine bağılıyor. Hiçbir şeyi ayıramıyorum.
"Sonra konuşuruz, söz veriyorum," diyor Jane ç a b u c a k . "Çok sinir bozucu çocuklar olduklarını biliyorum ama bunu daha sonra çözeceğiz."

Jane'e olan sevgilerini dile getiriyorlar ve o da bana başıyla selam veriyor. Telefonu kapattım.

Tekrar kız arkadaşşıma odaklanıyorum ve o çoktan başka bir kalbe sürtünmeye başlamış, gözleri tattan kırılıyor.

"Su mu?"
"Lütfen," diye yüzünü buruşturuyor.
Şişeyi dudaklarına götürüyorum ve o da küçük bir yudum alıyor. "Terliyor muyum?" Bir parça saçına dirsek atmaya çalışıyor.

Uçuşan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hayır." *Çok güzelsin.*
Kanlı tavşan kalpleri yiyorsun.

Telsizler çatırdıyor, sinyal uzak. "Donnelly'den SFO'ya, uzay bebeğini buldum."

Önce rahatlama, sonra kafa karışıklığı. Luna Hale'i nasıl buldu? Bir parçam Donnelly'nin Luna'yı yemesinin Jane'e söyledikleri gibi tek seferlik bir şey olmadığından şüpheleniyor, ama ikimiz de hala bu sırrı onlar için saklıyoruz.

Akara kulağımda. "Luna nerede?"
"Shake Shack'te. Telefonu çalışmıyor."

Güçlü bir nefes alıyorum. *Hiç iyi değil.* Quinn telsizi açıp Omega'ya AO'sunu vermeliydi. Telsizini kapatıyor.

daha sık. Bu noktada, Akara'ya bir lider olarak hayranlık duyduğunu ama Farrow gibi olmayı tercih ettiğini düşünüyorum.

"Quinn'e telsize geçmesini söyle," diyor Akara, sesi gergin. Adam kızgın. "Elbette patron."

Oscar soruyor, "Nerede olduğunu nasıl anladın?" "Bazı fandomlar bölgede onun fotoğraflarını paylaştı."

"İyi iş," diyor Akara ve Quinn telsize girdiğinde, Akara ona yeni bir göt deliği açıyor. Azarlamayı duymazdan geliyorum.

Önümde Tom mesajlaşmakla meşgul ama Eliot'ın dikkatini çekiyorum. "Güvenlik Luna'yı buldu."

Tom yukarı baktı. "Nereye?"

"Shake Shack. Telefonu bozuldu."

Eliot bir elini saçlarında gezdirdikten sonra sırtıyor. "Korumasına söyle, Luna'ya sipariş vermek istediğimizi söyleyin."

Tom'un yüzü aydınlanıyor. Jane yemeğini yerken ben de telsizle iki peynirli patates kızartması siparişi veriyorum. Bu, bütün gece benden yapmamı istedikleri en normal, en rutin şeydi.

Mikrofonumu bırakarak, sondan ikinci kalple mücadele eden Jane'e yardım ediyorum. Terlemeye başlıyor, çiğnemeye konsantre olurken gözleri kısılıyor.

Ona bir peçete uzattım ve birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Eğer sonuncuyu tükürüp saklaması gerekiyorsa, hile yapmasına yardım edeceğim.

Bir zamanlar bize *suç ortağı* derdi.

Çok uzun zaman olmadı.

Gözleri parlayan Jane onaylarcasına başını sallar.

Tom inliyor. "*Hadi ama.*" Öfkeden çılgına dönmüş bir halde kabine yaslanır. Telefonunu masanın üzerine bırakıyor. "Grubum," diye açıklıyor bana.

"Yeni davulcu seçmeleri yapıyorlardı," diye açıklıyor Eliot. "Ve Tom bu iş için *en iyi davulcu* seçmeyi reddediyor."

Tom, "O sadece en ateşlisi," diye karşı çıkıyor. Eliot bana, "*O en iyisi*" diyor.

"Davulcu olmadan çalabilir misiniz?" Daha önce iki kişilik alternatif gruplar gördüğüm için sordum.

"Keşke," diye iç geçiriyor Tom. "Bizim şirket *üç* üye istiyor." Tekrar tıkanırken herkesin dikkati Jane'e yönelir.

Bir elimle ağzını kapatıyor, diğer elimle de şarabı tutuyorum. Kulağına fısıldıyorum, "İyi misin?"

Başını sallıyor.

"Peçeteyi istiyorsan ayağımı tekmele." Bir şaşırtmaca yapmam gerekecek.

Yine başını sallıyor. Ama bacağıma vurmuyor. Jane için bu son çare. Elimi ağzından indiriyorum. Çabucak, orgu bir yudum şarapla yutuyor ve sonra son kalbi alıyor.

Dikkatleri onun üzerinden çekip Beckett'a "Yeni korumanı nasıl buldun?" diye soruyorum.

"O'Malley?" Beckett omuz silkiyor, gözleri düşüyor. "O iyi." Sigarasını emiyor.

Onu asla Beckett'ın ekibine atamazdım. Bunun onun koruma becerileriyle bir ilgisi yok. Hepimiz O'Malley'nin Donnelly'nin beyaz çöp olduğunu düşündüğünü biliyoruz ve bu transfer SFO'ya bir tokat daha.

Benim hatam.

Gergin deltoidime masaj yapıyorum. Charlie beni izliyor.

Ona başımı sallıyorum. Benden nefret mi ettiği yoksa hoşlandığı mı konusunda kafam karıştı-iki uç nokta. Charlie'den böyle hissediyorum ve bu garip bir durum.

Sadece gülümser, sonra Beckett'a bakar. İkiz kardeşi yanan sigarayı Charlie'ye uzatır. Charlie bir nefes çeker ve geri vermeden önce dumanı yana üfler.

Jane biraz daha şarap yudumlar. "Bitti!" Kardeşleri alkışlarken o şişeyi masaya vuruyor. Dudağım kalkıyor ve yüz hatlarını parlak bir gülümseme kaplıyor. "İyi bir takım olduk, değil mi?"

"Tabii ki." Pembe dudaklarına bakıyorum.

Kızarıklık boynuna doğru süzülüyor ve ellerinin kanlı olduğunu unutarak neredeyse eteğine dokunuyor. Bileğini yakaladım.

Göğüs kemiği çöktü. "Oh."

Sikim neredeyse sertleşiyor.

Siktir.

"Bu gecelik bu kadar," diyor Charlie ve Jane'e biraz daha peçete atıyor. Elinde bastonuyla ayağa kalkıyor.

Bileğini bırakıyorum ve o da parmaklarını siliyor. Beckett yayılmış kartları tek bir yığın halinde topluyor. "Kartları sen almalısın, Charlie."

"Hayır, sende kalsın." Charlie yavaşça geri çekilir ve bastonunu masanın üzerine koyar.

Hava geriliyor.

Beckett şaşkın bir yüz ifadesi takınır. "Jane dışında geziye katılacak tek Kobalt sensin. Ben New York'tayken onu ve Thatcher'ı oyun oynamaya zorlayamam."

Charlie Jane'e bakar ve o da gergin bir şekilde başını sallar. Gizli takası anlıyorum.

Hepimizin kurduğu bu planda ben de *varım*. Banks, Maximoff ve Farrow da öyle. Bu gece uygulanacağını düşünmemiştim ama sonuçlarına hazırım.

İşler gerginleşmek üzere.

Beckett henüz farkında değil ama İskoçya'ya gidiyor.

JANE COBALT

"Baleye bir hafta ara veriyorsun ve geziye geliyorsun," diyorum Beckett'a, tavşan dolu midem blender'da ve nabzım saatte milyonlarca mil hızla atıyor. Yine de onu bırakamıyorum.

Yapmayacağım.

Charlie bir kolunu Beckett'ın arkasındaki kabinin arkasına geçirmiş, Thatcher ise bana doğru yaklaşıyor. Ekürim.

Sağ elim.

Suç ortağım.

Benim koruyucum.

Erkek arkadaşım.

Onun yanımda olması son derece iyi hissettiriyor, özellikle de tüm bunlar geri teperse diye.

Beckett başını eğiyor, şaşkın ifadesi kaşlarını çatıyor. "Bütün bir hafta *izin alamam*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kabin sessiz. Gerçekten, tüm spor barı ölüm sessizliğinde.

-Bardan kimsenin gıkı çıkmıyor. Bunun ne hakkında olduğunu *gerçekten* bilmeyenler bile oksijeni hapsetmiş gibi görünüyor.

Kuru Merlot ve keskin et ağzımı ekşitiyor. "FanCon turu için aylarca izin aldın," diye hatırlatıyorum ona.

Beckett aslan desenli kartları yere koyup tekrar eşit bir şekilde diziyor. "O zamanlar büyük prodüksiyonlar arasındaydım. Şimdi hiçbir gösteriyi kaçıramıyorum." Cinderella'da haftada altı gece dans ediyor ve günleri altı saatlik provalar ve saatler süren sabah dersleriyle dolu.

Ne kadar sıkı çalıştığımı çok iyi biliyorum.

Bale için ne kadar fedakârlık yaptığını. Bu, bir sonraki bölümü çok daha acı verici yapıyor.

"Burada kalıp dans edebilirsin ama *kullanmaya* devam edersen Charlie, Moffy ve ben seni bu yolculuğa çıkmaya zorlayacağız."

Beckett soğuktan donar. Sarı-yeşil gözlerinden öfke fışkırıyor. Hayatımda onun sakın dış görünüşünün birkaç kez parçalandığını ve patladığını gördüm, ama çoğunlukla bu sadece Charlie'yi korumak içindi.

"Neyi *kullanayım*?" Eliot zor nefes alarak soruyor. "Beckett?"

Tom bön bön bakar. "Dostum." New York hedonizmi, hepsi sefahat, zenginlik ve şöhret yaşam tarzıyla çevrilidir.

Ben masaya hayalet gibi bakar.

Bara doğru bir bakış attım ve Sulli bana "*Ne oluyor lan*?" diye sordu. Beckett onun en iyi arkadaşı. Hiçbiri bilmiyordu.

Şu ana kadar değil.

Beckett keskin bir nefes verir. "Teşekkürler, *kardeşim*." Thatcher'a ters ters bakar. "Siktir et kardeşini-"

Thatcher, "O hiçbir şey yapmadı," diye tersler.

"*Banks'in* beni anahtar vuruşu yaparken gördüğünü ve size söylediğini biliyorum. Omega'nın yarısı çoktan öğrendi." Beckett bakışlarını tekrar bana dikti. "Küçük acılarla dans edebilmek için kullanıyorum. Hepsi bu."

"Ara sokaktaki bir anahtar darbesi dans etmenize yardımcı mı oluyor?" Mücadele ediyorum.

"Provanan *önceydi*." Sigarasını kül tablasında söndürüyor.

Ona doğru eğildim. "Yaralarla dans edersen kendine daha çok zarar verirsin."

Elini kaldırıyor. "Bunu yapan tek kişi ben miyim sanıyorsun? *Herkes* vücudunu aşırı zorluyor. Ben de şirketin yarısı gibi Adderall almak *isterdim* ama yapamam!"

Yüzüm buruşuyor. "Sen neden yapamıyorsun? Bunu yapman da gerekmiyor," diye ekliyorum çabucak.

Beckett önce geriye, sonra ileriye kayar. Charlie'ye döner. "Bunu burada yapmayacağım."

"Evet, öylesin."

"*Charlie*," diye yalvarıyor. "Bırak beni gideyim."

Charlie ikizine bakamıyor. Bana bakıyor, yardıma ihtiyacı var.

İçeri girdim. "Beckett-"

"Adderall OKB'mi dehşete düşürüyor! *Tamam mı*?" Beckett avuçlarını birbirine sürtüyor, sonra kalçalarını sıkıyor. "Kokain yapmaz."

"Kullanmak zorunda değilsin," diyorum nazikçe. "Seçme şansın var." Ani sessizlik barı milyarlarca küçük parçaya böldü.

Beckett başını sallıyor ve sonra bana "Senin için söylemesi kolay" diyor. Kollarımı kıpırdatıyorum, içimi bir acı kaplıyor. "Bu da ne demek oluyor?" Açık sözlü ve dürüst biri ve Beckett'ın kendini tutmasını beklemiyorum ama bu sefer tutuyor. Kafasını sallayıp duruyor.

Ben aptal değilim.

Masaya tutunuyorum ve ona daha yakın olmak için öne doğru kayıyorum. "Senin gibi hiçbir şey için çabalamadığım için konuşacak yerim olmadığını mı düşünüyorsun? Senin gibi yeteneklerim ve hırslım olmadığı için mi?"

Kızarmış gözleri benimkilere dikiliyor. "Baleye *her şeyimi* veriyorum. Zamanımı, bedenimi, *hayatımı*. Sen hiç sevdiğin bir şeye ne verdin?"

"Ben *her şeyimi* aileme verdim," diye karşılık veriyorum, gözlerim yaşararak. Ben ablayım. Yolu aydınlatan meşaleyi ben taşıyorum ve eğer onu düşürürsem arkamdaki kimse göremez. "Bunu göremiyor olman umurumda değil ama *en yakın arkadaşına* kullandığını söylememenin bir nedeni var." Sandalyemde dönüyorum.

Sulli çoktan kabine yaklaşıyor. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ne oluyor Beckett? Ne kadar oldu?"

Acı çekmiş gibi görünüyor. "Önemli bir şey değil-"

"Uyuşturucu kullanıyorsun!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Asla* kolayla *kaçmayacağımızı* ve performans arttırıcı kullanmayacağımızı söylemiştik!"

"Bale yüzmekten farklıdır."

"Siktir et," diye hayıflanıyor Sulli. "Jane haklı. Bana söylemedin çünkü çocukluğu yerine sporu seçen tek kişi benim ve sana *mazeretlerini siktir et* diyebilecek *tek kişi de benim*."

Beckett ayağa fırlar. "Peki ya sen? Yüzmeyi bırakır bırakmaz aniden alkol alıp kendinden geçiyorsun - en azından ben vücudumu anlamsızca mahvetmiyorum."

Çekiniyorum.

"Soğuk, kardeşim," diyor Eliot üzüntüyle. Sulli dişlerini gıcırdatıyor. "Siktir git." "Hayır, sen siktir git," diye tersliyor Beckett.

Bu gece arkadaşlığımızın paramparça olmasını planlamamıştık. Ayağa fırladım. Thatcher ayağa kalkıyor ve Maximoff çoktan Sulli'nin yanında, ben Beckett'la konuşup aynı ultimatomu tekrarlarken onu geriye doğru

götürüyor.

Beckett silah doğrultulmuş gibi ellerini uzatıyor. "Eğer ayrılırsam, şirket Külkedisi'nde benim yerine *Leo'yu* koyacak. Ona şimdiden benim *sarışın* versiyonum diyorlar." Leo Valavanis, Beckett ile aynı yaşta, aynı boyda, aynı yapıda ve aynı kostüm ölçülerine sahip ve o da bir başka erkek baş dansçı. Ne yazık ki şirketteki rekabetleri bale için iyi bir dedikodu yarattı.

"Cinderella'da kalabilirsin," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece kullanmayı bırak."

Beckett avucuna masaj yapar. "Ya yapmazsam? Beni zorla u  a bindiremezsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben senin ablanım. Her şeyi yapabilirim." H    ayakta, birkaç gergin nefes alıyor.

Charlie ayağa kalkıyor, ağırlığını bastonuna veriyor. "Ne   rendiniz çocuklar?" Bu klasik bir Kobalt kelime oyunu.

Ne   rendiniz çocuklar? Bunu soran kişi oyunu kendisinden küçüklere y  lendirir.

Beckett bir sonraki yaştadır ve bir şiir dizesi seçmesi beklenir, diğerleri daha sonra onun açılış dizesine ekleme yapacaktır.

Masaya bakıyor. "Ben oynamıyorum."

Eliot ayağa kalkar. "Her şey   r  yordu."

Tom arkasına yaslanır. "Yıprandığımızı hissedebiliyorum."

Ben şiiri bitirmek için ağzını açar. G  zleri yaşlarla dolmaya başlar.   ne doğru e ilir ve avuçlarının içine a lar.

Kalbim paramparça oldu. Genellikle en küçük kardeşimizi teselli eden Beckett olur. Ama y    acıyla buruşuyor ve kabinden dışarı itiliyor.

Gidiyorum.

Charlie takip ediyor, korumaları   nden gidiyor. Beckett'ın bu gece dışarı  ıkaca ından endişeleniyorum.

Ama hemen kabine girip Ben'e sarılıyorum. Omzumda a lı or.

"O iyi olacak, Pippy," diye fısıldıyorum ve başımı kaldırıp Thatcher'a bakıyorum. Daha g   hizasında olabilmek için çömeldi.

"Akara'dan kardeşimi bu gece Beckett'ın yanına vermesini istedim. O da kabul etti."

Banks, Beckett'ın detaylarını ikiye katlıyor. Daha rahat nefes alıyorum. *Banks Beckett'a g   kulak olacak.* Thatcher'ın kardeşinin i ti ini biliyorum ama kesinlikle kafayı bulacak kadar değil.

"Teşekkür ederim," diyorum, parçalanmış kalbim g    bir vuruşla iyileşiyor.

Başını sallıyor ve sonra serçe parmağını uzatıyor. "Söz veriyorum bunu mahvetmeyeceğiz." Kardeşimi uçağa binmeye zorlamaktan bahsediyor. Bu güç ve korkunç bir kudret gerektirecek. Birlikte.

Bir elim Ben'in başındayken diğer elimi kullanıyorum ve serçe parmağımı erkek arkadaşımınkine geçiriyorum. Parmak eklemlerimi öpüyor ve kalbim var olmaması gereken bir gülümsemeyle yükseliyor.

Yine de, ruhumdan birini çağırdı. İçimde kimsenin ulaşamadığı ya da ulaşamayacağı kadar derinlere ulaştı.

Ve bu korkutucu.

THATCHER MORETTI

Çarpık *Doğruluk mu Cesaret mi* oyununda BİR AY geride kaldı ve bazı "söyle bize" soruları diz boyu çimentoya bata çıka ilerlemek gibi oldu.

Bize son cinsel fantezini anlat: Jane mutfak masasında yatarken, ben 9 inçlik sikimi amına sokuyorum.

Masanın üzerinde seks yaparak kibarca cevap verdim.

Jane'i dahil etmediğim için azar işittim.

Her kart çevirişimde şansımı mahvediyormuşum gibi geliyor. En az bir Kobalt'ı kızdırıyorum ya da sinirlendiriyorum.

Jane'in yanıtı daha açıklayıcıydı ve onu duvara yasladığımı anlattığında neredeyse gülümseyecektim. Ellerim kıcını avuçluyor, bacakları belime dolanıyor, sikim her hamlede onu ağzına kadar dolduruyordu. Cevap vermeyi bitirdiğinde yüzü kıpkırmızıydı ama yine de başardı.

Benden daha cesur ve daha iyi.

Öte yandan, *cesaretler* çocuk oyuncağıdır.

İç çamaşırlarınıza kadar soyunun ve Titanic'i arka arkaya dört kez izleyin.

Sakin ol.

Beni denizci kampına geri götürdü. Saçma sapan miktarda mili 20 dakikanın altında koşarken çişimi tutmak. Dört talim eğitmeninin kulağına hakaretler ve saçmalıklar tükürmesi, burunlarının burnuma sürtünmesi ve benim irkilmemem.

Konuşamadım.

Hiçbir zaman haklı olmadığım, haklı olsam bile ayakta durmanın daha akıllıca bir yol olduğunu bildiğim halde yine de atlamak zorunda kaldığım bu çarpık Simon Says oyununu oynadım.

Cehennem için uygunum.

Semper Fi.

Ama Jane, kollarımın şimdiye kadar tuttuğu en tatlı şey, cennete uygun. Sekiz saatten sonra huzursuzdu ama sebat etti. İyi tarafı: Yanımdaydı.

Çok garip: Kardeşlerinin önünde soyunmak zorunda kaldı. Ama onun oyunun bir parçası olmasını planlamamışlardı. Ve onun için görevleri değiştirmelerine izin vermedi.

Kartlar *neredeyse* kız arkadaşıma yapışmış olan paraziti unutturacaktı.

Tony.

İskoçya'dan 4 gün uzaktayız, ikiz değişimi gerçekleştirmemize 4 gün var ve kalkış için güvenlik hazırlıkları bir savaş olmamalı, ama öyle hissettiriyor.

"Geri çekil lan," diye homurdanıyorum siyah saçlı, soluk benizli yirmi yedi yaşındaki adama.

O'Malley'nin çilek pembesi dudakları ve kar küresi gözleri var: yuvarlak, cam gibi ve bok dolu. Korumaları hep onun bir uçak korku filmindeki bir aktöre benzediğinden bahseder. Cillian Murphy, sanırım.

O'Malley'i dört yıl önce Epsilon'a katıldığından beri tanıyorum.

-Ve ne olursa olsun, SFE'deki tüm erkekler gibi onu sonuna kadar korurdum. Ama şu anda bana bir çukurdaki bok kadar saygı duyuyor.

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Sanki az önce Stüdyo 9'da, floresan ışıklarla aydınlatılmış spor salonuna el bombası atmamış gibi.

Donnelly mavi eldivenlerini mindere fırlatarak, "Hayır, bir daha söyle," diye tersliyor.

Herkes antrenman kıyafetleriyle ter içinde. Ama bu görüşme sosyalleşme saati değil. İskoçya'nın güvenlik protokollerini konuşmak için buradayız. Tri-Force gelene kadar bu gerçekleşmeyecek.

O'Malley, yumruğunda yirmi kiloluk bir dambılla duruyor.

Yoğun bir uyarıyla bakışlarımı ona dikiyorum. Eğer az önce söylediklerini tekrarlarsa, bu toplantı daha başlamadan yumruk yumruğa kavga edeceğiz.

Gerginlik havayı yarıyor. Sessizlik gergin ve tedirgin.

Banks bana bakıyor, temkinli. Takımın içindeki fiziksel bölünmenin arasında duruyoruz. Dokuzumda, iki Epsilon koruması boks ringinin ve serbest ağırlıkların yanında duruyor.

Tony ve O'Malley.

İkiz değişiminde yer almayanlar sadece onlar.

Üçüncüsünde, kırmızı boks torbaları kırışlerden sarkıyor ve Oscar, Farrow, Donnelly ve Quinn idmanlarını yeni bitirdi.

Epsilon, Omega'ya karşı.

İki güç arasındaki kırılmayı daha ağır hissediyorum çünkü aralarındaki boşluğu açan benim.

O'Malley'nin gözlerindeki acı parlıyor ve lazerle çizilmiş öfkesini bana yöneltiyor. "Geri mi çekileyim?" Daha önceki sözlerimi tekrarlıyor ve elindeki dambılı mindere fırlatıyor. "*Bana* ne yapacağımı söylüyorsun." Parmağını kendi göğsüne saplıyor.

Onun öfkesini hak ediyorum. Üzerime gelen bir sürü kötü şeyi hak ediyorum ama içim kavruluyor. Bakışlarını kırmadan, gevşek siyah el sargılarımı sıkıyorum. Dilimi ısııyorum.

"Artık benim liderim değilsin, *Thatcher*. Bir Doberman Pinscher kadar emir vermeye hakkın var."

Yüzüm sertleşiyor. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor.

"Sakin ol O'Malley," diyor Banks. "Thatcher sadece kan banyosunu önlemeye çalışıyor."

O'Malley çenesini sıkıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor, ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Eğer işinde daha iyi olsaydı, müvekkiliyle yatmadan önce bunu düşünürdü."

Tüm ay boyunca.

Bu yorumlar bütün ay boyunca üzerime yağdı. Kasım'dan Aralık'a, Epsilon korumaları artık sadece "Thatcher'a bok at" tugayından ibaret.

Umurumda değil.

Bana isim takabilirler.

Bana küfredebilirler.

Umurumda değil. Bir kuralı çiğnedim ve eğer bu da sonuçlarından biriye, bu saldırıya ihtiyacım olduğu sürece katlanmayı planlıyorum. Ama biri Jane'i bu işe bulaştırırsa, onun işini bitiririm.

Bu benim cümlem.

Lanet olası kumu temizle.

Farrow'un aylar önce tam da bu durumda olduğunu bilmek bile acı veriyor. Ve diğer tarafta onu azarlayan pislik bendim. Karma, ellerini nefes boruma dolamış.

Beni boğmasını istiyorum.

Tony gözlerini kısarak O'Malley'e bakar. "O kadar da büyük bir mesele değil. Thatcher bir müşteriyle yattı. Kimin umurunda? Aş artık bunu."

Boğazım düğümleniyor. Tony'nin şu anda beni savunması, bir çimento kamyonu tarafından ezilmek kadar iyi hissettiriyor. Başka bir konu olsa belki ilişkimizi yeniden inşa etmek için bir köprü olurdu ama korumaların müşterilerle yatması konusunda sakın ve soğukkanlı olması sinirlerimi bozuyor.

Ve öfkeli bir ikiyüzlü gibi görünmeden ona bu konuda seslenemiyorum bile.

O'Malley kaşlarını çatar. "Sen yenisin Tony. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun."

Tony omuz silkiyor. "Bunun benim yeni olmamla hiçbir ilgisi yok. Bence bir müşteriyle yatmak kural bile olmamalı."

Kan basıncım fırlıyor ve ağzımı kapatamıyorum. "Beni savunmana ihtiyacım yok."

Tony bana ters ters bakıyor. "Fikrimin senden yana olması seni savunduğum anlamına gelmiyor ve senin burada ne işin var?" Öfkeli bir el hareketiyle beni işaret ediyor. "Bu İskoçya için bir toplantı ve sen geziye gitmiyorsun."

Sen böyle düşünüyorsun.

"Akara burada olmamı istedi." Sesim sert çimento gibi. "Jane'le hâlâ deneme sürecindesin ve ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Siktir git.

Siktir git.

Bunları geri itiyorum. Profesyonel, profesyonel kal.

Tony kollarını kavuşturdu, ter mavi tişörtünü lekeliyordu. "Bütün ay boyunca enseme soluyup durdun Moretti. Bu noktada, işimi yapacağıma ya güvenirsin ya da güvenmezsin."

Bir parçam ona güveniyor ama ona güvenmekten nefret ediyorum.

Bu yüzden onu Jane'in detaylarından koparamıyorum, ama Tony'yi üç kez kontrol etmek için bile burada değilim (bu bir avantaj olsa da). Buradayım çünkü İskoçya'ya seyahat eden benim, Banks değil ve Banks'in bana her şeyi kusmasındansa bu toplantıda olmayı tercih ederim.

Ama Tony ve O'Malley bunu bilemez.

Farrow ve Omega'nın geri kalanı boks torbalarının başında fısıldaşıyor. Kendi aralarında konuşuyorlar.

Tony'ye *profesyonelce*, "Neyse o," dedim. "Bir ay içinde deneme süreniz sona erecek ve endişelenecek bir şeyiniz kalmayacak."

Donnelly bir şeye gülüyor.

Duyularım çınıyor, her türlü hareket ve sese karşı aşırı tetikteyim. O'Malley'i benim ve kardeşimin arkasından bakarken yakaladım. Gözleri Omega'nın üzerinde parlıyordu.

Açıkçası O'Malley'nin burada olmamasını isterdim ama o Beckett'ın koruması. Ve Charlie Beckett'ın hala kokain kullandığını doğruladı, yani Beckett'ı İskoçya'ya götürme planı bozulmamış ve uygulanmayı bekliyor.

Banks bana fısıldıyor, "Bu boktan bir gösteri olacak."

Tetikte oluyorum ve bir su şişesinin kapağını açıyorum. "Boktan gösterilerle uğraşmak bizim işimiz." Bir yudum alıp bileğimle ağzımı sildikten sonra suyu ona uzatıyorum.

Dudakları titriyor. "Senin ve Akara'nın yaptığı şey," diye düzeltiyor. "Ben sadece senin kovboyunum." Bir yudum yutkunuyor ve biz de şahin gözlerle Epsilon'a bakıyoruz. "Geliyor," diyor Banks nefesinin altından.

O'Malley küstahça bir adım attı. Yolunu kestim. "Yapma."

Beni görmezden geliyor ve sesini yükseltiyor. "Sen de burada olmamalısın, Donnelly!"

Kahkaha ölür.

Farrow sakızını patlatır, Oscar'ın eli bir torba Bugel'in içinde donar ve Quinn mekik çekerken yarı yolda katılaştır.

"Ne dedin sen?" Donnelly ters ters bakar.

Oscar elini atıştırmalık çantasından çekip arkadaşının omzunu kavırıyor. Onu geride tutuyor. Farrow bir boks torbasına rahatça yaslanıyor, boynunda ve göğsünde dövme var. Rahat tavırları korkutucu. Sakızıyla bir baloncuk daha patlatıyor.

"Dedim ki, senin de... burada... olmaman gerekiyor," diye tekrarlıyor O'Malley sinir bozucu bir yavaşlıkla. "Müvekkiliniz *Xander Hale*. Philly'de kalıyor, yani İskoçya'da Farrow'un bir arkadaşı olarak bulunacaksın, güvenlik olarak değil. Ve bu bir *güvenlik* toplantısı."

Farrow araya giriyor, "Fazladan yardıma ihtiyacımız olursa diye Donnelly burada olmalı."

Bu kadar basit."

Bu O'Malley'i yarım saniyeliğine susturur. "Takım senin seyahat masraflarını ödemiyor, Donnelly," diye bağırıyor. "Seyahat masraflarını

Bu mu?"

Donnelly, "Yakışıklılığım," diye takılıyor.

O'Malley Tony ile birlikte gülüyor, sonra başıyla SFO'yu işaret ediyor.

"Hâlâ o sokak köşesinde mi çalışıyorsun?"

İsa.

"O köşeyi sana verdi O'Malley," diyor Farrow kolayca.

Oscar araya giriyor, "Duyduğumuza göre kimse senin bedava oral seksini istemiyormuş." Donnelly sırtıyor. "Bahşış ister misin?"

O'Malley, "On farklı cinsel yolla bulaşan hastalık geçirmiş biri olarak, ben almayayım," diye karşılık veriyor ve kollarını açıyor. "Devam etmek mi istiyorsun? Beckett'ın *benim* müvekkilim olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Benim her zaman-"

"O'Malley," diye homurdanıyorum.

Donnelly'nin pisliklerini hep benim temizlediğimi söylediğini duydum zaten. Ve bunu ikinci kez söylemesine izin vermeyeceğim. Ona *yine* patentli sert bakışımı atıyorum.

Bakışlarını bana çevirdi.

Ve bir anda hedef haline geldim.

Güzel.

"İlk günümde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" O'Malley yaklaşarak soruyor. Kanımın ne kadar sıcak aktığını hissederek kollarımı kavuşturup geri çekiliyorum.

Tekrar.

Ve tekrar.

"Bunun bir kardeşlik olduğunu söylemiştin."

Başımı sallıyorum, ciğerlerim yanıyor ve deltoidlerim kum torbasına çarpıyor. Gidecek yerim yok, olduğum yerde duruyorum.

Yaklaşıyor, çok daha kısa ama çenesini kaldırıyor. "Müşterileri ön planda tuttuğumuzu ama arkamızı kollayanların sağımızdaki ve solumuzdaki adamlar olduğunu söyledin. Eğer güvenilir olamazsam bavulumu toplayıp gitmem gerektiğini söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Benim var.

Çünkü lider olarak, SFE'ye katılan her erkeğe aynı konuşmayı yaptım. Azı dişlerime bastırmaktan çenem ağrıyor ama söyleyecek hiçbir şeyim yok. Bunu düzeltecek bir şey yok.

Ona aşık olduğum için özür dileyemem.

Olanlara hata diyemem. Kafama silah dayasaydım, yanımda en cesur, en zeki kız olsun diye her anı tekrar ederdim - sahip olmamam gereken bir kız.

Ama o *benim* ve onu hak etmiyor olabilirim ama Tanrı'ya yemin ederim ki ona asla zarar vermeyeceğim ve onu korumak için hayatımı veririm. Bir prens olmadığımı biliyorum.

Ben kral değilim.

Ama Jane'e ona davranılması gerektiği gibi davranırdım. O benim prensesim, meleğim ve kraliçem. Her sabah ve her gece. Ayaklarına kapanır ve yanında dururdum.

"Sonunda hepsi saçmalıktı, değil mi?" O'Malley bana karşı, göğüs göğüse. "Sen *lanet* bir yalancısın. Denizci olduğunu öğrendiğimizde bunu anlamalıydım. Ama seni SFE'ye karşı savunacak kadar aptaldım."

"Bazı gerçekleri atlamak yalan söylemek değildir." Banks beni savunuyor ama ben ona salonun öbür ucundan bir bakış fırlatıyorum.

Onu bu pisliğe bulaştırmayacağım.

Başını sallıyor ve sinirli bir ses çıkarıyor. Bütün suçu benim üstlenmemi istemiyor ama ben sonuna kadar gitmeye hazırım.

O'Malley kuru bir kahkaha *atarak* "*Bazı gerçekleri atlamak yalan söylemek değildir,*" diye tekrarlıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Aramızdaki boy farkından dolayı ona bakıyorum. Bana çarpıp durmasından nefret ediyorum. Bükülmüş kollarım göğsümün üzerinde, pazularım şişkin bir şekilde duruyor.

"Eminim yeni arkadaşların seni gerçekten tanı mıyordur bile." Omzumun arkasından bakıp Farrow, Oscar, Quinn ve Donnelly'ye odaklanıyor. "Sana hiç ikimizin de Saint Joseph Lisesi'ne gittiğimizi söyledi mi?"

Strain havayı geriyor. Omega, O'Malley'e şaşkınlık giyme zevkini tattırmaz.

"Bu neden ortaya çıksın ki?" Ona sordum. "Sen benden bir alt sınıftaydın. Seni çok az tanıyordum." Farklı sosyal çevrelerimiz vardı. Ben okul harçlığını çıkarmak için kilisede çalışan bir futbol oyuncusuydum.

Hali vakti yerindeydi ve öğrenci birliği başkanı seçilmişti.

"Bilmiyorum Thatcher," diye tersliyor O'Malley. "Belki de liderimin Jane'i becermek için dolambaçlı yollar bulmaktan başka şeylerle ilgilendiğini düşündüm."

Onun adını duymak kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Sanki vücudum savunma moduna geçmiş gibi.

SFO ona hakaretler yağdırmaya başladı, ya benim adıma ya da Jane adına, bilemiyorum.

"Bırak konuşsun," diyorum yüksek sesle, Omega'yı susturduktan sonra O'Malley'i başımla selamlıyorum. "Göğsünde bok var. Çıkar onu."

Bana bakmak için boynunu daha fazla büküyor. "Yaptığın şeyin yanlış olduğunu kabul et."

"Bunu yapamam." Düpedüz.

Yapamam.

Jane'le birlikte olmak yaptığım en doğru şey.

"Harika." Ulaşabilse yüzüme bakacaktı. "Yani diyorsun ki kendimi Luna Hale ile yalnız bir odada bulursam ve o *bana* gelirse, onu becerme hakkım var. Tam orada. Yerde ve kirli."

Neredeyse patlayacaktım.

Neredeyse bağıracaktım, *o on dokuz yaşında!*

Ama Jane sadece 23 yaşında. SFO arkamda hışırıyor, öfkeyle. Geriye doğru kısa bir bakış attım. Oscar öldürücü görünüyor.

Farrow normalden daha fazla doğrulur. Bir elini Donnelly'nin göğsüne koyar. "Görmezden gel şu pisliği."

"Kavga istiyordu." Donnelly kaynıyor. "Vurulacak-"

O'Malley, "Buraya gel o zaman," diye ısrar ediyor ama dikkati Luna'nın korumasına yöneliyor.

Quinn, "Müvekkilim hakkında böyle konuşamazsın," diye homurdanıyor.

Ellerini kaldırır. "Ben sadece Omega'nın belirlediği emsali kullanıyorum. Eğer reşit ve istekliyseler, o zaman bu adil bir oyun, değil mi?"

"Hayır," diyorum sertçe. *Gerginliği azalt.* Nefes almaya çalışıyorum. O'Malley'e "Luna on altı yaşındayken sen onun korumalığını yapıyordun," diye hatırlatıyorum. "Ben onun korumalığını yaptığında Jane yirmi iki yaşındaydı, yani bir yetişkindi. Farrow onun yanına gittiğinde Maximoff yirmi iki yaşındaydı. Doğru olduğunu söylemiyorum ama çok farklı."

Çenesi düştü, sanki bunu mantıklı bulduğuma inanamıyormuş gibiydi. "Sen de kimsin lan?"

"İlk gün seninle konuşan kişi."

"Hayır, o adam öldü. Kendi dürüstlüğüne yerine korkaklığı seçtin," diye alay ediyor. "Umarım tadı buna değer."

Kırmızı görüyorum.

Bu bir değişim, ama tek istediğim mesafe. Onu çevremden uzaklaştırmak istiyorum. Lanet göğsüme çarpmayı bırakmasını istiyorum.

Bir refleks gibi kollarımı açıp onu geri itiyorum. Kum torbasına çarptı. Sallanıyor ama ayakları üzerindeki dengesini zar zor kaybediyor. Hücum etti.

Bana.

Yumruğun geldiğini görüyorum.

Hareket edemiyorum. Ayaklarım lanet mindere yapıştı. Suçluluk duygusu ve suçlamayla çimentolaştım ve parmak eklemleri dudağıma çarptı.

Acı kan demiri ağzımı dolduruyor. Etrafımdaki insanlar bağıyor. "Heyheyhey!" Kardeşimin sesini duyuyorum.

Başım dönüyor, etrafımdaki kaos ve bastırdığım duygularım kafamdaki kutuları ateşliyor. Yıllardır zımbalayıp kapattığım kutular. Duyularım titriyor, gözlerim kısılıyor, kapanamıyor.

Şiddetli bir şekilde art arda ateşlenen mermiler duyuyorum. Nabzım hızlanıyor. Başımı çeviriyorum, ama tünel görüşüm var. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ben uyanırken olmadı.

Hay sikeyim.

"Geri çekilin!"

"Bırak, O'Malley!"

Gözlerimi kırıştıyorum ve O'Malley'nin nemli siyah tişörtümü yumrukladığını fark ediyorum. Banks benimle onun arasına girmeye çalışıyor ve ben de duraklatılmış bir filmde *oynat tuşuna* basmışım gibi tepki veriyorum.

Kardeşimi engelliyorum ve O'Malley'nin vücuduma bir yumruk daha indirmesine izin veriyorum.

Omzuma vuruyor. *Hay sikeyim.*

Banks onu benden koparıyor.

Adrenalinim hızlanıyor, göğsüm yükselip alçalıyor.

Farrow ve Oscar beni kavgadan sürüklüyor. Beynim ateş hattında duran kardeşimi korumak için çılgılık atıyor.

"Banks!" Sesleniyorum.

Bankalar.

O'Malley ikiz kardeşimi itiyor, Banks de onu öfkeyle geri itiyor. "Ne haltlar dönüyor burada?" O sert kenarlı ses

Sinclair ve diğer liderler salona giriyor.

Eller yana düşer. Hepimiz hareketsiz kalırız.

Akara O'Malley'den bana bakıyor, gözleri şişman dudağıma iniyor. İnançsızlıkla başını sallıyor, sanki o da artık benim kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Burnum alevlendi.

O'Malley incittiğim kişilerden sadece biri. Ama birçoğundan biri. Epsilon'daki herkes güvenlerine, saygılarına ihanet etmişim gibi hissediyor.

en çok ihanete uğrayan kişi tam orada duruyor. Ve şimdi Akara'nın bana bakışı
-Beni kesip açıyor ve içimi döküyor.

Çok kötü acıtıyor.

Price, Alfa lideri, herkese ters ters bakıyor. "Moretti'ye kim yumruk attı?" Kimin üç bin dolar para cezasına çarptırılması gerektiğini soruyor.

Korumalar ceza almadan diğer korumalara vuramaz. Kimse konuşamaz.

Kimse kimseyi suçlamıyor.

Nefes alarak, "Kavgayı ben başlattım." diyorum. Dudağıma dokunuyorum. Şimdiden şişmeye başladı. "Bana ceza verebilirsin."

Banks bana *aptal* gibi sert bir bakış *attı*.

O'Malley kaşlarını çatı.

Akara daha da büyük bir hayal kırıklığı yaşar. Price başını sallar. "Yapacağım."

Sinclair yaklaşıyor ve boks torbalarının arasından geçiyor. "Siz hanımların çay partisi bitti, artık şu İskoçya işine dönmemiz gerekiyor."

Ağzım kanla dolu ve onu minderlerin üzerine tükürmeyeceğim.

Sessizce, spor salonunun tuvaletini kullanmak için izin istiyorum.

Duşlar ve tuvalet kabinleri boş. Hemen lavaboya bir tomar kan tükürdüm. Nabzım hızla atıyor.

Musluğu çeviriyorum ve yüzüme su sıçratıyorum. *Hadi ama*. Lavabonun kenarını sıkıp aynada kendime bakıyorum. Damlacıklar şakaklarımdan aşağı süzülüyor ve çenemden kayıyor.

Gözlerim kan çanağına döndü.

Gözlerimi zar zor kırabiliyorum ve meraklı ellerinin belimde gezindiğini neredeyse hissedebiliyorum. Yükselen gülümsemesinin bedenimin etrafında dolaştığını ve çenesinin yanıma tünediğini neredeyse görebiliyorum. Gözleri alışılmadık bir güçle bana bakıyor.

Arkamı dönüp onu kollarıma almak istiyorum. Alnımı alnına bastırmak ve bakışlarının en mavi derinliklerine bakmak.

Ama o burada değil. Şehir evine geri döndü.

Sızdıran bir duşun sesi sessizliğe karışıyor.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Bu beni delirtiyor. Avucumu ıslak yüzümden aşağıya doğru sıyrıyorum. Elim titriyor. Tanrım, sadece onun sesini duymak istiyorum.

Kendimi bölümlere ayırmalıyım.

duygular ve itip kakmak.

Ama cebimden telefonumu çıkardım.

Fazla düşünmeden Jane'i arıyorum. Sanki bu kökleşmiş bir tepkiymiş gibi.

Jane ikinci zil sesinde telefonu açar. "Thatcher? Toplantı çoktan bitti mi?"

Hareket edemiyorum. Musluğa bakıyorum.

"Thatcher?" Sesi endişeyle titriyor.

"Henüz başlamadı." Bir elimle lavaboyu tutuyorum ve bir taş yutuyorum. Sonra da takımda olan her şeyi tekrar anlatıyorum.

Başka bir korumaya asla vurmayacağıma dair kendime söz verdim ve tahrik edilmiş olsam bile O'Malley'i itmemeliydim.

Yüksek sesle söylediğim her kelimeyle kendimi en büyük kötü adam olarak resmettiğime eminim. "Yumruk atması iyi oldu," diye devam ediyorum. "Sadece kardeşimin bunun ortasında kalmasını istemiyorum."

Onun da bu işin ortasında olmasını istemiyorum. Ama telefonda konuşuyor ve kapatmak istemiyorum. Sadece onu duymak istiyorum.

"Yumruklanmayı hak etmiyorsun, umarım farkındasındır," diyor Jane sert bir şekilde. "Olanlar için suçu üstlenmek istediğini biliyorum ama bu seni daha iyi hissettirmeyecek."

Göğsüm çöküyor. Ben konuşamıyorum ama o sessizliği dolduruyor. "Ve seninle çok gurur duyuyorum."

Nefesimi kesiyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Neden?"

"Her şeyi iyi idare ettin, özellikle de stresli koşullar altında. Seni daha fazla sarsabilirdi ve onu kıskırtmak için daha kötü şeyler söyleyebilirdin. Elinizden gelenin en iyisini yaptığınıza inanıyorum. Yani... ben..." Sesi telaşlı geliyor ve neredeyse gülümsüyorum çünkü çoğunlukla sadece bana karşı böyle. "Seninle çok ama *çok* gurur duyuyorum. Bunu zaten söyledim ama ikinci kez söylemekten zarar gelmez."

Ölçülü bir nefes üflediğini duyuyorum.

Daha sessiz bir şekilde, "Hâlâ orada mısın?"

diye sorar. "Evet." Nabzım yavaşlıyor.

"Teşekkürler, tatlım."

Gülümsediğini hissedebiliyorum. "Konuşmak benim uzmanlık alanım." "Bu benim zayıflığım," diyorum açıkça.

"O kadar da kötü değilsin," diye fısıldıyor. "Ve birbirimizi dengeliyoruz. Bu yüzden felaket derecede iyi bir takım olduk."

Nefes veriyorum ve sıkı tutuşumu bırakıyorum. Vedalaşmaya başladık. "Seni seviyorum," diyorum Jane'e.

"I..." Keskin bir nefes çekiyor.

Sorun değil.

Yine de bir şeyler acıtıyor. Onun takıntıları canımı yakmamalı çünkü beni itip çekeceği konusunda uyarmıştı, ama ben her şeyi berbat ediyormuşum gibi hissediyorum. Onun benim yanımda olduğu gibi kız arkadaşımın yanında olamıyorum.

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun." Sesi daha tiz. "Senin için hissettiğim şey..." Sözleri binaları yıkabilecek bir duygu kabarması taşıyor ama daha fazlasını eklemekten kendini alıkoyuyor.

"Biliyorum ve her seferinde *seni seviyorum* demek zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum ona.

Sessiz.

Nabzım boğazımda güm güm atıyor.

"Jane?" "Je suis désolée." *Özür dilerim.*

"Özür dilemene gerek yok," diyorum sertçe. "Seni seviyorum, hepsi bu. Başka bir şey olmasına gerek yok." Göğsüm sıkışıyor. Benden ne istediğinden emin değilim. Nadiren teselli edilmeye ihtiyaç duyan biri ama onu teselli etmem gerektiğini hissediyorum.

Nasıl?

"Gitmene izin vereceğim Thatcher," diyor fısıltıyla. "Um, ben... bilirsin..." Kendi kendine hayal kırıklığı içinde iç çeker. "À la prochaine." Bir dahaki *sefere kadar*.

Aynada kızarmış gözlerime bakıyorum. "Görüşürüz, Jane." Kendimi ahmak gibi hissediyorum. Onu durdurmalıydım. Daha fazlasını söylemeliydim.

Kapatıyoruz.

Lavaboyu tıkırdatabilir ve çığlık atabilirdim. Bunun yerine, porselenin içindeki hayatı tutarak hamle yapıyorum.

Musluğu tekrar açarak düşün *damlama* sesini bastırıyorum ve ağzımı çalkalıyorum, kan giderden aşağı akıyor. Serinlemek için yüzüme biraz daha su sıçratırken banyonun kapısı açılıyor. Kardeşimi görmeyi bekliyordum.

Ama başka biri.

THATCHER MORETTI

Beyaz saçlı, dövmele koruma banyoya giriyor. Kapıyı arkasından kapatıyor. Farrow'un halter piercingi kaşlarıyla birlikte yükseliyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Bunu seviyor olmalısın." Pazumla yüzümdeki suyu siliyorum. "Eh, nefret etmiyorum." Gülümsüyor.

Dudağımın 1/1000th gülümsemeyele seğirmesine neden oluyor, ki bu normalden daha fazla. Özellikle de onun yanındayken.

Farrow durak kapısına yaslanır. "Gördün mü, bir müşteriyle yattığın için suratına dayak yemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Neredeyse gülecektim. Evet, ona yumruk atan bendim. Söyleyecek söz bulamıyorum ve birbirimize garip garip bakmaya başlıyoruz.

Mürekkepli parmaklarıyla saçlarını tarıyor. "İyi misin?"

Bir kez başımı salladım.

"Orada gözlerin parlıyordu." Sarkan küpesine dokunuyor. "Bu beni ilgilendirmez ve meraklı olmak en sevdiğim şey değil ama sadece kâbus gördüğünü söylediğini hatırlıyorum." Farrow Keene, ekipte TSSB hakkında konuşabilecek kadar güvende hissettiğim tek insan oldu, çünkü o da bu bokun bir türünü yaşadı.

Tekrar başımı salladım. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Tamam." Farrow bir an düşünür. "Bir tetikleyici olup olmadığını söyleyebilir misin? Bir ses ya da belki bir his?"

"Emin değilim." Uzun saçlarımı kulaklarımın arkasına kırıyorum. "Yumruk yemiş olabilirim. Ama daha önce de yumruk yemiştım ve böyle geri fırlatılmamıştım."

Başını iki yana eğerek dudağındaki piercingi ovuşturuyor. "Ne?"

"O'Malley'nin sana vurmasına

izin verdin." Ben sessizim.

Farrow birkaç kez başını sallar. "Daha önce ellerini düşürdün mü?"

Öyle değil.

Başımı salladım. "Hayır."

"Doğal içgüdünüz hayatta kalmaktır." Farrow duraktan kalkıyor. "Vücudunuzu paniklemiş bir duruma sokmak sizi potansiyel olarak geriye atabilir."

Daha mantıklı geliyor ve bu sis dağılmaya başlıyor. Buraya gelip benimle konuşmak zorunda değildi ama yine de minnettarım. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Yüzümü inceliyor.

Dilimi şişmiş dudağımın üzerinde gezdiriyorum. *Kan tadı alıyorum.* Aynaya baktığımda, lanet dudağımı patlattığımı açıkça görüyorum.

Farrow ağzına yeni bir sakız yapıştırır. "Dört günde iyileşmiyor bu arada."

Siktir. Kahretsin. "Mannaggia," diye yüksek sesle küfrediyorum ve elimi tıraşsız çenemde gezdiriyorum. İkiz anahtarı - görünür bir yarası olan bensem Banks'mişim gibi davranamam. Bu makyajla gizleyebileceğim bir yara değil.

Düşünmeliydim.

Farrow ve benim aramda belirgin, konuşulmamış bir çözüm asılı duruyor. Kaslarım esniyor ve gözlerim geriliyor. "Kardeşimi yumruklamayacağım."

Farrow sakızını yavaşça çiğniyor. "Eğer yaparsan geri atılır mı?"

Biraz ara veriyorum. "Hayır. Banks'in TSSB'si yok." *Sadece fiziksel ağrı.* Kardeşim sık sık migren geçirdiğini hâlâ herkesten saklıyor. Çoğu yarasını da gizler.

Tam o sırada kapı çatırdayarak açılır. Banks endişeyle kaşlarını çatarak banyoya girer.

"Ben de ona sarıldım," dedim.

Başını sallıyor ve ben de Farrow'un ben uçmadan önce dudağımın iyileşmeyeceğini düşündüğünü açıklıyorum.

Banks sözümü yarıda kesti. "Bu aptallar mermer kadar keskin -"İkimizin de dudakları patlamış olsa bile bir fark göremezler." Evet.

"Yani birinin ağzına vurması gerekiyor," diyor Banks.

Zar zor başımı sallıyorum, boynum tutulmuş.

"Sen olamazsın, Thatcher." Banks kararlı görünüyor.

Kardeşıme sertçe bakıyorum.

Daha önce de birçok kez birbirimizle güreştik ve tartıştık ama yalan söyleyemem, bu farklı hissettiriyor. Belki de aklımı başıma topladığım içindir.

Farrow'a dönüyorum.

Bu durumun saçmalığı karşısında eğlenerek dudağını kaldırıyor. "Gerçekten kardeşine vurmamı mı istiyorsun?"

"Seni zorlamıyorum," diyorum ona. "Ama evet." Farrow'a güveniyorum.

Ona hep güvendim. Ve ona ihtiyacım var.

"Tamam." Farrow sağ elindeki gümüş yüzükleri kaydırarak çıkarır. Gülümsemesi büyür. "Kahretsin, bugünün böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim."

Banks gülümsemeye başlar ve fayansın üzerine diz çöker. "Sadece dişlerimi kırma."

Farrow'un güçlü bir sağ kroşesi var ama Oliveira kardeşler profesyonel boksörlerdi ve tek bir darbeye daha kötü hasar verebilirlerdi.

Farrow hafifçe, "Sen benim aparkatlamak istediğim Moretti kardeş değilsin," diyor. "Dişlerin güvende." Şakası gerginliği biraz azaltıyor.

Dudağım kalkmak istiyor.

Banks haç işareti yapıyor ve ben kollarımı gergin göğsümün üzerinde örüyorum. Farrow'un yumruk oluşunu izliyorum.

Bir nefes sonra, yumruklarını kardeşime savuruyor ve tam ağzına indiriyor. Kafası yana savruldu, dudağı yarıldı.

Bıçak gibi bir acıyı geri püskürtüyorum. *Bunu planlamıştık*, kendime hatırlatıyorum. Ama Banks'in incindiğini görmek beni her zaman bir dereceye kadar incitecek.

Farrow elini sıkar. "İyi mi?"

Banks lekeye dokunur, parmak uçlarında kan vardır. Çeyrek bir gülücük attı. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

"Evet." Başımı salladım. "İşe yaramalı." Elini sıkıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Çıkarken Farrow'a başımla teşekkür ediyorum. Toplantının yapıldığı mindere dönüyoruz ve takım sessizleşip kardeşimin şişmiş ağzına odaklanıyor.

Sinclair yüzünü buruşturuyor. "Hanginiz ona vurdu?"

"Düşüm efendim," diye yalan söylüyor Banks.

SFO gülümsüyor. Daha çok Alfa liderine odaklanıyorum, Price'ın bakışları beni hayal kırıklığıyla deliyor.

Jane'i duyuyorum. *Seninle çok ama çok*

gurur duyuyorum. Bunu unutma.

Deniyorum. Göğsüm yükseliyor.

"Düştün mü?" Sinclair kardeşimin saçmaladığını biliyor ama başını sallayarak, "Ayağına takılıp düşmeyi kes, beyefendi," diyor.

"Evet, efendim."

THATCHER MORETTI

İSKOÇYA'YA SADECE 2 GÜN KALDI ve bağlanması gereken bir gevşek iplik daha var.

Telsizler aktif, silah kılıfında, çocukken gördüğüm yatak odalarının üç katı büyüklüğünde, tanıdık bir *inek yatak odasının* kapı çerçevesine karşı nöbet tutuyorum.

Bir metrelik zırhlı bir şövalye, sayvanlı bir yatağın üzerinde hüküm sürüyor. Pirinç koltuklar pahalı bir oyun konsolunu çevreliyor, fantastik kitaplar kitaplıktan dökülüyor. Boxerlar, tişörtler ve kot pantolonlar bir şifonyerin üzerinde yığılmış - temizden çok dağınık, ama buranın bir kasırga tarafından parçalanmış gibi görüldüğünü gördüm.

Yatak hazır ve boş Fizz ve Sprite kutularının çoğu aslında Çöp kutusuna.

Yeni olan: köşedeki dambıllar, masanın üzerindeki el bantları ve boks eldivenleri, 10th sınıf ev okulu ders kitabı yığınının saklamak.

Xander Hale, Mordor'a bir görev hazırlamışım gibi aval aval bakıyor. Çene Asılı kalmış, gözleri kocaman, yavaşça başını sallıyor. "Ne?"

Kaşlarım birbirine çarptı. Ondan *böyle bir* tepki beklemiyordum. Tek düşünebildiğim: *Tamamen sikmeden önce bunu sikmek.*

Xander'a ikiz değiştirme konusunda ihtiyacım var. Çünkü kardeşim benmişim gibi davranırken benim de kardeşimmiş gibi davranmam bir tür manipülasyon.

Bir günlük şaka için ikiz takası farklıdır. Kolay. Zararsız. Sadece şaka olsun diye değil, kendi çıkarım için başkalarını kandırmak amacıyla takas yapmak yanlış.

Kesin.

Ve kafamda bunu *düzeltilmenin* tek yolu, bizim için önemli olan insanları kandırmadığımızdan emin olmak. Ailesi-Banks, Rose ve Connor Cobalt'la karşılaşamaz.

Ve Xander, gerçeği bilmek zorunda. Ona söylemesek bile Banks'in ben olmadığını fark ederdi.

Xander'a planı yolculuktan sadece birkaç gün önce söylemeye karar verdik. Ayrıntıları düşünmek için ne kadar az zamanı olursa o kadar iyiydi. Ama şimdi - onun gevşek çeneli, geniş gözlü ifadesine bakıyorum - korkarım yanlış hesaplamışız.

Süreç için daha fazla zamana ihtiyacı var.

Midem sıkışıyor ve planın ilk kısmını tekrarlıyorum. "Banks ile yer değiştiriyorum. O gelecek hafta seni korumak için burada olacak, sonra ben geri döneceğim."

Xander, Maximoff'un eski kaykayı üzerinde dengede durmaktadır. Elinde gazoz, sersemlemiş bir halde yere çöküyor ve tahtanın üzerine oturuyor. "Ciddi olamazsın..." Kahverengi saçları kirpiklerinin arasından sarkıyor.

"Banks'e seninle güveniyorum," diyorum tüm varlığımla, "ve şu anda Jane'le birlikte olmam gerekiyor." Hiç bu kadar gerekli hissetmemiştim. Kız arkadaşımı isteyebilir ve arzulayabilirim ama İskoçya'da onun yanındaki adam olmam *gerekiyor*.

Tony değil.

Kardeşleri değil.

Maximoff ya da Farrow değil.

O adam ben olmalıyım. Bir takım arkadaşı istiyor ve çizginin sonunda birlikte durmamız gerektiğini görmesi gerekiyor. Koşullar ne olursa olsun, zincirleri kırıp onun yanında olacağım, her zaman.

Sonsuza kadar.

Bu kelime çalkalanan beynimi sersemletiyor ve hayati tehlike arz eden bir voltaj gibi içimde dalgalanıyor.

Sonsuza kadar.

Jane'e zar zor tutunuyorum. Daha fazlasını düşünemiyorum.

Xander gazoz kutusunun kapağını kapatır. "Bu asla işe yaramaz Thatcher, yani Banks'le değiş tokuş yapman."

"Buna karşı mısın?"

"Hayır, *hayatta olmaz*. Sen ve Banks için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsunuz." Kehribar rengi gözleri üzerimde yumuşadı. Bir anlığına, güvenli bir yere taşıdığım o dokuz yaşındaki çocuk gibi oldu. Kırılgan ve masum.

Ama artık dokuz yaşında değil.

Komodininin üzerinde mendil ve losyon var, sesi kısılmış ve eğer hâlâ ayakta durabilseydi altı-iki boyunda olacaktı. Pazuları kesilmiş, daha da güçlenmiş.

Bu ay, Noel günü on altı yaşına girecek ve ben onun oraya gelmesini bekliyordum.

Çünkü ağabeyim hiç yapmadı. Ve eğer hayatımda bir şey yapacaksam, Tanrım, bunu yapmama izin ver. Ben Sky için aynısını yapamazken Xander'ın yaşamasına yardım etmek.

Daha çok bisiklet sürmeliydin.

Daha çok bisiklet sürmeliydin.

Daha sıkı bisiklet sürmeliydin.

Çenem titriyor.

Babamın ezici sesini bastırıyorum ve Xander'a başımı sallıyorum. "Planı uygulayabileceğiz. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Ağzı düşüyor. "Gerçekten yakalanmayacağını mı düşünüyorsun? İkiniz birbirinize o kadar da benzemiyorsunuz, dostum."

Dudağımın kenarı hafifçe yukarı doğru kalkıyor, çünkü Xander gerçekten de Banks'le benim farklı göründüğümüze inanıyor. "Muhtemelen sen bizim etrafımızda büyüdüğün içindir. Diğer insanlar için farkı söylemek daha zor. Birlikte durmadığımızda daha da kötü oluyor."

"Ama ailemin kesinlikle haberi olacak."

"Yapmayacaklar." Ayrıntılara girmiyorum ama sesimi öyle bir güven kaplıyor ki Xander kaşlarını çatmaya başlıyor.

"Bekle, ikinizi yanlış mı anladılar?"

Ona yalan söylemek istemediğim için "Birkaç kez" dedim. Bunlardan birinin geçen hafta olduğundan bahsetmiyorum.

Xander hemen ayağa fırlar ve kaykaydan uzaklaşır. Annesini avlamayı planlıyormuş gibi kapıya yöneliyor.

"Hey." Dirseğine hafifçe dokunmadan önce bir kolumu uzatıp kapıyı engelliyorum. "Bu normal-"

"Bu iyi değil." Etkileyici gözlerinden binlerce duygu dökülüyor. "Seni ve Banks'i *yıllardır* tanıyorlar."

"Amcalarım beni hayatım *boyunca* tanıdı ve bazıları hala bana kazara Banks diyor." Onu rahatlatıyorum. "Olur böyle şeyler evlat. Bu umursamadıkları anlamına gelmez." Bu saçmalığın beni incitmesine ya da etkilemesine izin verseydim, her hafta acı çekiyor olurdum.

Ama insanlar *beni gördüklerinde* -sadece *ikizim* olarak değil, gerçekten *gördüklerinde*- bu bir heyecan. Kavurucu bir yaz gününde en soğuk buzlu suyu içmek gibi,

Jane ile birlikte olduğum her an bunu hissediyorum.

Neredeyse kapalı kapıya dönüp bakacaktım.

Onu özliyorum.

Ve sadece bir saattir görevdeyim. Çok fazla insanı İskoçya'ya götürmenin lojistik işleriyle meşgul. Ayrıca biz oradayken yerel düğün satıcılarıyla toplantılar planlıyor.

Çoklu görevlerde iyiyimdir, ama bu kız her seferinde beni geride bırakabilir. Bu düşünceyle oyalanıyorum ve neredeyse gülümsüyorum.

Birlikte dünyanın hokkabazlığını yapabilirdik.

Sadece Xander'a odaklanırken, ciddiyetimi koruyorum. Söylediklerimi sindirmeye çalışıyor. Ve yüzünü buruşturuyor.

"Ben *senin* korumanım," diye hatırlatıyorum ona. "Beni yıllardır tanıyorsun. Bizi ailenizden daha iyi ayırt edebilmeniz mantıklı."

Xander küçük tırnağını ısırır, kendini tutar ve elini kot pantolonuna sürer. "Evet, haklısın." Geri çekilir ve yatağının kenarına çöker. Bir yudum soda içtikten sonra, "Peki ikiz değişimini kaç kişi biliyor?" diye sorar.

"Tüm listeyi mi istiyorsun?"

Şaşkınlıkla soda homurdandı, sonra burnunu sildi. "Bir liste mi var?" Devam ettim ve isimleri sıraladım.

Tüm SFO, Jack Highland (belgesel dizinin baş yapımcısı) ve daha eski ünlüler: Jane, Maximoff, Charlie, Beckett, Sullivan ve Luna.

Çoğunlukla FanCon turuna katılan herkes.

Xander gözlerini kırıştırır. "O kadar çok kişi biliyorsa bu bir sır değildir. *Bu bir bilgi.*" Elindeki konserveyi çıtırdatıyor. "Büyük Varys'in de dediği gibi."

Game of Thrones'a gönderme yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, keşke zamanda geriye gidebilseydim ve taş gibi soğuk ve ciddi ergen halime George R.R. Martin, Tolkien ve troller hakkında ne kadar çok şey bildiğimi söyleyebilseydim. Muhtemelen daha çok gülerdim.

Gözlerimi müşteriye diktim. "O zaman bu gizli tutmanız gereken bir bilgi."

Dudaklarındaki sodayı yalıyor. "Bunu yapabilirim."

Bu çocuğa güvenerek güçlü bir şekilde başımı sallıyorum ve yüz hatlarının aydınlanmasını izliyorum. Telsizler çatırdıyor.

"Donnelly'den Thatcher'a, öğle yemeğiyle birlikte sıcak geliyor."

Mikrofona basıyorum. "Anlaşıldı." Xander'a, "Donnelly yemekle geliyor." diyorum.

"Harika." Xander kaykayın üzerinde duruyor ve pencereye doğru yuvarlanıyor. Kapıdan çıkıyorum ve masasından su şişemi alıyorum.

Tek bir perdeyi indirdi, sadece çıtadan dışarı bakabilecek kadar. "Sence Donnelly sıkılmış mıdır? Benim görevimde olmaktan yani."

Kaşlarım çatıldı, hazırlıksız yakalandım. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Xander perdeyi bırakıyor ve bana bakıyor. "Çünkü eskiden *Beckett*'ın korumasıydı. Ondan önce de Tom'un. Yani bütün gün içeride oturup duvara bakmaktansa balerinlerle ve müzisyenlerle takılmaya alışkın." Xander omuz silkiyor. "Ayrıca ben Dalton Akademisi'ne bile gitmiyorum, yani onun içine çekebileceği bir lise draması yok. Ben sadece sıkıcıyım, bu yüzden de muhtemelen o da sıkılmıştır."

Gözlerimi kısıyorum çünkü o benim görmediğim bir şeyi görüyor. Benim göremediğim bir şeyi.

Milyarderlerin oğlu, hayranlarının yaltaklandığı ve medyanın dünya çapında bir fenomene dönüştürdüğü bir genç gösteri - hayatı *yavaş, ortalama ve sıradan olmaktan çok uzak*.

Başımı sallıyorum. "Ben sıkılmadım, sen de sıkıcı değilsin." Bu kadar. Hikayenin sonu. Tam suyum açmak üzereydim ki göğsü çöktü.

Konsantrasyonumun %120'sini ona veriyorum.

"Bunu söylemek zorundasın. Sen benim... sen benim *korumamsın*." Bir elini saçlarında gezdiriyor.

Hala gidiyorum.

Gözlerime zar zor bakabiliyor. Xander için hissettiklerim... kan kadar derin ama ben onun kardeşi değilim. Bu anlamda onun hayatında kalıcı değilim ve denedim.

Bunu anladığından emin olmak için *çok* uğraştım. Ben değiştirilebilirim.

Banks'in yeri doldurulabilir. Biz sadece Xander'ın ekibindeki isimsiz korumalar olmalıyız ve bir gün başka bir koruma burada duracak ve bizim yerimizi alacak. Gözünü bile kırpmamalı ya da gerçek bir farkı fark etmemeli. Hayatı yanlış adım atmadan ya da geri adım atmadan aynı hızda devam etmeli.

Tekrar onun emrinde olmak, zaten bir bombadan sökmeye çalıştığım dünyeyi patlatıyorum. Onun ve *benim* kafamı karıştırıyor.

Hızla içgüdülerimle hareket edip *profesyonel* gerçekleri araştırdım. "Donnelly'nin ya da benim ne düşündüğümüzün bir önemi olmamalı. Buraya seninle eğlenmeye gelmedik. Sizi korumak için buradayız."

Xander kollarını iki yana açar. "Aynen öyle. Zamanın %99'unda beni kendi lanet odamın *içinde* koruyorsun. Ve ikimiz de tehditlerin çoğunlukla *benden kaynaklandığını* biliyoruz."

Suyumu açıyorum, bu yolda ilerlerken kaslarım sertleşiyor.

Xander'ı en kötü anlarında gördüm. Onu yukarı çekmeye çalıştım. Onu 11 yaşındayken hatırlıyorum. Bir sabah yataktan nasıl kalkamadığını. Ağlıyordu, hıçkırıyordu ve "*Burada olmak istemiyorum*" derken zorlukla nefes alıyordu.

Ailesini aramak zorunda kaldım. Onunla kaldım. Elini tuttum.

Çoğu müşterinin korumalarının tüm gün odalarında kendileriyle birlikte olmasını istemediği doğrudur.

Her gün.

Ama Xander Hale'in savaşmamız gereken farklı iblisleri var. Bu yüzden buradayım. Yapmak için yaratıldığım şey.

Hale malikanesinde kaldığında, güvenlik görevlileri genellikle odasında onunla birlikte kalıyor. Çoğunlukla iç huzuru için... ve yalnız kalmaması için.

Durumunun iyi olmadığı zamanlarda vardiyaları paylaşıyoruz, böylece uyurken bile günün her saati bir koruması oluyor. Genellikle bir değil de iki adam görevlendirilmesinin bir nedeni de bu.

Şu anda Donnelly'nin bu konuşmayı bölmesini istemiyorum, bu yüzden mikrofonuma hızlıca fısıldıyorum, "Thatcher'dan Donnelly'ye, yukarı gelmeden önce beş dakika bekleyin."

Hat çatırdıyor. "Anlaşıldı, Thatch."

Thatch.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor ama bu kez Donnelly'yi düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum. Daha çok önümdeki çocuk için endişeleniyorum.

Xander kimseye haber verdiğimi fark etmeden devam etti. "Bilmiyorum; belki daha fazla dışarı çıkarsam Donnelly için daha ilginç olur." Başını öne eğdi ve son gazozunu da yuttu.

"Onu etkilemeye mi çalışıyorsun?" Bir yudum su alıyorum.

"Hayır." Avucunun içiyle ağzını sildi. "Sadece başka kimsenin gitmesini istemiyorum."

Burnumdan nefes veriyorum. Banks ve ben onu gerçekten terk eden ilk kişiler olduğumuz için bu beni çok etkiledi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Lanet olsun, Thatcher.

Kelimeler ben onları durduramadan gidiyor ve ikimizin de tutamayacağımı bildiği bir söz verdiğim için *nefret ediyorum*.

Jane nereye giderse ben de oraya gideceğim. Gitmek istiyorum. Gitmem gerek.

Yapmak zorundayım. Ruhumdaki her şey beni bu yönde zorluyor. Bir süredir içimi burkuyor. Onun koruması olmadan önce bile.

Xander huffs'lar. "Bunu söyleyemezsin. Eğer seni Jane'in görevine geri alırlarsa, bunu kabul edeceksin. Ve anlıyorum. Kabul etmelisin." Daha keskin bir nefes alır. "Ben sadece... biliyorsun, ailenin bir parçası olacaksan Hale olursun diye düşünmüştüm." Omuz silkiyor. "Luna'yla falan evlen."

Gerginim.

Kobalt İmparatorluğu'na kabul edilmek için çelik bir kalenin içinde savaşıyorum ama onlara yaklaştıkça Hales'ten uzaklaşıyorum. Üç aile ne zaman bilgi yarışması, kumdan kale yarışması, bayrak yarışı yapsa kız arkadaşımın tarafında olmak istiyorum. Ve bunu başarmak büyük bir başarı olacak.

Kobalt Takımı.

Jane Takımı.

Ama Xander'ı incitmeye dayanamam.

Suyumun kapağını yavaşça kapatıyorum. "Keşke benim küçük kardeşim olsaydın, ama sen başkasınınsın." Bunu yüksek sesle söylemek beni öldürüyor. "Maximoff ve hatta Farrow, ben olamadığımda hayatının geri kalanında senin yanında olacaklar."

Beni bırakmak zorunda.

Gitmesine izin vermeliyim. *Onun emrinde olmamalıyım*. Bu ikimiz için de iyi değil.

Gözleri kızardı. "Evet." Adem elması sallanıyor. "Keşke hepinize sahip olabilseydim. Moffy, Farrow, sen ve Banks. Bunun bencillik olduğunu biliyorum."

Ağzımı ovuyorum, O'Malley'nin yumruğundan morluklar ve kesikler görünüyor ve sonra kolumu bırakıyorum. "Jane'i sevmeyi planlamamıştım."

Bunun olmasını engelleyemedim. Ve şimdi onu kollarımda tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Biliyorum." Xander elindeki boş kutuyu çöp kutusuna fırlatır. "*Aşk, görevin ölümüdür.*" Yine *Game of Thrones'tan* alıntı yapıyor. "Sevdiğin biri için eninde sonunda kuralları çiğneyeceğini hep düşünmüştümdür. Sadece Banks için olacağını düşünmüştüm."

Sıkı bir nefes alıyorum.

Kardeşim için kuralları çiğnememi gerektirecek bir durumla hiç karşılaşmadım ama sanırım artık kuralları birlikte çiğniyoruz.

"Bil diye söylüyorum," diye hızla ekliyor Xander, "kuzenimle birlikte olmanız hoşuma gidiyor." Sinirli bir şekilde tırnağını karıştırıyor. "Moffy ve Farrow'a sert davrandım ve bundan nefret ettim ve bunu bir daha yapmak istemiyorum. Jane'in mutlu göründüğünü biliyorum. Sen de mutlu görünüyorsun ve bununla başa çıkabilirim." Kendi kendine, "Bunu halledebilirim," diye mırıldandı.

"Yapabilirsin," diye takviye ediyorum.

Xander başını daha fazla sallar, sonra kaykayın üzerine geri atlar. "Hey, Donnelly'ye sıkıcı olduğumu düşünmesinden endişelendiğimden bahsetmesen olur mu?"

Küçük, geçici bir gülümsemeyi kendime saklıyorum. "Evet." Donnelly aslında onun için iyi olabilir. Xander sadece bir korumayı etkilemek için dışarı çıksa bile, bu onun dünyaya meydan okuduğu anlamına gelir.

İkiz takası hakkında biraz daha sohbet ettik ve sonra Donnelly Wawa'dan sıcak sandviçlerle geldi.

Öğle yemeğİ için profesyonelce davranıp masanın yanında sessiz kalıyoruz. Xander kırmızı bir pufun üzerine oturmuş, fantastik bir kitap okuyor ve köfteli sandviçini ısıyor.

Benimkinin kağıdını sıyrıyorum. "Dün gece nerede saklandın?" Donnelly'ye fısıldıyorum. Epsilon'un bavulunu çimlere attığını duydum ve Luna'yla takıldığından beri başlarına gelenlerden kendimi sorumlu tutuyorum. Neredeyse lanet bir suç ortağı gibi ve onu Tri-Force'a rapor edemiyorum.

Ben olsam kariyerini riske atmazdım.

Her ne yapıyorlarsa ikisinin de güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Tıpkı Jane'in yaptığı gibi.

Çeşme içeceğini yudumluyor. "Güvenliğin konağında kanepesi." "Kardeşimle kalabilirsin."

"Hayır." Donnelly hoagie'sini aldı. "Zaten teklif etti, hatta Farrow onun odasında kalabileceğimi söyledi. Ama kanepesi *yanıyor*." Kocaman bir ısırık alıyor ve mırıldanıyor, "Tıpkı bu hoagie gibi."

Masaya yaslanıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Yani Luna'nın yatağına gizlice girmedin mi?"

Biraz tıkanır, sonra başını sallar. "Hayır, dostum." Hızla Xander'a bakıyor, sonra tekrar bana. "Sadece bir kez oldu."

Boks eldivenleri masadan düşerken sesi yarıda kesiliyor. Muhtemelen benim ağırlığımla tahtaya çarptı ve onları toplarken daha fazla bok düşmeye başladı. Sandviçimi bırakıp çömeliyorum.

Eşyaları toplamaya başlıyorum ve bir *Celebrity Crush* bulduğumda daha yavaş hareket ediyorum
tabloid ve üç *Famous Now* dergisi.

Donnelly kaşlarını çattı. "Bunu okumaması gerektiğini sanıyordum."

"O değil." Bir şeyler sakladığından endişelenerek *Famous Now*'ı açıyorum. Maximoff ve Farrow'un hayatını belgeleyen Alphas Like Us köşe yazısı serisine geliyorum.

Çift resimleri gelişigüzel kesilmiş. Ne yaptığını bilmiyorum.

Donnelly, *Celebrity Crush*'a göz atar, tabloid de kırılmış ve kesilmiştir. Bir makalede duraklıyor.

***Hales, Meadows ve Cobalt'lar da bizim gibi! Kitap okuyorlar.
Filmleri severler. Alışverişe giderler!***

Başlık: *Bizim Gibi Seksi*

Bu fotoğraf kayıp değil. Jane'le birlikteyim. Bir kedi barınağından çıkıyoruz ve kahverengi deri ceketimi onun omuzlarına koyuyorum.

Üşümüştü.

Keşke sadece *içimizde içebilseydim*, ama gözlerim anında Tony'ye takılıyor. Fotoğrafta, boktan bir sırtıyla önde duruyor. O gece tam bir pislikti.

Bu rutinleşmeye başladı ve onun saçmalıklarına karşı duyarsızlaşmak istemiyorum. Çünkü onun koruması olarak kalmasını istemiyorum.

Aklını başına topla.

Diğer magazin gazetelerini gözden geçiriyoruz. Sadece Maximoff ve Farrow'un resimleri kesilmiş.

"Açıklayabilirim."

Başımız müşterimize doğru dönüyor.

Xander yakın durur, zor nefes alır. "Onlar benim değil. Onlar Kinney'nin - Moffy ve Farrow'un bu yılki Noel hediyesi için *harika bir* fikri vardı. Ve *bunu* gerektiriyor." Gazeteleri işaret ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam çok karışık.

Donnelly sırtıyor. "Kolaj mı yapıyorsun?"

"Evet." Xander yüzünü buruşturur. "Biliyorum, bu aptalca-"

"Bu harika, dostum." Donnelly benimle birlikte ayağa kalktı. "Farrow buna bayılacak." Gülüyor.

"Oh...doğru. Harika." Xander gülümsemeye başlar.

Dergileri masasına geri yığdım. "Neden sadece kişisel fotoğraflarını kullanmıyorsun?"

"Luna *dallanıp budaklanmamız* gerektiğini söyledi." Omuz silkiyor. "Kız kardeşlerim muhtemelen görmedikleri resimleri kullanmanın havalı olacağını düşünüyorlar."

Bir saniye konuştular ve ben *Celebrity Crush*'ın kapağına odaklandım.

Slogan: *Başka hangi Hales, Meadows ve Cobalt'ların korumalarıyla çıktığını öğrenmek için içeriği okuyun!*

Sikeyim.

Çenem geriliyor ve on ikinci sayfayı çeviriyorum. Artık başroldekilerin ne bildiğinden haberdar değilim çünkü Akara benimle hiçbir şey paylaşmıyor. Tek umudum söylentilerden haberdar olmaları.

Hemen makaleyi okudum.

KUTSAL SIRLAR, BATMAN!

Güvenlik Gücü Omega tam bir düzmece. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğimize göre, ünlü aileleri korumak için tutulan koruma fısıkları, gerçek amaçlarını gizleyen bir paravandan başka bir şey değil.

İki koruma çoktan itiraf etti ve diğerlerini de bekliyoruz - ancak Celebrity Crush ve kaynağımız için her korumanın aslında korudukları kişinin erkek arkadaşı olduğu açık.

Çiftler:

Sullivan Meadows & Akara Kitsuwon

Charlie Cobalt & Oscar Oliveira

Beckett Cobalt & Paul Donnelly

Luna Hale & Quinn Oliveira

Banks'i unuttular ve bu işe yaramaz lanet gerçeğe tutunmak zorundayım yoksa boynumdaki bir kan damarı patlayacak.

Bu hiç iyi değil.

Bu çok kötü.

Gerçekten kötü. Ekim ayından sonra Jane'le kalırsam ortaya çıkacak hayran teorileri hakkında spekülasyonlar yapıyorduk ama SFO'nun bütünü hakkındaki *bu* teoriyi değil. Medya bizim koruma gibi *davrandığımıza* inanıyor.

Tanrı aşkına.

Daha fazla

okudum.

Belli ki bu çiftler izlerini gizlemeye çalışıyorlar! Thatcher artık Jane'i sırf bizi atlatmak için korumuyor ve Paul de artık Beckett'i korumuyor. Ama kaynağımız hala birlikte olduklarını söylüyor.

Son satıra takıldım.

Hala beraberiz. Jane ve ben.

Medyanın ilişkimle ilgili tutumunu değiştirdiğini duymanın ne kadar iyi hissettireceğini fark etmeden nefes veriyorum. Gerisi doğru olmasa bile.

Telsiz kullanmak yerine Akara'ya mesaj atmaya karar verdim.

"Kutsal Sırlar" makalesini gördün mü? Gönder

tuşuna bastım. Bir dakika sonra, bir cevap aldım.

Ama bana mesajla cevap vermek yerine herkese cevap veriyor. "Akara'dan Omega'ya, *Celebrity Crush*'ta SFO hakkındaki makaleyi görürseniz, görmezden gelin. Müvekkilinizi koruyun ve başınızı dik tutun. Bunun hiçbir anlamı olmadığını kanıtlayın."

Anlaşıldı.

JANE COBALT

KORKUYORUM.

Kardeşıme karşı çok yumuşak davranacağımdan çok korkuyorum. Maximoff'un güçlü el olması gerekeceğinden ve Beckett'la aralarında gereksiz bir gerilim yaratacağından korkuyorum, oysa bu yükü benim taşımam gerekiyor.

Ona yardım etmek için yeterli olamayacağımdan korkuyorum.

Sonunda hep yaptığım gibi, destansı bir zaferle başarısız olacağımı.

Korkular zihnimi ele geçiriyor ve özümü sarsıyor. Çantalarımızı topladık ve Hell's Kitchen apartman kompleksinin dışındaki Range Rover'a bıraktık, dünya gece 3:30'da sessiz ve hareketsiz -İskoçya uçağımız bugün kalkıyor.

Ve bir yolcu almaya geldik.

Kardeşlerimin bekâr evine doğru katları çıkarken gösterişli asansör sıkışık ve uğursuz hissettiriyor ve endişemin belli olduğunu biliyorum. Thatcher, Farrow ve Moffy'den endişe fişkırıyor. Rakamlar ilerledikçe ve biz yükseldikçe bana baktıklarını hissediyorum.

En azından Tony'yi başka bir asansöre binmeye ikna edebildim. Büyük ihtimalle Banks onunla kaldığı için. Hell's Kitchen'dan ayrılmadan önce, Moretti kardeşler bir tuvalette kıyafet değiştirmeyi planlıyorlar ve dışarı çıktıklarında Thatcher Banks, Banks de Thatcher gibi davranacak.

İkiz şalter ateşleniyor.

Ama şu anda asansörde sadece dördümüz varız ve Thatcher hâlâ tamamen kendinde.

Kontrollü bir nefes üflüyorum. Çita kürkü montumun ve pastel kotumun altında sıcak.

"Yanımdayız Janie." Maximoff'un omuzları dik ve sert yeşil gözleri *her şeyin üstesinden gelebileceğimizi* söylüyor. Farrow da yanında rahatça otururken, bu esneklik iki katına çıkıyor.

Thatcher arkamda, ben sırtımı göğsüne yaslarken, yontulmuş kolu köprücük kemiklerimin etrafına koruyucu bir şekilde sarılmış. Ben yukarı bakıyorum, o da aşağı bakıyor.

Daralmış bakışları üzerime yıkanan katıksız bir güven taşıyor. Sanki uzak bir diyarda, dumanı tüten bir duşun altında, baş başa duruyormuşuz gibi. Çıplakmışız gibi.

Çıplak.

Savunmasız ve ben onun güvenini ve soğukkanlılığını alıyorum. Çenem yükseliyor, omuzlarım kalkıyor. Bir sülük olduğumu fark ettim.

Onun gücünü emiyorum ve *sadece* ona güvenmek istemiyorum. Ya da bu konuda kimseye.

Ne ailem, ne Maximoff ve Farrow, ne korumalar, ne kardeşler, ne kuzenler, ne de yabancılar... Bir şeyler sunmam, işe yarar ve değerli olmam gerekiyor. Yine de hareket edemiyorum.

Thatcher'ı uzaklaştıramıyorum. Bu kucaklaşmadan çıkmayı düşünmek bile acı veriyor. Nefes alıyorum ve arkama uzanıp belini kavıyorum.

Gözleri hâlâ birbirine sabit, dudakları alçalıyor ve benimkilerle buluşuyor. Baş aşağı bir öpücük, kısa ve patlayıcı. Kalbimde duygusal bir meteor patlatıyor, vücudum şişiyor ve nefes alıp veriyorum.

Ara veriyoruz ve ben önüme bakıyorum.

Gözler aynı düşüncede.

Ben bir asalağım.

Ama başka bir adamın güvenini sömürmek çok mu kötü?

Evet.

Hayır, çünkü muhtemelen o da benden çok şey sızdırıyor.

Öyle mi?

Ya hiçbir şey emmiyorsa, Jane?

Artık bilmiyorum. Özgüvenimi hiç bu kadar derinden sorgulamamıştım ve bu güvensizlikler göğsümde bugün ihtiyacım olmayan elli tonluk bir baskı oluşturuyor.

Beckett'i düşün.

Kardeşini düşün.

Hedefinizi düşünün.

Ellerimi Thatcher'ın üzerinden çekiyorum ve hareket edecek gücü buluyorum. Bunun doğru türden bir güç olup olmadığından emin değilim. Kafam çok karışık ama yine de onun elinden kurtuluyorum.

Kolu köprücük kemiklerimi
yırıyor. Acıtıyor.

Havanın acıyla kesildiğini hissedebiliyorum ve onun gözlerinin içine bakmakta bile zorlanıyorum. En iyi arkadaşıma bakıyorum ve Maximoff yüzünü buruşturarak başını sallıyor. Muhtemelen tedirginliğini hissediyor.

Farrow önce Thatcher'a sonra bana bakıyor. Sanırım benim sülük güvensizliğimin yarattığı gerginliği görüyor.

"Jane?" Thatcher diyor.

Boğazımdaki acılı bir düğümü temizliyorum. "Kardeşimi bize katılmaya zorlamaktan nefret ediyorum." Bulanık nane yeşili çantamın askısını düzeltiyorum, içindeki alışılmadık içerikler üzerimde ağırlık yapıyor. "Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı." Ama hiçbirimiz daha iyi bir çözüm üretemedik.

Sessizlik yoğunlaşıyor, kat sayıları artmaya devam ediyor. Sonunda Thatcher'a baktım.

Ağzını ovuşturuyor, kaşları çatık. "Burada olmamızı istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Hiç de değil."

"O zaman burada *olmamı* istemiyor musun?"

"*Hayır*," diye vurguluyorum, midem bulanıyor. "Ne kadar..." Nefes veriyorum, nabzım yıkıcı bir hıza ulaşıyor. "...Moffy ve benim, sevdiklerimizi korumamıza yardım etmek için savaştan iki adama aşık olduğumuz kaç kez aklıma geldi ve beni bunalttı." Gözlerim yanıyor. "Sadece gönülsüzce ya da bize olan sadakatinizden dolayı değil, kardeşlerimizi ve kuzenlerimizi derinden sevdiğiniz için. Ve biz burada olmasaydık da onlar için en az bizim kadar *derinden* savaşırdınız ve bu benim için paha biçilemez bir şey."

Onu seviyorum.

Söyle, Jane.

Gözleri benimkileri kucaklıyor, uzaktan teselli veriyor. Göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor.

Ağzımı açtım. "I-"

Ding.

Asansör kapıları kayarak açıldı. Geldik.

"Eliot ve Tom'u uyandırmamaya çalış," diye fısıldıyor Charlie, bizi lüks ve şık daireye sokarken. Karanlık, hiçbir lamba ya da ışık yanmıyor, herkesten önce sinsice ilerleyip Beckett'ın yatak odasına ulaşıyorum.

Dalgalı saçlarımı kadife bir toka ile arkadan bağlıyorum.

Sakin bırakma.

Güven.

Omuzlarımı geri çekiyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum. Sessizce, parmak uçlarıma basarak koyu renkli parkeye ve en temiz, en düzenli alana giriyorum. Kitaplar cilalı bir rafta düzgün sıralar halinde duruyor, kalemler masanın üzerinde mükemmel bir şekilde dizilmiş ve lacivert kumaşın düz çizgilerle pilili olduğu ütülü perdelerin yanında, tam köşede bir eğretili otu yer alıyor.

Beckett, mavi yorganının altında sessizce uyuyor. Yastığı başının altında tutuyor, renkli çiçek dövmeleri sağ kolundan aşağıya doğru yayılıyor. Donnelly, Beckett'ın dövmelerinin her birine mürekkeple imza atmış ve hepsi de gülden papatyaya, zambaktan gelinciğe kadar annemize ve teyzelerimize saygı niteliğinde çiçekler.

Bu bana, bizimle geçirecek bu kadar az zamanı olmasına rağmen ailemizi ne kadar çok sevdiğini hatırlatıyor.

Yatağa yaklaştım. Huzurlu görünüyor. Ve onu uyandırmaktan nefret ediyorum. Ama uyandırmalıyım.

"Beckett," diye fısıldıyorum. "Beckett." Yatağa uzanıyorum ve kolunu hafifçe itiyorum.

Sarsılıyor ve irkiliyor, gözleri şak diye açılıyor. Ama beni görünce hemen rahatlıyor. "Abla," diye nefes veriyor yorgun yüzünü ovuşturarak. "Burada ne işin var?"

"Bizimle geliyorsun küçük kardeşim," diye hatırlatıyorum ona.

Dehşet onu dondurur, gözleri fincan tabağı gibidir. "Hayır." Thatcher, Farrow, Moffy ve Charlie'nin yatak odasını doldurduğunu fark etti, sonra kafası bana döndü. "*Hayır*. Jane, sana yapamayacağımı söyledim-"

"Ve eğer kullanırsan seni zorlayacağımızı söylemiştim." "Zorlayamazsınız." Kendini desteklemek için dirseğini kullanıyor. "Çıplak mısın?" diye sordum.

Yüzü bu *ne lan der* gibi buruşur. "Hayır-"

Yorganı üzerinden atıyorum.

"Jane." Sadece gri Calvin Klein iç çamaşırı giymiş. Ve mahremiyeti için bakışlarımı boynunun üstünde tutuyorum, çok teşekkür ederim.

"Kalk. Giyin. Çantanı hazırla. Hadi gidelim. Bir saatin var." Ellerimi geniş kalçalarımaya koyuyorum. *Lütfen Beckett, bunu kolaylaştır.*

Ters ters bakıyor. "Ben gitmiyorum-" Charlie ışıkları açıyor.

Beckett gözlerini kısıyor, elini gözlerine siper ediyor. "Ben yirmi bir yaşındayım. Hayatımı ben kontrol ediyorum ve beşinizin de odamdan defolup gitmesi gerekiyor."

Hiçbirimiz kılımızı bile kıpırdatmıyoruz. Kimse konuşmuyor.

Beckett, durgun bir gölde dinlenen ipek gibi yumuşak bir şekilde geri yatar. Öfkesinde bile zariftir.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Thatcher."

Erkek arkadaşım yatak takımının geri kalanını yırtıyor, çarşafı ve yorganı yere yığıyor. Farrow yaklaşıp yastıkları kapıyor ve onları da yere atıyor. Charlie bir bavul getiriyor ve Maximoff her çekmeceyi açarken Beckett'in giysilerine dikkat ediyor. Katlanmış her bir parçanın net şeklini korumaya çalışır.

Eşyalarını topluyorlar.

Beckett yavaşça, dehşet içinde yatak başlığına yaslanır. Dirseklerini bükülmüş dizlerine dayamış, parmaklarını boynunda birleştirmiştir. Çıplak yatağa bakıyor. Eğer onu itersem, cenin pozisyonuna geçecek ve bu beni çok üzecek.

"Beckett, lütfen," diye fısıldıyorum. "Sadece sana yardım etmek istiyoruz."

Saçının daha kıvrıkcık tellerini geriye itiyor. "Beni incitiyorsun." Gözleri çiğ ve kırmızı.

"Özür dilerim." Özür dilerim.

Öyleyim.

Sakın sinme.

Yataktan kaymadan önce ağzını siliyor. Sonunda işbirliği yapıyor. Geçmesine izin verdim. "Tuvalet malzemelerinizi taşımanıza yardım edebilir miyim?"

Beni görmezden geliyor ve Maximoff'un yanına sıkışarak şifonyere yaklaşıyor. Hepimiz onun çekmecedeki gri eşofman altını almasını izliyoruz. Pantolonu beline geçiriyor ve sonra deri cüzdanını alıyor.

"Biz olmadan gitmiyorsun," diyor Charlie hararetle.

Beckett acı dolu bir kahkaha atar. "Çok konuşuyorsun, Charlie. Bu aileyi kaç kere terk ettin?"

Charlie bana bakıyor, yardıma ihtiyacı var.

Beckett'a doğru yürüyorum ve cüzdanı elinden alıyorum.

Başını öne eğiyor. "Ehliyetim olmadan nasıl uçacağım kardeşim? Ona ihtiyacım var."

"Yani bizimle gelmeyi mi planlıyorsun?" diye soruyorum. Sessiz kalıyor. Öfkeleniyor.

Maximoff yanımızdan geçip banyoya doğru ilerliyor. "Tuvalet malzemelerini getireyim."

Teşekkür ederim.

Çantamın fermuarını açıyorum.

Beckett gözlerini kıstırır. Elini bıraktığında, kapıyı kapatan Thatcher ve Farrow'a odaklanıyor. İncindiğini ve kafasının karıştığını söyleyebilirim. "Erkek arkadaşının beni uçağa sürüklemesini mi planlıyorsun? Bu mudur yani?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "Beni zorlayamazsın-"

Mavi kelepçeyi onun bileğine takıyorum, diğer ucunu da kendiminkine kilitliyorum. "Tebrikler, artık bana çok bağılsın."

Beckett biraz etkilenmiş ama çoğunlukla boyun eğmiş ve üzgün görünüyor. İç çekiyor. "Jane..."

Sempatik bir şekilde gülüyorum. "İskoçya'ya gitme ve ailemle birlikte olma zamanı."

JANE COBALT

BİNDİĞİMİZDE kardeşim hâlâ gömleksizdi, üzerinde sadece eşofman vardı ve bana yeterince kelepçeliydi. Dağınık kahverengi saçları ve kolundaki dövmeleleriyle her zamankinden daha dağınık ve medyanın onu sık sık tasvir ettiği "balenin kötü çocuğu" gibi görünüyor.

Beckett bileğini kaldırarak beni ona bağlayan tüylü kelepçeyi gösteriyor. "Bunu şimdi çıkarabilirsin," diyor dikkatle ama kelimelerine kızgınlık sinmiş. "Belli ki hiçbir yere gitmiyorum."

"Uçak henüz kalkmadı," diye not ettim.

Ailemizin özel jeti yavaş yavaş SFO ve iki Epsilon korumasıyla doluyor: Tony ve O'Malley. Ayrıca Jack Highland, Maximoff, Charlie, Luna, Sulli ve Sulli'nin erkek arkadaşı Will Rochester. Dün gece "resmi" bir çift oldular ama sadece özel olarak.

Sulli ilişkisini duyurmaktansa gübre yemeyi tercih edeceğini söyledi. Dünyanın onun Akara'yla birlikte olduğuna inanmasının daha kolay olduğunu söyledi. Tıpkı dünyanın SFO'nun geri kalanının müşterileriyle çıktığını düşündüğü gibi ve bunu en açık şekilde havaalanına giderken gördüm.

Paparazziler ve hayranları avazları çıktığı kadar bağırıyordu. "OSCAR, CHARLIE, SENİ SEVİYORUZ! Ömür boyu Oslie!!" "DONNELLY, BECKETT-ÖPÜCÜK, ÖPÜCÜK, ÖPÜCÜK!"

"LunaQuinn! LunaQuinn! LunaQuinn!"

"KITSULLI OTP!"

Her biri tamamen kurgusal bir eşleşme ve neyse ki Omega tezahüratları görmezden gelmeyi ve görevlerini sürdürmeyi başardı. Onların kararlı doğası

kurtarıcı bir lütuf. Umarım kardeşlerim ve kuzenlerim dedikodulara dayanabilirler.

Uçağın arka tarafında, krem rengi, pelüş bir çift kişilik koltuğa uzandım. Bu bize yalnız konuşmak için yeterli mahremiyeti sağlıyor.

Beckett yanıma çökmek zorunda kaldı. "Bunları nereden aldın?" Kelepçeye dokunuyor. "Bir seks dükkanından mı?"

"Evet," diye cevap verdim, utanmadan. "Orada çalışan kız da çok tatlıydı." Thatcher da yanımdayken yeni bir vibratör de almış olabilirim ama bundan bahsetmeme gerek yok. *Açıkçası, Jane.*

Beckett iç çekerek arkasına yaslanır. "Taktiksel olanlardan daha yumuşaktırlar." Gülümsüyorum. "Kesinlikle."

Charlie metal kelepçe kullanmak istedi. Beckett'ın tüylü olanlardan çok hoşlanacağını düşündü ama ona fiziksel olarak zarar vermeye dayanamadım. Zaten duygularını yeterince incitiyoruz.

Beckett derin düşünceler içinde önüne bakıyor ve dudaklarım yavaş yavaş bir çizgiye düşüyor. Bana dönmeden önce derin bir nefes alıyor. "Yani gerçekten de 1.80'lik erkek arkadaşının yanından koridorda koşarak geçeceğime ve üçten fazla iri yarı korumanın tırmandığı tek çıkışa serseri gibi dalacağıma mı inanıyorsun?"

"Evet."

Bana sayısız kez "*ne oluyor lan*" der gibi bakıyor, kaşları çatık. "*Jane,*" diye fısıldıyor ve bileğimi göğsüne doğru çekiyor. "Ben lanet olası bir bağımlı değilim."

Ona inanmak istiyorum, hem de çok. İnanmak istiyorum.

"Yani belki de çıkışta acele etmezsin." Sesim alçalıyor. "Belki bu durumda sana inanırım. Ama kapıya doğru gitmemenin tek nedeni, o *devasa* korumalardan birinin seni durdururken kazara bacağını ya da kolunu kırmasından korkuyor olman ve o zaman baleden atılacak olman. Bana bu konuda yanıldığımı söyleyin."

Hiçbir şeyi inkar etmiyor. Sadece arkasına yaslanıp yine önüne, benden uzağa bakıyor. Ve usulca, nefesinin altında, "Senden nefret ediyorum, biliyorsun." diyor.

Midem bulanıyor. Aynı kılıcı kınından çıkarıp doğrudan karnıma saplamaya devam ediyor. Bu kelimelerin bende acı verici bir hasar yarattığını biliyorum.

Doğru şeyi mi yapıyorum?

Belki de bir sorunu yoktur.

Ya onu kariyerinden, hayatının amacından sebepsiz yere alıkoyuyorsam? Bale onun sporu, sanatı, aşkı ve tutkusuydu.

On yedi yıl.

Haklı, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, hem de hiç.

Senden nefret ediyorum, biliyorsun. Sözleri kafamın içinde çınlıyor. Benden nefret ediyor çünkü onu buraya ben zorladım, bana kelepçeledim ve sanırım etmeli de. Yüzeye çıkmaya çalışan duyguları göz kırparak geri püskürtüyorum.

Charlie'nin ne dediğini hatırlamak zorundayım, *"Pisliğin teki olacak. Gerçek bir pislik. Onu dinleme."*

Beckett ve ben nadiren kavga ederiz ve bu yüzden bir Charlie tartışması hayal ettim. Biraz süslü hakaretler ve ardından soğukkanlı bir bomba.

Ama daha iyi bilmeliydim. Beckett her zaman dürüst ve açık sözlü olmuştur. Ama o hâlâ benim küçük kardeşim, sadece iki yaş küçük olsa bile. Onu korumakla yükümlüyüm ve ne kadar bıçak yersem yiyeyim, devam edeceğim.

Ayrıca onun bir Kobalt olduğunu da unutmamalıyım. Beckett kurnaz ve zeki, duygularımı ve ona olan sevgimi bana karşı kullanacaktır. Belki de benden *gerçekten* nefret etmiyordur. Daha muhtemel olan: sadece kelepçeden kurtulmak için manipülasyon yapmaya çalışıyor.

Savaş zırhımı kuşanarak doğruluyorum ve kendime güvenim artıyor. *Ben lanet olası bir aslanım.* Ben annemin kızıyım.

İçimde Rose Calloway Cobalt'ın sadece onda biri olsa bile, bu kullanabileceğim ateş ve kükürtün onda biri demektir.

"Bana sonra teşekkür edeceksin," diyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et." Kelepçeli elini çenesini kaşımak için kullanıyor ve elimi de yanına alıyor. Karşı koymaya çalışmıyorum.

"Uçak kalktığında kelepçelerimizi çözeceğim." En azından plan hep buydu.

Konuşurken bana değil, dosdoğru önüne bakıyor. "Yani bir paraşüt bulup havada atlayacağımdan korkmuyor musun?"

"Eh, şimdi sen söyleyince," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Beckett beni ya da kötü şaka girişimimi kabul etmiyor. Sanırım ondan bir gülümseme istemek çok fazla olurdu.

Uzun boylu bir adam dar koridorda ilerlerken dikkatim dağılıyor. Onu fazla hevesle süzüyorum. Köpek künyeleri üzerine oturan beyaz gömleğinin üzerinde duruyor, kahverengi saçları iki kulağının arkasına toplanmış ve daha sıkı bir tıraş onu bir ya da iki yaş daha genç gösteriyor.

Hâlâ bir liderin komuta yürüyüşüne sahip.

Kilitlenmiş omuzlarında ve sıkışmış gözlerinde hâlâ ciddi bir sertlik var.

Hala düşünceli, yakışıklı Thatcher Moretti'ye benziyor. En azından bana. Gülümsemem yükseliyor, içime bir *umut dalgası* yayılıyor. Midemdeki çukuru bastırmaya yardımcı oluyor. Tüm takıntılarıma ve kişisel korkularıma rağmen, onun burada olmasından çok memnunum. Onu yanımda istiyorum.

Herkesten daha fazla.

Soğukkanlı gözleri benimkilerin üzerinde, büyük olasılıkla karışık duygular ve merakları sergiliyor. Thatcher kardeşinin kız arkadaşıymışım gibi davranarak çok daha iyi bir iş çıkarıyor. Ne eksik ne fazla.

"Banks," diye selamlıyorum sandalyemden.

Beckett bana garip bir bakış attı. Büyük ihtimalle, Tony şu anda dalga geçmek için etrafta bile değilken erkek arkadaşına ikiz kardeşiymiş gibi davrandığı için.

Ama pratik yapıyorum.

Pratik yapmak önemlidir ve Thatcher neredeyse gülümser. İkimizin de yeniden işbirliği içinde olmaktan keyif aldığımızı söyleyebilirim. Bu sefer o kadar da kötü değil çünkü sevdiğimiz tüm insanlar bu sırrın içinde.

"Jane," diyor Thatcher sert bir sesle. Arka tarafa ulaşıyor ve bir su şişesini bana, diğerini de Beckett'a uzatıyor.

"Merci." Şişeyi minnetle alıyorum ve kapağını çevirerek açıyorum - Beckett bir duruşa geçiyor ve elimi onunla birlikte zorluyor.

Merde-şişe geriye doğru devriliyor, göğüslerime dökülüyor ve zebra bluzumu ıslatıyor. Thatcher hızlı refleksler gösteriyor ve ben tamamen ıslanmadan önce şişeyi düzeltiyor, ben de ayağa kalkıp Beckett'a bakıyorum.

Gözlerinde bir parça pişmanlık belirliyor.

"Bu çok *gereksizdi*," diyorum ona.

Kaşlarını çattı. "Bana kelepçelenmek isteyen sensin."

"İstemiyorum-"

"İşemem lazım." Beckett sözümü kesti. Sesi değişti, neredeyse paniklemişti. "Lütfen...?" Bileğini uzattı.

Thatcher ve ben birbirimize bakıyoruz, endişe dolu bir bakış. Doğru olmayan bir şeyler var. Kardeşim onunla apartmanda konuştuğumdan beri hiç bu kadar düşmanca davranmamıştı.

Ve sonra değişikliği fark ediyorum: uçağın kapısı. Uçuş ekibi nihayet uçağa bindi, bu da kalkıştan önce sadece on dakikamız olduğu anlamına geliyor.

Beckett ayrılmak için bir hamle yapacaksa, ya şimdi ya da asla. Thatcher da bunu görüyor olmalı çünkü bana bakıp başını sallıyor. Sessizce bana *bunu yapma* diyor.

Kardeşimin koluna dokunuyorum. "Birlikte gidebiliriz."

"Hayır yapamayız," diye tersliyor Beckett. "Kız kardeşimin önünde işemem. Sadece kelepçelerimi çözün. İki dakika içinde girip çıkacağım." Thatcher'a bakar. "İkinizi de daha iyi hissettirecekse kapıyı koruyun."

Ona güvenmek istiyorum ama sırf onun *burada* olması için kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi mahvetme pahasına değil. Buraya kadar geldik ve sonunda elimdeki kozu kaybetmek istemiyorum.

"Karşı teklif," diyorum. "Uçak kalkana kadar tuvaleti kullanmak için beklemeye ne dersin?"

Beckett gözlerimin içine bakıyor, hayal kırıklığı alnını kırıştırıyor. "Artık gitmem gerek Jane." Bana genelde *abla der*. Adım, dilinde öfkeyle ağırlaşmış bin kiloluk bir tuğla gibi geliyor.

"Bakmayacağım. Gözlerimi kapatacağım," diyorum çabucak.

Uçağa öncekinden daha fazla insan yığılıyor ve ikimiz de ayakta olduğumuz için insanlar pelüş deri koltuklarında dönüp bakmaya başlıyor. İlgi rahatlık için fazla sıcak hissettiriyor ve Thatcher'ın Banks olması gerekirken izleyici çekmek pek akıllıca değil.

Dudaklarının arasına bir kürdan sokuyor ve etrafı inceliyor.

Beckett sinirli bir nefes verir. "Sadece kelepçeyi Charlie'ye tak. Sorun çözüldü."

"Yapamam," diye iç geçirdim.

Bu stratejiyi tasarlarken, Charlie ona kelepçelenmeyi reddetti. Bunu yapamayacağını söyledi. İkiz kardeşinin kelepçesini çözmesi beş dakika sürerdi. Bunun yerine Charlie bana baktı ve "*Sen olmalısın*." dedi.

Bu görev için bana güvendi ve bu işi Moffy'ye devredersem Charlie'nin içinde bir tür kızgınlık oluşacağından endişe ediyorum. Bir kez olsun, başka bir kişi, başka bir seçenek, çelik gibi sinirleri olan ve yanıma bu kadar yakın duran başka biri var.

Thatcher'a bakıyorum.

Güçlü bakışları bana dönüyor.

Nedense kalbim çılgınca, kontrolsüzce atıyor ve hızını yavaşlatamıyorum. "Sakıncası yoksa..." *Nefes al*. Nefes alıyorum. "...önümüzdeki on dakika boyunca Beckett'a kelepçeli olmak mı?"

Thatcher başını sallamaya başladı bile. "Gitmeye hazırım."

Beckett'a bakıyorum. "İște. Banks seninle tuvalete gidebilir. Bildiğim kadarıyla o senin kardeşin değil."

Beckett başını eğip "Hadi şu işi bitirelim" demeden önce bana son bir bakış fırlattı.

THATCHER MORETTI

BAZEN Jane'in ailesinin ne kadar zengin olduğunu, zenginlikle yüz yüze gelene kadar UNUTUYORUM.

Şu anda olduğu gibi.

Bu ana kadar hiç altın mendil tutucu görmemiştim. Hele ki bir *uçanın* banyosunda. Opal bir tabakta, maaşımdan daha pahalı görünen bir kaşıkla tuzlu kese var ve süslü aydınlatma armatürleri porselen tuvalete loş bir ışık saçıyor.

Kraliyet ailesine uygun.

Şınav çekecek, mekik çekecek ve zıplama hareketleri yapacak kadar yerim var ve genellikle bu lüksleri görmezden gelip görevime odaklanıyorum.

Ama Jane benim kız arkadaşım. Bu, Audrey'nin Heathcliff lakabını taktığı, diğer tüm özel uçaklardan daha büyük olan ve üç ünlü aileyi de rahatça taşıyabilen Cobalt *aile* jeti. Ayrıca dört yatak odası, beş salon, yirmi kişilik bir yemek odası, sinema ve fitness alanı ile donatılmıştır.

Jane'in geldiği yer, benim doğup büyüdüğüm yerden çok farklı. Tiffany mavisi duvarlara, iki lavaboya ve lanet olası duşa büyük bir dikkatle bakıyorum.

Benim gibi birini asla kabul etmezler.

Burnumdan nefes veriyorum. O yersizlik hissi beni yenmek istiyor ama ilerlemek zorundayım.

Burada önemli olan kardeşi.

Birlikte kelepçeliyken ona bakıyorum. "Arkanı dönüp işerken seni yalnız bırakabilirim ya da kelepçelerini çözüp ileride kalabilirim." Beckett'a güvenmiyorum, üstünü uyuşturucu için aramadığım da söylenemez.

Ağırlığımı kaydırıyor ve benden başka her yere bakıyor. "Lavaboya kullanmam lazım." Heyecanlı görünüyor.

"Tuvalete gitmen gerektiğini sanıyordum?" Kararsızım çünkü Jane her zaman Cobalt 4D satranç oyunlarından bahseder ve kardeşlerinden biri tarafından kandırılmak üzere değilim.

Beckett manşetin altını kaşıyor. "Hayır. Sadece lavaboya ihtiyacım var." Hâlâ gözlerime bakamıyor. "Lütfen." Sesi içten bir fısıltı gibi. "Onu endişelendirmek istemedim ama ellerimi yıkamam gerekiyor. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor..." Gergin, endişeli bir nefes çıkarıyor.

Sıkıntısının aldatıcı bir şey olmadığını fark ettim. Benim önümde bu kadar savunmasız olmaktan rahatsız.

Bir seçim yapıyorum ve cebimden küçük bir anahtar çıkarıyorum. "Kız kardeşinin yapmanı istemeyeceği hiçbir şeyi yapma." Kelepçesini açıyorum.

Beckett başını sallıyor ve ben kapının yanında nöbet tutarken o bileğini ovuşturup lavaboya yaklaşıyor. Sabunluğu üç kez pompalamasını izliyorum. Avuç içlerini, parmak aralarını, ön kollarını, dirseklerine kadar her yerini metodik bir şekilde sabunluyor.

Ellerini ovuyor, musluğu arka arkaya beş kez açıp kapatıyor ve bana dönüp bakıyor. "Lütfen sadece duvara bakabilir misin?"

Daralan bakışlarımı tuvalete kaydırıyorum, sinirleri banyoyu boğuyor ve OKB'si onu bu kadar zorladığı için kendimi kötü hissediyorum. Beckett'a bu konuda yardım etme deneyimim yok ama sorunlarını gizli ve özel tutmak isteyen kardeşleri anlıyorum.

Jane bilmek isteyecektir.

Ona söyleyeceğim ve Beckett'ı oraya ittiği için kendini suçlayacak ama ben onu elimden geldiğince yükseğe kaldıracağım ve suçluluk duygusunu taşıyacağım. Bu işte iyiyimdir.

Bu rutini üç kez daha tekrarlıyor ve sabun köpüklerini yıkamayı bitirdiğinde, nefesinin altında küfrediyor ve her şeye yeniden başlıyor. Cildi kızarmaya ve iltihaplanmaya başlıyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını sallıyor ve beş dakika sonra ellerini monogramlı bir havluya kuruluyor. "Jane'e bundan bahsettiğinde, ciddi bir şey olmadığını da ekleyebilir misin?" Yanına gelir ve bileğini uzatır.

Dikkatlice kelepçeyi takıyorum. "Neden ona kendin söylemiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse... şu anda onunla konuşmak benim için çok zor." Onu buraya sürüklediği için hâlâ üzgün.

"Bahsedeceğim," diye söz veriyorum.

"Teşekkürler." Kapıya endişeyle bakıyor, sanki mandal periliymiş gibi. Parmaklarını nasıl oynattığını fark ediyorum ve yanından geçip, bileklerimizi birleştirerek Beckett için kapıyı açıyorum.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ama gözlerimi kaçırıyor.

Çıktık ve ana salona baktım. Neredeyse herkes çoktan uçağa binmiş. Yolculuk için toplam kişi sayısı: şaşırtıcı bir şekilde 17 kişi.

Düğün yeri bulma işini başkaları için bir tatile dönüştürmeyi Maximoff Hale'e bırakın. Ailesini, güvenliğini ve bir hafta boyunca İskoçya'nın dağlık bölgelerine yolculuk etmek isteyen tüm artı kişileri davet etti.

Aralık ayının 20'sinde dönmüş olacağızth, tam da tatil zamanında. Büyükanmem Noel arifesinde Jane'i eve getirmem için bana yalvarıyor. Her telefon görüşmesi aynı, ama en sonuncusu Jane'in yatak odasındaki hoparlördeydi.

İskoçya'ya gitmek için kendi bavulumu ve onun bavulunu hazırlıyordum.

"Siz ikiniz hâlâ Noel arifesinde yemeğe geliyor musunuz?" diye sordu büyükanmem.

Yatakta, Jane Meyankökü'nü fırçalarken elimdeki telefona gülümsedi. Gri kedi saklandığı yerden yeni çıkmıştı.

"Hâlâ bunu planlıyoruz," diye onayladım.

"Bütün aile orada olacak," dedi büyükanmem heyecanla. Ailemle gurur duyuyordum ve Jane de bir soyla gurur duyma duygusunu anlayarak bana baktı. "Ve Jane'e ördüğüm bebek battaniyesini vermek istiyorum. O zamana kadar bitirmiş olurum."

Hiç ürkmedim.

Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, ben... ben hamile değilim."

"Şimdilik değil," dedi büyükanmem. "Thatcher'a zaten bir tane yaptım, ama şimdi siz evlenip çocuk sahibi olduğunuz gün için iki tane alabilirsiniz. Ben buralarda olmayabilirim."

"Büyükanne," dedim. "Böyle konuşma."

"Sus artık, ben yaşlandım. Öldüğümde, gideceğim ve siz de beni hatırlamak için bu şeylere sahip olacaksınız." Altmışlı yaşlarının başından beri ailesini ölümüne hazırlıyordu. *"Ben yaşıyım. Yakında öleceğim."*

Hâlâ sağlıklı.

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra Jane merakla bana baktı. "Eski kız arkadaşlarının bebek battaniyelerini ördü mü?"

"Tabii ki hayır."

"Oh."

Böyle bir tepki beklemiyordum.

Nabzım hızlandı. "Senden hoşlanıyor." *Seni sevdiğimi söyleyebilir.*

"Ben de ondan çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı Jane, ama kaşları endişeyle çatıldı. "Ya..." Çilli yanakları kızardı. "Ya altı ya da yedi ay içinde benden hoşlanmazsan ve ayrılırsak? Ya da karşılıklı olarak birbirimize uygun olmadığımızı hissederseniz? Bunlar mantıklı olasılıklar." Tek bir nefeste konuştu.

O zaman anladım ki Jane kısa süreli bir çift olma ihtimalimizin kalıcı bir çift olma ihtimalimizden daha yüksek olduğuna inanıyor.

"Şimdi seni severken altı ay sonra senden hoşlanmamam nasıl mantıklı olabilir?" Açıkça sordum.

Önce gülümsedi, sonra kaşlarını çattı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Her şey olabilir... Sanırım."

Sertçe başımı salladım.

Geleceği ondan daha iyi göremiyorum. Matematiksel olarak belki o yönde bir sonuç çıkabilir ama burada duygularla hareket ediyoruz.

Hantal, ölçülmez, *korkutucu* duygular ve ben sadece *onun* güvenlik ağı olmak istiyorum. Bu duyguların içine düşebileceğini ve onu yakalayacağımı hissetmesini istiyorum.

"Bak, baskı yok," dedim sertçe. "Battaniye sadece bir hediye, bağlayıcı bir anlaşma değil."

"Yapmayacağım anlamına gelmiyor... Yani, ben..." Yüzünü avuçlarının arasına gömdü, ben de yatağa yanına oturdum ve onu göğsüme çektim. Jane'e sarıldım ve o da bedenime karşı mırıldandı: "Bunların hepsi..."

"Yakında," diye bitirdim.

Bana baktı. "Ben de *yeni* diyecektim."

"Doğru." Kaslarım gerildi. Korkularının tam olarak nereden kaynaklandığından emin değildim.

Esnediğimi hissetti ve sertçe yutkundu. Sonra Carpenter onun makyaj masasındaki parfümü yere dökerken dikkatimizi çekti. Ondan sonra konuyu kapattık.

Jane'in hamile olduğunu pek düşünmemiştim. Evlilik ya da çocuklarımız hakkında çok fazla düşünmemiştim ve bunların hiçbirini hatırlamamalıydım.

Şimdi.

Önümüzde bizi nelerin beklediğini düşünmeden önce dikenli tellerin arasından sürünerek geçmemiz gerekiyor.

Kartlar, bu ikiz anahtar ve *Tony*. Bunu birlikte atlatabilirsek, belki o zaman kapı açılır.

Uçakta Beckett tuvalet kapısının yanında durdu. Henüz koltuğuna dönmeye hazır değil ve ben onun hareket etmesini beklerken telsizim parazitlerle çıtırdıyor.

Donnelly telsizden fısıldıyor. "Horoz sürüsünü seçti. Tekrar ediyorum, Horoz sürüsünü seçti."

SFO hattında kaldığım için pişmanım.

Yolculuk için hepimiz Tony ve O'Malley ile aynı kanalda olmayı kabul ettik ve indiğimizde kanalı değiştirmeyi planladım. Tony'nin sesini dinlemek öncelik listemde bir torba çivi çiğnemek kadar üst sıralarda yer alıyor.

Oscar, "Ciddi olamaz," diye karşılık verir.

Etrafımı tarıyorum ve mavi ceket giyen, altın tuğlalı zengin beyaz bir adama odaklanıyorum: Horoz (diğer adıyla Will Rochester). WASP toplumunda doğmuş ve büyümüş, hazırlık okulu yapımı biri. Dışleri bile pahalı görünüyor.

Tony ve O'Malley ile birlikte dört kişilik bir masada gülüyor.

Will Sulli'nin yeni erkek arkadaşı olabilir ama Jane ve benim ikiz takasıyla ilgili bilgileri paylaşmakta tereddüt ettiğimiz tek kişiydi. Şimdi Tony ile *en iyi arkadaş olduğuna göre*, ona hiçbir şey söylemediğimize memnunum.

Bütün yolculuk boyunca karanlıkta kalabilir.

Radyonun sesini kısıyorum ve Beckett Cobalt'a odaklanıyorum. "Nereye gitmek istiyorsun?" Uçak havalanana kadar ona bağlı kalacağım ve nereye oturmak isterse onu takip edeceğim. Ama umarım kız kardeşinin yanını seçer.

Yatak başındaki saçlarını düzeltiyor. "New

York'a dönüyoruz." "Uçakta demek istemiştin."

"Biliyorum," diyor usulca.

Çevremde bir hareket yakalıyorum ve kafalarımız uçağın önünü gizleyen perdelere doğru yöneliyor.

Atletik yapılı bir kız kumaşı itiyor, koyu kahverengi bukleleri etrafa bakarken zıplıyor. Joana Oliveira'yı hemen tanıdım. Sadece onun Katolik onay törenine katıldığım için değil, aynı zamanda Oscar ve Quinn'in on dokuz yaşındaki küçük kız kardeşi olduğu için.

Joana kaslı omzunun üzerinde naylon bir sırt çantası taşıyor. Siyah taytı ve crop top'u karın kaslarını ortaya çıkarıyor ve beni görür görmez başıyla selam veriyor. "Hey, Banks." Kardeşim olmadığımı bildiği için sırtıyor.

Will'in aksine, Jo'nun bu sırrı Tony ya da O'Malley'ye söylemeyeceğine güveniyordum. Onu da kandırmak için bir sebep yoktu.

"Jo," diye selamlıyorum. "Gelebildiğine sevindim." Londra'da profesyonel bir boks maçına çıkmadan önce kardeşleriyle vakit geçirmek için peşime takılmış.

"Ben de." Yanımdaki dövme, gömleksiz, zayıf ama kaslı baletle göz göze geliyor.

Banyo kapısına yaslanıyor. "Ben Beckett." Selamlamak için başını sallar. "Elinizi sıkardım ama..." Kelepçeli bileğini kaldırıyor ve benimkini çekiştirmemeye çalışıyor.

Jo'nun kaşları kalkıyor. "Tuhaf."

Sakince konuşuyor. "Eğer sapıkça olsaydı, daha çok zevk alırdım."

Homurdanıyor ve sırt çantasının askısını yeniden ayarlıyor. "Bu cümleyi kaç kez kullandın?"

"Bu bir çizgi değil." Onu hızlı bir şekilde inceliyor. "İnan bana, senin üzerinde bir çizgi kullanıyor olsaydım anlardım."

Enrika kahverengi gözlerini kıvılcımlandırıyor. "Nedenmiş o?" "Çünkü çoktan yatağıma girmiş olurdun."

Kaslarım bağlanıyor. Takımdaki çok az erkeğin kız kardeşi var ve Jo da onlardan biri. Ölüm fermanını imzalamadan önce bu işi bitirmeliyim ve nefesimin altında Beckett'a fısıldıyorum, "Taşaklarını korumak istiyorsan, Oscar'ın küçük kız kardeşine asılma."

"Sorun yok Banks." Jo sırt çantasının diğer askısını takıyor ve gözlerini Beckett'a dikeyyor. "Dangalakça konuşmuyorum, o yüzden bir şey duymadım." Önümüzde yürüyor ve kulübeyi arıyor. Sadece bana sormak için arkasına bakıyor, "Maximoff nerede? Beni davet ettiği için ona teşekkür etmek istiyorum."

"Jane ile birlikte dördüncü salonda olmalı. Uçağın arka tarafında." O tarafa yönelmeden önce kocaman gözlerle *dördüncü* kelimesini ağzına alıyor.

Bu sırada Beckett onun kışını izliyor. "Yapma," diye uyarıyorum.

"Ona zarar vermem."

"Yapacağınızı hiç söylemedim." Jo'yu koruduğumu düşünebilir ama ben onu korumaya çalışıyorum. SFO'nun peşinde olmasına ihtiyacı yok. "Ona yan gözle bile bakarsan Oscar ve Quinn seni öldürür."

"Evet, şey..." Derin bir nefes veriyor ve banyodan uzaklaşıyor. "Bir düğün için hazırlanıyoruz, bir cenaze töreni de yapabiliriz."

JANE COBALT

UÇAK YOLCULUĞU sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor ama Thatcher'la paylaştığımız kaçamak bakışların ve uçakta gerinmek için dolaşırken çaldığımız anların tadını çıkarıyorum. Daracık barda beni öpüyor, ciğerlerime adrenalin ve kalbimin altına bir ateş pompalıyor ve sonra sanki birbirini seven iki yabancıymışız gibi ayrılıyoruz.

Koltuğuma kadar gülümsüyorum ve oynadığımız dans birden fazla, üçten fazla, sayamayacağım kadar çok oluyor - ve indiğimizde, onunla tekrar havada olmayı özlüyorum.

Beş kiralık araba ve dört saatlik bir yolculuktan sonra, yayılan tepeler ve vadilerden oluşan pitoresk bir manzarada -kışın kahverengi ve yanık yeşil tonlarının bir karışımı olan çimenler ve her keskin nefesle serinleyen hava- nihayet varış noktamıza ulaştık.

Herkes bavullarını Mackintosh House adında, kuleleri ve yıpranmış bordo taşlarıyla tamamlanmış, eski bir aile işletmesi olan hana taşır ya da yuvarlar. Bir haftalığına, hepsi bizim.

Charlie bahçeye doğru ilerliyor ve bir binanın kalıntısını inceliyor. Eski mimariye karşı sessiz bir sevgisi var.

İçeri girmeden önce arkama bakıyorum. Çakıl yolda park etmiş arabalarımızın ötesinde.

Arazi gözümün alabildiğine uzanıyor. Koyunlar keyifle dolaşıyor ve kulaklarımı zorlarsam, bu sakin küçük mezranın içinden geçen bir derenin şırıltısını neredeyse duyabiliyorum.

Gülümsemeye başladım. En iyi arkadaşımın düğünü için uygun bir seçenek olduğu için gerçekten mutluyum. Burası çok huzurlu. Maximoff ve Farrow da burayı seçti.

Çünkü paparazzilerin ulaşması tam bir eziyet olurdu.

Bizim için bile kolay olmadı.

Satıcıları ve konukları bu mekâna nasıl yerleştireceğimizi bulmak tam bir zekâ oyunu. Ama iyi bir mantık bulmacasını severim ve uzun zamandır bu kadar heyecanlanmamıştım. İskoç havasından ya da Thatcher'ın biz içeri girerken sürekli bakış atmasından olsa gerek.

Cesareti beni kaynayan bir fırın gibi tepeden tırnağa ısıtmalı. Genelde öyle olur ama Mackintosh Evi'nde göze batan bir sorun var.

Cehennem gibi *soğuk*.

Bavulumu taşıırken titriyorum.

"Burası çok ürkütücü," diyor Sulli nefesinin altında, duvar kâğıtları koyu kırmızılar ve yeşiller, dolambaçlı bir tırabzan karanlık üst kata çıkıyor ve duvarlarda eski siyah beyaz fotoğraflar asılı. Kumaşlar kesinlikle *her yerde*.

"Bayıldım," diye ilan ediyorum.

Oscar beni geçiyor. "Retro Büyükanne Gerçekliği." Beşlik çakmak için elini kaldırıyor, ben de o yukarı çıkmadan önce gülümseyerek avucuna dokunuyorum.

"Eminim perili bir yerdir." Luna telefonuyla fotoğraf çeker. "Kinney buna bayılacak." Az önce çektiği fotoğrafı inceliyor. "Ya da kaçırdığı için nefret edecek." Genç kızlar kış tatilinden önce okuldaki son haftalarını boş geçiremezlerdi.

Sulli ve Luna bavullarını boşaltmaya gidiyorlar ama ben takip etmiyorum.

Ayak sesleri ve sesler sekiz yatak odalı cereyanlı evde yankılanırken, ben rustik mutfakta bir av peşindeyim. Dizlerimi buz gibi parkeye dayamış, eğri büğrü bir çekmeceyi karıştırıyor, ısıtıcıların kullanım kılavuzlarını arıyorum.

Hiçbiri açılmıyor ve Mackintosh Evi, tek bir oturma odası şöminesinden ısıtılamayacak kadar büyük.

En alttaki kağıt yığınınına ulaştım.

"Şansın var mı?" Thatcher mutfığa giriyor.

Kıvrıkcık bir saç telini dudağımdan üfledim.

Oh...

O... aşırı derecede uzun. Ben burada dizlerimin üzerindeyken.

Beyaz gömleği ve künyesi de beni bir an için şaşırttı. Kardeşi gibi görünse bile, Tony ve O'Malley'nin yaptığı gibi onu asla Banks ile karıştıramam.

Uçakta kimse gözünü bile kırpmadı.

Ciğerlerimde bunaltıcı bir nefesle onu biraz daha gözden geçiriyorum. Sanırım Thatcher'ın beni siyahlar içinde görmesi de onun için aynı derecede sarsıcı olurdu.

Çekmeceyi kapattım. "Bulabildiğim tek kılavuz çamaşır makinesi/kurutma makinesi içindi." Ayağa kalkıyorum, bir ürperti boynumu ısıtıyor ve zebra ceketimi göğüslerime daha sıkı sarıyorum.

Thatcher gaz ocağını ve fırını çalıştırır. Alevler ocak ızgaralarını yalıyor. "Buraya gel." Beni yaklaşıyor.

İnanılmaz derecede davetkâr. Tam 1.80 boyunda. Çok sıcak ve ateşli.

Çok anlamlı.

Yönünü takip ediyorum. Daha temkinli bir şekilde yanına iniyorum ama mesafemi koruyorum. Bedenlerimizi birbirinden ayıran korkunç bir mesafe var.

Bu yeterli olmalı.

Normalde Banks'ten bu kadar uzakta dururdum.

Thatcher bana bakıyor, sanki sadece gözleriyle ateşimi ölçüyormuş gibi; ben de ona bakıyorum, biraz daha yaklaşmak için can atıyorum.

"Birazdan ısınır," diyor Thatcher, fırın kapağının yanında dimdik durarak. Mutfağın girişinden vücudumu saran kollarıma bakıyor. "Yapabilir miyim?"

Dudaklarım daha yukarı çekildi. "Sen...?"

Uzaniyor ve parmakları bileğimde hafifçe gezinerek yumuşak etimi karıncalandırıyor. Bacaklarımın arasında nabız atıyor ve nefes veremedi içime çekiyorum. Sanki beni kükreyen bir ateşe götürmüş gibi sinirlerimi ısıtıyor.

Gözlerimiz derinlere dalıyor ve ben başımla onu selamladığımda, tutuşu güçleniyor. Avucumu alev alev yanan ocağın üzerine götürüyor ve eli bileğimde kalıyor, beni bırakmıyor.

İstemiyorum.

Kalçam onun metanetli bedenine değiyor, aramızdaki on santim şimdi sıfıra inmiş durumda. Thatcher ve ben yakınlık riskini göze alıyoruz ve o çevresini o kadar iyi kavlıyor ki fazla uzaklaşırsak içgüdülerine güveniyorum.

Girişi çaktırmadan kontrol ediyor. Ben daha bariz kontrol ediyorum.

Temiz.

Dikkatler tekrar birbirimize döndüğünde fısıldıyorum, "Burada benimle olduğun için mutluyum." Bunu zaten birkaç kez söyledim. "Senden hoşlanıyorum, yani senden hoşlanmaktan da öte, biliyorsun..." Sinirden

yüzüm kızarıyor ve panik içinde ona bakıyorum.

O Şu anda çok derli toplu görünüyor ve ben hala garip bir karmaŐa gibi yıpranmış durumdayım. Yine de beni tamamen çözülmüŐ hissettirmesine bayılıyorum. Sanki içimdeki nadir bir parçaya ulaŐabilen ve beni dikiş yerlerinden çekip çıkarabilen tek erkek o.

"Biliyorsun," diye ekliyorum
yardımcı olmadan.

"Biliyorum," diye onaylıyor.

"Güzel." *Tanrım, çok seksi.* Tüm deėiŐmez tavrı. Tüm varlığı.

O da başını sallıyor, gerginlik artıyor. Thatcher beni bir süre daha inceledi. Yine o bakışı var. Sanki doğrudan en parlak, en sıcak güneŐe bakıyormuŐ gibi. "Sana cevaplaması senin için zor olabilecek bir Şey sormak istiyorum." nce giriŐe, sonra bana bakıyor. "Bu gece daha sonra?"

Merak keskin pençelerini içime geçirdi. "Bana Şimdi sorabilirsin." Daha da sessizce fısıldıyorum. "Eğer konuşmanın güvenli olduğunu düşünüyorsan." stmzdeki ayak seslerini ve uzaktaki konuşmaları duyuyoruz ama mutfak Şu anda bizim.

Etrafımızı bir kez daha tarıyor, sonra başını sallıyor. "Eğer gerçekten istiyorsan Şimdi yapabiliriz."

"Bilmek istiyorum." Hazırlanmak için bir nefes aldım. "Devam et."

Ağzı kulağıma doğru eğiliyor, sesi alçak ve nazik. "Beni sevmekten neden korkuyorsun?"

Drtyle başımı sallıyorum ve soğuk bir acı ciğerlerime saplanıyor. "Ben... Ben..." Sağa yaslanıyorum.

"Dikkat et Jane." Thatcher elimi daha yukarı kaldırdı. Neredeyse avucumu demir ocağa bastıracaktım.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Gözlerimi kırpamıyorum ya da ağzımı kapatamıyorum ve gėŐne bastırıldığımı fark ediyorum.

Güvende olmak için onun bedenine koştum.

Beni bunaltıyor, boğazım Şişiyor.

Bileğim hâlâ onun kavrayışında ve elimi havada tutuyor. İkimiz de derin derin nefes alıyoruz ve ben Şöyle diyebiliyorum: "Genelde... ne düŐündüėümü ifade edebilirim ama hissettiklerim - sana karşı hissettiklerim - açıklanamayacak kadar karmaşık ve hiçbir Şey tam olarak doğru çıkmıyor gibi hissediyorum. Sadece bu bile... beni hem en iyi hem de en kötü Şekilde korkutuyor." Kendi kendime irkildim. "Ve bu korkunç bir cevapsızlıktı."

"Hayır," diye karşı çıkıyor, gėŐ sıkılaŐmıŐ, sanki bana sarılmamak için kendini kontrol ediyor. Bana daha fazla dokunmak için. Sağa bakıyor, sonra tekrar bana. "Anlıyorum." Bana bakışlarını yumuşatıyor. "Bak, ben srnyorum

seninle birlikte-" Sözüünü keser ve yüz hatları tüm duygularını yitirir, tamamen profesyoneldir. "Dikkatli ol, Jane." Hâlâ bileğimi tutuyor.

Kaşlarımı çatıyorum, tam cevap verecekken mutfığa başka bir ses giriyor. "Vay, Banks." O'Malley elinde bir kucak dolusu odunla yuvarlanarak durdu, ve Quinn onu başka bir paketle atlatır. Epsilon koruması Thatcher'a aklını kaçırmış gibi kartal gözüyle bakar.

Thatcher şaşırtıcı derecede sakin ve rahat. Banks gibi. Kolumu yanıma indiriyor ve bedenimden uzaklaşıyor. "Ne istiyorsun?"

O'Malley yumuşak bir kahkaha atıyor. "Kardeşinin kızıyla aranda beş santim var ve bu sana *tuhaf gelmiyor mu?*"

"Ocağa dokunmadan önce onu yakalamak zorunda kaldım. Ocağı *açtığımı* fark etmedi." Bir omzunu kaldırdı. "İşte bu kadar."

O'Malley'e bir bakış attım. "Neden? Banks'in ne yaptığını sanıyordun?" Ben hâlâ bir müşteriyim ve bana Thatcher'a davrandığından daha saygılı davranıyor.

Özür dilemek gözlerini doldurur. "Özür dilerim. Benim hatam, Jane. Bir şey demek istememiştim." Oturma odasına doğru gözden kaybolur.

Yine yalnızım, endişe kaşlarımı çatıyor. "Satın aldı mı?" Fısıldıyorum. "Yoksa sadece beni yatıştırmaya mı çalışıyordu?"

"Benim Banks olduğumu düşünüyor." Thatcher kendinden emin görünüyor. "Banks'in senden hoşlanabileceğini düşünüp düşünmediğini bilmiyorum."

Korkuyorum. Bunun bir risk olduğunu biliyorduk ama Tony ve O'Malley'nin Moretti kardeşlerin *ikisiyle de* yattığıma inanmaları fikri hoşuma gitmiyor. "Sence daha dikkatli olmalı mıyız?"

Başını sallıyor. "Ne görürlerse görsünler istediklerini düşünecekler."

Aramızdaki mesafeyi değerlendiriyorum. "*O kadar da* yakın değiliz," diyorum içimden.

Dudağı neredeyse kalkıyor, kolları göğsünün üzerinde örülüyor. Korkunç bir şey fark ediyorum ve ağzım açık kalıyor.

Kasları kasıldı. "Jane?"

"Nasıl seks yapacağız?" Fısıldıyorum. "Aynı yatak odasında uyuyamayız."

Cevap vermek için ağzını açar ama Maximoff eldivenli elinde cep telefonuyla mutfığa girer. "Az önce ev sahipleriyle konuştum."

"Ve?" Ona doğru daha fazla dönüyorum.

"Isıtıcılar bozuldu ve birkaç gün daha kimse buraya gelemez. O zamana kadar burada ne varsa onunla çalışmak zorundayız."

"Hayatta kalacağız," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Burada soğuk bir evde iki gün dayanabilecek kadar beyin ve kas gücü var."

Başını sallıyor, telefonunu arka cebine atıyor ve orman yeşili gözleri Thatcher'dan bana, tekrar Thatcher'a, sonra bana kayıyor. Nefesinin altında, "Siz ikiniz..." dedi. Ayrılmamız için elleriyle bir hareket yapıyor.

Thatcher geri çekiliyor ve bedenlerimiz arasına daha fazla soğuk alan ekliyor. Titrememeye çalışıyorum. "*O kadar yakın değiliz,*" diyorum Moffy'ye.

Sanki artık Dünya'da yaşamıyormuşum gibi bir yüz ifadesi takındı.

Muhtemelen Thatcher bir miknatıs ve ne olursa olsun beni içine çekiyor ve gerçeklik duygumu tamamen yitirmiş durumdayım. Ve ölçümler. Mekânsal ölçümler.

Çünkü onunla aramdaki 5 santim bana yeterince yakın gelmiyor. Tanrım, *sıfır* inç bile çok az. Onu daha yakında, ruhumun derinliklerinde arzuluyorum ve bu kesinlikle...

Korkunç.

"Janie," diyor Maximoff. "Kızarmış görünüyorsun." Olamaz.

Erkek arkadaşına gözüm kapalı bakıyorum.

Thatcher en iyi arkadaşına, "O iyi," diye güvence veriyor. "Bu işi halledeceğiz." Ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve daha güvenli bir nefes alıyorum. "Evet,

Yapıyoruz."

"Pekâlâ." Maximoff bize güveniyor ve bana gülümseyerek eğilip fısıldıyor: "Erkek arkadaşınla iyi eğlenceler."

Daha parlak gülümsüyorum. "Gülümseyeceğim.

Nişanlıyla iyi eğlenceler." Yüzünü buruşturuyor, burnunu kırıştırıyor. "Eğlenmeyeceğim."

Gülüyorum. Maximoff aşık görünüyor ve Farrow mutfakta bile değil.

Çıkmadan önce kapının önünde duruyor. "Yiyecek işimiz nasıl gidiyor?"

Hayatta kalma moduna geçerek buzdolabını işaret ediyor.

"Yaklaşık iki gün yetecek kadar stok yaptık. Tekrar markete gitmemiz gerekecek." En yakın market Mackintosh House'a arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta, yani bir yürüyüş olacak.

"Moffy! Spor çantam nerede?!" Luna üst kattan seslenir. Maximoff kız kardeşine yardım etmek için izin ister.

Thatcher bana bakıyor. "Daha önce sorduğun şey." Belli belirsiz konuşuyor ama ben hatırlıyorum. *Seks*. "Bunu halledeceğiz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yani olacak mı?" Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece açıklığa kavuşturmak için. Çünkü gerçekleşmesi önemli, yani gerçekleşmesini istiyorum." Kelimeleri kusuyorum ve Donnelly mutfığa girince duruyorum.

Elinde kırmızı tabanlı ve koyu yeşil çizgili iki yün ekose battaniye taşıyor. "Ne olmasını istiyorsunuz?" diye soruyor bize.

"Hiçbir şey" diyorum. "Kesinlikle hiçbir şey olmayacak. Lafın geliyordu."

Donnelly kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Çünkü seksten bahsettiğinizi sanıyordum." Sanki ayaklarımın dibinde minyatür bir bomba patlatmamış gibi kayıtsızca yürüyüp gidiyor.

Thatcher başını sallayarak onun gidişini izliyor. Nefesinin altında İtalyanca bir kelime mırıldanıyor ve bana dönüp bakıyor. "Açıklığa kavuşturmak için," diyor bana. "Bu olacak." Bir kolunu bana yaklaştırıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Ocağı kapatırken gözlerimiz kilitleniyor, parmakları dirseğime değiyor. Ben hâlâ sıcakım ve onun vücudu da dalgalar halinde ısı yayıyor. Sanırım biraz daha yaklaşabilir.

"*Sikim amında*" gibi daha kirli bir şey fısıldayabilir.

Bakışları benimkileri yutuyor ve beni tutuyor, kaldırıyor ve bana doğru itiyor - ama dokunmuyoruz. Konuşmuyoruz.

Ağrıyor ve acıyor, sırılsıklam ve onun için hazırım. Yutkunuyorum, ayak bileklerimi çapraz yapıyorum ve erkek arkadaşımın biraz daha uzaklaşıyorum.

Fark etti ve iyi gidiyormuşum gibi başını salladı. Planımız bu. Ancak kiler için ayrılırken, vücut ısısı yerini ani bir ısırıcı soğuğa bırakıyor.

THATCHER MORETTI

Akara Kitsuwon tarafından ICED EDİLMEK, açıkta kalan ete çarpan sıfırın altında rüzgarlar gibi hissettiriyor. Jane'in geçen yaz yaptığı sessiz muameleden farklı. Bu seferki yüklerle ve onarılamaz şeylerle dolu.

Banks gibi davranmanın da büyük dezavantajları var. Yani, Jane'in odasında uyuyamıyorum ve kardeşimin Akara ile bir husumeti olmadığı için, oda atamaları yeni bir cehennem çemberinin icadı gibi oynadı.

Alev alev yanan cehennemim çirkin bordo duvar kâğıtları ve bana ve Akara'ya tahsis edilmiş iki pirinç ikiz yataktan oluşuyor.

Kapıyı kapatıyorum, alt kattaki sesleri kesiyorum.

Akara çantasını döşeme tahtalarının üzerine bırakır. Beyzbol şapkasını ters takıyor ve kırmızı kışlık ceketinin fermuarını açıyor. Ağır, çiçekli perdeleri yana kaydırmasını izliyorum. Pencereyi değerlendiriyor.

Güvenlik çoktan evin her santimetrekaresini taradı ama iki kez kontrol etmek bana sırtını dönmesi için ona bir bahane veriyor.

Bu odadaki gerilimi düşürmek için bir matkap gerekir. Özür dileme konusunda dünyanın en kötüsüyüm. Botlarımın bağını çözüp komodinin üzerine koymalıyım.

Dışarı çıkıp onu rahat bırakmalıyım.

Ama siktir et hepsini. Telafi etmek için bir deri bir kemik kaldığımda susmaktan bıktım.

Akara parmaklarını pencerenin contasında gezdirerek fazladan uzun bir dakika geçiriyor.

"Bir noktada konuşmamız gerekecek." Sesim sessizlikte çok yüksek çıkıyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Muhtemelen bugün bu noktaya değinmemeliyiz."

Kaslarım gerildi. "İçini dökmek istediğin bir şey mi var? Ben halledebilirim." Beni azarlamasını tercih ederdim. Üstlerimin bana bağırıp çağırmasına alışkınım. Suçu üzerime atmaya alışkınım ama o bana ağırlığı verene kadar bunu yapamam.

Akara sonunda arkasını döner ve pencere pervazına yaslanır. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve yüzünde derin bir hoşnutsuzluk ifadesi var. "Dediğim gibi, bunu bugün yapmak istemezsin."

"Ya yaparsam?" *Bağır bana, lanet olsun.*

Omuz silkiyor. "Bu senin cenazen." Başımı salladım, buna hazırdım.

Akara bir nefes alıyor ve beni tartıyor. "Normalde bu ikiz takasına bayılırdım. Epsilon-klasiğe bir tane çekiyorum." Gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse tüm bu olanlardan nefret ediyorum çünkü sensiz bir hafta geçirebilirdim. Her zamanki gibi şaka benim üzerimde."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Zamanda geriye git," diyor Akara soğuk bir şekilde. "Müşterini becermeye başladığın anda bana gel ve o çizgiyi aştığını söyle. Benim istediğim de bu, ama bunun için çok geç kaldık."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu sana giydirmek istemedim-"

"Ben senin *lanet* liderinim." Öfkeli hareketlerle pencereden uzaklaşıyor. "Herkesin içinde sen bunun ne anlama geldiğini anlamalıydın ama benim sana göstereceğim saygıyı bana göstermek yerine beni zincire vurup okyanusun dibine atmaya karar verdin. Birlikte bir çözüm bulabilirdik çünkü arkadaşlar böyle yapar. Ama sen ve ben, biz arkadaş değiliz, değil mi?"

Sırtımdaki pençeler acıyor.

Yıllar içinde edindiğim gerçek, dürüst ve iyi dostlukların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. İnsanların bana ve kardeşime tek bir kişi, bir nesne ya da dalga geçilecek bir şeymiş gibi davranmadığı dostluklar.

Akara şimdiye kadar sahip olduğum en gerçek dostluk olabilirdi ve parmaklarımın arasından kayıp gittiğini, çoktan yok olup gittiğini hissediyorum.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum ona, göğsüm alev alev yanarken. "Jane'i sana nasıl anlatacağımı bilemedim, seni bu işe bulaştırmadan." Daha güçlü bir duyguyu bastırarak keskin bir nefes alıyorum. "Akara, seni

suçlamadığımı sanıyordum."

"Sen benim gücündensin. Sen benimkilerden birisin." Beyzbol şapkasını çıkarır ve sıkıca yumruk yapar. "Senin hataların benim hatalarımdır. Yapmaya çalıştığın şey mümkün bile değil. Ve ben kendimi... lanet bir aptal gibi hissediyorum." Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor ve şapkasını yatağın üzerine fırlatıyor.

Kaskatı kesildim, kaslarım gerildi. "Price ve Sinclair hâlâ sana cehennemi mi yaşıyor?"

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İşte bunu yapmayacağız. Benimle bu konu hakkında konuşma ayrıcalığını kaybettin."

"Beni gerçekten dışarıda mı bırakacaksın?" Sesimi alçaltıyorum. "Banks burada değil. *Bu* konuda başka kiminle konuşacaksın?"

Her zaman o ve ben vardık. Kardeşimin liderlik pozisyonu umurunda bile değildi ama Akara ve ben bunun için yetiştirilmiştik.

"Hiç kimse," diyor. "Ama şanslısın, birlikte bir dakika daha geçirmek zorunda değiliz." Eğilip spor çantasının kayışını tutuyor. Gözleri banyo kapısına takılıyor. Jack & Jill tarzı bu kapı Jane, Sullivan ve Luna'nın uyuduğu başka bir yatak odasına açılıyor.

Kafamı salladım, kafam karışmıştı. Maximoff ve Farrow oda dağılımlarını yaptılar ve Jane ile benim gece boyunca gizlice yer değiştirebilmemiz için banyoyu kullanmamızı planladılar. Ayrıca O'Malley, Tony ve Will'i evin en uzak tarafına yerleştirdiler, böylece Jane ve beni duyamayacaklardı.

Ama bu plan Akara'nın kabul etmesini gerektiriyordu. O kabul etmedi.

"Anlamıyorum." Elimi gergin omzuma koyuyorum. "Yanlış hatırlamıyorsam, *siktir git, her gece sevişmene izin vermeyeceğim* demiştin."

Başını sallıyor. "Bunu hak etmiyorsun. Ama şu anda anlıyorum ki ben de seninle aynı mekânı paylaşmayı hak etmiyorum. İstedğin seksi yap, ben yokum." Kapıya doğru yöneliyor.

Nabzım hızla atıyor ve onu durdurmak için birkaç adım atıyorum. "Bekle." Kolunu tuttum.

Önce elime, sonra gözlerime bakıyor.

Kımıldamıyorum. "Sana Jane'le yattığımı söyleseydim, gerçekten sonucun farklı olacağını mı düşünüyorsun? Bundan kaçış yoktu, Akara. Sen: Price ve Sinclair'in yargılamasının bu boktan ucunda ve ben: onun detaylarından baltalandım."

Yüzünde acıma ifadesi beliriyor ve bu sanki bir kara delik tarafından yutulmak gibi. Diğer tarafta sonsuz bir hiçlik. "Jane'in emrinde bir yıldan az zaman geçirdin," diyor, artık kapıya daha yakın olduğumuz için sesi daha yumuşak. "Bir Cobalt'ın koruması olarak üç yıldan fazla zaman geçirdiğimin farkında mısın? Bunlardan ikisi Connor'ın korumalığındaydı. Ve o zamandan ne öğrendim biliyor musun?"

Midem bulanıyor, mide bulandırıcı bir his bir anda kabarıyor.

Aynı acıma duygusuyla yukarı bakıyor. "*Her zaman bir çıkış yolu vardır.* Bir kılıcın üzerine düşmek zorunda değilsiniz çünkü o kılıç önünüzde duruyor ve sizi bekliyor. Doğru çıkışı bulacak ekibi bir araya getirdin. Beni kenara attınız. Bu senin suçun." Elimi kolundan itti. "Çekil." Kapıya ulaşıyor, tokmağı kavırıyor ve gidiyor.

AKARA AKLIMI BAŞIMDAN ALDI.

O gittiğinde ve Jane içeri girdiğinde, birbiriyle çelişen iki tarafla boğuşuyorum. Kız arkadaşımı becermek, Jane'i ihtiyacı olduğu ve memnun edilmeyi hak ettiği şekilde memnun etmek istiyorum, ama yaptığım her şeyden ve söylediği her şeyden sonra *mutlu* olmak ya da doymak doğru gelmiyor.

Jane odanın etrafındaki mumları yakarken ben botlarımı çözüyorum, ekose battaniye omuzlarını bir şal gibi ısıtıyor ve ruhumu kabarcıklı parçalara ayıran bu için için yanan bakışları gizlice kaçırıyoruz - ve onun kotunu, gömleğini, sütyenini yırtmak için can atıyorum.

Onu kollarıma alıp ensesinden öpmek için. Parmaklarının saçlarımı pençelemesini. Kulağıma karşı aç inlemelerini duymak için.

Daha önce seksi benim kadar seven bir kadınla birlikte olmamıştım. Hayvani bir vahşilikle. Cinsel dokunuşa su gibi ihtiyaç duyan, umutsuz bir susuzluğu gideren. Jane benim dengim, eşim ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki ona nefesimi, bedenimi verirdim ama suçluluk duygusu beni yavaş yavaş yok ediyor.

Botlarımı komodinin üzerine koydum ve ayağa kalktım.

Bir kibrit çakıyor, antika bir şifonyerin üzerinde mumlar yanıyor. Jane'e yaklaşıyorum, kaslarım kasılıyor ve kanım aletime pompalanıyor ve göğüslerinin sığ, isteyen nefesle dışarı itilmesini izliyorum. Duvara doğru geri çekiliyor, çarpışacağımız kaçınılmaz anı bekliyor.

Bordo duvar kağıdının üzerine güçlü bir el koyuyorum. Başının üstünde ve o konuşmadan önce temel kuralları belirlemem gerekiyor. "Bu gece biraz farklı şeyler yapacağız."

Kaşları titriyor. "Öyle miyiz?"

Düğmeyi kotunun içinden geçiriyorum. "Saatlerce gitmeye ve kollarımda harcanmaya hazır mısınız?"

Neredeyse inliyor. "Evet." Elleri kışımı kavıyor, kalçaları bana doğru eğiliyor. "Ama bu çoğu geceden çok da farklı değil." Merak mavi gözlerini parlatıyor.

Çok güzel.

Yavaşça parmaklarını vücudumdan sıyrıyorum ve dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Açıklıyorum. "Kıçıma, sikime dokunamazsın, ben boşalmıyorum, sadece sen boşalıyorsun."

Jane kaşlarını çattı. "Bundan hoşlanmadım." Sertleşmiş bakışlarımı inceliyor. "Neler oluyor Thatcher?"

Ona Akara ile olan konuşmam hakkında her şeyi anlattım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ona yeterince saygısızlık ettim ve seks yapmak ateşlediğim silahtaki bir başka kurşun."

Kot pantolonunun fermuarını açmadan önce bileğimi yakalıyor. "Seks yapmak zorunda değiliz." Zaten duvara karşı sevişiyormuşuz gibi nefes alıyoruz.

Bakışlarım şehvetli bir hareketle kız arkadaşımın üzerinde geziniyor, geniş kalçaları hâlâ bana doğru eğilmiş. Çilli yanakları kızarmış ve gözleri irileşmiş. Daha fazlasına ihtiyacı var. Benim daha fazlasına ihtiyacım var. Aletim seçiriyor ve burnumdan sıcak bir nefes daha veriyorum.

"Tamam mı?" diye nefes alıyor, parmakları kemerimin halkasına takılıyor. Gerginlik etrafımızda yılan gibi kıvrılıyor, bizi boğarak öldürmekle tehdit ediyor ve soğuk ev aniden milyonlarca derecede yanıyor.

"Hayır." Ön kolumu duvara dayıyorum, bedenlerimizi ayıran sadece bir parça boşluk var.

Jane eriyor. "Thatcher." Bu isteyen, ihtiyaç duyan, *yalvaran bir* Thatcher, ama hızlıca ekliyor, "Eğer kendini cezalandırmayı planlıyorsan, beni de dahil etsen iyi olur. Bu işte beraberiz. Eğer sen gelemezsen, ben de gelemem."

Çenem gerildi. *Bu* beni öldürecek.

Yüz hatlarımı okumaya çalışıyor. "Açıkçası..." Sesi yumuşar. "Kendini hiç cezalandırmamanı tercih ederim çünkü bu seni daha iyi hissettirmeyecek."

Haklı olduğunu biliyorum.

Ama hiçbir zaman kendimi bu kadar kolay bırakmayı bilemedim. Başımı sallıyorum. "Cehennemi hak ediyorum."

Jane büyük bir inançla, "Mutlu olmayı hak ediyorsun," diye karşı çıkıyor ve ben de büyükannemin duygulu sesini duyuyorum: "*Mutlu ol.*"

Bu mutluluğa giden tek bir adım değil. Benim için değil. Kendime izin vermek beş yüz kilometre ötede ve yolculuğum hayatımda bir kez olsun mutlu bir şey seçtiğimde başladı.

Jane'i seçtiğimde.

Yanağını okşuyorum. Ekose battaniye omzundan kayıyor, aramızda bir sıcaklık oluşuyor.

Sessizliğe kelimeler ekledim. "Bir gece seks yapmadan da mutlu olabilirim." Gerçekten, bu özel gecede kendimi kandırıyor olabilirim.

Çenesini kaldırıyor. "Ben de yapabilirim." Beni geri itmek için ellerini bükülmüş karın kaslarına koyuyor ama hiç güç uygulamıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

Daha ağır nefes alıyoruz.

"Sana ihtiyacım yok," diye fısıldıyor Jane aniden.

Keskin bir şey göğsüme saplanıyor. "Bir daha söyle?"

"Sana *ihtiyacım yok.*" Mum ışığında gözlerinin kızardığını görebiliyorum. "Kendim çıkarabilirim."

Kaskatı kesildim. "Bundan şüphem yok ama parmaklarını mı yoksa sikimi mi tercih edersin tatlım?"

Sendeleyerek nefes alıyor. "Parmaklarım."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, nabzım serbest düşüşte. "Bana sahip olmaktansa kendine sahip olmayı mı tercih ediyorsun?" Kafam fena halde karıştı.

Jane hızla gözlerini kırpıştırarak kafasındaki örümcek ağlarını silkeliyor. "Aletin sadece bir uzantı. Bu bir gerçek." Duygularını seksten ayırmaya çalışıyor.

Pencereye dik dik bakıyorum, sonra gözlerimi tekrar ona diktiğimde yumuşatmaya çalışıyorum. "Sikim vücuduma bağlı ve inan bana, amının içine her girdiğimde, bu asla duygusuz bir şey olmuyor."

Ağzını açıyor ama kelimeler diline takılıyor. "I..."

"Benim sikim senin, ama ben bir seks oyuncuğu değilim. Daha iyiyim çünkü seni seviyorum ve seni *aşktan başka bir* şeyle becermeyeceğim Jane."

Dizleri bükülmek üzereymiş gibi belime tutunuyor. "Ben... evet-
Hayır. Hayır. Hayır." Nefes alıyor.

"Parmaklarımla iyiyim." "Öyle mi?" Sanırım

kendini kandırıyor.

Jane ölçülü bir nefes verir. "Senin sevgine *ihtiyacım* yok."

Beni enayi yerine koyuyor.

"İstiyorum," diye hemen açıklıyor. "Ama bu örnekte olduğu gibi, ona ihtiyacım yok. Kendi başıma hayatta kalabilirim." Acı çekmiş görünüyor ve yanağını saran elimi tutuyor. Sanki bırakmamı istemiyormuş gibi, ama avucu hâlâ karın kaslarımın üzerinde, beni geri itmekten bir milisaniye uzakta.

İkimiz de kendimizle savaş halindeyiz.

Daha önce hiç hissetmediğim ham bir duyguyu bastırıyorum, böyle değil. Kendimi cezalandırma girişimimde onu kendimden uzaklaştırdığımı ve son zamanlarda onu zorlayan her neyse ona doğru ittiğimi fark ediyorum. Eğer bu mazoşist gidişatı sürdürürsem Jane'i kaybedeceğim.

Ya hep ya hiç.

Ve ben onun her şeyini istiyorum. Her zaman istedim.

Başımı eğiyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ya sensiz hayatta kalmak istemiyorsam?"

Dudaklarından acı dolu bir ses çıkıyor ve yanağındaki tutuşumu bırakıp gömleğimin arkasını yumruklayarak kumaşı başımın üzerine çekiyorum. Çıplak göğüsle kemerimin tokasını çözüyorum.

Bir bağlılık hikayesi yazan hareketlerime odaklanıyor. Pantolonumdan çıkıyorum. Boxer-şortumu çıkarıyorum.

Çıplak.

Dikleşiyor ve yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, döşeme tahtalarının üzerine diz çökmeden önce elim kalçasının ve uyluğunun kıvrımlarında geziniyor.

Jane saçlarımı kavriyor, boğazı tahrikle titriyor. "Thatcher."

Pastel kot pantolonunu indirip kadife mavi külotunu ortaya çıkarıyorum ve yumuşak bacağını omzuma atıyorum.

İnliyor. "*Tanrım*."

Damarlarımda ateş yanıyor ve sinirlerim gazyağı ile aydınlanıyor. Kalçasının iç kısmını öpüyorum, gözlerinin beni içine çekmesini, bana yapışmasını, yalvarmasını ve beni sevmesini izliyorum.

Külotunu kenara
çekiyorum. "Bekle,
bekle," diye
pantolonunu indiriyor.

Kıpırdamadan

duruyorum. "Jane-"

"Sana dokunmama izin var mı? Emin olmalıyım çünkü ben seni boşaltamazsam sen de beni boşaltamazsın. Birlikte, hatırladın mı?"

Bakışlarını bir mengene gibi tutuyorum. "Bana istediğin kadar

dokunabilirsin." Bekârlık yerine seksi seçtiğimi düşünebilir ama ben bu gece ve bundan sonraki her gece *bizi* seçiyorum.

Kukusunu öpüyorum ve yumuşak bir çığlıkla sırtı kavisleniyor.

Sikeyim. Sikim daha çok kıpırdıyor. Daha da sertleşiyor. Pre-cum şişmiş kafasında parlıyor. Onu daha yakına çekiyorum, elim kıcını okşarken Jane'in en hassas kısmını tadıyorum.

Çok tatlı ve ben dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken kalçaları titriyor. "Thatcher," diye inliyor kesik kesik nefesinin altında. "*Tanrım, evet. Lütfen...*

daha fazla."

Nabzım fırlıyor ve tenime yapışan sıcaklık tüm vücudumda ter oluşturuyor. Baş döndürücü soluklarla ağzının aralanışını izliyorum.

Duraksadığım tek an uzanıp çantamdan bir prezervatif almak oluyor. Folyoyu dişlerimle yırtıyorum ve bir tanesini shaftımın üzerine kaydırıyorum.

"Evet, *evet.*" Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve başı duvara çarpıyor. Gözleri şimdiden geriye kayıyor. Her dakika boşalmasını izleyebilirim ve hiç vakit kaybetmiyorum.

Külotunu tamamen çıkarmadan önce sıcaklığını öpüyorum ve hızla başını sallıyor, beyni dönüyormuş gibi elini alnına götürüyor. Bacağını bırakıp ayağa kalkıyorum ve dudaklarımız birbirine çarparken aç bir şekilde vücudumu pençeliyor.

Jane ile başka bir dünyadayım.

Ve asla ayrılmak istemiyorum.

Birbirimizi yiyip bitiriyoruz ve bluzunu yırtıyorum, sütyenini koparıyorum ve bir kenara atıyorum. Çırılçıplak kaldıktan bir saniye sonra, kalçalarının arkasından kavrayıp onu bedenimden yukarı kaldırıyorum.

Ağzıma doğru soluk soluğa geliyor, bacakları belime sıkıca ve kolayca dolanıyor ve kalbinin birlikte davul çalıyormuşuz gibi *çarptığını* hissedebiliyorum.

Mum ışığı kızarmış yüzünde titreşiyor ve dudaklarımız aynı hizaya gelsin diye onu yukarı kaldırıyorum. Her nefesi paylaşıyoruz. Her nefes verişte. Vücudu bana karşı titriyor.

Vahşi bir enerji ile canlı.

"Lütfen," diye nefes alıyor.

"*Thatcher.*" "Jane," diye inledim.

Agresif bir tutkuyla öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolanıyor ve dudaklarımız acıyor. Sanki yeterince yakın olamıyoruz ve derin yeterince *derin değil.* Kıcını ellerimin arasına aldım ve avuç içleri pazılarım boyunca yanan çizgiler izliyor.

Kalçaları benimkilerle aynı hizaya gelene kadar onu vücudumdan hafifçe aşağı indiriyorum. Ağızlarımızı ayırıyor.

Nefesini tutmaya çalışıyor ama ereksiyonumun ıslak kıvrımlarına baskı yapmasını izliyor.

"Bana bak," diye fısıldıyorum.

Jane bakışlarını kaldırıyor ve benimkiindeki şefkati görür görmez gözlerinin kenarları **y a ş a r ı y o r .**

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. *Seni seviyorum,*" diye vurguluyorum birlikte köprü kurarken, dikkatlice ve yavaşça amının içine girerken.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve kolumun kıvrımına doğru adımı inliyor. Yüksek perdeden ve sendeleyerek.

Kahretsin, Jane'in etrafımdaki baskısı aklımı başımdan alıyor. Sıkıyor **v e k e n e t l e n i y o r ,** ben de vücudunu şaftımın üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

Nefes nefese kalıyor, neredeyse boğuluyor. "Nefes al, tatlım."

Jane elini göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbine götürüyor, istemsiz gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. Gözlerim duygudan yaşıyor ve bir elimle onu kendime doğru tutarken diğer elimle de yüzünü kavriyorum. "Nefes al."

Durakladım ve hava almasına izin verdim. Bana sürtünmeye çalışıyor.

Tanrım. Sinirlerim zevkten çatırdıyor, dişlerimi sıkıyorum.

"Durmak istemiyorum," diyor tek bir nefeste. "Devam et. *Devam et.* Lütfen."

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Yavaşça. Yavaşça.

Neredeyse alay edercesine, tekrar nefesi kesildi, gözlerimiz kilitlendi.

Daha derine batıyorum. "Benimle mi yoksa bensiz mi hayatta kalmayı tercih edersin?" Pazularımı daha sıkı kavriyor. "Seninle."

Kaslarım magma gibi yanıyor. "Benimle mi yoksa bensiz mi yaşamayı tercih edersin?"

"Seninle."

O zaman neden bu kadar korkuyorsun, Jane?

Omuzlarını duvara dayadım ve onu daha sert siktim. Daha derin ve daha uzun vuruşlar ve onu uçuruma sürükleyen bir noktaya çarptım. Tam içime girdiğinde, bacakları titriyor, onu göğsüme doğru bastırıyorum ve onu ikiz yatağa taşıyorum.

Amcığı sikimin etrafında titreşen dalgalar halinde kasılıyor ve boşalmamak için karın kaslarımı esnetiyorum.

Ama Jane'in içinde zonkluyorum, serbest kalmak için can atıyorum. Onu şaftımdan uzaklaştırdım ve dizlerini yatağa koydum. Pratik olarak onun üzerine çöküyor

Karnım, orgazm sonrası eriyor ve bu pozisyonda kalmasına izin verip kalçalarının altına bir yastık sıkıştırıyorum.

"Mmm," diyor, cıvıltılı sesi tanıdık ve ellerimi ve hareketlerimi onaylıyor.

Arkasında diz çöküyorum, bacaklarını daha geniş açıyorum ve kıcını geriye çekip sıcaklığına giriyorum. Yeni pozisyonda kasılıyor ve zevk alıyor.

Jane'den tiz bir ses daha yükseliyor. "Siktir," diye homurdandım. *Siktir.*

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, ben içine girerken her nefes alışımında dudakları birbirinden ayrılıyor ve ben öne doğru eğilip kız arkadaşımı ölesiye öpüyorum. Geriye doğru eğilmek zorunda kaldı, bu da daha derine kaymama neden oldu.

"Thatcher," diye nefes nefese ağzıma yapışıyor.

Göğsünü yoğuruyorum ve ön kollarının üzerine geri döndüğünde, Jane'in yumuşak nefeslerle ağlamasına neden olan hassas bir yere dokunarak sonuna kadar içeri giriyorum. Ter tenimize bulaşmış, saçlarımız nemli ve kanımız yanıyor.

"*Daha derine, daha derine,*" diye inliyor.

Hiçbir erkeğin bu kızda olmadığı kadar derindeyim ve vazgeçmiyorum. Bacakları kısılrken değil. Zirveye çıkarken değil. Parmakları battaniyeyi sıkarken değil.

Baş döndürücü, baş döndürücü, vücudu taşıyan bir dorukta bir araya geliyoruz ve o kayıp nefesini ararken birkaç pompada daha hissi sağlıyorum.

İşimiz bittiğinde Jane'i kollarıma alıyorum ve sanki bir havuz şamandırasının üzerinde göbek üstü uzanıyormuş gibi göğsüme yayılıyor. Gece soğuduğu için battaniyenin altında olduğundan emin oluyorum ve gözlerimiz dakikalarca birbirinin üzerinde kalıyor.

Konuşmak için enerjisini kaybetti.

Söylenmesi gerekenleri söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değilim ve zamanla ikimiz de uykuya dalıyoruz.

JANE COBALT

Moffy'ye sessizce, "Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti," diye fısıldıyorum. Çok fazla insan duymuyor. Güneş batarken küçük pub neredeyse boş. Yerlilerden biri barda sert elma şarabı içiyor ve sakallı barmen onunla yavaşça sohbet ediyor.

Şöminenin ve televizyonun etrafına yerleştirilmiş küçük kanepede dinleniyoruz. Kuzey İskoçya'nın eski cazibesini seviyorum. Ahşap panelli duvarları armalar süslüyor ve etrafımıza İskoç viskisinin meşemsi aroması yayılıyor.

"Onu itmeye başlamana rağmen mi?" Maximoff nefesinin altında sorar.

Parmak eklemlerimi dudaklarıma bastırıyorum. "Bunun için kendimden nefret ediyorum." Bunu itiraf etmek bana acı veriyor. "Orada nasıl raydan çıktığından bile emin değilim." Kucağıma bakıyorum. "Ama yine de kendimi... *her şey için tüm* suçu onun üstlenmesine izin verirken göremiyorum ve duygularım konusunda temkinli olmamaya çalışıyorum."

Thatcher, Tony, Donnelly ve Farrow içki siparişi verirken bara göz atıyoruz. Oscar ve Charlie buğulu pencerenin yanındaki yüksek bir masada konuşuyorlar ve umarım kardeşim daha uzun kalmayı planlıyordur. Çoğu kişi yakında burada olacak ve hepimiz yerel bir şefle toplantı için daha erken geldik.

Charlie yemek servisi hakkında samimi sorular bile sordu ve Maximoff'un gülümsemesinin camı kıracağını düşündüm. Neredeyse yeniden liseye dönmüş gibiydik, üçümüzün arası iyiydi.

Düğün işlerini konuşmak aslında eğlencelidir, ama Moffy biz onun nikâhına fazla dalmadan konuyu benim ilişkiye getirdi.

"Janie." Moffy püsküllü deri koltukta daha da yaklaşıyor. "Sevdiğin kişiye ihtiyaç duyman oldukça normal."

Fırfırlı kalemimi cilt cebime koyuyorum. "Farrow'a ihtiyacın varmış gibi mi hissediyorsun?"

"Evet." Birkaç kez başını sallıyor. "Tanrım, sanırım o daha güvenliğe katılmadan önce ona ihtiyacım vardı." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu Farrow'a söyleme."

"Yemin ederim," diye gülümsüyorum ama dudaklarım hızla düşüyor. Dosyamı yanımdaki minderin üzerine koyuyorum. "Ama ne olursa olsun, Farrow olmadan da tek başına hayatta kalabilirsin. Doğru mu?"

Düşüncelere dalmış bir halde parmak eklemine kırıyor. "Belki, ama bu..." Keder gözlerini bulandırıyor. "Bilmiyorum. Ölüm gibi hissediyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Erkek arkadaşım yanımda olmadığında *ölecekmişim* gibi hissetmek istemiyorum." Ani bir panik beni kavuruyor ve payetli pembe kazağımı sallıyorum. "Sanırım dün gece ona yalan söyledim."

"Bekle, ne?"

"Thatcher'a onsuz olmaktansa onunla hayatta kalmayı tercih edeceğimi söyledim ve burada oturup seninle konuşurken, kendi başıma hayatta kalmayı her *şeyden çok tercih edeceğimi* biliyorum." Yine de bu da tam olarak doğru değilmiş gibi boğazım düğümleniyor ve yanaklarım buruşarak yüzümü buruşturuyorum. "Mantıklı davranmıyorum, değil mi?"

Sert bir kolla omuzlarıma sarılıyor. "Aşkta çok fazla mantık var mı bilmiyorum."

Bu beni korkutuyor.

En iyi arkadaşıma yaslanıyorum ve duvara bakıyorum.

Garip bir şekilde sessiz olduğumu anlayabiliyor. "Belki de duygularını Thatcher'la konuşmalı ve ne diyeceğine bakmalısın."

"Denedim ve her seferinde kendimi başarısızlığa hazırladım." Onun yanında olmak dilimi bağlıyor ve ne zaman duygulara ve korkulara dalsam kendimi paniklemiş, dönen ve yalpalayan bir madeni para gibi hissediyorum. Ve her zaman yanlış tarafa düşeceğimden korkuyorum.

Moffy bana, "Sen ne kadar hızlı gidersen o kadar hızlı gideceğini söyledi," diye hatırlatıyor. "O uzun bir süre için burada, bu yüzden ihtiyacın olanı söylemen bin yıl sürse bile o hâlâ burada olabilir."

"Biliyorum." *Thatcher bana ve güvensizliğime göre fazla iyi.* Benim için her şeyini feda eden ve aynı zamanda beni *sonsuz kadar* beklemek zorunda olan bir adamı hak ettiğimden pek emin değilim. Üzülerek, "O daha iyisini hak ediyor." diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diye tersliyor Maximoff. Sanki ateşim varmış gibi alnıma dokunuyor.

"Moffy." Gülümsemeye başladım.

Elini bırakır. "Tu es *la meilleure*. Senin soluduğun havayı soluma şansım var." *Sen en iyisisin. Senin soluduğun havayı soluduğu için bile şanslı.*

"Bir gün içinde beni kaç kez *sikmeyi* düşündüğünü açıklamak zorunda kaldığında böyle hissetmek zor." Charlie bir saat önce bize bir kart attırdı ve ikimiz de kirli düşüncelerimizin sayısını tutmuş değiliz. Bu yüzden bir ortalama hesaplamak için elimizden geleni yaptık.

"Son baktığımda biz normal, sıradan insanlar değildik," diyor Moffy bana. "Tabii bu evreni terk edip, yüzlerimizin baştan sona okumaya bayıldığım her *muhteşem* magazin gazetesinde yer *almadığı* bir evrene girmediysek."

Başımı eğiyorum. "Biz dayanılmaz derecede anormaliz."

"Ve erkek arkadaşın seninle birlikte olmak için anormal şeyler yapmak zorunda," diyor Maximoff. "Ve *günde 102 kez* cevap verdiğinde seni gülümserken gördüm."

Ben yaptım.

Ve ben *81 kez* cevap verdiğimde Thatcher bana hayranlıkla baktı.

Daha fazla nefes alıyorum ve ellerimi omzuna koyuyorum, çenemi parmak eklemlerime dayıyorum. Daha iyi hissediyorum. "İskoçya'ya ilk gelişimizin senin nişanlın ve benim erkek arkadaşımın olacağını ve senin düğünün için hazırlık yapacağımızı hiç hayal etmiş miydin?" Sadece bunu düşünmek bile kalbime sevgi aşıyor.

Maximoff kontrol edemediği gülümsemesini dizginlemeye çalışır. "Hayır." Dudaklarını yalıyor. "Çünkü evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Olsa olsa *senin* düğünün olur, ben de burada sonsuza dek bekâr kalırım diye düşünmüştüm."

"Bunu daha çok sevdim ve düğününüzü kaçırmıyorum," diye belirttim. "Üzülme."

Medya ve magazin basını Thatcher ve benim ilk evlenenler olacağımıza dair spekülasyonlar yapıyor. Annem ve babamın Lily Teyze ve Lo Amca'nın düğününe el koyduğu karmaşık bir geçmişe dayanıyor.

Geçmişteki seçimleri bizi garip şekillerde etkilemeye devam ediyor.

Moffy tuhaf bir bakışla, "Bunun için endişelenmiyorum," diyor. "Ne oldu?"

"Eğer ben evlenmeden önce Thatcher'la evlenmek istiyorsan, anlarım. Farrow'la yarın evlenmeyi planlamıyorum ki. Bu bir evlilik olacak.

birkaç yıl."

Gözlerim doldu. "Ona erkek arkadaşım demeye yeni başladım ve o da yeni taşındı. Hazır değilim ve *seni seviyorum* diyemeyen bir kıza yüzük takmak isteyeceğinden de şüpheliyim."

"Tamam, tamam," diye başını sallar Maximoff. "Sadece kendini tutmanın sebebi olmak istemiyorum."

Şimdi ona garip bir bakış atıyorum. "Thatcher'ın sonsuza dek birlikte olduğum adam olmasını gerçekten ister miydin?" Thatcher, Farrow'un en sevmediği kişi olmuştur ve Maximoff da geçmişte ondan pek hoşlanmamıştır.

"*Garip bir şekilde*, evet. Sana iyi davranıyor ve seni mutlu ediyor." Başını sallıyor. "Ama sana zarar verirse, demir testeresiyle boğazını keserim, *paslı bir demir testeresiyle*."

Yaptığı değişikliğe gülüyorum.

Maximoff gülümsüyor. "Bu gerçeküstü; sen ve ben ciddi ilişkiler içindeyiz ve erkeklerimizle seyahat ediyoruz." İnançsızlıkla başını sallıyor ve ben de aynı ezici duygunun içimde yüzeye çıktığını hissediyorum. "Burada olmana sevindim Janie." Göğsü yükseliyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

Duygu gözlerimi doldurdu. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

SARHOŞUM.

İskoç viskisi enfes ve ben üçüncü kadehimi yudumluyorum. Yoksa bu dördüncüsü mü? Kafam dalgalanıyor ve gürültülü barın sesi İyi Hisseden Sarhoş Jane'e melodik geliyor. On yedi kişi içeri doluşuyor, grubumuz mekânı istila ediyor.

Süveterimdeki ışıltılı bir payet mavi tütümü yakalıyor. Bir elimle koparıyorum ve tül yırtılıyor.

Oh neyse. Yırtık etek, kayıp payet. Hayat çok daha kötü olabilirdi. Kuzenimi becerdiğime dair bir dedikodu internete düşebilirdi.

Viskimi gülümseyerek yudumluyorum. *Zihinsel* olarak bile enstest dedikodusu hakkında şaka yapıyorlar ve bir yıl sonra.

İki kadın kuzenimle sıcak şöminenin etrafında toplanarak daha çok gülümsüyorum. Kanepe ve bar alanı, görev başında olan ve alkol alamayan korumalarla dolu. Ama birbirleriyle kaynaşıyorlar.

"Onu öpmem için bana hiç baskı yapmamasını gerçekten çok *seviyorum*." Sulli, Will Rochester'ı üzerinde hissediyormuş gibi dudaklarını ısırtıyor. "Ben çok

Dün gece onunla rahattım. Mükemmeldi."

Küçük kız kardeşim, Sulli'nin Will'le yaptığı öpüşme seansını anlattığını duysa sonsuza kadar bayılırdı. Mackintosh Evi'nin oturma odasına nasıl fazladan battaniye getirdiğini. Ateşin başında nasıl sarıldıklarını, Will'in onun yanağını nasıl okşadığını ve onu nasıl yavaşça içine çektiğini.

Bir kolumu beline doladım. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik ilk öpücüklerden biri olabilir."

"Hı-hı," diye başını sallıyor Luna, bir enerji içeceğinin fişini patlatırken. "Hayran kurgusuna layık."

"Gerçekten mi?" Sulli biranın boynunu kavrayarak sırtıyor. Tadını sevmemişti ama yine de bu kadar çabuk kendinden geçtikten sonra karışık içkileri yudumlamaktan çekiniyordu. Yine de Sulli burada, ailesi ve SFO tarafından çevrelenmişken içki içebilecek kadar rahat hissediyor. "Bahse girerim ilk öpücüklerin harikaydı."

Luna başını barda çalan en popüler şarkılar kanalına doğru eğiyor ve enerji içeceğini yudumlarken gülümsüyor. "Sonrasında bana bir sandviç yaptı."

"Bu bir örtmece mi?" Merak ediyorum.

"Hayır. Gerçek bir fıstık ezme ve muzlu sandviç. Eliot, Tom ve ben son sınıflardan birinin partisine daldık ve Mike adında bir adamla mutfakta takıldım... ya da belki Rogan'dı." Omuz silkiyor, umursamaz bir tavırla. "Onu bir daha hiç görmedim."

"Sen tam bir baş belasısın." Sulli Luna'ya yumruk atıyor, sonra bana soruyor, "İlk öpücüğün nasıldı-oh lanet olsun..." Utanç içinde kızarıyor, elini ağzına götürüyor. "Unutmuşum. Çok özür dilerim."

İlk öpücüğüm Will'in küçük kardeşi *Wesley* Rochester ile oldu. "Bir anaokulu öpücüğüydü. Çok az şey ifade ediyordu." Bırakmadan önce onu bir kez daha sıkıca kucaklıyorum ve yanlışlıkla bardağımdaki viskiyi akıtıyorum.

Merde.

Jane Eleanor Cobalt'ın Dört Sarhoşluk Aşaması aşağıdaki

gibidir: Kendini İyi Hisseden Sarhoş Jane

Flörtöz Sarhoş Jane

Özensiz Sarhoş Jane

Black-Out (SOS) Jane

Özensiz sarhoş benliğim ortaya çıkamıyor. Henüz Flörtöz Sarhoş Jane'e ulaşamadım. Birden üçe atlamak, cappuccino'nun süt köpüğünü yudumlayıp kahveyi dökmek gibi.

Gerçek kahve şüphesiz en iyi kısımdır.

"İkimizin de kardeşleri öpmesi garip mi?" Sulli bana soruyor.

Loren Amca ve Ryke Amca'nın nasıl erkek kardeş ve eşlerinin de kız kardeş olduğundan bahsedecektim ama Luna şimdiden Sulli'ye "Annelerimiz erkek kardeşlerle evlendi" diye şarkı söylüyor.

"Siktir ya." Sulli başını sallar ve daha fazla bira yutar.

Uzun kahverengi saçlarını okşuyorum. "Aşk hastası; doğru düzgün düşünemiyor." "Ona virüs bulaşmış." Luna dilini çıkarıyor, neon yeşili delici

Ortaya. "Ampute edelim mi?"

Sulli hoppa bir gülümsemeyle bize dirsek atıyor. "Cidden bekaretimi onunla kaybedebileceğimi düşünüyorum."

Gözlerim parlıyor. "İskoçya'da."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor, gülümsemesini engelleyemiyor. "Belki. Onunla rahatım." Başka bir düşünceyle gülümsemesi yavaş yavaş kayboluyor.

"Uh-oh," diyor Luna. "Aşk duygusunu kaybediyor."

Viskimi yudumluyorum, dudaklarım da aşağıya doğru dönüyor. Acaba bir önlem olarak kendinizi birine aşık olmaktan alıkoymak mümkün mü? Aşkın çok ileri gitmesi durumunda tahliye etmek için basabileceğiniz bir düğme gibi ve kendimi onun için barı süpürürken buluyorum.

Tony, O'Malley ve Will barda yerlerini almışlardı ama ben kule gibi yükselen erkek arkadaşımı kolayca fark ettim. SFO'nun toplandığı kanepenin yanında duruyor.

Gözleri zaten üzerimde.

Bedenim taşıyor ve viskimi ona doğru kaldırıyorum, kibar bir jest. Romantik bir eğilimim olmadan Banks'e yapabileceğim bir jest.

Thatcher cevap olarak su bardağını geri kaldırıyor.

Midem bulanıyor.

"Sanırım *tüm* erkeklerin Will'den hoşlanmaması beni geriyor," diye itiraf ediyor Sulli. "Sadece aşırı korumacı mı davranıyorlar yoksa onun hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyorlar anlayamıyorum."

Sulli'ye, "Beckett ya da Moffy, Will hakkında kötü bir şey bilselerdi sana söylerlerdi," diyorum. "Sadece kararlarına güven. Sezgilerin güçlü." Saf değil ve gerçek hayattaki tehlikelerle karşılaştığında temkinli davranıyor.

Başını sallıyor. "Sen en iyisisin, Jane." Sulli bana sarılıyor ve üçlü bir kucaklaşma için Luna'yı da yanımıza alıyoruz.

Hepimiz gülerek sallanıyoruz ve ben içkimi kuzenlerimin üzerine dökmemeye çalışıyorum. Ayrıldığımızda Moffy elinde bir fincan çayla aramıza karışıyor. Bir özet istemiyor ama hepimiz hemen bir özet

yapıyoruz.

Maximoff ona "Dikkatli ol," diyor.

"Olacağımı biliyorsun," diye gülümseyerek başını sallıyor Sulli. "Seksi, değil mi?"

Maximoff bara bir göz atar ve tiki bir Ken bebeğini andıran Will'e bakar. "Evet, oldukça seksi."

"Kim ateşli?" Farrow içeri giriyor, sakız çiğnerken çok rahat ve havalı. Moffy'ye bir göz atıyor.

Maximoff kolunu Farrow'un omuzlarına doğru uzatarak, "Ben," diye takılıyor.

Farrow gözlerini devirir. "Kesinlikle kendini beğenmişsin." Bakışlarını nişanlısından ayırmakta zorlanıyor. "Buraya senin için gelmedim, ukala."

"Ama benim için burada kalıyorsun," diye karşı çıkıyor

Maximoff. Luna büyük bir mutlulukla ikisinin arasına bakar.

Farrow nefesini içine çeker. "Teknik olarak, kalıp kalmayacağımı bilmek için geleceği okuyamazsın." Sonra bana baktı. "Ayakçı olmayı sevmiyorum ama Omega benden erkek arkadaşına 'yapışkan gözlerle' bakmayı bırakmanı söylememi istedi." Hava tırnakları kullanıyor.

Kılandım. "Ona *yapışkan bir şey* vermedim. O *bana bir çeşit göz* veriyordu." Viskimi yudumluyorum, alkol ve diğer cinsel şeyler yüzünden yanıyorum. Thatcher'a cesurca bir bakış atıyorum.

Şimdi beni on kat etkileyen sessiz bir özgüvenle kanepede oturuyor. Ona doğru kolayca yürüyebilirim.

Öp onu.

Üstüne çık.

"Janie." Moffy dikkatimi geri çekti.

Farrow kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ne diyordun?"

"Merde," diye küfrediyorum. *Gözlerimi kaçırıyorum.*

"Flörtöz Sarhoş Jane burada mı?" Moffy bana soruyor.

"Neredeyse," diye uyarıyorum ve parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

Gülüyor ama orman yeşili gözlerinin ardında endişe de var. Bu gece ben içtiğimden beri kardeşlerime göz kulak oluyor ve Charlie ile Beckett'a göz kulak olduğu için ona ne kadar teşekkür etsem az.

Sulli ve Luna'nın giderek büyüyen bir gülümsemeyi paylaştıklarını fark ediyorum ve Sulli Farrow'a işaret ediyor. "Hey, Tony'den Jane ve Thatcher'ı dışarıda takip etmemesi için GTFO yapmasını istemenin bir yolu var mı?"

Luna ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Böylece erkek arkadaşıyla öpüşebilir." Onları seviyorum.

Farrow ağzında bir sakız balonu patlatır. "Yanlış korumaya soruyorsun. Yetkili kişiyle konuşmalısın."

Sulli arkasını döner. "Kits, bir saniyeliğine buraya gelebilir misin?"

Akara koltuktan kalkıyor ve müşterisine yaklaşırken siyah saçlarını geriye doğru itiyor.

Moffy kolunu Farrow'dan çeker ve kız kardeşiyle dans eder. Luna ve Maximoff birlikte koşan adam hareketini yapar ve sonra Maximoff Luna'yı bir çemberin içinde döndürür.

Ritimle sallanıyorum ve Farrow'un müstakbel kocasına nasıl kesinlikle ve hiç şüphesiz *aşık* görüldüğünü fark ediyorum. Uzun zamandır onların aşkının seyircisiydim ve şimdi benimki de elime geçtiğine göre, beni tüketene kadar her küçük parçayı kucaklamaktan korkuyorum.

Aşkın röntgencisi olmak, aşık olmaktan daha kolay bence.

Çok renkli Noel ışıkları yanarken hepimiz yukarı bakıyoruz, bar bir dizi renkle aydınlanıyor. Başım dönmeye devam ediyor ve viski yemek borumu haşlıyor, iyi bir acı.

Akara ona, "Tony'yi Moffy'nin detaylarına yönlendirmeye çalışabilirim ama cevap vereceğine dair söz veremem, Sul," diyor. "Jane onun müşterisi. Önce onu korumaya izni var."

"Kahretsin," diye iç çekerek küfrediyor Sulli. "Yine de teşekkürler."

Adamın omzuna vurur. Adam sadece başını sallıyor.

Garip. Etkileşimlerine gözlerimi kısarak bakıyorum ve daha fazla viski tadı alıyorum. Genellikle Akara onun yüzüne bir tutam saç savurur ya da aynı şakacılıkla sırtına vururdu.

Sullivan iki parmağını dudaklarına götürür. "Sorun nedir?" Farrow, Moffy ve Luna da izliyor.

"Ben sadece işimi yapıyorum." Akara kulaklığını düzeltiyor.

"Bu kadar mı?" Kare şeklindeki çenesi geriliyor. "Evet..."

Akara başını sallar, sonra Quinn'in yanındaki kanepeye döner.

"Bu da neydi böyle?" Sulli bana fısıldıyor ama çoktan dikkati dağılmış. Will onu bara doğru el sallıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Git yakala onu, kaplan." Ona tezahürat yapıyorum.

Sulli erkek arkadaşına doğru ilerliyor, ben de tam bu noktaya çimentoluyorum. Hiç kıpırdamadan. *Akıllıca, Jane. Büyük ve korkunç mesafelere gidersen yüzüstü düşeceğini biliyorsun.*

Farklı insanlar farklı aralıklarla bana yaklaşıyor.

"Will hakkında kirli çamaşırların var mı?" Charlie ve Beckett'a, Moffy ve Farrow'a da yeni şömine başı sohbetimizde açık açık soruyorum. Luna kendi başına dans ediyor

Barın köşesinde.

"Hayır." Charlie saçını çekiştiriyor, muhtemelen apaçık ortada olduğuna inandığı önemli soruları sormamdan bile rahatsız olmuş.

İyi Hisset Sarhoş Jane, *açık* olup olmadıklarını umursamıyor.

Beckett dudaklarının arasında bir sigara yakar. "Küçük kardeşinin bir pislik olduğunu öylece unutacak mıyız?"

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim. "Wesley *o kadar da kötü değildi*."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum - hayır, boş ver, hava alıyorum.

Saçım düşük bir midilli şeklinde. Kendime gülümsüyorum.

Charlie parmağını viski bardağına vuruyor. "Senin hakkında söylediği saçmalıkları duymadığın için onun kötü olmadığını düşünüyorsun."

Maximoff duvara dik dik bakıyor. Bu olay lisede olmuş olmalı ve Wesley'nin hangi dedikoduları yaydığını ya da hangi korkunç şeyleri söylediğini sormuyorum çünkü ona beynimde yer vermek istemiyorum.

Kardeşlerime sert bir bakış göndermeye çalışıyorum ama alkolün etkisini azalttığından eminim. "Will Rochester *Wesley* değil. Kardeşinin günahları onun değil."

Charlie viskisinden sıcak bir yudum alır. "Hepimiz nefes aldığımız her gün ebeveynlerimizin günahlarını taşıyoruz, peki neden bir erkek kardeşin, kız kardeşin ya da kuzenin günahları da aynı değil?"

"Çünkü," diyor Maximoff, "pislik olmak kalıtsal değildir."

Bu konuda gerçek bir sonuca varamıyoruz ve Charlie ya da Beckett'ın bana haksızlık etmiş birinin ağabeyi olan Will'i kabul edeceklerinden emin değilim. Maximoff çok daha bağışlayıcı ve bunu Thatcher'ın hayatına, benim hayatıma ve nişanlısının hayatına girmesine nasıl izin verdiğinde görüyorum.

Kardeşlerim yeni içkiler için bara gidiyor ve denizler ayrılmış gibi, kanepeye açık ve doğrudan bir hat var.

Thatcher'a.

İçkimi yudumluyorum.

Barı kolaçan etmeye çalışıyor ama daralan bakışları bir anda bana dönüyor. Ona doğru çekiliyorum ve neredeyse erkek arkadaşıma doğru süzülüyorum. "Jane," diye derinden selamlıyor. Sadece birkaç adım uzaktayım.

Kemiklerim onun için ağrıyor. Onu içimde hissetmek istiyorum. Duyguları istiyorum ve endişenin gözlerini sıktığını zar zor görüyorum.

Tırman ona, Jane. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Jane."

"Thatcher." Ben sarhoş bir aptalım ama Flörtöz Jane'in umurunda bile değil. Eller belimi kavradığında Thatcher'a binmeme bir saniye kalmıştı.

Farrow beni geri çekiyor ve Thatcher duruşunu düzeltiyor, endişesi hâlâ üzerimde. Ama dünya dönüyor ve bulanıklaşıyor ve ben etrafımdaki tüm seslere tutunmaya çalışıyorum.

"Az önce sana Thatcher mı dedi?" O'Malley soruyor.

Tony gülüyor. "O sadece sarhoş. Değil mi Jane?" Kendisinin sarhoş olduğunu düşünüyor.

Benimle dalga geçmesi çok *hoş*, ama patronluk taslayan bir pislikten başka bir şey değil.

Ve umarım ona ters ters bakıyorumdur, ama bar çok renkli parıldayan Noel ışıklarından oluşan bir leke. Farrow hala arkamda sanırım.

Thatcher önde. Öyle değil mi? *Umarım öyledir.*

Sesler birbirinin üzerine yığılıyor. Odaklanmak için göz kırpmıyorum.

"Ben nasıl bir pisliğim?" Tony karşı çıkıyor. "Onları karıştırmış olması umurumda değil. Kimin onlara ne dediği bile önemli değil. Banks iki isme de cevap veriyor."

Keşke erkek arkadaşımı savunabilseydim ama kendimi toparlamak için mücadele ediyorum.

Yanaklarım kızarıyor, demir duvarlarımla buluşması gereken insanlar arasında fazla sınırsız ve bir araya gelmemiş olmaktan rahatsızım. Kayboldum ama üzerimde eller ve kulağımda sesler hissediyorum. "Thatcher?" Ayaklarım takılıyor ve kendimi düzeltmeye çalışıyorum.

Sert bir şeye dokunuyorum. Göğüs mü?

Çok uzun zamandır bu kadar sarhoş olmamıştım.

"Thatcher?" Korkuyorum. "*Thatcher?*"

"*Jane, ben buradayım.*" Yanaklarımı okşuyor.

Maximoff'u çağırmamış olmam beni her şeyden çok endişelendiriyor. Onu ben çağırdım.

Bir adam için...

Onu seviyorum.

Viski bardağımın nereye gittiğinden bile emin olmadan pazularına tutunuyorum. "Ben iyiyim." Bana ne sorduğundan bile emin olmadan konuşuyorum. Sarhoş halimi zorlamaya ve gevelememeye çalışıyorum. "Sanırım birdenbire daha sert vurmaya başladı." *Çünkü hareket ettim.* Yürüdüm ve şimdi Sloppy Drunk Jane to Black-Out (SOS) bölgesinde hızla ilerliyorum.

Tanrım, bana yardım et.

Beynimden bir çeviri geçiyor: *Thatcher, bana yardım et.*

THATCHER MORETTI

HIZLI VE KOLAY BİR ŞEKİLDE, Jane'i cam kırıklarıyla dolu yerden kaldırıp önden domuz sırtı pozisyonuna getirdim. İçkisini düşürdü, viski döşemeleri ıslattı ve neredeyse içkiyle birlikte düşüyordu. Kendi başına ayakta duramıyor ve tam cam kırıldığında ekip birbirlerine bağırmayı bıraktı.

Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim, korumalık yaptığım altı buçuk yıl boyunca bile. Jane Cobalt sarhoşken *sakinliğiyle* ünlüdür. Kendi ayağına takılıp düşmek ve bana *Bay Moretti* demek gibi sevimli şeyler yapar *ama* kendini bir tür soğukkanlılıkla toparlar. Jane ve Whiskey eşleştiğinde, paramı her zaman kız arkadaşıma yatırırım.

Ve bu gece bahsi kaybederim.

Mavi gözlerinin ardındaki panikle gözlerini kırıştırıyor.

Onu sağlam göğsüme bastırıyorum. Koruyucu. Ellerimden biri mavi eteğinin içinde kayboluyor. Aslında, zahmetsizce tuttuğum kışını avuçluyorum ve diğer avucumu başının arkasına bastırıp kulağına fısıldıyorum, "Sana sahibim, tatlım."

Beni rahatlatıyor.

"Al." Farrow bana bir bardak su uzattı.

"Solgun mu?" Maximoff soruyor, sesi sert ama endişeli görünüyor. Muhtemelen onu bu kadar bitkin görmüştür. Kusarken saçlarını tuttuğunu biliyorum.

Ben gelmeden önce Jane'i tutan kişi oydu ve görevi devraldığım için üzülmemesi *iyi* adımlar attığımız anlamına geliyor.

Bir kez olsun yanlış yöne doğru yirmi kilometre yürümüyorum.

Solgun mu?

"Hayır," diye cevap verdim.

Yanakları biraz kül rengi ama normal nefes alıyor ve onu elimde tuttuğumu fark ettikçe daha çok gülümsüyor ve dudaklarını birbirine yaklaştırıyor.

Yüzün kızarıyor.

Daha sert, daha boktan partilerde bulundum ve bir piyade arkadaşımın kendi sidiği ve kusmuğu içinde cırılçıplak uyandığını gördüm. O seviyenin yakınında bile değil ama en iyi arkadaşını görseniz, bir ayağının çukurda olduğunu düşünürsünüz.

"Ölmüyor kurt izci," diyor Farrow soğukkanlılıkla. "Sadece sıvıya ihtiyacı var."

Maximoff başını sallıyor, sonra kolundan aşağı kayan kuş tüyü çantasını çıkarıyor. Ona teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve o da bize, "Genelde bu kadar sert ve hızlı inmez," diyor.

Sürüklenen bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Muhtemelen bugün yeterince yemedi.

Yemek onu ayıltacaktır."

Maximoff çoktan taşınıyor. "Gidip barda biraz bulacağım." Farrow bana yardım etmek için kalırken o gidiyor.

"Jane," diyorum bakışlarını yakalayarak. "Su."

"Mmm." Bana gülümsüyor.

Dudağım neredeyse kalkıyor. "İç

şunu." Kirpiklerini şaşkınca

kırıştırıyor.

"Anlaşıldı mı?"

"Mmhmm." Sıkıca başını sallıyor. "Evet."

Bardağı ağzına dayadım ve eğdim. İri mavi gözlerini benimkilere dikmiş, lanet bir kedi yavrusu gibi küçük, höpürdeterek yudumlar alıyor. Sarhoşken bile çok sevimli bir sarhoş.

O bir yudum daha almayı düşünürken, ben içgüdülerimle çevreyi değerlendiriyorum. Karanlık barda Noel ışıkları yanıp sönüyor, kulak tırmalayan konuşmalar ve müzik birbirine karışıyor.

Omega eski ünlülerle arkadaş gibi kaynaşma eğiliminde - özellikle FanCon turundan sonra - ama hepimiz varız.

Alarm.

Her

zaman.

Girişte ya da çıkışta herhangi bir koruma görevlisi yok, bu yüzden hepimiz çeşitli aralıklarla barı gözetliyoruz. Nüfusu 10.000 olan bir kasabadayız.

50. Buna inanmak bir yana, düşünmekten bile nefret ediyorum ama Jane için en büyük tehdit başka bir koruma.

Çevremde Tony'nin beni incelediğini görüyorum. Kanepenin arkasında dikiliyor ve yüzünde aşağılanmış bir ifade var. Sanki o ve ben beyaz yakalı, kabinde oturan çalışanlarmışız ve ben onun gıpta ile baktığı ofis projesini çalmışım gibi.

Çenem sertleşiyor ve Farrow ile gözlerimi kilitliyorum.

Benimle güçlü bir bakış alışverişinde bulunuyor. Eskiden hiç paylaşmadığımız ama bu gece doğal gelen bir bakış ve *aynı tarafta olduğumuzu ve seni tuttuğumu* söylüyor. Tony'nin bu duruma kendini dahil etme ihtimali var.

Birinin benim altılıma sahip olması lazım ki ben de onunkine sahip olabileyim.

Farrow kadar bölgeci değilim ama konu kız arkadaşımın korkması ya da paniğe kapılması olduğunda, başka bir erkeğin onu güvenli bir yere taşımasına izin vermem için omurgamın yüzlerce yerinden kırılması gerekir. Özellikle de *Tony'nin*.

"Bitti mi?" Jane bir yudum daha aldıktan sonra ona soruyorum. Başını sallıyor. "Sen..."

Hıçkırıyor.

Neredeyse gülümsüyorum ve bardağı Farrow'a uzatıyorum.

Oscar telsizi kullanıyor, sesi kulağımda. "İşemeye gidiyorum. Beckett'in küçük kız kardeşimin etrafında dolaşmasına izin verme." Quinn ve Joana'nın bir şeye güldüğü kanepeden kalkıyor. Oliveira ailesi gecenin büyük bölümünde birlikteydi ve hepimiz Beckett'in Jo'ya giden yolunu kesiyorduk.

Sıkıldı mı yoksa ölmek mi istiyor bilmiyorum. Farrow mikrofonunu tıklıyor. "Mesaneni tutamıyor musun, Oliveira?"

Oscar, "Tüm yetişkin bezlerini Donnelly için saklamaya çalışıyorum," diye takılır. Donnelly telsizden güler. "Takdir ve diğer şeyler."

Jane iki elini omuzlarıma koyarken onları duymazdan geliyorum.

Gözlerini kırpıştırarak doğrulmaya ve kendini toparlamaya çalışıyor.

"Ben..."

"Sana sahibim," diyorum güçlü bir şekilde. "Bu gece hiçbir şey yapmana gerek yok." Sarhoşken berbat olabiliyor.

Hıçkırarak gülümsüyor. "Sen..."

"Moretti!" Tony bize yaklaşarak sesleniyor. "O senin sorumluluğunda değil. Ellerini müvekkilimin üzerinden çek."

Cehennem gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Profesyonel kal. Görevdeyken profesyonel kalmalıyım. Tony'ye göre, ben Banks'im ve kardeşim bu şekilde lekelenmiş bir itibarı hak etmiyor.

benim kötü kararlarım yüzünden.

Ona yumruk atma.

O senin kollarında.

Ona yumruk atma.

Sözlü el bombası ya da yumruk atmamam gerektiğine dair tüm nedenleri tekrarlıyorum.

Farrow ağzına bir parça sakız atıyor. Son derece rahat ve Tony uzaklaşır uzaklaşmaz Farrow elini göğsüne koyarak onu olduğu yerde durduruyor. "Dostum, bırak Banks onunla ilgilensin. Onun yanında rahat."

Tony onu tartar. "Yani Banks'le detayları değiştirmemi mi tercih edersin?" Başparmağını bara doğru uzattı. "Senin için Maximoff'a göz kulak olabilirim."

Farrow ters ters bakıyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerini deviriyor. "Yirmi metre boyundaymışsın gibi konuşuyorsun ama mikroskobik görünüyorsun. Geri çekil ve Banks'i rahat bırak. Jane güvende."

Tony tam konuşacakken Jane burnunu romantik bir şekilde benimkine sürüyor. Bakışlarımı kaydırmaya ve gözle görülür bir sevgiyi bastırmaya çalışıyorum. *Ben Banks.*

Ben kardeşiyim.

...ve o muhteşem.

Başının üzerinde *platonik* bir el tutuyorum. "Burada rahat," diyorum Tony'ye.

"Benimle daha rahat olur." *Gülümsemeye* başladı.

Onu öldüreceğim. "Bunu test etmiyoruz."

"Beni kardeşinden daha çok seveceğinden mi korkuyorsun?" İlerlemeye çalışır ama Farrow bir kez daha elini göğsüne götürerek onu durdurur.

"Senin saçmalıklarını dinlemekten bıktım," diye alay ediyor Farrow. "Geri çekil lan."

Tony, Farrow'un üzerine gitmek üzeredir ama Maximoff tam zamanında yaklaşır. Tony geri çekilir. "Çıkarken onu bardan dışarı taşıyacağım."

Hayatta olmaz.

Ama onunla sonra dövüşmeyi tercih ederim.

"Neydi o?" Maximoff, Tony'nin hararetle bara doğru ilerleyişini izliyor. O da Farrow'un dudaklarına bakıyor ve ben de az önce getirdiği yemek tabağına bakıyorum.

Geleneksel bir İskoç yemeğine benziyor. Daha önce yediğim bir şey değil. Farrow, Maximoff'un başını tutuyor ve onu öpüyor.

"Sana sonra anlatırım." Kahverengi toplardan oluşan tabağı inceledim.

"Haggis mi?" Farrow kaşlarını kaldırır. "Amacımızın onu ayıltmak olduğunun farkındasın değil mi, kusturmak değil?"

"Hatırlattığın için teşekkür ederim." Hale alaycı bir tavır takındı. "Sokağın aşağısındaki McDonald's'a uğrayayım. Bir Big Mac, biraz patates kızartması ve lanet olası bir milkshake sipariş edeyim."

Jane yanağını göğsüme yaslıyor ve sarhoş bir şekilde mikrofonumun kablosuyla oynuyor. Onu izlememek için zor zamanlar geçiriyorum. Hırs içinde boğulup Farrow'un Maximoff'a yaptığı gibi her yıldızın onu öpmesini dileyemem. Çünkü ben buradayım.

Kolayca, Philly'e geri dönebilirdim.

"Başka neleri varmış?" Farrow'un sorduğunu duydum.

"Hiçbir şey yok. Mutfak bir saat önce kapandı ve cipsleri bitti. İşte buydu."

"Önce ben deneyeceğim." diye araya girdim. Bir haggis topu alıp ağzıma attım. *Soğuktu*. Mikrodalgada pişirilse daha iyi olurdu. *Tüyler ürpertici*. Çiğnerken barı taradım ve neredeyse boğuluyordum.

Kutsal olmayan.

Sikeyim.

Barın karanlık köşesinde Luna Hale, Donnelly ile kirli dans ediyor. Kapanış saatlerinde serseri erkek ve kızların yapacağı türden özensiz bir dans.

Ama o ve o, tamamen ayıklar.

İki eliyle kışını kavriyor, onu benim Jane'i tuttuğum gibi tutuyor, sadece müziğin ritmine göre kucağında zıplıyor ve Luna ile birlikte bangır bangır şarkı söylüyor.

Maximoff bunu görürse çıldırabilir.

Uzun süre bakmıyorum ve katı, metanetli bir yüz ifadesi takınarak şoku üzerimden atmaya çalışıyorum.

Umarım *kimse* onları fark *etmez*. Özellikle de Epsilon'un. "İyi misin?" Maximoff bana soruyor.

Haggis'i yutuyorum. "Evet." Tadı bana güzel geldi ama Jane'in bu eti seveceğinden şüpheliyim. "Göreceğiz." Biraz daha haggis alıyorum. "Jane."

"Mmmh?" Başını kaldırıyor.

Eti dudaklarına götürüyorum. "Bir ısırık al."

Küçük bir hayvan gibi çiğniyor, sonra burnunu kırııştırıyor ve dilinden tükürüyor.

Gülüyoruz.

"Yanına hiç öğle yemeği aldın mı?" Farrow bana ciddi bir şekilde soruyor. Bu beni şaşırttı çünkü Farrow ve SFO benimle

indiğimizde aldığım jambon ve hindi.

Altı-yedi yaşımdayım.

Uzun seyahatler sırasında çok acıkıyorum ve evet, kışlık ceketimin içine bir paket öğle yemeği koydum ve yemek için dilimler çıkardım.

Bu yüzden gülmekten kendilerini kaybediyorlardı. Ben de birkaç kez dudağımın uçukladığını fark ettim. Hiçbir kötü niyet taşımadan zekice espriler ve hafif kalpli iğnelemeler almak gerçek dışı hissettiriyor ve incittiğim bu kardeşliği hak ettiğimden emin değilim. Ama her gün onlara ve kendime hak ettiğimi kanıtlamayı planlıyorum.

Tek kötü şey: Banks'in ceketinde asla öğle yemeği taşımayacağını çok geç fark ettim.

Ve şimdi Tony öyle olduğunu düşünüyor. Bundan nefret ediyorum.

"Buraya gelirken biraz getirdim," diye onaylıyorum. "Ceketimin içinde."

Maximoff cebinde bir paket hindi bulduktan sonra bir dilim yuvarlayıp kız arkadaşına yediriyorum. Küçük ısırmalar alıyor ve gülümseyerek çiğniyor.

Bar aniden sessizleşir.

Herkes şöminenin üzerinde duran televizyona bakıyor.

Jack Highland sesi yükseltir ve bir klip montajı üzerinde "What A Wonderful World" şarkısının unutulmaz bir cover'ı çalar.

Ryke Meadows ve Loren Hale alacakaranlıkta koşuyor.

Lily Calloway kameraya güçlü ama gözyaşları içinde bakıyor.

Rose Calloway'in ikonik siyah topuklu ayakkabıları steril bir koridorda el çırpıyor ve görüntü başka bir çift ayağı göstermek için geri dönüyor. Sandaletler. Daisy Calloway Rose'la birlikte yürüyor, kız kardeşler el ele tutuşuyor.

Pahalı bir takım elbise giymiş Connor Cobalt'ı kesiyor. Bir kapıyı açıyor ve diğer tarafta hatırladığım görüntüler belirliyor.

Bazılarına tanık oldum. Bazılarında arka plandaydım. Koruma olarak.

Charlie ünlüler müzayedesinde sırasında orkestra sahnesinde duruyor. Mayıs ayında.

Sullivan havuzda yüzücü gözlüklerini çıkarıyor.

Eliot bir tiyatro gösterisinde dizlerinin üzerine düşer, yüzünde acı vardır. "Hayır, hayır, hayır." Lily'nin korkudan titreyen sesi görüntülere karışıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Farrow'un dövme parmaklarını saçlarında gezdirirken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyorlar ve gözleri kameraya takılıyor. Hepimiz gerginiz çünkü *ilk* defa

Tarihte bir koruma belgeselde yakın plandadır ve sadece isimsiz bir arka plan değildir.

Luna gömleğinin içine gömüldü.

Rose Calloway, Jane'in araba kazasından sonra hastane önünde hıçkırığa hıçkırığa ağladığını gösterirken duygusal, öfkeli ve iç burkan bir şekilde "Böyle olmamalıydı" diyor.

Elim Jane'in elinde, onu bir araca götürüyorum.

Profesyonel.

O zamanlar sadece korumaydım. Ama onun için hissettiklerim.

Daralmış bakışlarımı görüyorum. Ekran dışındaki paparazzilere ters ters bakıyor ve yolundan çekilmeleri için bağıriyorum ama müzik yoğunlaştıkça kelimelerimin sesi kısılıyor.

Jane'in hıçkırıkları ekranda duyulmuyor ama acı dolu sesi hâlâ kulağımda. Onu güvenli bir yere götürmek için yaptığım güçlü itiş hâlâ hissedebiliyorum.

"Tam ne olacağını bildiğinizi düşündüğünüz anda," diyor Daisy Calloway, "hayat sizi geri sürükler."

Yağmur, araba parçalarıyla dolu asfaltı dövüyor.

Kaza.

Ve sonra Maximoff'un bir yatın pruvasından dalışına zoom yapıyorlar. Yunanistan'a yapılan yaz gezisinden pitoresk görüntüler çalmaya başlar. Farrow ve Maximoff'un samimi bir şekilde kucaklaştığı sahnede yavaş yavaş daha parlak bir ton ortaya çıkıyor.

Başlık yazı tipi görünür.

BIZ CALLOWAY'IZ

Nisan ayında geri dönüyor

Belgesel fragmanından sonra bir araba reklamı yayınlanıyor. Yapım ekibi kazanın görüntülerine nasıl ulaştı? Bu bir sorudan çok. Daha çok rahatsız edici bir *gerçek*.

Paparazzi.

Bu da bana lanet kameramanların olay yerinde çekim yaptığını hatırlatıyor.

We Are Calloway'deki görüntüler çoğunlukla yapım ekibinden geliyor, ancak medyadan, paparazzilerden ve internette bir şeyler paylaşan hayranlardan gelen videoları da kullanıyorlar.

Ve bu duygusal fragman barı ayılttı. Maximoff kollarını kavuşturmuş, Farrow da ensesinde rahatlatıcı bir el tutuyor.

Jane, kuzenleri ve kardeşleri için bu belgesel diziyi izlemenin nasıl bir şey olduğunu pek düşünmemiştim. Ancak ebeveynlerinin *kendilerini ilgilendiren* durumlar hakkında bu kadar duygusal olduklarını görmek zor olmalı.

Bu sezon takımın çoğu için zor geçecek. Araba kazası hep birlikte yaşadığımız en kötü olaylardan biriydi.

Kollarımda, Jane mutlu bir şekilde farkında değil. Barın yarısı şu anda onun kadar sarhoş olmak isterdi. Yumuşak bir gülümsemeyle hindiye yavaşça çiğniyor.

Farrow, "Bunu biraz daha mutlu edebilirdin, Jack," diye takılıyor. "Evet." Akara gülümser. "Aferin Jack."

Donnelly, "Ne düşünüyordun Jack," diye araya girer.

"Kahretsin, Jack," diye iç geçirir Quinn.

"Evet, siktir git Highland," diye şakacı bir şekilde araya giriyor Oscar.

Jack yüz wattlık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Bunları iltifat olarak kabul ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar ürettiğimiz en iyi sezonlardan biri. Ve en uzun. Stüdyo bize iki kat daha fazla bölüm verdi."

Bunu Jane'den duydum. Çekimleri düzenlemek için daha fazla zamana ihtiyaçları olduğu için sezonun beklenenden daha geç yayınlanacağını ve kendilerine yeni bir yayın tarihi verildiğini söyledi.

Nisan'da.

"Tüm müşterilerimiz görüntüleri imzaladı mı?" Quinn soruyor.

Olumlu.

Bir yılı aşkın süredir güvenlik görevlisi, artık taze kan değil ama belgesel yayınlanırken koruma olarak çalışmıyordu. Soru sorması iyi bir şey. Hiçbir şey bilmedikleri halde bir şey biliyormuş gibi davranarak havalı görünmeye çalışan adamlara liderlik ettim.

Jack şöyle açıklıyor: "Ekranada gösterilen herkes fragmandaki görüntüleri onayladı. Gerçek bölümler için hala bazı aile üyeleriyle birlikte kaba kurgunun üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Jane gözlerini kıstırıp kapatıyor. *Başı dönüyor.*

Yanağındaki bir tutam saç fırçalıyorum. "Banyoya ihtiyacın var mı?"

"Mmmhmm." Başını sallıyor ama bana daha çok yaslanıyor.

Onu Mackintosh Evi'ne geri götürmeliyim.

Yavaş yavaş hepimiz buz gibi soğuğa doğru bardan çıkmaya başladık. Tony'yi daha uzun ve sert adımlarla atlatıyorum. O bok çuvalından o kadar öndeyim ki, beni yakalamak için koşması gerekecek.

Nefesim donmuş geceyi tıttırıyor ve ben ceketimi Jane'in omuzlarına sararken o da bedenini sıcak göğsüme gömüyor.

Korumalar ön camlardaki buzları kırıyor, kontakları çeviriyor ve ben kapıyı kaydırarak küçük siyah bir minibüse açıyorum.

"*Banks.*" Tony, gömleğimin arkasını yumruklarken öfkeli bir vuruşla beni bombardımana tutuyor ve ben *onu* tutarken bana dokunmasına izin veremem.

"Yapma," diye uyarıyorum ve onun kan kaynatan öfkesiyle yüzleşiyorum. Damarlarım şu anda da aynı şekilde kavruluyor.

Jane muhtemelen gerginliğimi hissederek kıpırdanıyor ve omzunun üzerinden boynunu uzatıyor.

Drama birden fazla yöne doğru ilerliyor.

"Sadece iyi vakit geçirmiyor muyduk?" Oscar içten bir endişeyle soruyor. Küçük kardeşinin karşısında, kapalı kapısına pırıl pırıl bir bayram çelengi asılmış olan barın merdivenlerinde durur.

Quinn ters ters bakıyor. "Kardeşim, bırak artık. Görev başındayız." Yürüyüp gitmeye çalışır ama Oscar kolunu tutar ve Quinn dönüp *savurur*.

"Quinn!" Joana onun belini kavrayıp geri çeker ama parmak eklemleri Oscar'ın çenesiyle buluşmuştur bile.

Saat 12 yönündeki Dövüş 1.

Fight 2 yüzünden uzun süre izleyemiyorum.

Beckett ikiz kardeşine, "Beni buraya sen zorladın," diye çıkışır. "Gerçeği mi istiyorsun? Bunu Moffy ve Jane'den beklerdim ama *senden* değil."

"Bitti mi?" Charlie ters ters bakar.

Beckett acı içinde gülüyor, soğukta nefesi görünüyor. "Beni buradan çıkar, Charlie."

"Hayır."

3. dövüş on numaramda. Mavi bir arabanın gürleyen egzoz borularının arkasında, O'Malley Donnelly ile yüzleşiyor.

"Hey, babanın bu hafta hapisten çıkacağını duydum."

Bunun daha önce de olduğunu görmüştüm. Farrow'un duymadığı ya da görmediği bir ortamda O'Malley, Donnelly'nin şahdamarına saldırmaktan daha az korkuyor. 3. dövüş nakavtli bir kan banyosu olmak üzere.

Alarm içgüdülerimi tetikliyor ve Akara'yı uyarmak için mikrofonuma uzanıyorum, ancak kablonun radyodan çekildiğini fark ediyorum.

Kahretsin. Omega'yı bulmak için çakıllı otoparkı taradım.

"Banks," diye tersledi Tony. "Müşterimle eve gidemezsin."

Siktir git. Akara'yı en uzaktaki arabanın kaputunu açarken gördüm. "Akara!" Bağırıyorum ve Fight 3'ün yönünü gösteriyorum.

Şu anda benden nefret ediyor olabilir ama biz hâlâ takım arkadaşınız ve aynı amaç uğruna ölmeye hazırız.

Donnelly, O'Malley'e "Evet, dışarı çıkıyor," diye cevap verir. Akara görür ve peşlerinden koşar.

"Öyle mi? Görünüşe göre *meth-head* aile buluşmanızı kaçırıyorsunuz-" Donnelly ona saldırırken homurdanıyor ve Akara, iki adam da yumruk atamadan onu O'Malley'den uzaklaştırıyor.

"Jane sarhoş," diye tersledi Tony beni. "*Aciz durumda*. Şu anda hiçbir şeye rıza gösteremez, bu yüzden protokol korumasının onunla ilgilenmesini gerektiriyor - sen onun koruması değilsin Moretti."

Dövüş 4'ü ateşlemek üzereyim.

Burnum alevleniyor, öfkem ciğerlerimde bir alev topu oluşturuyor. "Ben Jane için sadece lanet bir koruma değilim."

Ben onun erkek arkadaşım.

Tony gülüyor. "Doğru, sen onun erkek arkadaşının kardeşisin. Harika." Alaycı bir şekilde alkışlıyor. "*İki* kişisiniz diye aynı kız üzerinde iki hakkınız olacak diye bir şey yok. Tabii ikiniz onunla garip bir üçlü seks yapmıyorsanız. Lisedeyken ikinizin de aynı kızla yattığını düşünürsek, bu o kadar da şaşırtıcı değil."

Siktiğimin yalanları.

"Kapa... çeneni," diyor Jane sarhoş bir şekilde ve ona vurmaya çalışıyor ama havayı okşuyor ve sonra yanağıma vuruyor. Neredeyse gülümseyerek elini sıkıyorum.

Bir saniyede, bir şekilde vücudumdaki öfkeli ateşi bastırdı. Onunla yatmam.

Bundan nefret eder.

Tony dudağının kenarını ovuşturur. "Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver Moretti. Kızların senin adına konuşmasına asla izin vermemelisin ve kesinlikle senin için savaşmamalısın. Erkek gibi davran."

Öfke. Saf öfke içinde diri diri yanıyorum. "Kadınlar erkeklerden daha iyidir. Daha iyi savaşçılar, daha iyi aşıklar ve benim geldiğim yerden gelip kadınları *aşağılayan* şeyler söyleyebilmen ve bunlara inanabilmen beni hasta ediyor." Büyükannesini tanıyorum.

Teyzelerini tanıyorum.

Annemi, annemin eşini, *teyzelerimi*, büyükannemi düşünüyorum ve eğer İtalya'yı kimsesiz bırakıp Amerika'ya gelen on iki yaşındaki bir *kız olmasaydı* ben de var olamazdım.

Cesur. Cesur. Güçlü kadınlar benim dünyamı yönetiyor ve onları seviyorum.

Tony irkilir, acısı alevlenir. "Bunu cinsiyetçi bir saçmalığa dönüştürme. Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Sesi daha yumuşak.

"Selam." Maximoff kaşları düğümlenmiş bir şekilde yaklaşıyor. "Bir sorun mu var?" Tony müşterisiyle "ilgilenmesi" gerektiğiyle ilgili aynı saçmalığı tekrarlar,

Jane için en iyi yolun en iyi arkadaşı olduğunu fark ettim.

Aile korumalardan üstündür ve Maximoff onu taşımak istiyorsa, protokol *onun yoluna* çıkmamasını söyler. Kısa bir konuşmadan sonra Tony protokole uyar ve kuzeninin yardım etmesine izin verir.

Sarhoş kız arkadaşımı birine vermekten nefret ediyorum ama onun kollarında korkmayacaktır.

Maximoff minibüse tırmanırken Jane'i kucağına alır ve Jane onun omuzlarına tutunarak "Thatcher?" diye mırıldanır.

"Benim, Janie," diye fısıldıyor.

Tony son boş koltuğa oturmak için önüme geçmeye çalışıyor, ben de onu engelleyip koltuğa oturmak üzereyim.

"Banks." O'Malley kollarındaki kiri siler. "Arabalardan biri çalışmıyor. Yardıma ihtiyacımız var."

Sikeyim.

Kardeşim tamircidir.

O arabaların altında çalışırken, ben on üç yaşında bir komi ve aşçıydım. İş bulabilmek için yaşıma hakkında yalan söyledim ve tavuk parmağı yapmak kardeşimin Philadelphia'da ihtiyaç duyacağı bir beceri değil.

Araba tamirinin temellerini bilirim ve bunu hissederek yapabilirim. Ama minibüsten inip botumu yere bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Jane'den ayrılıyorum.

Düşünmekten nefret ettiğim iki kelime. Asla duymak istemediğim iki kelime.

THATCHER MORETTI

JANE klozete yapışıyor, ben de soğuk bir bezi nemli alnına bastırıyorum. Henüz kusmadı ama on beş dakikadır bu fikirle oynuyor. Zihinsel bir savaşın içinde sessiz.

Bar karmaşasından sonra herkes uyuyor olmalı, sohbet yok, ama İskoç yaylalarında kayan ve taş eve çarpan gürültülü rüzgârı duyuyorum. Döşeme tahtaları ve duvarlar etrafımda gıcırıyor ve kulaklarım bu gece ihtiyacım olmayan en küçük sesleri bile dikkatle dinliyor.

Sıfır tehdit.

Sıfır hedef.

Ben sadece onun erkek arkadaşım. O da benim kız arkadaşım. Kendimi yeniden on yedi yaşında hissettiriyor. Deniz Piyadeleri'nden önce, savaşa gitmeden önce - Banks'le Quickie-Mart'ta takıldığım zamanlar. Ucuz sigaralar içip içkilerimizi yudumlardık.

"Sana bir borcum var," diyorum kardeşime, telefonum çiçekli fayansın üzerinde dururken. Pirinç ayaklı küvetin yanında. Bir video görüşmesi yapıyordum ama telefon çekmeyince ekran karardı.

"Sana çok daha fazla borcum vardı ve sen hiç tahsil etmedin." Sesi parazitle çatırıyor. "Her zaman ödeştik, bunu biliyorsun." İtalyanca küfrediyor.

"Ne?" Telefona sertçe bakıyorum, resmin geri gelmesini diliyorum.

"Lanet arabanın anahtarlarını bulamıyorum." Onu konağın etrafında koşarken hayal ediyorum. Philly'de geç oldu ve birazdan Hale'in malikanesine gitmesi gerekiyor. Xander için gece nöbeti tutuyor.

"Ceplerini kontrol et." Jane'in saçlarını nazikçe geriye tarıyorum ve o da kontrollü bir nefes veriyor.

"Orada bir şey yok."

Ayakkabılarını ayağına çimentoyla yapıştırırsam bile Banks yine de onları kaybetmenin bir yolunu bulurdu. "Jane'in komodininde yedek bir takım var."

"Teşekkürler, Cinderella."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Kornişlerim hâlâ sende mi?"
Gitmeden önce ona altın kolyemi verdim.

Hat kesiliyor.

"Banks?"

"Evet. Boynumda."

Jane hafif bir telaşla biraz doğruldu. "Kardeşin...?"

"O iyi." El bezini çıkarıyorum ve buğulu gözlerini inceliyorum.

"Hey, Jane," diyor Banks. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sanırım... biraz." Parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Sanırım ben...?"

Jane'e tuvalete kadar rehberlik ediyorum, elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Banks bana, "Annemle telefonda konuştum. Senin numaranı aradı." Kardeşimin sesini statik bir ses bozuyor. "İlk üç saniye içinde sen olmadığımı anladı."

Dudaklarım kalkıyor. "Ne dedi?" İkiz değişimini açıkladığını varsayıyorum.

"*Siz bir avuç aptalsınız ama ben en çok ikinizi seviyorum,*" dedi.

Gülüyorum ve bu ses Jane'in dikkatini üzerime çekiyor. Mide bulantısı hissiyle gülümsüyor. Ve çok kesin bir şekilde, "Anneni seviyorum." diyor. Kelimeler neredeyse birbirine karışıyor.

"Öyle mi?"

"Mmhmm." Başını sallıyor.

Hizmeti tamamen kaybetmeden önce Banks'e başka bir şey söylemedim, ama bunun muhtemelen olacağı konusunda onu uyardım.

Birkaç dakika sonra Jane kuru kabarmayı bırakıp daha rahat nefes alıyor ve o göğsüme yaslanırken ben de topuklu çizmelerinin bağını çözüyorum.

Soyunmaya çalışır. "Ben... sıkıştım," diye mırıldanıyor, dirsekleri bluzunun kumaşına sıkışmış.

Başındaki şeyi çekip çıkarıyorum, ağzım kalıcı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu nasıl?"

"Mmmmmhmm." Dudaklarını yumuşatıyor, gece yarısı atıştırmalığıymışım gibi bana bakıyor. "Seninle tanıştığımda yirmi iki yaşındaydın."

Bakışlarını tutuyorum ve sağ botunu çıkarıyorum.

"Öyleydim." "On yedi yaşındayım."

Ağzım daha büyük bir gülümsemeyle doluyor. Belli ki o zamanlar on yedi *yaşında olduğunu* kastediyor ama bunu anlayamayacak kadar sarhoş. "Öyleydin," diye başımı sallıyorum ve sol botunu çıkarıp ikisini de bir kenara koyuyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Jane fısıldıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

O titriyor, ev soğuk ama ben sıcak koşuyorum. Üzerinde sadece mavi bir sütyen ve yavaşça içinden çıkmaya çalıştığı bir etek var. Tütüyü kalçalarından ve bacaklarından aşağı çekmesine yardım ediyorum ve sonra kız arkadaşımı kollarımın arasına alıyorum.

Jane'i kucaklayarak soğuk yatak odasına geri dönüyorum.

Boynuma asılıyor ve bedenime sarılıyor. "Yani," diyor yavaşça, "benim hakkımdaki ilk izlenimin neydi? Ne düşünüyordun?" Son kısmı birbirine karışıyor ama sorusunu çözüyorum: *Ne düşünüyordun?*

Kollarımın arasında çilli yanakları ve meraklı gözleriyle ona bakıyorum ve neredeyse altı yıl önceki halini görebiliyorum.

Sadece on yedi.

Xander'la tanıştığım ilk gün Hale'lerin evindeyken, saçları dudaklarına yapışmış, nefes nefese ve zihni ayaklarından daha hızlı koşarak aceleyle oturma odasına koşmuştu. Öz güven bu kızı milyonlarca metre yükseğe çıkardı.

Gitmek için kedisini tasmaıyla çekiştirmeye çalışıyordu. Çok yoğun bakmamaya çalışıyordum.

"Benden daha zeki olduğunu sanıyordum," diyorum derinden, onu yatağa taşıırken. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak kızarıyor. "Nasıl yani?"

"Benim bilmediğim kelimeleri biliyordun." Kelimeyi tam olarak hatırlayamıyorum. Çok uzun zaman oldu ve ben onu nazıkçe ikiz yatağa yatırırken o bunu düşünüyor.

Bavulunu karıştırıp en sevdiği pazen pijamasını buluyorum ve dizimi yatağın üzerine koyarak yanına gidiyorum. Kolayca bacaklarını pantolonun içine, kollarını da üst kısmına sokuyorum. Yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama kendi suratına vuruyor.

"Sana sahibim," diye fısıldıyorum.

Onu giydirmeme izin veriyor ve ısınıp giyindiğinde memnun bir

gölümsemeyle yerine oturuyor.

Yorganı çekmeden önce yuvarlanıyor ve bacağını tutuyor. "Kal." Vücudu titrerken odada bir ürperti dalgalanıyor.

"Tamam." Çömeliyorum, botlarımın bağcıklarını çözüp çıkarıyorum ve sonra ayağa kalkıp pantolonumun düğmelerini açıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde göz temasını sürdürebiliyor ama hâlâ viskinin etkisi altında olduğunu söyleyebilirim.

Bacaklarını her zamankinden daha fazla sallıyor ve kolları cansız bir şekilde kalçalarında asılı duruyor.

"Benim hakkımda düşündüğün tek şey bu mu?"

diye soruyor usulca. "Hayır." Başımı sallıyorum.

Şimdi söylediklerimi asla hatırlamama ihtimali çok yüksek ama gerçeği sarhoş ya da ayık Jane ile paylaşmak zor değil.

"Genç olduğunu sanıyordum."

Benim için çok genç.

Benim için çok zengin.

Benim için çok fazla Cobalt.

Onu ve sevdiği insanları korumayı da içeren bir kariyere başlıyordum ve bunu mahvetmek istemiyordum. Reşit olmadığı ve önemli olan tek şeyin onun güvenliği olduğu gerçeğine saygı duymak istiyordum.

Jane aslında gülümsüyor. "Senden o kadar da genç değilim... farkında mısın?" Yine geveliyor.

"Beş yıl mı?" Küçük yatağa tırmanıyorum ve o da sırt üstü dönüp kalçalarını açıyor. *Sikeyim*. Ellerim yatağın üzerinde başının iki yanına bastırıyor ve vücut ağırlığımı Jane'den uzak tutuyorum. "Sadece on yedi yaşındaydın."

"Sadece yirmi iki yaşındaydın." diye fısıldarken gözlerimiz sımsıkı kenetlendi. Birkaç kez başımı salladım.

Sadece 22 yaşındaydım. Onun şu an olduğundan daha gençtim ve ordudan ayrılalı çok olmamıştı. "Şimdi yirmi sekiz yaşındayım," diyorum sertçe, "ve ilk gün yapmam gerekeni yapıyorum."

"O da ne?" Ağır bir uykuyla savaşıyor gözlerini kırıştırıyor.

Başımı eğiyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Seni sevmeme izin ver."

Jane saçlarımı tutuyor, sanki *kal der gibi*. Nefesi keskin bir dalga halinde göğsümü şişirerek çıkıyor ve ben yorganın altına giriyorum, bacaklarım yataktan sarkıyor. Titreyen bedenini göğsüme yaslıyorum.

Sıcaklık ve güvenlik için içime gömülüyor.

Dakikalar geçiyor, gözleri kapanıyor ve uykuya dalmadan hemen önce "Thatcher?" diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?"

Daha sıkı tutuyor gibi.

Yanağını okşuyorum. "Sana sahibim. Güvendesin, tatlım." Duyguları tekrarlıyorum ve vücudu gevşiyor.

Ve sessizliğin içinde, "Seni seviyorum." diye nefes alıyor.

Beni sarsıyor ve damarlarım zonklayarak bu sözlere tutunuyorum. Daha önce sadece *sana aşık olduğumu* söylemişti. Sadece sarhoşken ağzından kaçmış olabilir ama uyuşturucu gibi.

Ve tarif edilemez bir mutlulukla uykuya dalıyorum.

JANE COBALT

KALBİM HIZLA ÇARPIYOR. "Geçen gece hakkında..." Thatcher'la sessizce konuşuyorum, sanki sesim uçsuz bucaksız dağların ötesine taşınacakmış gibi.

Nefesimi tutmaya çalışırken soğuk rüzgâr dalgalı saçlarımı savuruyor. Güzel bir platonun tepesine tırmanmayı yeni tamamladık, koyunlar etrafımızda rahatça dolaşırken düz otlaklar sağa sola uzanıyor.

"Öyle mi?" Thatcher kayalarla kaplı dik çimenlere hızlıca bir göz atıyor: az önce yürüdüğümüz, Tony'yi aşağıda bıraktığımız yer, arabalarla bekleyen korumam uzakta bir leke.

Tony orada kalma isteğimi dinlediğinde çok şaşırdım.

Bana eşlik eden "Banks" hakkında tartışmadığı için daha da şaşırdım. *Yorum* yapmasına rağmen.

Dedi ki, "Oyunbozanı al. Bak bakalım bensiz ne kadar eğleneceksin." Şehvetime layık en yumuşak seks tanrısıymış gibi arabaya yaslandı ve sonra yumurtalıklarımı büzüştüren cilveli bir gülümseme attı.

"Senin etrafında olmayı sevmiyorum," diye tersledim. "Ve uzun süre korumam olacağına inanıyorsan yanılıyorsun."

Gülümsemesi düştü. "Hadi ama." Sesi incinmiş gibiydi. "Moretti benim hakkımda her ne söylediye, doğru değil."

"Kendi kararımı kendim verebilirim," diye karşı çıktım, tam Thatcher yaklaşırken Biz.

Benimle aramızdaki tedirginliği ve gerginliği değerlendirdi. korumam. Bakışları Tony'nin üzerinde yoğunlaştı. "Ona ne söyledin?"

"Herkesin zaten bilmediği bir şey değil." Tony, Thatcher'dan daha uzun görünmek için çenesini kaldırmaya çalıştı. "Ben de Jane'e senden daha eğlenceli olduğumu söylüyordum."

"Banks, Thatcher ya da ikisinin bir kombinasyonu hakkındaki istenmeyen görüşleriniz de hiç *hoş karşılanmıyor*" diye karşılık verdim. Ters ters baktım.

Sıcak bir şekilde.

Thatcher'ı bana gülümserken yakaladım. Belki dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkmıştı ama sert dış görünüşü nadiren kırılan bir adam için bu daha anlamlıydı. Ve neredeyse içinde biriken ışığı görebiliyordum.

Artık Tony'yi geride bıraktığımıza ve sadece erkek arkadaşım ve ben olduğumuza göre, sinirlerim midemde uçuşuyor. Kelebek sinirleri... Thatcher'ın, onun hükmedici varlığının ve hevesle incelediğim okunması zor yüz hatlarının yanında bu sinirler on katına çıkıyor.

Kollarını kavuşturmuş, telsiz mikrofonu bana Banks'i hatırlatan mavi açık hava ceketine takılı. Ve gözleri öyle bir yoğunlukla bana döndü ki.

Cildimi kabarık ceketime daha sıkı bastırıyorum.

Dün gece, Jane. Dün geceyi konuşuyoruz ve ben kafamdaki örümcek ağlarını silkeliyorum. "...Her şeyden çok, ben şeyken benimle ilgilendiğin için minnettarım..."

Özensiz

sarhoş.

Sarhoş bir

aptal.

Sadece dağınık Jane.

"Rahatsızım," diyorum yüksek sesle.

Neredeyse tekrar gülümsüyor. "Sevimli bir *rahatsızlığın* vardı." Parlıyorum. "Yani berbat halde miydim?"

Thatcher bana baktı. "Daha önce de ateşli karmaşalar gördüm, ama sen kendine özgüsün."

"Şirin bir rahatsızlığı var," diye düşündüm.

"Şirin bir rahatsızlığı var," diye başını sallayarak onaylıyor.

Daha derin bakıyoruz ve duygular daha da içime işlemeye çalışıyor. Yolumda kalmaya çalışıyorum. "Daha fazlasını söyleyecektim."

Bana başıyla onay verdi.

"Dün gece hakkında..." Tekrar ekliyorum.

Thatcher'ın her kelimeme asıldığını hissediyor ve görüyorum. Sanki bir doruk noktasına doğru ilerliyorum ve bu felaket de olabilir, şimdiye kadar ulaştığımız en görkemli uç nokta da.

Bizi nereye götüreceğim bana bağlı, farkındayım. Bu sahte randevularımızdan çok farklı; o zamanlar kaderimiz onun elindeydi.

"Bedenim üzerinde daha az kontrolüm vardı," diyorum, "ve seninleyken kendimi gerçekten güvende hissediyordum." Nabzım garip bir şekilde yükseliyor, sanki hâlâ dik bir tepeye tırmanıyormuşum gibi. "Ve bir koruma olduğun için değil, *kendin olduğun için*."

Göğsü yükseliyor.

"Güvendiğim biri. Birisi..." Bocalıyorum, sinirden yanıyorum. "Ve... ve bu sabahı çok sevdim." Bunu ona itiraf etmekten neden bu kadar *korkuyorum*?

Uyandığım anda üzerime titremesine bayılırdım. Nasıl hissettiğimi sorması, bana Advil vermesi, bana kahvaltı hazırlaması ve haşlanmış yumurta ve waffle'ı sinsice yatağıma getirmesi. Tüm bunları Epsilon korumaları fark etmeden, sırf akşamdan kalmalığımla savaşmama yardımcı olmak için göze almıştı.

Bana sevildiğimi hissettirdi.

Yine de duygularım aklımla bir çekişme içinde beni çekip itiyor. Mantıken, çok fazla aldığımı biliyorum.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Ve eğer seninle ilgilenecek ayık birine ihtiyacın olursa, bu iyiliğe karşılık vermeye hazırım. En alışkın olduğum şey bu, biliyorsun. Ailemle ilgilenmek."

Thatcher asla başka tarafa bakmaz. "Kardeşlerine verdiği şeyleri bana vermek zorunda değilsin. Ben senin küçük kardeşin değilim, tatlım."

Aletini içimde hayal ettiğimde yanaklarım kızarıyor. "Sen kesinlikle benim kardeşim değilsin, tamamen katılıyorum." Terleyerek ceketimin fermuarını açıyorum. "Ama dün gecenin karşılığında sana bir şey verebilseydim, ne isterdin?"

Bir elini tıraşsız çenesinde gezdiriyor, sanki söylediklerimin derinliğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana daha güçlü bakıyor. "Benimle birlikte olmanın bir bedeli yok Jane. Sana kahvaltı hazırladığım ya da saçlarını topladığım için para ödemek istemiyorum."

Boynum alev alıyor. "Ama sana yük olmak istemiyorum. Eşitiniz olmak istiyorum."

Farkındalık ona çarpıyor ve yemin ederim güçten dolayı geriye doğru kayıyor. Nefes alıyor, sonra güçlü bir şekilde nefes veriyor. Daha yakın olmak için başını eğiyor, eli elime alaycı bir şekilde yaklaşıyor. "Sen benim yüküm değilsin." Gözlerini kırpmıyor bile. "Ve sen zaten benim dengimsin. Sana öyle olmadığın izlenimini verdiğim için nefret ediyorum."

Ona inanıyorum ama Thatcher için yaptıklarımla onun benim için yaptıklarını aynı kefeye koyamıyorum.

Hâlâ çok orantısız geliyor, özellikle de içkili bar gecesinden sonra. Ben sessizim.

Thatcher endişeli bir ifadeyle ağzını ovuşturuyor. Hatta *gergin* görünüyor bile diyebilirim. Elini yanına indiriyor.

Mırıldanıyorum, "Özür dilerim-"

"Hayır," diye araya girdi. "Hissettiklerini ifade ettiğin için benden özür dilemene asla gerek yok."

Acı dolu bir nefes veriyorum. "Bir yanım en başta özür dilediğim için bile nefret ediyor. Benden önceki kadınlardan öğrendiklerimin anlamını yitiriyormuşum gibi hissediyorum. Daisy Teyze'den, annemden." Gözlerim yanıyor. "Ama aynı zamanda bana hissettiklerimi hissetmenin sorun olmadığını hatırlatmana da bayıldım, korkunç derecede kafa karıştırıcı olsa bile."

Başını sallıyor, bir düşünce kaşlarını çatıyor ve gözlerini sıkıyor. İçgüdüsel yoğunluğunu benden uzaklaştırıyor.

"Ne oldu?" Beynini kurcalayan her şeyi duymak için can atarak fısıldıyorum.

Gözlerini bana dikmeden önce yumuşatıyor. "Kendine karşı çok sert davranıyorsun." Sessiz bir ritimde aramızda derin bir anlayış geçiyor çünkü o da hemen her konuda kendine karşı sert. "Daha yirmi üç yaşındasın Jane. Seni yetiştiren kadınların mükemmel versiyonları olmak zorunda değilsin."

Yüreğim kabarıyor. "Kadınlar," diye tekrarlıyorum. "Teyzelerimi de mi dahil ettin?"

Bir kez başını sallıyor. "Hepsinin senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

Annem burada olsaydı, Thatcher Moretti neredeyse anında onun favorisi olurdu. Kız kardeşlerini ruhunun bir parçasıymış gibi sever ve hayatımdaki tüm kadınlara ne kadar saygı duyduğumu anlamasına bayılıyorum.

Daisy Teyze bana sesimi kullanmayı öğretti, dünya *sessiz kalmamı* söylese bile. Lily Teyze bana, kendini değersiz hissettiğin günlerde bile cesur olmayı öğretti. Ve Rose Calloway Cobalt, annem - bana erkeklerle dolu bir odaya girip asla geri adım atmamayı öğretti.

Bana aile sevgisini öğretti. Ve sadakatini.

Bana kadınlığın nasıl her şey ve her şey olduğunu öğretti. Sert ve buz gibi. Yumuşak ve sert. Gürültülü ve asi. Çekingen ve acımasız. Oksimoronlar, tamamlayıcılar ve kimsenin anlamasına gerek olmayan muammalar.

Biz kadınız çünkü öyle söylüyoruz. Öyle hissediyoruz. Ve bu farkındalık Ben.

Thatcher bana çok derinden şöyle dedi: "Onlar senin yaşındayken Yirmili yaşlarında ve aşık olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyorlar - bu kısma izin var." Nefes alıyorum. "Bu kısım mı?"

"Hayatın," diye açıklıyor. "Her şeyin raydan çıktığını hissettiğiniz mide bulandırıcı, kafa karıştırıcı anlar."

Merak beni ateşledi. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Sen sevdiğim tek kadınsın," diye hatırlatıyor bana. "Ama yirmili yaşlarımda başında yanlış giden pek çok treni düzeltmek zorunda kaldım."

Bu işte birlikte olduğumuzu hatırlıyorum ve hayatın bu kısmını başka bir erkekle deneyimlemeyi hayal edemiyorum. Onun sabrı ve saygısı beni sürekli olarak başka bir stratosfere yükseltiyor.

O benden daha iyisini hak ediyor.

Kulağımdaki o incitici sesi bastırıyorum.

Ben de harikayım. Muzaffer ve güzelim ve onun sevgisini hak ediyorum.

Ona sunacak çok şeyim var. Sevgi (esirgediğim), Güç (kararsızlığım devam ediyor), Harika Seks (tabii, o da var).

Güvensizliğimi bir kenara bırakıp ona ne kadar iyi hissettiğimi söylüyorum. "Bu kısmı benimle birlikte yaşayanın sen olmasından gerçekten memnunum." Bir düşünceye gülümsüyorum. "Eğer bir cam ayakkabım olsaydı, şu anda onu senin ayağına giyerdim."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Beni mi seçtin?" "Evet." Nefes alıyorum. "Toujours."

Her zaman.

Korku beni bıçaklamaya çalışıyor. Omuzlarım bükülüyor ve sırtım biraz kamburlaşıyor. Birbirimize bakıyoruz ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmasa da sert duruşumu incelediğini hissedebiliyorum. Anlayışlı bir adam, bunu seviyorum.

Rüzgâr ıslık çalıyor ve parmaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Bir tutam saç kulağının arkasından kayıyor ve yanağını okşuyor. Kahverengi saç telini geriye atıyor, sonra telsizin düğmesini çeviriyor. Biraz düzeliyor ve mikrofona kısık sesle konuşuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını sallıyor, kasları gergin. "Tony çok yakın durduğumuzu düşünüyor." Kaşlarım havaya kalktı. "Geri çekilmemiz mi gerekiyor?"

"Hayır." Gözleri beni yutuyor. "Ona üşüdüğünü

söyledim." Gülümsemeye başladım. "Hava için Tanrı'ya

şükürler olsun."

Dudakları önce kalkıyor, sonra iniyor ve alnındaki çizgiler kırışıyor. "Sadece bir konuda teyide ihtiyacım var."

"Tabii ki." Nefes alıyorum, daha gerginim.

"Dün gece seninle ilgilenmem hoşuna gitti mi?"

"Evet," diyorum aniden ve içimin derinliklerinden. "Hem de çok. Hatta *hoşlanmaktan da öte.*"

Birkaç kez başını salladı, omuzları gevşedi ve ardından "Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu.

Puslu anılarımı gözden geçiriyorum. "Bardaki çoğu şey. Sonrasında çok az şey." Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım aklımda kalan son an alnıma bir bez bastırman." Black-Out (SOS) Jane'in duvarında bir sinek olmak için neler vermezdim.

Bir süre uzaklara bakıyor.

Rüzgârdan çatlamış dudaklarımdan uçmuş bir saç telini sıyrıyorum. "Dün gece utanç verici bir şey yaptım mı ya da söyledim mi?"

Başını sallar, konuşmak üzeredir ama telefonu çalar. Arayanın kimliğini kontrol ederken ifadesi sertleşir. "Ben Banks."

Dosyama daha sıkı sarılıyorum. "Görevde olması gerekmiyor mu?" Geriliyor. "Evet."

Endişeli bir bakış paylaşıyoruz. *Philly'de yolunda gitmeyen bir şeyler var.* Bu bizim en büyük endişemiz ve ikiz kardeşi Jack Highland cevap vermeden önce Canon fotoğraf makinesini kaslı göğsüne bağlayarak bize yaklaşıyor.

"Sen git kardeşinle konuş. Ben Jack'le konuşacağım," dedim erkek arkadaşıma. "Diviser et conqu  rir." *B  l ve fethet.*

"Kula  a ho   geliyor." Thatcher dudaklarıma bakıyor, etrafımızda volkanik bir kaynama var ve ayrılmakta zorlanıyoruz.

"Birazdan g  r    r  z," diye fısıldıyorum.

Daha sert nefes alıyor ve ke  ke beni   pebilseydi diyorum ama Tony belli ki a  a  dan   ahin g  zlerle bizi izliyor.

Thatcher o y  ne do  ru bakar ve sonra hareket eder. "Hemen d  nece  im." Jack geldi  inde g  l  msemesi   şildayarak oradan ayrılır.

Jack en iyi ve en k  t   zamanlarda tanıd  ğım en mutlu insan. "Burada her t  rl     ekim muhte  sem olacak,   zellikle de   lık ufka vurdu  unda." G  ne  şin bataca  ı yeri   şaret ediyor.

Dosyamı a  ıyorum ve t  yl   kalemimi tıklıyorum. "Bunu   şaretleyece  im." *Olası D  ğ  n Yeri #6'nın artılar* b  l  m  n   altına yazıyorum. "Sorun yaratabilecek bir   ey var mı?"

Tırmandığımız kayalık yokuşu işaret ediyor. "Mürettebat o yokuşu çıkmakta zorlanacak, misafirler de öyle."

Daha fazla not alıyorum. Maximoff ve Farrow'un yanı sıra Jack de mekân keşif gezisindeki en önemli kişi. Seçtikleri açık hava mekânı prodüksiyon için uygun olmalı -en iyi arkadaşım ve müstakbel kocası düğünlerini filme almak isterlerse diye.

Henüz tam olarak söz vermediler ama Jack, törenlerini dünyanın görmesini isterlerse diye peşlerine takılmanın iyi bir fikir olacağını düşündü.

"Lojistik olarak tepenin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilirim," diyorum Jack'e. "Araziye zarar vermeyecek geçici merdivenler yerleştirebilirim." İlk geldiğimizde zaten birkaç telefon görüşmesi yapmıştım.

"Mükemmel." Fotoğraf makinesini kavriyor ve fotoğraflara tıklıyor. "Bak." Bana Maximoff ve Farrow'un el ele platoda yürürken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor; Maximoff sessiz bir huşu içinde yemyeşil manzarayı seyrediyor. Bu sırada Farrow yanak yanağa gülümseyerek ona derin derin bakıyor.

İçimden mutluluk akıyor. "Moffy parlıyor." Başımı çeviriyorum. Uzakta, ikisini de sohbet ederken ve yavaş dansı andıran bir pozisyonda görüyorum. Eller omuzlarda ve ensede. Kendilerine romantik bir an ayırıyorlar, olması gerektiği gibi.

Jack ışıltı ışıltı gülümsüyor. "Burası şu ana kadar en sevdikleri yer gibi görünüyor."

"En iyi yarışmacı," diye kabul ediyorum, birkaç not daha alıyorum. Keşke diğerleri de bu noktayı görebilseydi.

Grubun çoğu bize Olası Düğün Mekanları #1 ve #2'de eşlik etti: bir dere üzerindeki köprü ve ardından bir bahçe - ancak açlık baş gösterdi ve hepsi yaklaşık bir saat önce eve geri döndü.

Thatcher'ı kontrol etmek için dosyamdan başımı kaldırdım.

Bir kayanın üzerinde bir çizmesi var ve telefonda sert bir şekilde konuşuyor. Gözleri kısılmış, vücudu bükülmüş. Sesi buradan duyulmuyor. Ama bir koyun tam anlamıyla ondan uzaklaşıyor.

Thatcher hayvanları korkutuyor.

Onun yanında olmak istiyorum ama Jack'in dikkatini çekmişken biraz burnumu sokmaya karar veriyorum.

Kuzen görevlerinin dışında.

Özellikle de Sullivan Meadows'a olan bağlılığım.

"Jack." Kalemimi cilt cebime sokuyorum. "Akara'nın arkadaşısın." Bu bir soru değil, bir sonraki nokta için bir yapı taşı.

"Evet." Fotoğraf makinesini bırakıyor ve yanında asılı duruyor. "Biz iyi arkadaşız."

Jack'in üniversiteden tanıdığı kızlarla çıktıklarını duyduma göre öyle diyebilirim.

"O halde Akara'nın Sulli'nin yanında neden soğuk davrandığı konusunda bir fikriniz olmalı. Genellikle ona karşı arkadaşça ve daha çok dostça davranır."

Jack başını sallayarak gülüyor. "*Bunu* bilemem."

Rüzgâr hızlanırken kabarık ceketimin fermuarını tekrar çekiyorum.

"Sulli hakkında konuşmuyor musun?"

"Eğer mesele onu korumaksa, hayır." Başımı eğiyorum. "Nasıl olur?"

"Konu siz ve aileniz olduğunda güvenlik ve prodüksiyon her zaman aynı görüşte olmuyor. Dürüst olmak gerekirse, Akara ile dostluğum bozulmadı çünkü onun müşterisini ve benim sizi filme alma zamanımı sürekli gündeme getirmiyoruz."

Merde.

Thatcher'dan cevap istedim ve Akara'nın ona bir şey söylemeyeceğini çünkü aralarının açık olduğunu söyledi. Farrow'un da neyin değiştiğine dair hiçbir fikri yok. Şöyle açıkladı: "*Akara nadiren bize dert yanar ya da şikâyet eder. O bizim liderimiz.*"

Sulli'ye *yeni bir haber olmadığını* bildirmem gerekecek.

Rüzgâr sert bir şekilde esiyor. Jack titriyor, hafif ceketinin fermuarını boynuna kadar çekiyor, teni kırmızı-altın ve açık kahverengi tonlarının bronzlaşmış bir karışımı. Çift ırklı: babası beyaz, annesi Filipinli.

Güneşli Güney Kaliforniya'da doğup büyüdüğü için, acımasız soğuğa hazırlıklı gelmediğini iddia ediyor.

Bir büyük fırtına daha.

"Kahretsin," diye küfrediyor Jack nefesinin altında. Koyu kahverengi saçlarının telleri havalanıyor, kısa kesilmiş ama uçup gözlerini kapatacak kadar uzun.

Benimki yüzümde çılgınca çırpınıyor ve gülüyoruz.

"Keşke Oscar'ın bandanalarından birine sahip olsaydım," diye gülümsüyor Jack, saçlarını geriye itmeye çalışsa da nafi.

Dosyamı yere bırakıp saçımı düzeltiyorum. "Aslında Oscar'ın arabada bir tane bırakmış olabileceğini düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Gitmek üzereyken fotoğraf makinesini daha korumalı bir şekilde sıkıştırıyor. "Ön koltukta bir tane gördüğüme neredeyse eminim."

İniş doğru yönelir ve gülümser. *Gevşek bir* el hareketi yapar. "Shaka brah."

El sallıyorum, eşyalarımı topluyorum ve erkek arkadaşımın yanına gidiyorum. Koyunlar Thatcher'a ve onun lazerli bakışlarına çok ama *çok* uzak durdular. Bir tanesi neredeyse bir kayanın arkasına sinmiş durumda.

Telefonunu cebine sokuyor. "Bir sorunumuz var."

Ben daha sormadan telefonum çalıyor. Benim için dosyamı tutuyor ve eldivenli bir el ile payetli çantamdan cep telefonumu alıp ekranı okuyorum.

Kaşlarım çatıldı. "O benim babam."

"Sorun da bu zaten." Thatcher dosyamla telefonu işaret ediyor. "Banks'i üç kez aramaya çalıştı."

"Telefonun Banks'te," diye fark ettim. Yani babam erkek arkadaşına ulaşmaya çalışıyordu. "Tamam, bunu düzeltebilirim." Gözlerimi dikmiş çalan telefonuma bakıyorum. "Sadece babamla konuşmam gerekiyor, kendisi hileyi yakalamakta korkunç derecede iyidir. Gerçi onu bir kez kandırmıştık." Hızlıca konuşuyorum. Gergin bir şekilde. "Bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini bilmiyordu. Ama sanırım bu *senin* onun gözünü boyamakta daha iyi olduğun anlamına geliyor. İlle de ben değil."

"Jane-"

"Evet?"

"Çalacak." Telefonuma başıyla işaret ediyor.

Oh. "Doğru."

"Ailene yalan söylemek zorunda değilsin," diyor Thatcher sert bir şekilde. "İstemediğini biliyorum ve oraya gitmeni istemiyorum."

"Tamam." Hazırlanmak için tek bir nefes alıyorum. "Yapabilirsem aldatici olmayan bir yol bulacağım." Son zil sesinde cevap veriyorum. "Baba?"

"Mon coeur." diye selamlıyor. *Kalbim.* Onun sesini duymak küçük bir vatan hasreti dalgasına neden oluyor. Babam gibisi yok ve onu çok seviyorum.

"Evde işler nasıl?" Umarım sesim %0 endişeli çıkıyordur. Thatcher cesaretlendirmek için başını sallayarak yaklaşıyor. Yüksek yapısı taştan bir duvar gibi, gürültülü rüzgârı benden koruyor.

"Burada hepimiz iyi durumdayız." Sesi yumuşak ve sorunsuz. "Sadece erkek arkadaşının neden aramalarımı engellediğini merak ediyorum."

Thatcher sanki elimde bir silah varmış ve gözünü kırparsa avucumda patlayacakmış gibi telefona odaklanıyor.

Hoparlörü dudaklarıma yaklaştırıyorum. "Doğru numara var mı?"

Babamın tek kaşını kaldırdığını hayal ediyorum. "Telefon numaralarını ezberlemek o kadar da zor değil, özellikle de önemli olanları."

Parmak uçlarımla gülümsememe dokunuyorum. *Thatcher onun için önemli.* Bir nefes alıyorum ve durumu tersine çeviriyorum. "Neden ona ulaşmaya çalışıyorsun?"

"Onu yarın öğle yemeğine davet etmek istiyorum."

Gözlerim bozuldu. *Aman Tanrım.* Bu çok, *çok* kötü. Banks'le yüz yüze gelemeyiz.

Thatcher'ın pazuları çapraz kollu haliyle patlayacakmış gibi görünüyor. Bana başını salladı ve ağzından "*saptır*" çıktı.

Tamam.

Saptırma. "Davetini geri mi çekiyorsun?"

"Hayır. Ama aramalarımın kaçtıkça, bana telefonu sürekli suratıma kapatan tek kişiyi hatırlatıyor ve ilk doğan kızımın Ryke Meadows gibi bir adamla çıkacağını hiç düşünmemiştim." Ryke Amca'ya çok değer verdiğini bilsem de, bu durumdan biraz rahatsız olmuşa benziyor.

"Randevu zayıf bir kelime," diye düzeltiyorum. "O ve ben birbirimiz için çok ciddiyyiz." Garip bir şekilde bunu babama itiraf ederken daha az gerginim. Thatcher'ın güçlü gözleriyle karşılaştığımda daha da gerildim.

Midem ters takla attı.

"Siz ikiniz evlilik hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır," diye ciyakladım. "Hayır, *hayır*." Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Baba, bu çok erken." Thatcher'ın etrafından dolanarak bana soğuk bir dalga gibi çarpan sert esintiyi karşılıyorum.

Thatcher kollarını açıyor, bakışları hareketlerimi takip ediyor. Belindeki kılıfın olmaması bana silah yasaları nedeniyle güvenliğin bu yolculukta ateşli silah kullanmadığını hatırlatıyor. Herkes yasal taktik bıçaklarla silahlanmış durumda.

Gerçekler.

Gerçekler kolaydır. Basit. Bazen duygusuzdur. Ve dikkat dağıtıcı.

"Ve bilmekten mutlu olacaksın ki," diyorum ona, "bir kişinin ilk erkek ya da kız arkadaşıyla evlenme olasılığı istatistiksel olarak düşüktür." Nabzım atıyor. "Maximoff bir aykırı değer." *Konuşmayı kes.* "İşte bu yararlı veri parçası."

Thatcher sırtıma bakıyor.

Başımı eğiyorum, kalbim boğazımda, bir kenara ittiğim bir hüznle. Ben üzgün değilim. *Üzgün değilim.* Onsuz da yaşayabilirim.

"Verileri nereden alıyorsun?" diye soruyor babam, sesi sakın.

"Yerler," diyorum, en az onun kadar ketum davranarak. Çocukları arasında ciddi bir ilişki yaşayan ilk kişiyim. Erkek arkadaşımın ilgili güdülerini tahmin etmek Magic 8 Ball sallamak kadar doğru olacaktır. Babamın gerçekten ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. "Thatcher'ı nezaketen mi yemeğe davet ediyorsun yoksa onu sorgulamak için mi?"

"Bu, sorgulamanın tanımı konusunda hemfikir olup olmadığımıza bağlı" diyor, sanki tanımların hakemi kendisiymiş gibi. Bir keresinde Merriam-Webster takma adıyla sözlük yazdığına inanmıştım. Beş yaşındaydım. Ve açıkça kandırılmıştım.

"Baba," diye uyarıyorum.

"Medeni bir konuşma olacak, söz veriyorum." Milyar dolarlık sırtışını hissedebiliyorum.

"Bence benim orada olmamı beklemelisiniz. Üç gün içinde döneceğim. *Lütfen.*"

"Eğer istediğin buysa." Duraksıyor. "Ama er ya da geç onu kendi başıma tanıyacağım. Onunla sadece ciddi bir şekilde çıkmıyorsun Jane. Onu bizim dünyamıza getiriyorsun ve bir geçmiş araştırması ancak bu kadarını kapsar."

Tüm korumalar geçmiş kontrolünden geçer, ama babam Thatcher ve ben çift olduktan hemen sonra araştırmış gibi gösteriyor.

Donup kaldım ama bir şekilde çözülüp omzumun üzerinden baktım. Ona.

Thatcher hiç şaşırmamış gibi görünüyor.

Ailemin onun geçmişine bir buldozer götüreceğini ve gömdüğü ölü, çürüyen iskeletleri çıkaracağını biliyordu.

Tabii ki yaptı. O bir koruma. Muhtemelen geçmişte kazı işlerine yardım etmiştir.

Telefonumu tekrar kaldırıyorum, gözlerim Thatcher'a kilitlenmiş. "Anlıyorum," diyorum babama.

Benim dünyam, barikatlarla çevrili ve binlerce güç alanıyla korunuyor. Bizim, Kobaltların, kuzenlerimin bile paylaşmadığı geleneklerimiz var. İyi korunan kalemize bir yabancıнын girmesine izin vermek korkutucu ve yeni bir şey ve Thatcher dışında kimsenin girmesini istemem ya da güvenmem.

"*Lütfen* ben eve gelene kadar bekleyin." diye vurguladım. "Pour toi n'importe quoi." *Senin için, ne olursa.*

Hızlı bir vedalaşmadan sonra telefonu kapattık ama rahatladığımız söylenemez. Garip "evlilik" anından ve benim *istatistiklerden* bahsetmemden sonra değil.

Kalıcı olma olasılığı düşüktür.

Belki Thatcher'ın aklında bile değildir.

Belki de benim kelime kusmuğumu çoktan unutmuştur.

Etrafımızı tarıyor, sonra beni. "Hayallerini yıkmaya çalışmıyorum Jane, ama olasılıkların düşük görünüyor."

"Nasıl yani?" Kollarımı vücuduma sarıyorum.

"Bir kişinin ilk erkek ya da kız arkadaşıyla evlenmesinin istatistiksel olarak düşük bir oran olduğunu söylemiştin. Seninle benim aramda bu nasıl oluyor?"

"Sen benim ilk kız arkadaşım değilsin." diye ekleyene kadar kafam karıştı. "Oh." Kızardım.

Yaklaşıyor. "Matematikte senin kadar iyi değilim ama kafamda, birbirimizle evlenirken olasılıklarımızın farklı olması mantıklı gelmiyor." Gözlerini kırıştırarak ham bir şey söylüyor. "Varsayımsal olarak."

"Varsayımsal olarak." Başımı sallayarak onaylıyorum. Duygular yüzeye çıkıyor ve içimde hiç bu kadar güçlü bir kabarış, dalgalanma, hayat ve duygu soluması yaşamamıştım. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Yeniden hesaplamam gerekecek." Sesim nefes nefese çıkıyor.

Ellerimiz tekrar birbirine dokunmakla oynuyor ve sonra gökyüzü çatlıyor. Yukarı bakıyoruz. Kara bulutlar toplanıyor ve şiddetle gürlüyor.

Maximoff ve Farrow bize doğru koşarken yağmur aniden ağır tabakalar halinde iniyor. Thatcher beni yarı kuru tutmak için göğsüne çekiyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

Yağmur saçlarımızı ve omuzlarımızı ıslatıyor, o da benim dosyayı ceketinin altına sokuyor. Sayfaları ve mürekkebi koruyor.

Onu seviyorum.

Moffy fırtınaya karşı bağıyor, "Hava daha da kötüleşmeden gitmeliyiz!"

Hava çoktan donmuş durumda ve kaygan, tehlikeli bir inişimiz var. Thatcher ciddiyetle, "Bana tutun," diyor.

Acı çekiyorum, arzuluyorum ve *her zaman* demek istiyorum. Ama kelime takılıp kalıyor. Ve tek çıkarabildiğim "Tamam."

THATCHER MORETTI

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oluyor. Tepeden inerken Jane kaygan çimenlere basıyor.

Eli benimkinden kurtuluyor ve kayıyor da kayıyor. Yakalayamayacak kadar hızlı ve Maximoff ayağını kaybediyor. Sonra o düşüyor.

Farrow ve ben peşlerinden koşuyoruz ama ikisi de diz boyu derinlikteki, kemik donduran *kayalık* dereye düşüyor. Hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Jane'i hiç bu kadar çabuk kucağıma almamıştım ve kollarının bana bu kadar sıkı sarıldığını hiç hissetmemiştim.

Bu nasıl oldu?

Arabaya ulaştığımızda kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Yağmur araca çarpıyor. Farrow ve ben içeride şiddetli bir aceleyle hareket ederken kuru bir örtü.

Arka koltuktayım ve Jane'in sıırsıklam olmuş ve yırtılmış kotunu kalçalarından ayak bileklerine doğru kaydırıyorum. Mint yeşili kumaşa kıpkırmızı kan bulaşıyor ve kanlı kotu bir kenara atıyorum. Titreyen parmakları ıslak ceketinin fermuarını kavramak için mücadele ediyor.

Ben devralıyorum ve fermuarı indiriyorum.

Bu nasıl oldu? Kulaklarımda çınlıyor. Göğsüme çarpıyor. Jane'in incinmesi kafama ve kalbime bin tane çakı saplanması demek ve ona olan duygularım yüzümde alev alev yanan havai fişekler gibi patlıyor. Bu hayattaki en büyük görevim sevdiğim kadını korumak.

Tek kişi o ve bu tek amaç beni odaklanmaya itiyor, ceketinin kollarını kollarından sıırıyorum. Titrerken kahverengi saçları omuzlarını ıslatıyor.

Saçlarını dağınık bir topuz yapıyorum ve ön koltuklarda Farrow sevdiği adamın ceketini ve altındaki sırlıslıkla gömleğini çıkarmasına yardım ediyor. Maximoff titreyen vücudundan yakasını sıyırmaya çalışıyor ama Farrow onun yerine bu işi yapıyor.

Kontrolsüzce titreyen Maximoff, Jane'e bakar. Benim nasıl hissettiğime bakıyor. "Dudakları... mavi," diye gevezelik ediyor.

Jane taş kesilmiş bir şekilde ona bakar. Çünkü onun dudakları da mavidir.

Yaşadıkları panik havayı dağıtıyor ve Maximoff'la paylaştığı bağı anlıyorum çünkü ben de ikiz kardeşimle aynı bağı paylaşıyorum. Ama aynı zamanda ona da bağlıyım ve Jane'e duyduğum sevgi ile Farrow'un Maximoff'a duyduğu sevgi, iki acı setini daha harekete geçiriyor.

İki ağırlık daha bize zarar *veriyor*.

Cehennemde üç taraftayız ve tek iyi şey dördümüzün de ateşe dayanacak şekilde inşa edilmiş olması.

Onu kucağıma çekiyorum, bir taşın dizinden kaval kemiğine kadar kestiği bacağına dikkat ediyorum. "O iyi," diye Jane'i temin ediyorum.

"O iyi olacak Maximoff," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. Kaslarım gerildi. Kavruluyor.

"Yapamam..." Jane ciğerleri buz tutmuş gibi keskin nefesler alıyor. Islak mavi tüylü bluzu onu yağmur fırtınasına yakalanmış titreyen bir mavi kuş gibi gösteriyor. *Onu bu kıyafetlerden kurtarmalıyım.*

"Sana sahibim." Yanağını okşuyorum, teni donuyor. Bacağından da kan damlıyor ve birine öncelik vermem gerekiyor. Kararımı veriyorum ve bacağını seçiyorum. Farrow çoktan arkama uzanıp bana bir ilk yardım çantası ve su şişesi uzatıyor.

Kitin plastik kapağını açıyorum.

"Kesik bir inçin çeyreğinden daha mı derin?" Farrow, Maximoff'un sırlıslıkla olmuş kotunu çıkarmasına yardım ederken sorar.

Kesiği inceliyorum. "Neredeyse."

Gözlerini sıkarak kapatıyor, daha dolgun nefes almak için savaşıyor.

Arabanın klimasından ısı yayılır ve Maximoff havalandırma deliklerinin açık olduğundan emin olarak onları Jane'e doğru yönlendirir.

"Tamam, kesiği yıkamanız ve basınç uygulamanız gerekiyor." Farrow sürücü ve yolcu koltuğunun arasına uzanıyor, daha iyi bir değerlendirme yapabilmek için arka koltuğa yaklaşıyor. Sakin ama ciddi görünüyor. "On beş dakika sonra kanaması durmazsa dikiş atacağım."

Başımı salladım.

Tanrı'ya şükür o lanet olası bir doktor. Bunu ilk kez düşünmüyorum. Hiç vakit kaybetmeden Jane'in kaval kemiğine su sıçratıp kiri temizliyorum ve *irkilmesini* bekliyorum. Ama o titriyor.

Titriyor.

İleriye doğru titriyor, acıyı hissedemeyecek kadar soğuk ve alarm hareketlerimi hızlandırıyor.

Hızla bir paket gazlı bezi ısırarak açtım ve yaranın üzerine bastırdım. Bluzunun eteklerini avuçluyorum ve sırlıslıkla olmuş kumaşı başından çekip çıkarıyorum. Meme uçları sırlıslıkla, şeffaf pembe sütyenine sürtünüyor ve kedi desenli külotu da kuru değil.

Titriyor. Kolları karnını sarıyor ve ben de onu kucağıma çekmek üzereyim. Sıcak sürtünme için tenini ovmak ve kız arkadaşımı olabildiğince yakınımaya almak üzereyim.

Ama dışarıda bir hareketlilik yakaladım.

Gözlerimi bulanık ön cama dikeyorum, yağmur camdan aşağı kayıyor ve korumasını görüyorum.

Lanet olsun.

Damarlarım öfkeyle atıyor. Tony bizimkinin önüne park etmiş bir arabadan iniyor. Adımları kibirli, sanki yağmuru şaraba çevirmek üzereymiş gibi.

Maximoff titreyerek, "Siktir et o adamı," der. "Ben gidiyorum-"

"Hayır." Farrow onu kapıdan uzaklaştırır. "Bırak da o salak için biz endişelenelim. Sen ve Jane'in ısınmanız gerek."

Mikrofonumu tıklıyorum. "Banks'ten Tony'ye, aracınıza dönün. Burada yeterince elimiz var."

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi arabamıza gülümsüyor. Sanki takımdaki en iyi korumaymış ve ona ihtiyaç *duyulmamasına* imkan yokmuş gibi.

Patlamak üzereyim. Kötü bir şekilde. Kapıyı açtım ve Jane'e "Çabuk olacağım." dedim. Donmuş olmasaydı muhtemelen bana bir şemsiye uzatır ya da başka bir bıçak verirdi.

Kapıyı kapattım.

Yağmur omuzlarıma daha sert bir şekilde vuruyor ve fark ediyorum ki... karla karışık yağmur yağıyor. Tony kollarını iki yana açarak yaklaşıyor, sadece bir metre uzağımda. "Yardım etmek için buradayım."

"Sana ihtiyaç yok!" Dişlerimin arasından bağıriyorum. "Victor'una geri dön." *Lanet olsun, Victor değil araç* demek istemiştım ama ağzımdan askeri argo dökülüyor.

Başını eğiyor, gözleri parlıyor. "Sen neden yapmıyorsun? O *benim* müşterim. Sen ve lanet kardeşin hep benim bölgeme giriyorsunuz. Önce Xander'la, şimdi de Jane'le... Ve sorunu olanın *ben olduğumu mu* sanıyorsun? Sahip olduğum şeyi istiyorsun ve bu seni öldürüyor-"

"Tony," diye homurdanıyorum, zaman akıp gidiyor. "Geri çekil yoksa yemin ederim seni arabana fırlatırım." Ellerim yumruk olmuş. İtiraz ederse, sallarım.

Kaşları kasılıyor, gözlerinde bir şey titriyor. Yüz hatlarımı inceliyor. "Banks?"

Kaskatı kesildim.

Kardeşim olduğumu unuttum ve her şey bir yana, daha kısa sigortamın ve kabaran gazabımın şüpheye neden olacağını düşünmedim.

Başka bir şey yok.

Burnumdan sert nefesler alıyorum. Öfkemi kontrol edip, "Geri çekil." diye bağıyorum.

Tony bana bir kez daha bakıyor, sonra ellerini kaldırıyor. "Bu onun kaybı. Bir çift ele daha ihtiyacı var ve sen sadece ona zarar veriyorsun."

Beni nereden bıçaklayacağını biliyor. Arabaya döndüğümde sözleri derimin altına işliyor ve acaba o haklı da ben haksız mıyım diye düşünüyorum.

Bu konuda bir şey yapamam. Aramayı çoktan yaptım. Arabanın kapısını açtım.

Farrow arkada Jane'in yanında, bacağına baskı yapıyor ve benimle yer değiştirip tekrar sürücü koltuğuna geçiyor. Çok fazla sözlü iletişim kurmadan uyum içinde, kesintisiz çalışıyoruz ve ben karla karışık yağmuru kesip ıslak ceketimi çıkarıyorum.

Jane'i kucağıma çekiyorum ve titreyen ellerini avuçlarımın içine alıyorum. Avuçlarına sıcak nefes üflememi izliyor.

Titremesi yavaşlar ve yavaşlar, öncekinden daha az şiddetlidir.

"Tanrım." Maximoff yolcu koltuğunda garip bir ses çıkarıyor. Sanki vücudunu kontrol edemediği ve soğuktan kurtulamadığı için sinirlenmiş gibi.

Farrow kulağına fısıldıyor, dövmeli elleri Maximoff'un üzerinde geziniyor. "Yapamam..." Jane nefes alıyor ve yanağını sıkıgımda burnunu içine çekiyor.

Avucumun içinde, sıcaklığımla yıkanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve elimi her bir kolunun, her bir bacağının, kalçasının kıvrımının üzerinde ileri geri gezdiriyorum - dokunuşum güzel vücudunun düzlemleri ve vadileri boyunca bir ateş yakıyor.

Sert göğsüme gömülüyor. "Yapma... dur."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyorum, büyük avuç içim sırtının uzunluğunda, pürüzsüz omuzlarının ve yumuşak kalçalarının çizgisinde aşağı yukarı kayıyor.

Sırtına doğru uzanır ve ıslak sütyenini çıkarmaya çalışır.

Düğmelerini açıp askıları çıplak omuzlarından aşağı kaydırıyorum. Kıyafetlerini çıkarırken gözlerinin parmak uçlarımdan izlerini takip edişini izliyorum. Ve ön cama bakıyorum. Tony'nin arabamızın içini görüp görmediğini anlamak için. Vücut sıcaklığımız ve ısıtıcıların tam güçte olmasıyla

bir sauna, camlar tamamen buğulu.

Farrow, Maximoff'un arkasına bakıp kuzenini üstsüz görmediğinden emin olur.

Temiz.

Soğuk tenini ısıtıyorum, göğüslerini ve büzülmüş meme uçlarını yoğuruyorum ve Jane içimde eriyor. Nabzım hızla atıyor.

Bana bakmak için çenesini göğsüme dayıyor. Nefesi sığlaşıyor... sonra derinleşiyor.

Sonunda.

Yanağını sıkıca kavriyorum, dudaklarımız fırçalanıyor, sonra benimkini onunkine çiğ, derin bir tutkuyla bastırıyorum. Jane'e hayat veriyorum ve o da bunaltıcı öpücüğün içine dalıyor. Parmakları pazularımı daha güçlü kavriyor. Kaslarım kasılıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, kız arkadaşımın ileriye bakıp Maximoff'un ıslak boxer-şortunu çıkardığını görmediğinden emin oluyorum.

Farrow nişanlısına kuru giysilerini vermek üzere kendi kemerini çıkarır.

Ben de aynısını yapıyorum. Beyaz tişörtümü çıkarıyorum, yumuşak kumaşı Jane'in kalçalarına kadar sarkan başının üzerine çekiyorum. Arabada ağır bir nefes ve kan dondurucu bir sıcaklık var.

Jane gömleğime sarılıyor ve yumuşak bir ses çıkarıyor, daha memnun. Ama sonra hafifçe kayıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Bacağı. Kesiği kontrol ettim. *Kanama durdu.* Bandaj uygularken, "Ne kadar acıyor?" diye soruyorum.

"Acıtıyor," diye fısıldıyor. "Ama hareket etmek istemiyorum."

Kolumu kalçalarına ve omuzlarına doladım. Onu kendime doğru çekiyorum. Ön koltuğa bakıyorum. "Farrow, yağmurda araba kullanabilir misin?" Geçmişte fırtınalar onun için bazı anıları tetiklemişti.

"Evet. Beni etkilemiyor." Farrow kuru siyah V yakasını çıkarır ve kumaşı Maximoff'a uzatır.

"Hayır, dostum." Maximoff gömleği Farrow'a geri itti. "Buna benden daha çok ihtiyacın var." İçinden bir ürperti geçer.

Kaşları bir halter deliciliğiyle dikleşiyor. "Terliyorum, yani hayır, gerçekten terlemiyorum." Emniyet kemerini taktı.

Maximoff yumuşar, Farrow'un siyah pantolonunu belinden çekiştirmeye başlamıştır bile. Farrow'u öpüyor, sonra kuzenine odaklanıyor. "İyi misin Janie?" Arkasına bakmamak için kendini zor tutuyor.

"Evet." Yanağını kolumun kıvrımına gömüyor. "Öyle misin?"

"Evet."

Mikrofonuma konuşuyorum. "Banks'ten Tony'ye, üç dakika içinde Oscar Mike'dayız." İletişim çatırdıyor. "Anlaşıldı."

Farrow arabayı vitesine takarken Jane'de bir hüzün seziyorum, dudakları bükülmüş ve gözleri yolcu koltuğunda. En iyi arkadaşının oturduğu yere.

"Neyin var tatlım?" Duymasınlar diye fısıldıyorum.

Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Moffy tören için bu yeri seçmeyecek. Burayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ama hepimiz buranın güvenli olmadığını biliyoruz, özellikle de yağmur yağarsa."

Ona göz gezdiriyorum ve yardım edemiyorum ama onun tanıdığım en sevgi dolu insan olduğunu düşünüyorum. Az önce buz gibi suya düştü ve bacağı için endişelenmek yerine burada Maximoffla empati kuruyor.

Yine de beni sevmekten çok korkuyor.

Nedenini bilmiyorum. Tam olarak değil. Sadece bilmiyorum.

Ve bir parçam tam anlamıyla cevap vermekten korkuyor. Belki de bu yüzden bana bir cevap vermesi için onu yeterince zorlamadım.

JANE COBALT

Erkek arkadaşım ile tek *başıma çıktığım* bir gezi, harika ve destansı bir günün tarifi olmalıydı. Bu yüzden on yedi kişilik market alışverişine çıkma fırsatını kaçırmadım.

Kimse karla karışık yağmur altında bir saat araba sürerek en yakın gıda marketine gitmek istemedi. Özellikle de dün yer keşfi yaptıktan sonra fırtınaya yakalandıktan sonra.

Maximoff Farrow'a bugünü *içeride*, ateşin başında geçireceğine dair söz vermişti ve Tony de ben istediğimde korumalık görevini "Banks "e devretmekten çok mutluydu.

Sanırım Tony için, yeşil fasulye alışverişimi izlemek zorunda kalmak en az çekici olanıydı. Belki de bu garip koruma kavgasında sonunda pes ediyordur. Sadece umut edebilirim.

Küçük İskoç dükkanındaki ahşap raflarda bisküviler ve reçeller sıralanıyor ve sadece Thatcher ve ben varız. Kuzenler yok, kardeşler yok, başka korumalar yok. Rüya gibi bir senaryo. Ama bu hayal ettiğim destansı, harika gün değil.

Şu anda makarna reyonunda durmuş durumdayız, aramıza bir alışveriş arabası sıkışmış, gerçek ve mecazi bir bariyer.

Bu ilk tartışmamız değil ama bu seferki farklı. Daha yoğun.

Bir gayzerin patlamadan hemen önceki buharı gibi.

Elimde iki eşit parçaya bölünmüş bir alışveriş listesi var. Evin içinde dolaştırıldıktan sonra kağıdın üzerine on farklı el yazısı karalanmış.

"Ayrılamayız Jane," diyor Thatcher bana ikinci kez. Onun ton kesindir. Uzlaşmaya yer yok.

"Aslında yapabiliriz." Parmaklarım listenin etrafında kıvrılıyor. "Ben mandıra ve ürünleri alacağım. Sen orta koridorlara bak. Bu şekilde daha çok yere bakarız. Mağazada birlikte dolaşmaktan daha verimli olur." Pembe kol saatimi kontrol ediyorum. "Ketçabı bulmak için zaten on dakika harcadık." Bütün markalar Amerika'da alışık olduklarımdan farklı.

Kaşlarını çattı. "Bunu anlıyorum. Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Görevdeyim, bu da her zaman gözümün önünde olman gerektiği anlamına geliyor." Baş döndürücü bir nefes aldım.

İlk tepkim: kesin ve net bir *çekim*. Tanrım, etrafımda bu kadar çok olmasından etkilendim. Sürekli tüketen bir orman yangını gibi hep yanımda.

İkinci tepkim: *utanç*. Suçluluk. Birbirine eklenen korkunç duygular.

Aklım bana bunları istememem gerektiğini söylüyor. Onu sürekli etrafımda istememeliyim. Erkek arkadaşım olmadan bir gıda pazarında dolaşabilmeliyim.

Göğsümde bir basınç oluşuyor ve başımı takip ediyorum. "Tek müşteri biziz." *Güvenlikle* ilgili gerçeklere bağlı kalıyorum. "Ön kasada tek bir çalışan var ve o da Konstantinopolis'in Düşüşü sırasında hayatta kalmış gibi görünüyor. Tehdit oluşturacak biri değil. Bu market bizim için satın alınmış ve kapatılmış da olabilir."

"Ama değildi. Ve genelde işimi sana açıklamak zorunda kalmam-"

"Artık değilsin," diyorum sertçe. Göğsüm yanıyor. Daha fazla hava sirkülasyonu için kazağımı sallıyorum. Bir anlığına bakışlarımı kaçırıyorum.

Thatcher yoğun bir dikkatle beni izliyor, gözleri beni tamamen içine alan ekstra bir fırın. "Bu gerçekten bakkaliyeyle mi ilgili? Yoksa başka bir şeyler mi dönüyor?" Güney Philly aksanı ortaya çıkıyor. Köpek künyeleri mavi ceketine dayanıyor.

Banks'e benziyor ama daha fazla Thatcher Moretti olamazdı. Sert, cesur ve hükmedici.

Rüzgârdan çatlamış dudaklarımı yalıyorum, aralarından hava zar zor geçiyor. Oksijen ciğerlerimin içinde ölü gibi. "I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu çok yeni ve farklı ve ben çok fazla savaştan duyguyla mücadele ediyorum.

Kafa kalbe karşı. Ben bir Kobalt'ım. Aklım her zaman kazanmalı.

Endişe gözlerinde olgunlaşıyor. "Bir sorun varsa bana söyleyebilirsin." Demir ve şarap gibi. Sağlam, şaşmaz, sarhoş edici ve zihin değiştirici.

Güvensizliğimi kovmak istiyorum ama hislerimi karıştırıyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Avuçlarım nemli, kâğıdın mürekkebi parmaklarıma bulaşıyor. Listeyi katlıyorum ve çantama atıyorum.

Bir santim bile kıpırdamadı, eli arabanın gidonuna sımsıkı yapıştı. Sanırım küçük bir hareketin beni korkutabileceğinden korkuyor olabilir. En azından ben ürkek *hissediyorum*.

Beni bir kez daha süzüyor. "Ne söyleyeceğimi bilemediğimde -ya da konuşursam sıçıp batıracağımı düşündüğümde- önce birkaç nefes almaya çalışıyorum."

Ağzım kuruyor ve nefes almaya çalışıyorum ama hava göğüs kafesime daha fazla baskı yapıyor. Olabildiğince çok şeyi, umarım olabildiğince açık bir şekilde dışarı atmak zorunda kalacağım. Bulmakta zorlandığım kelimeleri hak ediyor.

"Mesele bakkaliye," diyorum ona. "En azından bir kısmı bu."

Başıyla onaylıyor.

"Diğer kısmı," diye devam ediyorum, boğazım şişmiş ama kelimeler daha sert ve daha hızlı fişkırıyor, "kamuoyunun Maximoff'un düğününü planladığımı öğrenmiş olması. Bugün boyunca hayatım hakkında korkunç fikirlerle karşı karşıya kaldım." Cep telefonumu çıkarıp blog yazılarındaki yorumların ekran görüntülerini açıyorum.

Thatcher canlanıyor ve bana doğru bir el kaldırıyor. "Onları bana okumak zorunda değilsin, tatlım."

"İstiyorum," diyorum. "Bana zarar vermiyorlar." Başlıyorum. "*Jane Cobalt, at kuyruğu binicisi. Asla kendisi için bir şey yapmaz. Eğer kuzeni için çalışmıyorsa, muhtemelen annesi, babası ya da kardeşleri için çalışıyordur.*" Telefonumu kavrayan elim titremeye başlıyor. Daha sıkı sıkıyorum. "*O tam bir hayal kırıklığı. Rose Calloway Cobalt'ın kızı olduğunu ve Maximoff Hale'i kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi seçtiğini düşünsene.*" Bir parça acıya göz kırpıyorum. "*Jane Cobalt bizim kraliçemiz olabilirdi. Onun yerine kendi başına hiçbir şey yapamayan zayıf bir sahtekârimiz var.*"

Thatcher arabanın etrafında sert ve aceleci bir adım atıyor. Nabzım hızlanıyor ve geri çekiliyorum.

Barış için gelmiş gibi ellerini kaldırıyor. "Jane." Adımı endişe ve ciddiyetle söylüyor. "Bu saçmalığı okumayı bırakabilirsin."

Bana zarar vermiyorlar, tekrar etmek istiyorum. Ama bir dereceye kadar verdiler. Nefretin üzerine çıkmakla ve dünyanın alaylarının beni etkilemesine izin vermemekle her zaman gurur duydum. Onlara izin verdiğimde ve benden bir parça kopardıklarında kendimi küçük

hissediyorum.

"Eskiden ben de bunun *saçmalık* olduğunu düşünürdüm," diyorum başımı sallayarak. "Ben de öyle düşünürdüm. H.M.C. Philanthropies'de çalışırken de aynı saçmalıkları okudum ve yanıldıklarına gerçekten inandım. Çünkü günün sonunda işim beni tanımlamıyor." Göğsümü işaret ediyorum. "Ben ekranın diğer tarafındaki herkesin bildiğinden daha bağımsız ve kendi kendine yeten biriyim. Elbette Moffy için çalışabilirim. Annem, babam ya da kardeşlerim için çalışabilirim. Ama hayatımda birine *ihtiyacım* yok. Hiçbir şey ya da hiç kimseyi istemiyorum. Kendim için taşıdığım sevgi yeterli. *Her zaman* yeterli oldu." Yanık gözlerim yaşardı. "Seninle tanışana kadar." Bir kılıç alıp göğüs kafesine saplamışım gibi bakmasını bekliyorum ama karşımda çelik yelek giymiş bir asker gibi duruyor.

Kurşun yemek.

İrkilmiyor bile. "Devam et," diyor. Ben de devam ettim.

"Bakkaliye ile ilgili." Başa dönüyorum. "Çünkü seni her gün her saat yanımda *istiyorum*. Sadece bir koruma olarak değil, bir erkek arkadaş olarak. Bu küçük anlarda, bunu on kat hissediyorum. Ve bunu istememeliyim. İstememeliyim. Bu beni tüm bu insanların *yıllardır* teorize ettiği gibi bağımlı, zayıf iradeli bir kız yapıyor. Onları haklı çıkarıyorum ve... ve..." Nefes alamıyorum.

Kazağımın yakasını çekiştiriyorum.

Thatcher ileri atıldı ve bana dokunmaya çalıştı.

Ama onu geride tutuyorum ve elimi göğsüne bastırıyorum. Biraz güç uygulayarak.

Avuçları omuzlarımin üzerinde geziniyor. "Bir saniye dur tatlım. Sadece nefes al." Ben biraz daha sert iterken o nazıkçe dirseklerimi kavırıyor. Belirsizce.

Ellerim beceriksizce vücuduna çarpıyor.

"Sadece uzaklaş," diyorum gönülsüzce. Aklım onun gitmesini istiyor. Kalbim ise ona sarılmamı söylüyor. Beni sarmasına izin vermemi. *Bana yardım etsin*. Tanrım, bunu istiyorum. Ama sorun da bu, kendime yardım edebilmeliyim.

"*Lütfen*," diye yalvarıyorum.

Geri adım atıyor, sadece bir adım ve elleri üzerimden çekiliyor.

"Bunların hepsi yanlış," diyorum ona sinirli ve çaresiz gözyaşlarımin arasından. Gözlerimi siliyorum. "Sana bu şekilde davranmamalıyım. Ben bir erkek arkadaşına sahip olabilecek kapasitede değilim." *En azından onun*. Bu kadar çok istediğim biri değil.

"Jane, sorun yok-"

"Değil," diyorum, kararlı bir şekilde. "İşimiz bitti. Benim işim bitti." *Oh Tanrım.* Dişlerini sıkıyor. "Ne diyorsun sen?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Benden ayrılıyor musun?"

"Öyleyim." Kelimeler fark ettiğimden daha çabuk serbest kalıyor.

Sessiz ve bakışlarıyla yüz yüze gelmek için yeterli gücü topluyorum. Bu konuşmaya başlarkenki aynı endişe ve yoğunluğu taşıyor.

"Başka bir şey söyleyecek misin?" Merak ediyorum. Vücudum hala yanıyor. Kalbim kısır düğümler içinde. Erkek arkadaşımın yeni ayrılmıştım. İlk erkek arkadaşımın. Beş saniye öncesinden daha iyi hissetmiyorum. Hatta daha kötü hissediyorum, ama bunu geri alamam.

Thatcher kulağındaki mikrofonu ayarlar. "Bu yolculuktan önce limuzinde söylediklerimde ciddiydim. Sen ne kadar hızlı gidersen ben de o kadar hızlı gideceğim. Eğer benden ayrılmak istiyorsan, tamam. Ayrıldık." Onu okuyamıyorum. Ses tonu kızgın olmaktan çok otoriter ve vurdumduymaz.

"Yani bu kadar mı?" diye soruyorum, birden içimi bir acı kaplıyor. Benim için savaşsın diye ondan bilerek ayrılmamıştım ama benden bu kadar kolay vazgeçeceğini de hiç düşünmemiştim.

"Hayır," diye yanıtlıyor Thatcher, ciddiyetini öne çıkararak. "Bu gece daha çok konuşacağız. Şu anda bunalmış durumdasın ve seni zorlamak istemiyorum. Ama bu tartışmanın bittiğini düşünüyorsan, bitmedi."

Oh...

Omzumun üzerinden bakıyor ve kaşları çatılıyor. Mikrofonunu yakasına taktı. "Banks'ten SFO'ya, hava durumu nasıl?" Kendisinden Banks diye bahsetmesi beni bir an için şaşırtıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Çiseler marketin pencere camlarına yapıyor.

Karla karışık yağmur resmen kara dönüştü.

Güvenlik yola çıkmadan önce hava durumunu kontrol etti, bu yüzden yaklaşan fırtınanın farkındayım, ancak bu gecenin ilerleyen saatlerine kadar gelmemesi gerekiyordu. Bolca vaktimiz olmalı, ancak dışarıdaki yoğun kar yağışı umut verici görünmüyor.

Sıkı bir nefes alıyorum ve yanaklarımdaki gözyaşı izlerini siliyorum.

Dikkati üzerimde, her küçük hareketimi izliyor. Çözülüymüşüm gibi hissediyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum.

Mikrofonunu bir kez daha tıklıyor. "Tekrar söyle."

Bekliyor ve alnındaki çizgiler kırışıyor. Bir şeyler oluyor.

"Sorun ne?"

"İletişim berbat durumda." O cep telefonunu çıkardı, ben de çantamdan benimkini çıkardım. Pazardan yirmi mil uzakta sinyali kaybetmişim, bu yüzden üst köşede *Servis Yok yazısını* gördüğümde şaşırmadım bile.

"Sinyal yok," dedim ona. "Ön taraftaki kadına hava durumunu sorabiliriz."

Başını o yöne doğru eğiyor. "Hadi gidelim."

Alışveriş arabamızı şimdilik koridorda bırakıyoruz ve Thatcher kalabalık bir caddede olduğu zaman yaptığı gibi önümde yürüyor. Aramızda rahatsız edici bir gerilim rüzgârı esiyor. *Artık birlikte değiliz.* Henüz tam olarak hissetmedim ve hissettiğimde de tamamen boğulacağımı düşünüyorum.

Şu anda sadece uyuşmuş durumdayım.

Yaşlı, kır saçlı kadını kasanın arkasında örgü örerken buluyoruz. Yaklaştığımızı görünce elindeki büyük iğneleri bırakıyor.

"Hazır mısın?" İskoç aksanı kalın ve eşyalarımızı arıyor.

"Henüz değil hanımefendi," diyor Thatcher. "Hava durumu hakkında bir şey duyup duymadığınızı merak ediyoruz."

Pencereye doğru bakıyor. "Evet, biraz hareketli görünüyor. Eve giderken dikkatli ol. Ben de yakında kapıyı kilitleyeceğim."

Muhtemelen bir bilgisayar aramak için rustik kasayı tarıyor, ancak sadece eski bir manuel kasası var. Bahse girerim, Google'da hava durumu raporlarını aramak bir yana, daha önce hiç internete girmemiştir.

Thatcher da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki kibar bir "Teşekkür ederim, hanımefendi" diyerek pes etti. Bana döndü. "Alışverişi beş dakikadan kısa sürede bitirmeliyiz, yoksa fırtınaya yakalanabiliriz."

Ağzımı açıyorum ama o benden daha hızlı davranıyor.

"Ayrılmanın daha hızlı olacağını *söyleyecekseniz*, bunun bir seçenek olmadığını size *tekrar* hatırlatacağım." Daha katı görünüyor. Daha kararlı. Belki de artık çıkmadığımız için kızgındır. Belki de fırtına yaklaştığı ve iletişimi kesildiği için daha ciddidir.

Her iki *durumda* da, beni içine çeken ve aynı zamanda onu uzaklaştırmak istememe neden olan *senden ben sorumluyum* enerjisini yayıyor.

Başımı döndürüyor.

"Ben de bundan bahsedecektim, evet," diye yanıtlıyorum. "Ama artık bahsetmeyeceğim. Sadece gerekli olanları bulalım ve şu işi bitirelim." Cebimdeki listeye uzanıyorum ve elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Eski erkek arkadaşımın yanında durduğum gerçeğine değil. Aramızdaki gerginliğin hâlâ devam ettiği gerçeğine değil.

Hayır, kesinlikle bunların hiçbirini düşünme Jane.
Kesinlikle olmaz.

THATCHER MORETTI

BİTTİ. Ben bitirdim.

Mackintosh House'a geri dönerken sözleri aklımdan geçiyor. Sıkışık bir kiralık arabada yalnızız ve söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama karlı yola odaklanmakla onu daha da uzaklaştırmayacak sözcükleri formüle etmeye çalışmak arasında gidip geliyorum.

Siktir et bunu.

Yapmak
istiyorum.

Yapacağım.

Beş dakika önce marketten çıktık ve rüzgâr iyice şiddetlendi. Kar yere yapışıyor ve ön camım köşelerde donuyor, boktan buz çözücü o kadar da iyi çalışmıyor.

Jane'e bir bakış atıyorum. Pencereden dışarı bakıyor, derin düşüncelere dalmış gibi yumruğunu çenesine götürüyor.

Bir saat.

Eve varmam bu kadar sürecek. Buz beni
yavaşlatırsa belki daha da uzun sürebilir.

Birdenbire, arabanın radyosu sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi açılır. Statik ve tutarsız sesler yayılıyor. İkimiz de aynı anda düğmelere uzanıyoruz.

Parmaklarımız sürtünüyor, ten tene. Kaslarım geriliyor. Onun çıplak, yatağıma yayılmış görüntüleri erotik bir film gibi gözlerimin önünden geçiyor. Isı her yerde alev alev yanıyor.

Titreyerek bir nefes alıyor ve elektrik çarpmış gibi geri çekiliyor.

Lanet olsun.

Çabucak radyoyu kapattım ve arabanın ısınıp ısınıp düşürdüm. Ceketimin içinde terliyorum ve dışarıda lanet bir kar fırtınası var.

"Annem bunun kötü bir alamet olduğunu söylerdi." Jane rahatsız edici sessizliği bozar.

Beni kaybetti. Ben de "Radyo mu açılıyor yoksa biz mi dokunuyoruz?" diye sordum.

"Radyo." Koltuğunda kıpırdanıyor. Daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum ama yine sessizleşiyor.

Bir elim direksiyonda gergin bir şekilde dururken diğer elimle ceketimi silkiyorum. Bana yardım edecek zamanı olmayacak kadar hızlıyım ve sonra kumaşı arka koltuğa atıyorum.

Gözlerim yoldan hiç ayrılmıyor. Kar daha da ağırlaşıyor, sokakları ve görüş alanımı kapatıyor. Onu güvenli bir şekilde eve götürmek benim sorumluluğum.

Yapmamız gereken tartışma her neyse, beklemek zorunda.

Onunla bu dayanılmaz sessizliğe alışkın değilim. Arabada birlikte olduğumuz süre uzadıkça bu bana daha da ağır geliyor. Güneş inişli çıkışlı tepelerin ardında batıyor, Highlands nefes kesici ama karanlıkta daha uğursuz. Dışarıda uğuldayan rüzgâr arabayı titretiyor. Philadelphia'da pek çok kar fırtınası yaşadım ama bu kıyaslanamaz bile. Göz açıp kapayıncaya kadar tüm yol yok oluyor.

Beyaz bir denizde kayboldum.

Lanet bir kar fırtınasının içindeyiz.

"Thatcher." Karanlığın içinden bakmaya çalışıyor ama adımın sonundaki endişeyi duyuyorum.

Ona tam olarak bakmamak için kendimi zorluyorum. *Soğukkanlı kalmaya*. Ama çevremde, bir elini gösterge paneline dayadığını ve kendini desteklediğini görebiliyorum.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye soruyor.

"Bir metreden az." Sürünerek yavaşlıyorum ve sis farlarını açıyorum.

"Biz iyiyiz. Yavaş gidiyorum."

Yolda başka araba yok. Kar arabanın üzerine yığılırken karanlık tünel gibi bir his yaratıyor. *O güvende*. Aklımdaki tek şey bu.

Sessizlikte zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve saate bakmak istemiyorum. Dik oturmaktan ve gerilmekten kasıklarım ağrıyor. Boynumu açmaya ve biraz gerinmeye çalışıyorum-

Lastikler kayar ve araç sağa doğru sürüklenir.

Çenem kilitlendi. Hemen düzeltiyorum, ayağımı gazdan kaldırıyorum ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Neydi o?" Jane sorar.

"Küçük bir buz parçasına çarptık." Kara buz bizi mahvedecek ve eğer daha büyük bir noktaya kayarsak, rotayı düzeltmeyeceğim.

Riskleri tartıyorum.

Cep telefonu ve internet olmadığı ve yol işaretlerini net olarak göremediğim için eve olan mesafemizden %100 emin değilim. Tek bildiğim doğrudan bir atış olduğu. Tek bir yol. Uzun bir yol. Araziden başka bir şey yok.

Jane'e saati sordum.

Bana söyledi ve sonra "Neden?" dedi.

"Eve olan uzaklığımızı hesaplamaya çalışıyorum."

Bir saniye içinde zihinsel hesaplamalar yapıyor. "Hızımıza ve şu anki zamanımıza göre, yaklaşık otuz mil yolumuz kalmış olmalı."

Kabaca elli kilometre uzakta. Belki daha fazla. Bir banka park edip fırtınayı beklemek için evden çok uzak. Kar arabamızı gömerse, sabah otuz mil yürümemiz gerekecek - ki bu da boku yediğimiz anlamına geliyor. Sekiz saatlik bir yürüyüşe hazır değiliz... ama hava düzelerse yarın eve üç saatlik bir yürüyüş yapabiliriz.

"İşte plan." Silecekleri hızlandırdım. "Eve mümkün olduğunca yaklaşıcağız, sonra ben kenara çekeceğim ve arabada bekleyeceğiz."

Derin derin nefes alıyor. "Bu gece eve ulaşabileceğimizi düşünmüyor musun?" "Siyah buzla olmaz-" Arabanın kontrolünü yine kaybediyorum. *Lanet olsun.* Ön taraf tekerlekler bir saniyeliğine sola kayd. Çabucak karşı koydum ve sağa, yola döndük.

"Merde," diye küfrediyor.

Jane'i kontrol etmek için gözlerimi bir anlığına ön camdan ayırıyorum. Elini kapıya dayamıştı ama mavi gözleri nokta nokta odaklanmıştı.

Sanırım yol işaretlerini tarıyor olabilir.

Konsantrasyonumu caddeye döndürerek burnumdan nefes veriyorum. "Otuz kilometre daha gidebilirsek, iyi olacağız."

"Mesafemizi takip etmeye çalışıyorum," diyor bana. "Ama bu oldukça zor." Şu anda bile benim sağ kolum olmak istiyor. Kabaran ve ciğerlerimi daraltan duygularımı geri yutuyorum.

Ve sonra, aynen böyle, dönmeye başlıyoruz.

İlk iki seferden daha hızlı ve daha çabuk oluyor ve tekerlekler üzerinde sıfır kontrolüm var. Yaptığım hiçbir şey lastiklerin buz üzerinde dört hokey diski gibi kaymasını engelleyemeyecek ama daha fazla soruna yol açmadan bizi düzeltmeye çalışıyorum.

Durmadan önce bir anlığına yönümüzü şaşırtıyoruz. Neredeyse hiç görüş olmadan çevremizi değerlendiriyorum, ama iki lastik biraz eğiliyor. Bu da muhtemelen yolun kıyısında olduğumuz anlamına geliyor.

Ona döndüm. "Jane, iyi misin?" Birlikte olmadığımızı ve ona dokunmamı istemeyebileceğini hatırlamadan önce ona uzanıyorum.

Geri çekiliyorum.

Sertçe göz kırpmıyor. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor ve benim onu süpürdüğüm kadar o da benim çerçevemi süpürüyor. Şaşkınlık gözlerinin kırışıklıklarını sıkıştırıyor. "Neden az önce bir rollercoaster'dan geçmişiz gibi görünmüyorsun?"

"Çünkü daha önce de kara buzda takla atmıştım," diyorum ona. "Bu yeni bir şey değil." Bir araba kazası kadar şiddetli değil ama şoku aynı. "Bana cevap vermedin. İyi misin?"

Daha büyük bir nefes alarak başını sallıyor. "Sanırım öyle. Maximoff gibi takla atacağımızı düşünüp duruyordum ve..." *Farrow, kardeşleri ve küçük kuzeni.*

"Yapmadık," diyorum güçlü bir şekilde. Boku yedik. Evin yakınında bile değiliz.

"Şimdi arabada bekleyeceğiz ve yarın yürüyüşe çıkacağız." Kendine güveni sözlerini alevlendiriyor. Omuzlarını sanki gelecek her savaşa hazırlanıyormuş gibi geriye çekiyor.

"Hayır, zam falan olmayacak."

Kaşları çatıldı. "O zaman ne olacak?"

"Yardım için beklemeliyiz." Doğru teçhizat olmadan karda sekiz saat yürüyemez. Onu bu duruma sokamam ve ne yazık ki ekibe de telsizle haber veremem. İletişim hâlâ kesik.

"Çok uzakta olduğumuzu düşünüyorsun." Jane yavaşça başını salladı. "Tamam o zaman." Torpido gözünün kilidini açar ve bir el feneri alır. "Bagajdan erzak toplamalı ve egzoz borusunun tıkalı olmadığından emin olmalıyız." Lanet olsun, çok zeki.

Dudaklarım neredeyse kalkıyor.

Sonuç olarak, o bu durumda sahip olunabilecek en iyi insanlardan biri. Bundan eminim. Arzu, fazla uyarı olmadan vücuduma pompalanıyor. *Şişele şunu.* Şu anda onun her bir parçasının beni ne kadar cezbedtiğinden nefret ediyorum.

"Benim planım da buydu," dedim sertçe. "Ama sen bunun bir parçası değilsin." El fenerini almak için elimi uzattım.

Kımıldamıyor.

"Jane, ayakkabılarını."

Leopar desenli babetlerine bakıyor. Botlarımız eve geri döndü, çünkü fırtınadan sonra hâlâ kuruyorlardı. Tek fark benim fazladan bir çift botum olması.

Jane ayakkabılarını görünce iç geçirir. "Ben de bir hafta sürecektir bir seyahate aynı botlardan iki çift götürerek aşırı hazırlıklı olduğumu düşünüyordum." Bir saç telini gözlerinden uzaklaştırıyor. "Annem sana sezgisel derdi."

Başımı sallıyorum. "Bu sadece bir alışkanlık. Ben 15 numara ayakkabı giyiyorum. Botlarıma bir şey olursa mağazaya koşamam." Duruyorum ve sonra daha fazlasını söylemek için kendimi zorluyorum. "Güvenlik işinde iyi para kazanmaya başlar başlamaz ilk aldığım şey, sahip olduğum her şey için fazladan bir ayakkabı seti oldu."

"Bu kadar pratik olmaya bayılıyorum." Hemen kızardı. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim. Ağzımdan kaçtı." Daha önce ağladığı için gözleri kızarmıştı. "Sanırım bu yüzden buna dil sürçmesi diyorlar. Ve konuşmayı keseceğim..."

Ona asla durmamasını söylemek istiyorum.

Onu sonsuza dek dinleyebileceğimi söylemek istiyorum.

Ayrıldık.

Saldırgan bir pislik olmak ile ona ihtiyacı olan alanı vermek arasında gidip geliyorum ve saygılı bir zemine iniyorum.

Onu rahat bırak.

Ağzımı kapalı tutuyorum.

El fenerini bana uzatıyor, plastik avucuma çarpıyor. "Burada kalmak senin için sorun değil mi?" Sadece onaylamak için soruyorum

Başını sallıyor. "Uğraşacak başka bir soruna ihtiyacımız yok ve ayak parmaklarımdan donması kesinlikle bu kategoriye girer."

Arka koltuktan ceketimi alıp çıkmadan önce ona son bir kez tepeden tırnağa iyice bakıyorum.

Kırılgan hava ve dondurucu rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıtıyor ve gözlerimi yakıyor. Eldivenlerimi çekiştiriyorum. Kaybedecek zamanım yok, eğilip egzoz borusundaki karı temizliyorum.

Sonra ayağa kalktım ve buz tutmuş bagajı açmaya çalıştım. *Kilidini açmayı unutmuşum.*

Geri çekiliyorum, rüzgâr saçlarımı savuruyor ve kar taneleri yanaklarımı ıslatıyor. Ciğerlerim soğuktan yanıyor, nefesim karanlıkta görünüyor ve ceketimi daha yukarı çekerek ağzımı kapatıyorum.

Bagaj patlar.

Birdenbire. Ben bir bok yapmadan.

Jane.

Neredeyse yine gülümseyeceğim.

Ve sonra artık çıkmadığımızı hatırlıyorum. *Bunu düşünme.* Bagaja uzanıp çantaları karıştırıyorum ve bazı eşyaları ikiye bölüyorum.

Bagajı kapattığımda gördüğüm şey karşısında midem bulanıyor.

Jane arabanın dışında. Ya da en azından *yarısı*. Sürücü tarafındaki camdan dışarı eğiliyor ve mor eşarbını yan aynaya bağlıyor.

Kar altında kalırsak diye.

Vücudu hava koşullarına maruz kalıyor, dalgalar kahverengi saçlarını öpüyor ve tellerini ıslatıyor.

Yardım etmek üzereydim ama o çok hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar arabaya geri döndü, camı açtı. *İyi iş, tatlım.* Ona bu sözleri söylemek istiyorum, ama bir şekilde kavurucu soğukta kalmanın tüm gece boyunca onunla sıkışık bir arabayı paylaşmaktan daha rahat olabileceğini biliyorum.

Artık birlikte değiliz. Bunu açıkça belirtti.

Arka koltuğa tırmanmadan önce egzoz borusunu bir kez daha kontrol ediyorum. Yiyecek ve malzemelerin bir kısmına artık ulaşabildiğim için eldivenlerimi çıkarıp koltuğun cebine sokuyorum.

Jane hâlâ sürücü koltuğunda, kol saatinden zamanı okuyor. "Aküyü korumak için arabayı birkaç dakika içinde kapatmalıyız. Ondan sonra da sadece iki ya da dört saatte bir açmalıyız. Ayrıca karbon monoksit zehirlenmesini önlemek için bu camı yarım inç kadar araladım. Biz uyurken egzoz borusunu kar kaplarsa diye."

Bu gece uyumayacağım ama bunu ona söylemedim. "Görünüşe göre her şeyi hallettik." Arkama yaslanıyorum ama vücudum beton blok gibi. "İki saatte bir değil, dört saatte bir yapmalıyız." İşimi şansa bırakmayacağım.

Yarın sabah arabayı çıkarabilirsek, sürebiliriz. Ama aküyü beceremediğimiz için araba ölürse, o zaman bu fırsatı kaybetmiş oluruz. Yarın daha iyi şanslar için bu gece soğuğa katlanmak, planımız bu.

Daha derin bir nefes alıyor ve başını eğerek botlarımın bağcıklarını çözüp ayaklarımı çıkarmamı izliyor. Gözleri üzerimde sıcak lazerler gibi,

etimin her santimini kavuruyor. Kardan ıslanmış ceketimi silkip başımın arkasına, arka camla koltuk arasındaki boşluğa sokuyorum.

Sessizlik.

Etrafımızı kemiriyor. Acı verici, rahatsız edici bir şekilde. Beni sessizlikten nefret ettirebilen tek kişi o. Ondan önce beni hiç rahatsız etmezdi. Onu arzuldum. Özlem duyardım. Şimdi sessizlik çok gürültülü, çok kavurucu ve ben onun sesinin sessizliği bastırması için yalvarıyorum.

Dudaklarımı ovuşturuyorum, hayal kırıklığım artıyor. Jane'e değil ama bu duruma. Bunu burada, onun için bir çıkış olmayan bir yerde yapmak istemedim. İsterse başka bir odaya kaçamayacağı bir yerde.

Ama bekleyemem.

Önümüzdeki birkaç günü bu sıkışık arabada, lapa lapa yağan karın ve uğuldayan rüzgârın sesinden başka bir şey duymadan geçiremem.

Yapamıyorum işte.

"Jane," adını biraz fazla yüksek sesle söylüyorum. Kulaklarım çınlıyor.

"Konuşmalıyız."

Sanki beyninin içinde hapsolmuş gibi uzun bir süre tereddüt ediyor. Sonra da "Katılıyorum." diyor. Kıvrık saçlarını yana doğru bağlıyor. "Bana bir dakika ver." Arabayı kapatıyor ve anahtarları bardak tutucusuna bırakıyor. Orta konsolun üzerinde sürünmesini izliyorum.

Kapıya doğru kayıyorum, ona yer açıyorum.

Şimdi arka koltukta benimle birlikte, birbirimize bakıyoruz.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Bakışları kasıklarına doğru kayıyor. Kızarıyor ve gözlerini tekrar yüzüme dikeyiyor. "Aletine bakmak istememiştim. İstemeden oldu. Bunu genellikle seks sırasında sorarsın. Ve şu anda seks yapmamızı düşünmemeliydim bile." Sözleri aceleyle döküldü ve gözleri kapalı bir şekilde şakağına dokundu. "İnanılmaz derecede üzgünüm. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapacağım?" Merak ediyorum çünkü beni kaybediyor. Daha önce de sözel raydan çıkmalarıyla kendimi kaybetmişim ama bu farklı. Daha ağır geliyor.

"Eski erkek arkadaşınla
konuş." Gözümü
kırpmadım.

Bu düşündüğümde de kötü. Beni çoktan eski erkek arkadaş kategorisine soktu. Buna hazırlıklı olmalıydım. Sizi kesip açacak ama hemen yarayı dağılayacak türden biri.

Benden ayrılarak beni kendinden koruduğunu sanıyor. Ama ben onun korumasını istemiyorum.

"Ben senin eski erkek arkadaşımın," diyorum açıkça, tepkisini ölçerek.

Jane sertçe yutkunuyor, gözleri kan çanağına dönmüş, ağzını açıyor ama hemen kapatıyor. Kelimeler kifayetsiz kalsa da bakışlarımı kırmıyor. Bakışlarımızı ayırmıyoruz ve bir şekilde bu temas tek bir kısa dokunuştan bile daha güçlü hissettiriyor.

Devam ediyorum, sesim hiç titremiyor. "Açık olmak gerekirse, bana iyi davranmadığını düşündüğün için benden ayrıldın."

"Kesinlikle." Ellerini dizlerinin üzerine koyup onları sıkıca kavıyor. "Kimse tarafından içeri çekilmeyi ve sonra da itilmeyi hak etmiyorsun. Ve bunu yapmaya devam etmeyeceğime söz veremem. Kafam karmakarışık."

Sert bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çoğu insan binlerce yabancının saçma sapan fikirleriyle üzerlerine gelmesine izin vermez. Hayatında söz sahibiymiş ve kim olduğunu biliyorlarmış gibi davranmak... Bu kafanı karıştırıyorsa anlarım. Bu herkesi delirtir."

Keskin bir nefes alır. "Sadece... bir saniye bekle. Bu..." Gözlerini kırıştırarak başını sallıyor. "Burası çok sıcak."

O kadar da sıcak değil.

Gerçekten, arabada ısı yokken, soğuk içeri girmeye başlıyor. Yanımdaki pencere buz kütlesi gibi.

Aceleyle tüylü kazağını çekiştiriyor, dirseği koluna takılıyor. İçgüdüsel olarak yardım etmek üzereydim ama o kendini kurtardı. Kahverengi saçları her yöne dağılmış, elastik bağı kaybolmuş, pembe-sarı çizgili bluzunu düzeltiyor. Çilli yanakları pembe-kırmızı, belki biraz da soğuktan.

Çok güzel bir kız.

Hazır bir nefes aldıktan sonra gözleri tekrar benimkilere dikildi. "Az önce söylediğin şey, sorun bu."

Anlamıyorum. "Neden?" diye sordum. "Çünkü ben hatalıyım?"

"Çünkü haklısın." Buruşuk kazağını ellerinin arasında yumruk yapıyor. "Çünkü beni daha iyi hissettiriyorsun ve mesele de bu Thatcher. Herkes kendime yardım etmem gerektiğini söylerken *sen* bana yardım ediyorsun. Bunlar kilom, görünüşüm ya da yetiştirilme tarzımla ilgili korkunç yorumlar değil. Bağımsızlığıma saldırıyorlar... ve benim için bu..." Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Bu senin kimliğin," diye bitiriyorum, artık tamamen anlamıştım. Tam bir farkındalık beni bir gelgit dalgası gibi yıkıyor. "Ve onu bana kaptırırmışsun gibi hissediyorsun."

Bu yüzden beni kendinden uzaklaştırıyor.

Başını sallarken acı yüzünü buruşturuyor. "Duygusal destek için hiçbir zaman bir erkeğe güvenmek zorunda kalmadım... Bunu hiç istemedim. Ama kendimi senin güvenceni, senin yardımını, senin her şeyini isterken buluyorum. İçimdeki bu *isteğin ihtiyaca* dönüşebileceğini bilmek beni *korkutuyor* ve bu korkunun ağırlığı altında boğulduğumu hissettiğim anlar oluyor."

Göğsüm daralıyor.

Jane'e yalan söylemeyeceğim. "Korkunuzun gerçekleşmeyeceğine dair söz veremem," diyorum ona.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır.

Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. "Beni *tamamen* sevmene izin verirsen beni istemeyeceğine ya da bana ihtiyaç duymayacağına söz veremem."

Vücudunu tutuyor.

Gözlerim kızarıyor. "Çünkü seni *tamamen* seviyorum Jane ve hayatımın en kötü ve en iyi anlarında seni istiyor ve sana ihtiyaç duyuyorum."

Sesi fısıltı gibi. "Beni yatıştırmak zorunda değilsin."

"Söylediklerim doğru." Ciğerlerimi yumruklayan duygularla savaşıyorum. "Sana *ihtiyacım var* tatlım. Eğer sana dönemeseydim suçluluk duygusundan aklımı kaçıırırdım. Birçok kez seni düşündüm ve kendimi iyi hissetmemi sağladın." Orada durdum, boğazıma bir taş oturdu.

Elini ağzına götürmüş, bunalmış durumda.

İşleniyor.

"I..." Yutkunuyor. "Hâlâ korkuyorum."

Başımı salladım.

Olmaması için ona hiçbir sebep vermedim. Çünkü bunu düzeltemem. Sessiz bir an geçti. Zihinsel olarak nerede olduğundan emin değilim.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

"Evet." Hiç tereddüt etmiyor.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum, dizim onun ayrık kalçalarının arasındaki koltukta, diğer ayağım da yerde. Elim omzunun arkasındaki kapıya dayıyorum.

Ben vücudunun üzerinde gezinirken göğüs kemiği yükselip alçalıyor. Sağ elim yüzünü sarıyor, dudaklarım dudaklarında gezinirken fısıldıyorum, "Tek söz verebileceğim şey seni seveceğim ve sana saygı duyacağım, Jane. Ve sevgini *asla* kötüye kullanmayacağım ya da bana sunduklarından faydalanmayacağım."

Gözyaşları ellerimi ıslatıyor ve gözlerim yaşıyor. Gömleğimi iki yumruğuyla kavırıyor. **Y a v a ş ç a** beni kendine çekiyor. Birbirimize bakıyoruz.

Donmuş hava arka koltuğa sızmaya çalışıyor, ama birlikte üşümek için fazla volkanikiz.

Ve patlarız.

Dudaklarımız şehvetli, duygusal bir güçle birleşiyor ve daha derine dalarken onu bedenime yaslıyorum. Dilim onunkine doğru kayıyor, sıcaklık beni içten dışa doğru yakıyor. Uyluklarını belime doluyor, parmakları saçlarımın tellerini kıvrıyor.

Açıklanamaz bir şeyle birbirimize bağlıyız ve ben bırakamıyorum.

Kaslar gergin bantlar halinde sarılmış, yanıyorum. Ensesini emiyorum ve başı geriye doğru eğiliyor, dudaklarından tiz bir ses çıkıyor. Beni yeterince hızlı tüketemiyormuş gibi öpmeye devam ediyor ve baş döndürücü, zihin döndürücü vuruşlarla yavaşlıyoruz. Dokunuşlarımız uzuyor.

Magma.

Onu koltuğa geri götürüyorum, böylece altımda uzanıyor ve öpüşüp sürtünüyoruz ve alnım onunkine bastırılmışken, "Seni geri istiyorum" diye boğuk bir ses çıkarıyor.

Göğsümün içinde ışık patlıyor. Kafamı karıştırıyor ve hiç şüphe duymadan "Beni yakaladın." diyorum.

Ellerimiz birbirimizin her bir santimetrekaresine dokunuyor, soğuğu yok ediyor ve ateşten doğan, gittikçe büyüyen bir tutkunun içinde yaşıyoruz.

Sonraki dakikalar ruh ve bedenden oluşan şeylerdi. Çırılçıplak soyulmuş, ereksiyonum şişmiş, damarlarım çıkıntı yapıyor ve Jane'e olan ilkel ihtiyacımla ağrıyor.

İki parmağımı amına sokuyorum, Tanrım, *sırılısklam olmuş*. Kıvranıyor ve inliyor, "Lütfen, şimdi. *Şimdi*."

Şaftımı prezervatifle kapatırken belimi kavırıyor ve beni sıkıca saran sıcaklığına doğru itiyorum.

Sikişmek. Başım dönüyor ve onu kalçalarından tutup kaldırıyorum, böylece boyumla mükemmel bir açıya geliyoruz ve nabızı atıyor.

"Thatcher," diye bağılıyor Jane. "*Thatcher*, daha sert. *Daha sert, lütfen*."

Ter tenimizi parlatıyor ve beni vücudundaki hassas bir noktaya iten daha sert, daha derin bir hızda sallanıyorum. *Kutsal*.

Sikeyim. Önce kapının kolunu, sonra da kalçasını kavrayıp bacağını belimde daha yukarıda tutuyorum. "Jane," diye homurdandım. "*Siktir*."

Ağzı taşkın bir uyarılmışlıkla açılmış ve yumuşak, ağırlı sesleri damarlarımı dikeyiyor ve içindeki sikimi seğirtiyor.

"*Evet*," diye inliyor. "*Yesyesyes*." Gözyaşları gözlerini kırıstırıyor.

Kaslarım her itişte esniyor. Boğuk bir inilti boğazımı tırmalıyor. Göğsünü, dikilmiş meme ucunu yoğuruyorum, elim geniş kalçasından ve yumuşak uyluğundan aşağı kayıyor ve o tutunmaya çalışıyor.

"Daha fazla," diye bağıyor. *"Daha fazla."*

Sevdiğim kadının derinliklerindeyim. Sikim amını ağzına kadar dolduruyor ve karın kaslarım bir kez daha içeri girince kasılıyor. "Seni bütün gece becerebilirim."

"Evet." Daha sıkı sarılıyor. "Bütün gece sık beni."

Senin dileğin benim için emirdir, tatlım.

Sinirlerim kutsal olmayan bir şey gibi sıkışıyor ve kalçalarını kasıyor, uylukları kasılıyor, sırtı kamburlaşıyor. Jane üstesinden gelinebilir bir çığlık atıyor ve bu ses ve onun kenetlenmesi görüşümde beyaz ışıklar saçıyor.

Yavaşlıyorum, doruğa ulaşmasını engellemek için esniyorum ve onu usulca beceriyorum.

Nazikçe. Jane'in içinde olduğum her saniyenin tadını çıkarıyorum.

"Bütün gece mi?" diye soruyor hevesle, nefesini ağır ağır tutarak.

"Bütün gece," diye onaylıyorum. Ben hareket ederken altımda ona bakıyorum.

Dudakları bir başka yumuşak iniltiyle ayrılıyor ama gözlerinde bir özür görebiliyorum. Benden ayrıldığı için ve ben başımı sallıyorum. Neredeyse sallanmayı bırakacaktım ama "Devam et" diye fısıldadı.

Daha derine itiyorum.

Gerçek şu ki, Jane'in duygusuz bir robot olmasındansa benden ayrılmasını tercih ederim. Bir insanla birlikteyim ve duygularımızla iyi başa çıkamıyor olabiliriz. Ama ikimiz de onlarla birlikte başa çıkmaya çalışıyoruz. "Ne hissettiysen onu yaptın," diye hatırlatıyorum ona. "Bunun için üzgün olmana gerek yok, benimleyken olmaz."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ereksiyonum onu iyi tanıyor ve yine o hassas noktayı buluyor. Dudakları birbirinden ayrılıyor ve gözleri geri dönüyor. Vücudu titriyor ve kaslarım geriliyor, serbest kalmak üzere.

THATCHER MORETTI

SABAH ışığı ön camdaki karı delip geçiyor. Güneş yükselmeye başlıyor. Kollarımda uyuyan Jane'i tutuyorum, yan yatmışız, böylece onu göğsümle koltuk arasında kozalamışım.

Soğuk omuzlarımı ve trisepslerimi ısıtıyor, sırtım arabanın ön tarafına doğru açıkta kalıyor. Ceketimi kalçalarına daha sıkı sararak tamamen örtünmesini sağlıyorum. Biraz kıpırdanıyor ve yanağını sıcak göğsüme yaslıyor. Jane ile geçirdiğim sabahları hafife almıyorum. Bu seferki gerçekten lanet olsa bile

farklı.

Etrafımızı değerlendiriyorum. Uyanık. Dikkat, gözlerimi hiç kapatmadım. Yaklaşık bir saat önce nefesimin havayı tüttürdüğünü görmeye başladım, ama bütün gece sıcakta koştuktan sonra soğuğu memnuniyetle karşılıyorum. İkimiz de ceketlerin ve onun kazağının altında hâlâ çıplağız. Koltukların altı döl dolu prezervatiflerle dolu.

Yoğun orgazmları onu uykuya zorlayana kadar Jane'i becerdim ve isteği üzerine, o uyurken uzun bir süre içinde kaldım.

Hiçbir şeye benzemiyordu. O her zaman yaşadığım en iyi seks oldu ama İskoçya'da samimiyet başka bir seviyede. Birlikte hayatta kalıyoruz, soğuğa dayanıyoruz ve bu kavramlar bizi ruhumuza bağlayan nabız gibi atan kalp atışları gibiydi.

Saatime baktım. *On dakika*. Sonra dışarı çıkıp ne kadar sıkıştığımıza bakacağım ve arabayı çalıştıracam.

Jane yine bana doğru hışırıyor ve bu kez göz kapakları yavaş yavaş açılıyor. "Üşüyor musun?" diye soruyorum.

"Sıcak," diye mırıldanıyor ve gözlerimiz güçlü bir vuruşla kenetleniyor. İkimiz de dün geceyi hatırlıyoruz ve dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Ağrın mı var?" Fısıldıyorum.

Dizlerini kaydırıyor. "Birazcık."

Koruyucu bir şekilde amını avuçluyorum ve gülümsemesi pembe yanaklarını çukurlaştırıyor. Nefes alıyor, "Seni orada seviyorum, çok... çok." Gözleri yumuşuyor. "Seni başka yerlerinden de seviyorum."

"Nerede?"

Jane dirseğini kaslı tarafıma dayayıp biraz doğruluyor. Diğer elimi tutuyor ve avucumu yumuşak göğsünün üstüne yerleştirirken nefeslerimiz sığılaşıyor.

Kalbine.

Derin nefes alıyorum. "Burada bana güveniyor musun?" "Evet," diyor duraksamadan.

Kalbi avuçlarımin altında daha hızlı çarpıyor ve elimi daha yukarı kaydırıyorum, köprücük kemiğini şehvetli bir vuruşla takip ediyorum. Ensesine doğru yükseliyor. Bana karşı arzulu bir acıyla titriyor ve daha da yaklaşarak yan tarafıma bakıyor. Çıplak kıkıma bakıyor.

"Üşüdün mü?" diye fısıldıyor, kazağını bacaklarından çıkarmaya bir saniye kala, ama onu durduruyorum.

"Hayır."

Jane başını sallıyor ve sessizlikte, kıkı yanağımdaki mürekkepli yazıya gülümsüyor - zaten yatakta binlerce kez harflerin izini sürmüş.

İri mavi gözleri bana dikilmiş. "Sen benim Sindirella'msın, farkında mısın?"

"Biliyorum." Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor. "Olduğum için mutluyum." *Peri masalını yaşıyorum.* Ve bu an gerçeklikten dev bir kaçış gibi geliyor. Karın hala yağıyor olabileceği kasvetli durumdan uzaklaşıyoruz. Önümüzde *uzun* bir yaya yolculuğu olabilir.

Sözlerimden çok yükselen dudaklarıma takılmış durumda. Gülümsemesi tüm dünyamı aydınlatıyor ve yarattığım sıcaklık kozasına geri çekilirken fısıldıyor, "Arabadan ayrılmadan önce bir kez daha... yapabilir misin...?" Boynu kızarıyor ama hiç tereddüt etmiyor. "Bay Moretti- Thatcher." Daha da kızarıyor.

"Jane."

Çenesini eğiyor. "Bacaklarımı açıp beni doldurma nezaketini gösterir misin?"

Sertleşiyorum ve kanım kaynıyor. "Ne istersen tatlım." Hızlı bir hareketle, onu aramızda daha da aşağı çekiyorum, böylece

Sikimle aynı hizaya geldi ve ağzından "*Tanrım*" ile birlikte bir ses çıktı.

Uzun şaftımı son prezervatifle kılıflıyorum ve bacağına belimin üzerine doğru uzatıyorum. O da diğer bacağına uzatabildiği kadar uzatıyor ve dizinin altından sabit tutuyor.

Hâlâ iki yanımızdayken, göğsümün altında duran yüzünü kavriyorum ve ereksiyonumun şişmiş başı parlayan kıvrımlarına sürtünüyor. Kalçalarımı öne doğru bükerek Jane'in içine giriyorum ve nefesi kesiliyor, zevk yüz hatlarını yıkıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, çenem kilitleniyor. Kabarcıklı hisler zirveye doğru tırmanıyor. *Bunaltıcı*. Kız arkadaşına karşı sallanırken ter yeniden birikiyor, yumuşak nefesleri göğsümü ısıtıyor.

Bu pozisyon cehennem kadar sıkı ve baldırları kasılıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum ve sorunsuz bir şekilde bizi dik konuma getiriyorum, sırtı oturuyormuş gibi koltuğa dönük.

Başım neredeyse tavana değecekti. Dizim minderde, diğer ayağım arabanın tabanında, kışını iki mükemmel avuçluyorum ve derin, yok edici bir hızla itiyorum. Jane sikimin amına girip çıkışını izliyor.

"*ThatcherThatcherThatcher*," diye haykırıyor, parmakları omzumu kavriyor. "Evet, evet, *Tanrım*."

"*Siktir*," diye inliyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kaslarım ilkel bir açlıkla alevleniyor.

O gitti, tutkumuz tarafından tamamen yutuldu ve ben onu seviyorum. Onu *seviyorum*.

Yanağını tekrar sıkıyorum ve bana bakıyor. Zonklayan sıcağına vururken aşağıya bakıyorum ve bir nefeste boğuluyor, sonra içimi sarsan keskin bir ses çıkarıyor.

"İyi misin?" Nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Durma... durma."

Ben değilim. Sıcaklık sikimin etrafını sarıyor, sürtünme derimi deliyor, aklımı başımdan alıyor ve Jane tırnaklarını sırtımda gezdiriyor.

"*Jane*," diye inliyorum, onu daha sert beceriyorum.

Omurgası yükseliyor ve onu kollarımın arasına alıyorum. Bırakmıyorum ve tüm vücudunu sarsan, ruhunu siken bir doruğa doğru tırmanıyoruz. Sıkılaşıyorum, kaslarım esniyor ve ağır bir homurtuyla boşalıyorum.

Lanet olsun.

Şişmiş amının içine yavaşça pompalayarak bu inanılmaz hissi sağlamaya başlıyorum ama sonra kulaklarım dışarıdan gelen sesleri duyuyor.

Kar çatırdıyor. Ayak sesleri gibi.

Kahretsin.

Dikkatlice Jane'den ayrılıyorum. Seksin sisi içinde göz kırpmıyor, soruları büyük maviliklerinde su yüzüne çıkıyor ve ona "Burada biri var" diyorum.

Muhtemelen arabamızı fark eden bir yerli. Sis ve sabah sisi camları kaplıyor, bu yüzden içeriyi göremiyorlar.

Jane ve ben hızlıca giyiniyoruz. Pantolonları giydim, ceketleri giydim ve kapıyı açmadan önce ayaklarımı botlarımın içine soktum - kahretsin.

Sıkışmış.

Kar bize barikat kurdu. Yalnız olsaydık, kendimiz bir çıkış yolu bulabilecek kadar becerikliyiz. Ama neyse ki artık yardımımız var ve kapıyı kırmamıza ya da pencereyi kırmamıza gerek yok.

Gözlerimizde ışık, bakışlarımızı paylaşıyoruz. Gerçekliğin bizi yakalamasına üzölmek kolay olurdu. Bize yardım etmek için burada olan kişinin gitmesini dilemek.

Ama sanırım ikimiz de masalımız ve gerçekliğimiz için minnettarız - çünkü her birinde birlikteyiz. Ayrılmış olarak girdiğimiz bu arabadan bir çift olarak çıkıyoruz.

"Jane?! Thatcher?!" Maximoff'un sesi çok net.

"Moffy!" Jane bağırıyor. "Buradayız!"

Yerel halk değil o zaman.

Sürpriz bana pek dokunmuyor. Çünkü Maximoff Hale'in kayıp bir aile üyesini araması onun doğasında var, tıpkı Jane'in lanet olası bir kar fırtınasında arabaya atkđ bağlamak için pencereden dışarı sarkması gibi.

İçime bir rahatlama dalgası yayılıyor. Sadece yardımın geldiğini bilmek kurtarma için *yetenekli* ve hazırlıklı.

Sıkışan kapıyı biraz daha zorlayarak açmaya çalışıyorum. Farrow ve Maximoff bizi birkaç dakika içinde çıkardılar.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, güneş daha kalın, daha koyu bulutların arkasına saklanıyor. Ağır yürüyüş çantaları gömölü lastiklerin yanında yatıyor. Maximoff ve Farrow'a ait olduklarını biliyorum. İkisi de kışlık kıyafetlerini giymiş, burunları ve yanakları kızarmış. Sanki buraya cehennem gibi bir havada yürüyerek gelmişler. Hızlı bir bakışla arabayı değerlendiriyorum.

Lanet olsun. Karın derinliklerinde, her kapı tıkalı ve ön cam buzla kaplanmış. Sadece bu da değil. Yol gitmiş.

Sadece bir kar vadisi.

Arabayı gömülü olduğu yerden çıkarsak bile eve gidemeyiz.

Ben telsizimi bel kemerime takıp kulaklığımı takarken Jane arkamdan atlıyor. Bale ayakkabıları karın içinde batıyor. "Eve gelemediğim için üzđünüm, eski dostum-"

Maximoff en iyi arkadaşına koşar ve onu kollarıyla sarar. Onu yerden kaldırıp kucaklıyor ve ayaklarını soğuktan kurtarıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Ona daha sıkı sarılır.

Farrow yanıma geliyor ve ikimiz de sevdiğimiz insanların kucaklaşmasını izliyoruz. Birbirlerine fısıldıyorlar ve Maximoff onu tepeden tırnağa taramaya devam ediyor. Tek parça olduğundan emin olmak için.

"Onu bir daha asla böyle görmek istemiyorum," diyor Farrow, sesi kısık. Göğsüm sıkışıyor. "O kadar kötü mü?"

"Dostum, hiçbir fikrin yok." Maximoff'un en iyi arkadaşının ölümünden korkmasını izlediği saatleri taşıyan kahverengi gözleri neredeyse cam gibiydi.

Geçen Mayıs'taki araba kazasını düşünüyorum. "Bir fikrim var." Jane'in Maximoff'un yerinde ölmüş olma ihtimaliyle yüzleşmesini izledim.

Farrow hatırlıyor ve başını sallıyor. Arayı kapatmamız gerekiyor ve onu gözden geçiriyorum: saçlarını örten siyah bir bere, sallanan bir küpe ve üzerinde siyah kar pantolonuyla siyah bir kar ceket. Kaptan Jack Sparrow gibi görünmesi umurumda değil.

Telsizleri erişilebilir olmalı. "Kulaklığın nerede?"

Gözlerini deviriyor. "Bilmiyorum anne, seninki nerede?"

"Kulağımda," diye ıkıştım.

"Bunu sen koydun," diyor sinirlenerek. İletişim aramızdaki en önemli konu çünkü bir süre sonra beni *gerçekten rahatsız* eden tek şey bu. Ona ihtiyacım var.

Takımın ona ihtiyacı var.

Hemen hemen her zaman ulaşılabilir olduğunu biliyorum, ama yine de, oraya gitmek için onu rahatsız etmek zorunda kalmasaydım daha *kolay olurdu*.

Bakışlarımı kısıyorum. "Ekip size ulaşmaya çalışıyor olabilir."

"Olamazlar." Farrow ceketinin eteklerini kaldırarak bana belindeki telsizi gösterdi. "Bir saat önce iletişimi kapattım."

Ters ters baktım. "Sen ne?"

"Telsizleri kapattım," diye tekrarlıyor Farrow. "Bataryayı korumak için. Evden ayrıldıktan otuz dakika sonra sinyali kaybettim ve parazit bu şeyi tüketiyordu."

Elimi çenemde gezdiriyorum. Bir an için aramızda sinirli bir gerilim oluşuyor.

Maximoff Jane'e "Bekle bir saniye, botlarını getirdim." der. Yürüyüş çantasının fermuarını açar ve kadın çantayı karıştırır.

Farrow arabaya doğru biraz daha yaklaştı. Başını eğip içeriye hafifçe bakıyor, sonra da kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Eğlendiniz mi?" Yükselen gülümsemesinde mizah var.

"*Küçük şeylerle uğraşma*" sözünü tam anlamıyla özetliyor. Önemsiz anlaşmazlıkları bir parmak şıklatmasıyla hallediyor.

Jane'i hatırlayınca dudaklarımın biraz kalktığını hissederek ağzımı ovuşturuyorum. "Güzel bir geceydi." *Bunu inkâr etmiyorum.* "Gitmeden önce arabayı temizlemem lazım. Kardeşi beni öldürecek."

Farrow kaşlarını çatıyor, arabaya rahatça yaslanıyor. "Kim? Charlie mi?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. "İnsanların ortak alanlarda sevişmesini pek sevmez." Çalışan bir sinyal bulmayı umarak iletişim frekanslarını değiştiriyorum. "Tur otobüsünün dışında seninle takıldığı için Maximoff'un içini boşalttı ve ben de kız arkadaşımın kardeşleriyle bir savaştan kaçınmaya çalışıyorum. Savaş başlatmaya değil."

Farrow başını sallar. "Endişelenecek bir şey yok, Moretti."

Kaşlarım düğümlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Charlie insanların ortak alanlarda sevişmesini hiç umursamıyor. Umurunda olsaydı Beckett'ı otobüsün bekleme salonunda seviştiği için azarlardı. O sadece Maximoff'u incitmek ve kıskırtmak istedi."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Bunun daha olası olduğunu düşünmüştüm." Kulaklığımı ayarlıyorum. "Ama ben sadece kardeşleri konusunda kendimi garantiye almak istiyorum."

"Tony'nin prezervatif mezarlığını görmesi konusunda daha çok endişelenmelisin- ve burada dürüst olacağım: hetero porno sonrası gibi görüldüğünden değil. Öyle kokuyorsun."

Not edildi. "Tony'yi görmeden önce bir duş alacağım." Telsizini almak için elimi uzattım. "Pili kontrol edeyim."

"Tabii anne." Avucuma vuruyor.

Şimdi neredeyse gözlerimi devireceğim. "Maximoff'la buraya gelmeniz ne kadar sürdü?" Jane'i kontrol etmek için başımı kaldırdım.

Bir botunu bağlıyor, diğerini de en yakın arkadaşı onun için bağlıyor. İkisi de bizim gibi sohbet edip hasret gideriyor.

"Onun hızıyla üç saat. Daha erken gelebilirdik ama rüzgâr dinene kadar evden çıkamadık." Kar taneleri kalınlaşıp yere yapışırken gözlerimiz havaya kalkıyor.

Güneş gitti. *İyi değil.*

Farrow arabadan iner. "Diğerleri de gelmek istedi."

"Kardeşleri mi?"

"Hayır. Sadece Maximoff'un gitmesini istediler."

Aileler liderleri olarak ona bu kadar güveniyor. Charlie muhtemelen Maximoff oradaysa gitmek için bir neden görmemiştir.

Farrow bana, "Oscar, Donnelly, Quinn... Akara'yı kastetmiştim," dedi. "Omega."

Donup kalıyorum, elim mikrofonumun kablosunda, sonra şaşkınlık bir esintiyle beni terk ediyor. "Jane için," diye fark ettim.

Farrow başını sallar. "Ve sen."

Beni geri çarptı. İnanması neredeyse zor. Kabul etmesi zor. "Benimle kafa buluyorsun."

Gülüyor. "Kahretsin, daha iyi saçmalıklar bulabilirdim." Elini cebine atar ve bir sakız çıkarır. "Sulli gitmek için can atıyordu ve hepsinin burada olmamasının tek nedeni Tony." Sakızı ağzına atar. "O salak herif Jane'i kurtarmaya kararlıydı. Ve çoğumuz onun bu işe bulaşacağından endişeliydik."

Bu.

Jane ve benim yatmamdan bahsediyor. İkiz anahtarı patlamış olabilir ve Tony bunu öğrenip Alfa liderine söylerse sonuçları ağır olur. Banks işini kaybedebilir.

İşimi kaybedebilirim.

Yarın 20 Aralıkth ve Philly'ye geri dönüyoruz. Banks gibi davranmak için bir günüm bile kalmadı. Bunu berbat edemem, özellikle de sona bu kadar yaklaşmışken.

"Yani Akara herkese geri çekilmelerini söyledi ve Tony de dinledi mi?"

"Temel olarak." Farrow sakız çiğniyor. "Tony, Maximoff ve benim gitmemi sorun etmedi." Tony'nin neden sadece onların gitmesini sorun etmediğini söylemiyor ama ben zaten nedenini biliyorum.

Farrow çok önemli. Bir doktor. Ve Maximoff, ekibin çoğunun kendisini koruyabileceğine inandığı kadar dirençli.

Hava kötüleştikçe bunu paketliyoruz ve ihtiyacımız olanı alıyoruz. Fazladan iki çanta getirmişler, onlara biraz yiyecek dolduruyoruz. Dönüş altı saatlik bir yürüyüş olacak ama aklımızda olan şey bu bile değil.

Hepimiz kızgın gökyüzüne bakıyoruz.

"Bunun yarına kadar durulacağını düşünüyor muyuz?" Maximoff soruyor.

Jane normalde bir savaşa hazırlanırken nefes alır ama hiçbirimiz Doğa Ana ile tekrar tekrar yüzleşmeyi beklemiyorduk. "Tanrım, umarım öyledir."

JANE COBALT

"Ne demek gidemeyiz?" Beckett ahşap merdivenin en alt basamağında durur. Mackintosh Evi'nin kapısının yanında sırt çantaları, bavullar ve spor çantalarıyla aşırı yüklü bavullar yığılı. Uçağımız bu gece kalkıyor ama havaalanına uzun araba yolculuğunu öğleden sonra yapmamız gerekiyor.

Gecikme, burada olanlar için nazik bir kelime.

Ve ne yazık ki Beckett -herkes gibi- erkenden kalkıp durumla ilgili gayri resmi bir toplantıya katıldı.

Avuçlarım dumanı tüten bir fincan kahvenin etrafında ısınıyor ve ıslak ceketlerin bir portmantoya asılı olduğu ve kapının pencere camlarında örümcek ağı çatlaklarını andıran kırıkların bulunduğu antrede tedirgin bir şekilde duruyorum. Bu gergin toplantıdaki tek kadın benim ve Maximoff da ailemin tek üyesi. Beckett gelene kadar.

Buradaki diğer altı adam Güvenlik Gücü Omega: Thatcher, Akara, Farrow, Oscar, Donnelly ve Quinn.

Keşke Beckett için daha iyi haberlerim olsaydı. Şimdiden üzerinde mavi bir kar montu, kafasında Ray Bans gözlükleri ve göğsüne bağlanmış bir spor çantası var.

Beckett eliyle kapıyı işaret ediyor, kolu düşmanlıktan çok dengeli bir şekilde kayıyor - sesi bile dengeli. "Çıkış hemen şurada."

Bir adım öne çıkıyorum. Ne de olsa o benim kardeşim ve onu bu karmaşanın içine ben soktum. "Kar altında kaldık Beckett." Hava sıcaklıklarının eksilere düştüğünü, kar ve buzun ücra köye hâkim olduğunu ve henüz bir rahatlama olmadığını anlatıyorum.

Söylediklerime inanamıyormuş gibi yüzü buruşuyor.

Doğal olarak sakın olan kardeşimin bu kadar acı çektiğini görmek kaburgalarımın bir kama saplıyor.

"Bekle, bekle." Gözlerini sıkıp kapatıyor, sonra açıyor. "Ama birkaç saat içinde gidebiliriz?" Göğsü daha sert inip kalkıyor.

Ağzımı açıyorum ama ikimizin de var olduğunu bildiği gerçeği söylemekte zorlanıyorum.

Neyse ki Omega lideri devreye girer. "Fiziksel olarak gidebilirsiniz," diye açıklıyor Akara, "ama fazla uzağa gidemezsiniz. Bütün arabalar kar altında kaldı."

Beckett sanki bu da Philly'deki yoğun kar yağışlarından biriymiş gibi, "Onları kürekle temizleyebiliriz," diyor. Moffy'ye bakıyor. "Daha önce iki metre karı kürekle temizledin. Bu senin için kolay, ben de yardım edeceğim."

SFO daha sert davranıyor.

Maximoff bir parmak eklemine kırar. "Sorun sadece arabalar değil, Beck." "Yollar sürülmemiş," diyorum kardeşime.

Akara başını sallıyor. "Havaalanına ulaşmamızın hiçbir yolu yok ve ulaşsak bile uçaklar muhtemelen yere indirilmiştir."

"*Muhtemelen.*" Beckett korkunç bir tonda göz kırpmıyor. "Yani kimse kesin olarak bilmiyor mu?"

Ona bir adım daha yaklaştım, sadece birkaç metre uzağında. "Telefon hatları kesik. Kimsenin interneti kontrol etmek için bile servisi yok. Ama kablolu yayın kesilmeden önce Akara yerel haberleri görmüş. Bunun *büyük bir donma olduğunu söylüyorlar* ve bölge sakınlerine ve kış ziyaretçilerine soğuk hava dalgasını beklemelerini ve erzak stoklamalarını öneriyorlar."

"Rasyon" kelimesini söyler söylemez tüm yüzü düşüyor. Beckett parmaklarını burnunun köprüsünde ve sıkılmış gözlerinin köşelerinde birleştiriyor.

Onun irkildiğini görünce ben de irkiliyorum. "Çok üzgünüm," diye usulca nefes alıyorum. "Ama bunu en iyi şekilde atlatacağız..." Başını bir kez sallayınca sözümü kesiyorum.

Sessizce ve nazikçe bana çenemi kapatmamı söylüyor. Söylüyorum.

Akara saçlarını geriye doğru itiyor ve siyah teller öne doğru düşüyor. "Bakın, burada kötü adam olmak istemiyorum ama yollar açılana kadar kimse evden çıkamaz. Bu çok tehlikeli."

Beckett parmaklarını indiriyor ve acısını benden çıkarıyor. "Bana *bir kere* söylemiştin hafta."

Sıkı bir nefes alıyorum, sekiz çift gözün sıcaklığı üzerime çöküyor. Çoğu teselli edici, delip geçen ve parçalayan sadece kardeşiminki.

Thatcher aniden yanıma geliyor ve sanki baş meleğim beni savunmak için üzerime çullanmış gibi ona bakıyorum. "Saygısızlık etmek istemem ama Jane

kar altında kalacaktı."

Beckett gözlerini kıstı, sanki bu kaderimizi değiştirecekmiş gibi. "Bir şans olabileceğini biliyordu."

"Küçük bir olasılık," diyorum sessizce. "Eğer geleceği görebilseydik, seni buraya getirmezdik."

"Saçmalık," diyor Beckett yumuşak bir sesle ve çantasını omzundan indiriyor. "Ben *hâlâ* burada olurdum kardeşim. Bir haftanın iki haftaya, üç haftaya dönüşmesini sevmeyeceğine inanmakta güçlük çekiyorum - sahip olmadığım bir sorunu çözmemin ne kadar süreceğini düşünüyorsan."

Thatcher neredeyse bana dokunuyor. Parmakları hafifçe benimkilere sürtünüyor ve ben onun rahatlığı için acı çekiyorum. Elimde bir el.

Yapamaz.

Banks gibi davranırken olmaz. Tony ya da O'Malley içeri girebilir ve ikiz değişiminin bir haftalık planın ötesine uzanması düşüncesi... üzücü.

Vücudum buz tutuyor. Kardeşime *bir haftanın daha uzun olmasını istemediğimi* söylemek istiyorum ama muhtemelen haklı. Tabii ki bir gün daha kokaine dokunmayacağı için mutluyum.

Maximoff yaklaşıırken, "Seni buraya sürükleyen tek kişi Janie değil," diyor. "Bunun için sadece onu suçlama."

Beckett bir elini yüzüne sürüyor. "İnan bana, ben de sana karşı o kadar nazik hissetmiyorum. O sadece benim görüş alanımda." Başını sallıyor, üzgün. Hayal kırıklığına uğramış. Haklı olarak kızgın. "Üç saat içinde gidiyorum."

İrkildim. "Beckett, yapamazsın. Bunu daha yeni konuştuk. Yollar-"

"Umurumda değil." Gergin ellerine masaj yapıyor. "Ben gidiyorum."

"Korkma. Bunu çözeceğiz dostum," diyor Donnelly sert kabuklu bir bavulun üzerinde otururken teselli edici bir şekilde.

Beckett eski korumasına bakıyor, sonra sarı-yeşil gözlerini aşınmış döşeme tahtalarına dikeyliyor. Aralarındaki konuşma kardeşimin kederini daha da artırıyor. Çantasını tekrar göğsüne bağladı. "Üç saat sonra gidiyorum."

"Eve nasıl dönmeyi planlıyorsun?" Oscar merak ediyor. "Burası Oz değil. Topuklarını tıkırdatamazsın."

Beckett sıkıca, "Helikopter," diyor.

Şaşırdım. "Bu çok saçma." Bunu daha çok Charlie'den beklerdim ama Beckett'ın çaresizliği sis gibi havaya karışmaya başladı.

Eklemleri kilitlenir. "Anlamıyorsunuz. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Sizin işiniz şu anda burada, benimki ise başka bir ülkede. Daha fazla gösteriyi kaçıramam." Gözyaşlarının eşiğinde hızla gözlerini kırıştırıyor ve bir elini yüzüne sürmeye devam ediyor. "Kariyerim boka saracak."

Acı dolu bir nefes alıyorum, adeta cam parçalarını içime çekiyorum. *Bunu ben yaptım.* Onun hayatını mahvettim. "Özür dilerim."

Maximoff kardeşimi işaret ediyor. "Eve gittiğimizde, hiçbir şey kaybetmemen için elimizden geleni yapacağız."

Başımı salladım. "Bunu düzelteceğiz."

"İkinizin ipleri elinize almanızı istemiyorum." Dalgalı kahverengi saçlarından Ray Bans gözlüklerini çıkarıyor. "Şirketteki yerimi hak ettim ve bunu korumamın tek yolu orada olmam. O yüzden gidiyorum." Merdivenin yanındaki büyükbabasının saatine bakıyor. "Üç saat sonra."

Yüce Tanrım. Hâlâ ona bağlı. "Keyfi bir zaman dilimi mi seçtin?" diye sordum. "Neden yedi ya da sekiz saat sonrası değil?"

"Çünkü sanırım bir helikopterin gelmesi yaklaşık üç saat sürecek."

Beckett. Bunu iyice düşünmüyor. Telefona ya da internete erişimimiz yok ve ben daha söylemeden Akara söze karışıyor: "Hiçbirimiz helikopter çağıramayız."

Thatcher başını sallar. "Şu anda yeterli kaynağımız yok."

Kardeşim caymış gibi görünmüyor. Yani ya kendini kandırıyor ya da elinde bir koz var. Kıvrak bir hareketle tırabzana doğru dönüyor. "Charlie!"

Oscar başını sallar ve Farrow'a dönerek şöyle der: "Bu çocuk bütün helikopter ve özel uçak servislerini hızlı aramaya almış."

Farrow duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Merdivenlerden fuayeye inen Charlie değil.

Joana Oliveira sırt çantasını büyüyen yığının üzerine atıyor. "Neden herkes benden dayak yemiş gibi görünüyor?"

Herkes uğursuz bir sessizlik içinde.

"Size söylemedikleri şey," diyor Beckett aniden, "burada sıkışıp kaldığımız."

Yüzü düşüyor. "Ne?" Geniş, dehşete düşmüş gözlerle Oscar'a baktı. "*Kardeşim.*"

Oscar rahatlatıcı bir el kaldırır. "Biliyorum-"

"Dövüşüm *iki* gün sonra." Joana sıkıntıyla başını sallar.

Quinn kız kardeşine eliyle işaret eder. "Seni oraya götüreceğiz, Jo."

Oscar alnını ovuşturuyor, kız kardeşlerine söz vermek konusunda o kadar emin ya da istekli değil. Bu şimdi bir kraliyet *ikilemine* dönüştü ve ben bu gayri resmi toplantının böyle gitmesini beklemiyordum.

Kahvemden bir yudum bile almadım.

Gerçekten Jo'dan hoşlanıyorum. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre zarfında, onun "ya sus ya sus" enerjisini çok canlandırıcı ve onu küçük bir kız kardeş gibi gören SFO'ya karşı oldukça eğlenceli buldum. Ama şu anda hava çok gergin.

Joana kardeşlerine, "Bu dövüşü kaçıramam," diye vurguluyor.

Beckett başını ona doğru eğiyor. "Çuvallayanlar Kulübü'ne hoş geldiniz."

Oscar'ın gözleri koruyucu bir sıcaklıkla parlıyor. "Beckett, kendine dikkat et-"

"Aynı durumda değiliz." Joana kardeşinin sözünü kesiyor ve kızgın kahverengi gözlerle Beckett'a dönüyor. "Sen bir balerinsin. Televizyonda bir dövüşüm var ve orada olmazsam hükmen *yenik sayılırım*. Yedeğim yok."

Beckett yumuşak bir gülümsemeyi dizginler.

Korkuyor. "Sırıttırıyor musun?"

"Evet," diyor dürüstçe. "Bak, benim bir yedeğim yok." Daha da sertleşiyor. "Benim yerimi almak için yarışan bir dangalak var. Eğer ben orada olmazsam, o benim yerime geçecek ve ben de bütün bir sezon işsiz kalacağım." Daha keskin bir nefes alır ve sonra merdivene doğru döner. "CHARLIE!"

Jo hızlı adımlarla antreden geçip kapıyı kırarak açıyor. Geriye doğru sallanır. "Vay anasını."

Soğuk, çılgın ve öfkeli bir öfke gibi içeriye kasıp kavuruyor ve elimi yüzüme götürerek tokat gibi esen rüzgârı engelliyorum. Ta ki Thatcher önüme geçip beni soğuktan koruyana kadar.

Nabzım atıyor.

Dışarıya baktım bile. Manzara göz kamaştırıcı beyazdan oluşan sonsuz bir deniz.

"Ne istiyorsun?" Charlie üzerinde sadece bir çift boxer-şortla merdivenlerden iniyor. Gözlerini ovuşturuyor, kumral saçları uykudan keçeleşmiş.

Beckett omzunun üzerinden bakıyor. "Bir helikopter bunun içinden uçabilir mi?" Oscar'ın kapatmaya başladığı kapıya doğru çenesini sallar.

Charlie ona zar zor bakıyor. "Ölmek istemiyorsan, hayır."

"Kimse evden çıkmayacak," diyor Akara, adamlarına ve aileme seslenerek. "Nerede olmanız gerektiği umurumda değil. Ya da kaçırdığınız şeyin ne kadar önemli olduğu. Fırtına bitene kadar kimse bir yere

gitmeyecek." Arkasında rahatsız edici bir sessizlik bırakarak çekip gidiyor.

JANE COBALT

2 Gün Kar Yağdı

Noel arifesine SADECE 2 GÜN kala, Mackintosh House'da endişeli bir aciliyet kaçınılmaz bir toksin gibi nüfuz ediyor. Tatil için evde olma ihtiyacı hepimizin duyduğu ve hissettiğı bir saat tik taklarıdır.

Sessizce konuşuyorum. "Charlie herkesten bıktığını söyledi. Beckett bana bakmıyor ama Sullivan ve Luna iyi idare ediyor gibi görünüyor. En azından şimdilik."  amaşır makinesi/kurutma makinesinin üzerinde oturuyorum, ekose tartan battaniye omuzlarımı sarıyor. Ve Thatcher'ı soğuk fayansın üzerinde otururken nadiren yukarıdan görebiliyorum.

Bu sabah erken saatlerden itibaren yiyecek, yakacak odun ve ilaç gibi diğ r ihtiyaçların envanterini çıkardım. Tony'nin ikiz takası konusundaki şüphelerini azaltmak için Thatcher ve ben günün büyük bir kısmını paylaştık.

Sadece birkaç dakikadır çamaşır odasımdayım ve Thatcher şimdiden endişeli gözlerle bana bakıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, sesi çok derinden geliyor.

Sorusu içimde  i ek açıyor, kalın ve aşılmaz buzların arasından tomurcuklanan bir g l gibi.

Denklemd  *kendimi* unutmuş olmalıyım.

"Moffy kadar iyiyim." Göğüs kafesim ciğ rlerimi sık n ağırlı bir korse gibi hissediyor. "Ondan daha fazla uyuduğumu düşünürsek muhtemelen daha iyiyim. Onu çok seviyorum ama bu gidişle kendini kaybedecek." Boğazım düğümleniyor. "Artık Farrow'un yanında olduğunu bilmek daha kolay." Moffy'nin rahatlamasına yardım edebilecek tek kişi o.

Thatcher beni değerlendiriyor. "Ailenin refahı için de kendini sorumlu hissediyorsun." Bu bir soru değil ama yine de açıklama ihtiyacı hissediyorum.

Omuz silktim, gerildim. "Pek çok açıdan evet. Ama Maximoff herkesi İskoçya'ya davet ettiği için kendini daha sorumlu hissediyor ve hepsi onun bu işi dzelteceğine benden daha çok inanıyor."

Kaşlarını attı. "Sen de en az onun kadar yardım ediyorsun."

"Lider olan o. Ben sadece ikinci komutanım ve gerçekten şanslıyım. Onun pozisyonunu kıskanmıyorum ve bu baskıyı kesinlikle *istemiyorum*." Hemen ekliyorum, "SFO nasıl?" şu anda kendim hakkında konuşmaktan neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyorum.

Beni süzüyor, soğuk çamaşır odasında inceleme beni haşlıyor. Burası evdeki en soğuk ikinci yer, birincisi kiler. "Ekibin çoğu da 24 saatten fazla süredir çalışmadı."

Korumalarımız ailemin refahı için de büyük bir sorumluluk taşıyor. Ve kaleyi sadece Moffy ve benim korumadığımı bilmenin garip bir rahatlığı var.

Umutsuzca sevdiğimiz ve güvendiğimiz iki adam bize yardım ediyor. Artı, Omega'nın geri kalanı.

Nefes almaya çalışıyorum.

Odaklanmış gözlerinin arasındaki deri kıvrılıyor. "Korkmuş görünüyorsun."

Korkuyu yutmaya çalışıyorum ama *korku* beni yumrukluyor. Ve fark ediyorum ki beni başka yöne eviren duyguyu yakalamış. Ne kadar zeki bir adam.

Nefes alıyorum. "yleyim."

Ayağa kalkmaya başladı ve hemen elimi uzattım. "Lütfen, yapma. Meşgulsn." Kaslı bacaklarının üzerinde bir dizüstü bilgisayar var ve fırtına yüzünden tüm sinyali kaybetmeden önce en iyi çeken yer çamaşır odasıydı.

Thatcher'a bir web sayfasında *yenileme tuşuna* basma görevi verildi. SFO sırayla ailelerimize e-posta göndermeye çalıştı. İnternetimiz olmadığını düşünürsek, gerçekten beyhude bir çaba. Ama o bu tür emirlere itaatsizlik edecek bir adam değil ve benim için başlamasını istemiyorum.

Thatcher isteksizce oturmaya devam eder. "Konuş benimle o zaman."

Yanaklarımı şişirerek sesli bir nefes veriyorum. "Ne olacağından korkuyorum *sonra*."

"Sonra mı?"

"Kardeşlerim ve kuzenlerim Noel'de büyük olasılıkla İskoçya'da mahsur kalacağımızı anladıktan sonra. Gerçekten yle olduktan sonra. Çünkü bu Philly'de olmadığımız ikinci Noel demek."

Geçen yıl hepimiz bir tur otobüsündeydik.

Devam ediyorum, "Xander'ın doğum gününü kaçırdığımız ikinci Noel, *senden* aldığım ikinci Noel."

Thatcher bana sert bir bakış gönderdi. "Benden hiçbir şey almadın, Jane." "Noel arifesi büyükannenin en sevdiği bayramdır ve kim bilir ve evet, biz turnedeyken Noel'e nasıl yaltaklandığını bilmiyordum." Aceleyle konuşuyorum. "Ama artık bunu biliyorum ve seni orada ne kadar çok istediğini biliyorum ve artık olmayacaksın. Ne yalnız ne de benimle." Göz temasını korumak için elimden geleni yapıyorum.

Yoğun bakışları beni yenmiyor.

Beni sarıyor.

Sıkıca.

Korumacı bir şekilde ve Tanrım, keşke ona y e r i n e oturmasını hiç söylemeseydim. Çünkü benim için emirleri çiğnemeye istekli olmasını da seviyorum.

Sürekli.

Şimdi bile.

Birkaç kez başını sallıyor. "Sana yalan

söylemeyeceğim." "Güzel," diyorum dikkatle.

"Güzel," diye tekrarlıyor, "çünkü haklı olduğunu duymaya ihtiyacın var. Muhtemelen Noel'de evde olamayacağız ama benden ya da bir başkasından *zaman çalmadın*. Sadece diğer insanlarla bir tatil geçiriyoruz. Ve eğer büyükannem bir sonraki Noel'e yetişemezse..." Duraklıyor, çene kasları seğiriyor. "Birlikte bir ömür boyu yetecek kadar anım var." Bakışlarını yumuşatıyor. "Yarın da ölebilirim. Ve son anlarımı senin yanında geçirmek isterdim."

Bedenim çöküyor, sonra kalkıyor. Beyanı gözyaşlarına boğuyor, ama ölme düşüncesi beni neredeyse ikiye katlıyor. Doğruluyorum. "Eğer ölecek olsaydım, seni de yanımda isterdim. Ve Banks'i de."

"Bankalar mı?" Çatık kaşlı şaşkınlığı çok sevimli.

"Ben öldükten sonra kardeşine ihtiyacın olacak ve ben de yanında birinin olmasını istiyorum."

Bana olan sevgisi çok açık bir şekilde dışarı akıyor. O hiçbir şeyi kilitlemez ve çok güçlü ve korkutucu olan *sevgisi*, etrafımızdaki endişeli toksinleri ortadan kaldırmaya başlar.

Thatcher önce kısa bir süre dizüstü bilgisayara, sonra da bana baktı. "Söylediklerimi gözden geçiriyorum."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Duyalım o zaman."

"Yarın ölecek olsaydım, Maximoff'un da orada olmasını isterdim."

Benim için.

Eğer bir kalp mutlu bir şekilde iç çekebilseydi, benimki az önce çekmişti. Vücuduma yerleşen baskı yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

Daha çok gülümsüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Beni taklit mi ediyorsunuz, Bay Moretti?"

Tam bir erkeklik ve özgüven abidesi. "Sadece seni takip ediyorum, tatlım." Erkek arkadaşım hiç bu kadar seksi olmamıştı. Gri eşofman altı gözlerimi aşağıya doğru çekiyor, kaslarını ve biçimli vücut hatlarını ortaya çıkarıyor. Ve bayanlar ve

Beyler, iç çamaşırı giymiyor.

Kanıt: inanılmaz büyüklükteki sikiinin belirgin hatları.

Cinsel arzu tenimi alevlendiriyor, ama her türlü arzuyu yüzümden kovuyorum. İşine saygı duyuyorum ve onu kıskırtmamayı tercih ederim.

Uçuşan bir saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, parmaklarım sıcak Yanak. Çok kızarmışsın, Jane. "Yani..." Dudaklarımı yumuşatıyorum.

"Yani..." Neredeyse gülümsüyor ve dizüstü bilgisayarda bir tuşa basıyor. "İyi misin?" "Evet." Dokun bana. Kalp atışlarım bacaklarımın arasına düşüyor. Kalçalarımı çapraz yapıyorum

ve yanlışlıkla mor eteğimin tülüne dolanacak. Tabii ki doğru. "Sanırım kardeşlerim ve Sulli uydu telefonu sayesinde yakında evde olacağımız konusunda umutlular." Eteğimle boğuşmayı bırakıyorum. "Gerçi Akara henüz dışarıda sinyali engellemeyecek bir yer bulamadı. Ama yine de Oscar'ın bir tane getirdiğine inanamıyorum."

Thatcher şaşırmamış görünüyor. "Charlie Moğolistan'da ölü bir bölgede bir hafta geçirdiğinde uydu telefonu taşımaya başladı."

"Charlie'nin oraya gittiğini bilmiyordum." Bunun benim için yeni bir bilgi olmasına şaşırmadım.

Merakım arttı. "Daha ne kadar biliyorsun?" "Charlie hakkında mı?"

"Oui."

Thatcher bükülmüş bacağına uzatır. "Çok fazla değil. Çoğunlukla ben başroldeyken bulunduğu yer ve o bile her zaman gelmedi..." Biraz duraksıyor, battaniyemin altından bir şişe viski çıkarmamı izliyor. "Nereden buldun onu?"

"Kilerden aşırdım. Sondan ikinci şişe." Sıvıyı çalkalıyorum, sonra kapağını açıp ağzını dudaklarıma götürüyorum. Ilık sıvı boğazımdan aşağı akıyor ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

Thatcher sanki bulutlar dağılmış ve ben gökyüzünden inmişim gibi bana bakıyor.

Onun ateşli bakışları altında kızardım. "Ne?"

"Birlikte olduğum en ateşli kadınsın," diyor bir gerçekmiş gibi.
Bazen eklediği gibi.

Nabız atıyorum. "Senin hakkında her gün yeni şeyler öğreniyorum."
Dudaklarım kalkıyor. "Thatcher Moretti viski içmeyi ateşli buluyor." Bir
yudum daha alıyorum.

"Şişeden viski içmen ateşli," diye açıklıyor. "Ve senin sadece var olman
bile ateşli."

"Aynı şekilde," diye mırıldanıyorum, battaniyemin altında terliyorum.
"Uyarılmanın vücut ısını artırdığını biliyor muydun?" Yardımcı ama utanç
verici bir bilgi gibi ağzımdan geçiriyorum. "Tabii ki biliyorsun," diye
hemen ekliyorum ve arabada gece boyunca yaptığımız seksi düşünerek
kızarıyorum. "Bu çok açık..." Gözlerinin beni boydan boya süzüşünü
izliyorum. "...gerçek."

Nefes almayı
bıraktım. Ayağa
kalkıyor.

"Thatcher-" Açtığı dizüstü bilgisayarı kavrarken sözümü kesiyorum.
Emirlerini, görevini bırakmıyor. Ama çamaşır odasının kapısını kilitliyor.
Adımları kendinden emin ve kararlı, ben ise onun hareket ettiği her santime
tırmanan bir kedi gibiyim.

Çamaşır makinesinin yanına geldi ve elimden viski şişesini aldı. Ve
dizüstü bilgisayarı katlanmış banyo havlusu yığınının üzerine koydu. Web
sayfasını yenilemek için uzakta.

Viskiyi yudumlar, sonra şişeyi bir kenara koyar.

Şimdi çok yakınımda. Kolları belimi sararken kaslı omuzlarını
kavriyorum.

Kokusu başımı döndürüyor: odun dumanı ve tarçın. Genelde ikincisi
gibi kokmaz ve beyaz tişörtünden derin bir koku alıyorum.

Gözlerimiz aniden kokunun ortasında buluşuyor ve bu onun kokusunu
içime çekerken ilk yakalanışım değil. Yine de güneşin altında
pişiyormuşum gibi kızarıyorum.

"Farklı kokuyorsun - kötü anlamda değil," diye hemen açıklıyorum.
"Sadece farklı. Sende tarçın notaları var, ki bu senin tipik kokun değil.
Sanmıyorum... öyle mi?"

Thatcher hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, yanımdan geçerken
sessizleşiyor, yıkayıcı/kurutucuyu çalıştırırken kolu omzuma ediyor.

Kıçımın altında gümbür gümbür canlanıyor.

Yüce Tanrım.

Vücudum titreşimle sarsılıyor.

Tahrik oluyorum ve kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. "Senin giydiğinden daha kadınsı bir koku..." Donup kaldım.

Tüm mantıklı düşünceler beynimi boşaltıyor. Çünkü *mantıklı olarak* Thatcher'a güveniyorum ve beni asla aldatmayacağını biliyorum. *Rasyonel olarak*, bu evde sadece üç kız daha var ve ikisi kuzenlerim.

Başka bir nedeni olmalı.

Yine de zihnim onu bu anda başka kızların yanına yerleştiriyor. Sevgi dolu, seksi ve kendinden emin, hepsi onlar için. Midem altüst oluyor ve sıkılıyor.

Onu asla başka bir kadınla paylaşamayacağımı fark ettim.

"Luna oturma odasına vücut sisi püskürtüyordu." Katıksız bir sadakat ifadesiyle bakışlarımı yakalıyor. Ne sonuca vardığını biliyor olmalı ve yersiz varsayımdan incinmek yerine, sadece beni rahatlatmak istiyor.

Onu seviyorum.

Aşk ve Thatcher'ı düşününce korkunun yok olmasını bekliyorum ama bir parça da olsa devam ediyor. Kalbimin etrafını saran dikenli bir sarmaşık gibi, kafamın koparmayı reddettiği bir sarmaşık.

Kendini ona ver.

Ajansımı kaybetmeyeceğime dair söz veremez. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şey ve ya yıllar sürerse?

En azından korkuyu anlıyorum. Sanırım bu, bırakmayı ve ilerlemeyi öğrenmenin ilk adımı. Umarım yapabilirim.

Başımı sallıyorum, biraz rahatlıyorum. "Luna gibi kokuyor."

"Evi kışa hazırladığını söyledi ve bana çarptı." Beyaz tişörtünün arkasını kavırıyor, kumaşı başının üzerinden çekip çıkarıyor. Karın kasları ortaya çıkıyor, künyesi göğsündeki doğal kıllara yaslanıyor.

Hızlı bir hareketle kalçalarımı aralıyor, sarkan bacaklarım artık çamaşır makinesinin kapağını engellemiyor. Ciğerlerim ağır dalgalar halinde genişleyip daralıyor.

Elini battaniyemden ve tül eteğimden çekip alıyor; sanki bir yuva, bir dinlenme yeri, bir cennet ve cehennem bulmuş ve bir şeytan çıkarıcı ayin yapmadıkça yerinden kıpırdamayacakmış gibi çıplak kalçama yerleşiyor.

Eğer gözler dudaklara kenetlenebilseydi, bizimkiler arzulu, ruha bağlı bir şekilde kenetlenirdi ve ben sağa sola bakmaya hazır değilim.

Sadece onu istiyorum.

Gömleği yıkayıcıya/kurutucuya atarken parmakları yumuşak etime bastırıyor ve sonra kapıyı dizleriyle kapatıyor. "Çamaşır makinesi gibi kokmak istemiyorum.

Luna'nın vücut sisi."

"Haklısın," diye nefes alıyorum.

Gözlerim göğsünde geziniyor ve kafamda binlerce hayvani düşünce uçuşuyor. Banks gibi davranan Thatcher ile çamaşır odasında seks yapmanın riskleri var.

Yine de...

"Thatcher." Adı dudaklarımdan gırtlaktan ve çaresizce dökülüyor ve kollarım tekrar boynuna dolanıyor. O da beni iterek kucaklıyor. Dudaklarımız kabarcıklı, ruh bedenli bir öpücükle birleşene kadar. Parmakları külotumun üstünde, kumaşın üzerinden bana masaj yapıyor.

Bir inilti öpüşmemizi boğuyor.

İnlemem.

Serbest eliyle başımın arkasını kavıyor, güçlü ve kontrollü. Sanki seslerimi yatıştırabilirmiş gibi öpücüğün yoğunluğunu derinleştiriyor.

Karnımdaki kaslar geriliyor. Sinirlerim anlam veremeyeceğim kadar çok yerde ateşleniyor. Klitorisimdeki sürtünme, popomun altındaki titreşim, dudaklarımdaki onun tadı - bu tüm vücut hissi ve ben hepsinin altında kalıyorum.

Öpüşmelerimizin arasında ona hatırlatıyorum,

"Dizüstü bilgisayarın." Elini uzatıyor ve gözünü

kırpmadan sayfayı yeniliyor.

Bacaklarımdaki eline yaklaşıyorum. Ama aynı zamanda kıcını da kavrayabilmek için. Ellerimi eşofmanının altına daldırıyorum ve pazusunu ısıyorum.

"*Siktir*," diye homurdanıyor ve gözleri benimle binlerce farklı şekilde sevişiyor.

Şeftali rengi bluzumu yırtıyor, sonra sütyenimi köprücük kemiklerime kadar çekiyor. Bir hamlede göğüslerim soğuk havaya maruz kalıyor ve onun eline sürtünüyorum. "*Lütfen*."

Başımın arkasını sanki ben onunmuşum gibi koruyor. Ve sevmek ve *birçok* dünyayı sarsan orgazm sağlamak için.

Külotumun ağnı kenara kıvrıyor, iri parmakları içimde titreşiyor ve ben bir inilti çıkarıyorum, uzuvlarım titriyor. Diğer başparmağı sertleşmiş meme ucumun üzerinde tüy gibi hafif bir his uyandırıyor.

"*Jane*." Adımı zaten sikiyormuş gibi söylüyor.

Kalçalarımda ıslaklık birikiyor ve eşofmanının üzerinden sertliğinin uzunluğunu görüyorum.

Oh...

Beni

m.

Dudakları tekrar benimkilere çarpıyor. Elleri keşfetmeye başlıyor. Aletini tutmak için kışından uzaklaşıyorum, belindeki kemer kaslı kalçalarından aşağıya düşüyor.

Onu derin ve uzun darbelerle ovuyorum. Nefesinin altında küfrediyor ve ben onu içimde çok şiddetli bir şekilde istiyorum. Vücutlarımız daha yakın temas için açlıkla tepki veriyor. *İçime girmesini.*

Lütfen.

Parmaklarını çekiyorum.

Öne doğru kayarak kışımı çamaşır makinesinin kenarına yaklaşıyorum ve diğer elimle şaftının etrafını sararak ucunu içime doğru yönlendirmeye başlıyorum.

Thatcher sikini tutarak beni hızla durdurdu. Sert gözleri üzerime dikildi. "Jane." Dişlerini sıkıyor, uyarılmayı geri çekmeye zorluyor. Burnundan kocaman bir nefes alıyor. "Prezervatif takmıyorum."

Karnımın alt kısmı kasılıyor. "Merde."

Prezervatif olmadan hiç seks yapmadık ve prezervatif olmadan mucizevi bir şekilde daha iyi hissettireceği teorisine inanmıyorum. Güvende olmayı tercih ederim, özellikle de doğum kontrol hapı kullanmadığım için.

Ama şu anda benden uzaklaşmasını aklım almıyor. Ne kadar korkunç olursa olsun Thatcher'la derin bir uçtan atlamaya hazırım.

"Çekilebilirsin." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken vücudum yanıyor.

Şimdiden başını sallıyor ve çantamı bıraktığım yere çömeliyor. Prezervatifleri orada sakladığımı biliyor ve eli de onunla birlikte aşağı kayıyor. Beni bırakmayı reddediormuş gibi bileğimi tutuyor.

Saniyeler sonra, 1.80'lik boyuyla dimdik ayağa kalkıyor ve folyo paketi dişleriyle yırtıyor. Aniden durdu. Endişe gözlerini delip geçiyor. "Neyin var?"

Yüzümü buruşturduğumu fark ettim. "Çekme yöntemini önerdim.

İstatistiksel olarak konuşursak, çekip çıkaran her beş kişiden biri hamile

kalıyor." Bu gerçekleri ezbere biliyorum çünkü on beş yaşındayken araştırmıştım ve o zamandan beri kafama kazındı. "Ama ben hiçbir şey olmamış gibi teklif ettim." Titriyorum.

Isınmak için omuzlarımı ovuyor. "Çünkü bana güveniyorsun Jane. Suçlu hissetmene gerek yok."

Ona güveniyorum.

Hayatımla. *Vücudumla.*

Onun için bir otoyolda uzanmaya çok istekliyim ve belki de bu güvendir çünkü beni korumak için trafiğin önünde duracağından eminim. Ama bu

başka bir şey de var. Çünkü akıllı insanlar işlek yollarda yatmayı tercih etmezler.

Bunalmış bir duygu aniden çığ gibi büyüyor ve gözlerime su doluyor. "Bunun ne olduğunu... bilmiyorum..." Göğsüme dokunuyorum, baskı artıyor. Ama yapıyorum.

Tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Tüm benliğimi ona verdiğim için çok korkuyorum. Ya eski halimin yarısıysam? Ya hazır değilsem?

Thatcher elini bacağımın üzerinde tutuyor. "Nefes al. *Jane*. Bana bak." Gözlerim ona kilitleniyor ve o derin bir nefes alıyor. Göğsü yükseliyor.

Onu takip ediyorum ve aynısını yapıyorum. Başım hafiflemiş gibi hissediyorum. Yanaklarımı siliyorum. Muhtemelen bu güvensizliğin çözüldüğünü düşünüyordu. "Haksızlık ediyorum
-"

"Hayır."

"Hak etmiyorsun-"

"Jane." Gözleri kızardı. "Seni seviyorum. Bu anlar için buradayım. Her biri için. *Birlikte* korkudan, utançtan, suçluluktan geçip yine korkuya döneceğiz. Gerekirse yüz kere, milyon kere."

Göğüs kafesim ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, sadece nefeslerimizi ayarlıyoruz. Çamaşır makinesi altımda gürlüyor.

"Ya aşk bana aptalca şeyler yaptırıyorsa?" Mırıldanıyorum. "Seninle neredeyse prezervatifsiz seks yapmak gibi."

"Bu aptalca değildi." Yüz hatları sertleşiyor. "O anın sıcaklığı içindeydi ve normalde yapmayacağın bir şeyi sırf aşk yüzünden yaptığını bilseydim seni durdurmaya çalışırdım." Dudaklarını benimkilere bastırıyor, yavaş ve şehvetli. Öpüşmemiz bastırılmış bir alevi tutuşturuyor. Sadece fısıldamak için ayrılıyor, "Seni koruyacağım. *Sempre toujours*."

Nefes alıyorum, şok ve daha güçlü bir şey içime çöküyor.

Sempre toujours.

İlk kelime İtalyanca, ikincisi Fransızca.

Anlamı, her *zaman her zaman*.

"*Sempre toujours*," diye tekrarlıyorum, ikisinin birleşiminin derinden hissedilmesine izin vererek.

Onun güvencesi bu kadar rahatlatıcı olmamalı. İçimi doldurmamalı. Ama bu mükemmel bir çare ve ben bir kez daha hazırım.

"Hâlâ istiyorum." Başımla prezervatifi işaret ediyorum. "Eğer istiyorsan."

Baş dönmesi bakışlarını kaplıyor ve çamaşır makinesi aniden duruyor, döngü bitiyor.

Donup kaldım.

Kapıyı kontrol eder ve aynı anda web sayfasını yeniler. *İnternet yok.*

Kulaklarım boğuk sesleri yakalıyor, ama oldukça uzakta görünüyorlar. Thatcher kadranı tekrar değiştirmek için vücuduma uzanıyor. Titreşimler sanki uzuvlarımın ve damarlarımın içinde yaşıyormuş gibi içimde geziniyor.

Onun oyulmuş pazularına tutunuyorum. "Hiçbir zaman gerçekten anal arzulamadım," diye itiraf ediyorum. "Ama bu... gerçekten iyi hissettiriyor ve beni daha da meraklandırıyor."

Dudağının kenarı gülümsemenin gölgesi gibi yükseliyor. "Bana sormanı bekliyordum."

Şimdi gerçekten ilgimi çekti. "Sence hoşuma gider mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Boyunu kılıfına sokuyor. "Ama denemeyecek kadar meraklı olduğumu biliyorum." İçimdeki derin *ilgiyi* görüyor olmalı. "Sadece ne kadar yakında olduğunu söyle."

"Bugün," diyorum duraksamadan. "Bir vajinal orgazmdan sonra." Bu maceraya o kadar hevesli ve yatırım yapmışım ki bir kahkaha atıyor.

"Seni *bir taneden* daha iyi becereceğim." Bacaklarımın arasına oturuyor, ereksiyonu iç uyluğuma baskı yapıyor. Beni bir kez daha hızlıca süpürüyor. "Bir şeylere tutunman gerekecek."

Etrafa bakıyorum. Tutunacak bir şey yok. Üstümde bile yok. "İyi olacağım." Bu konuda kendime güveniyorum.

Thatcher sert bir bakışla bana bakıyor.

"Ben porselen bebek değilim-"

İçime giriyor ve ben hemen arkama uzanıp bir elimi çamaşır makinesinin üzerine koyuyorum. "Ahh," diye bir çığlıkta boğuluyorum, sessiz olmaya çalışıyorum. Saf zevk duyularımı sarsıyor.

Çenesi gerilir, bir iniltiyi bastırır.

Kalçalarım onun güçlü kavrayışında ve sert, hızlı hareketlerle itiyor. Tenimdeki sinirleri çatlayan közler gibi patlatıyor. Yavaşça her biri vücudumu tutuşturuyor ve bir orgazm şimdiden içimi parçalıyor.

Omurgam dikleşiyor ve ürperiyorum.

Tanrım. Lanet olsun.

Ahhh... "Ahh." Bu sesi yakalayamıyorum ve o da ağzımı kapatıyor.

Elbette haklıydı: İyi tutamıyorum. Dirseklerimin üzerine düştüm. Göğüslerim açıkta, etek hala üzerimde. Külot bile çıkarılmamıştı ama

bir kenara itildi. Arzuladığım şehvetli seks bu ve en iyi manzaraya sahibim. İlkel bir ihtiyaçla bana çarpıyor, çenesi gerilmiş ve burnu alevlenmiş, nefesi küfürlerle karışıyor.

Aleti rahim ağzımdan kayarak geçiyor, *Tanrım*. Hayallerimin noktasını bulduğunda ışıklar *görüşümde* dans ediyor. Ritmik bir mutluluk ve ustalıkla sinir uçlarıma defalarca bastırıyor.

Beni yok ediyor. Bedenimi ve ruhumu.

Zevk için zaman kaybediyorum. Zevkten ete. Cinsel hisler altında eriyene kadar. Tüm ter, ten ve basınçlı noktalar.

Bir başka coşku dalgasından sonra, kendimi dirseklerimin üzerinde daha fazla tutamıyorum. Sırt üstü yere yığılıyorum ve Thatcher yavaşlıyor, ben *tekrar doruğa* ulaşırken hareketi yavaşlatıyor.

Kalçamın iç kısmını öpüyor ve hâlâ sert bir şekilde çekiliyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Çok mu harcandı?" diye soruyor.

"Hayır..." Nefes nefese kaldım. "Hepsi." Ereksiyonuna bakıyorum. Yeni bir prezervatif takıyor ve çantamdaki kayganlaştırıcı paketlerini bulup ellerinin arasında ısıtıyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Merakım on katına çıkıyor. Onun kıcımın içinde olmasının ne kadar farklı hissettireceğini merak ediyorum.

Bileğini tahta bir tabureye doluyor ve tabureyi kaydırıyor.

"Bu nasıl çalışıyor?" Merak ediyorum. "Anal mekanizmaları değil, sadece içinde olmam gereken pozisyon."

"Buraya gel." Belimden tutuyor ve nazıkçe beni çamaşır makinesinden aşağıya indiriyor. Ayaklarım tabureye değişiyor ve burada kendimi çok güvende hissediyorum. Onun yanında.

Thatcher paketi ısrarak açtı. "Ben seni egeceğim, sen de yıkayıcıya dayanacaksın. İyi bir yükseklikteyiz. Anlaşıldı mı?"

"Oui." Gülümsüyorum, heyecandan sinirlerim tepeme çıkıyor ve o da beni çeviriyor. Yüzüm yıkayıcı/kurutucuya dönük ve makineye tutunuyorum.

Ayak bileğiyle tabureyi hafifçe geriye çekiyor. Onun için yeterince eğildim ve boynumu omzumun üzerinden geçirdim. Kendini yağlamasını ve ardından parmağıyla deliğimi açmasını büyük bir dikkatle izliyorum. Kıcımı koruyucu, şefkatli ve temkinli bir şekilde kavırıyor.

Aletini hafifçe içeri sokuyor, fazla değil, çok iyi göremiyorum ama yarım santimden fazla olamaz. Ve sonra çekip çıkarıyor. Nefesim tutulmuş, izlemeye devam ediyorum. Yavaşça, biraz daha derine kayıyor, yavaş yavaş ve dikkatlice beni genişletiyor. Ve onun boyutuyla, basınç...

Koluma doğru çekindim.

Dayanılmaz. Sanki içime bir çekiç saplanıyor. Aniden durdu, tamamen çekildi.

"Devam et," diye ısrar ediyorum. "Daha fazlasını hissetmek istiyorum." "Daha az acımayacak."

Bu fikir beni ürkütüyor. Acı bana zevk vermiyor ama hayranlığım da tam olarak giderilmiş değil. "Sadece birkaç santim daha." Daha yarısını bile almadım.

"Hayatta olmaz." Prezervatifini çıkarır. "Bu *kediyi becerme merakı* değil. Eğer acırsa, dururum."

"Akıllıca sözler." Yüzümü ona dönüyorum, beni kaldırmaya başlamış bile. Sırtım çamaşır makinesine dayalı, bacaklarım omuzlarının üzerinde, bir hamleyle eğiliyor -beni büyük bir ustalıkla yiyor ve başımı çevirdiğinde onun kendini boşalttığını görüyorum.

Evet.

Bu daha iyi.

Ona dünya standartlarında bir el muamelesi yapardım ama ulaşabileceğim bir yerde değilim. Ve sanırım gözlerimin geri dönmesini tercih ederdi. Ki öyle de oluyor.

Tekrar.

Çok iyiyiz. Zirveye ulaşıyor, avucuna geliyor ve sonraki birkaç dakika içinde ellerini yıkamak için zamanı oluyor ve biz de temizlenip giyinmeye başlıyoruz.

Bang!

Zıplıyorum.

Başını kapıya çevirir. Patlama sadece bir vuruştur.

"Aman Tanrım." Hâlâ içimde olup olmadığını görmek için kalbime dokunuyorum. *Hâlâ atıyor.* Hızla kıyafetlerimizi giymeyi bitiriyoruz.

Lütfen Tony olma.

Lütfen.

JANE COBALT

2 Gün Kar Yağdı

THATCHER KAPININ KİLİDİNİ AÇTIKTAN SONRA, Akara kırmızı ceketini ıslak bir şekilde içeri girer. Siyah saçlarında kar taneleri erir ve kirpiklerinde buz kristalleşir.

Onu görmek bile beni ürpertiyor. Battaniyemi omuzlarıma geri çekiyorum ve viskiyi kavıyorum.

Akara Thatcher'dan bana, sonra tekrar Thatcher'a bakıyor.

"O kadar uzun süre yalnız kalmayacağız," diyor Thatcher liderine. "Saatimde bir zamanlayıcı var."

Bir saat.

İkimiz de zaman dilimi konusunda anlaşmıştık ve bahse girerim sadece birkaç dakikamız kalmıştır. Akara ceketini silkti. "Ben olsam daha fazla zorlamazdım.

Tony bazı çocuklara senin tuhaf davrandığını düşünüp düşünmediklerini sordu bile."

Thatcher başını sallar ve ona bakar. "Sinyal mi buldun?"

"Evet. Arazinin doğu ucunda."

"Ne kadar derin?"

"Kuş yemliğinden yüz adım ötede."

Ağzım açık kaldı. "O kadar uzak mı?"

"Evet." Ceketini çamaşır sepetine atıyor ve avuçlarına üflüyor. "Burayı kapatan duvarlar olmayınca buz gibi oluyor. Orada beş dakikadan fazla kalamadım. Ama Connor'la konuştum."

Geri sallanıyorum. "Babamı mı aradın?" O kadar insan arasından Akara ona ulaşmayı seçti.

Thatcher kaşlarını çatı. "Price ya da Sinclair'i aramadınız mı?" *Alfa ve Epsilon liderleri.*

"Orada sadece iki arama yapabilecek kadar durabildim ve onlar da benim üçüncü ve dördüncü aramalarımdı." Araya giremeyeceğim kadar acil konuşuyor. "Connor durumumuzu ailelere iletecek. İyi olduğumuzu ve fırtınayı beklediğimizi açıkladım. Kendi tarafında, insanların buraya gelip yolları açmasını sağlamaya çalışacak... ama bu fırtına çok *kötü*."

"Ne kadar kötü?" Gerilim tırmanırken viskiyi yutuyorum.

"Buraya en son bu kadar çok kar yağdığında, bölge sakinleri aylarca evlerinde mahsur kalmıştı."

Çenem yere düştü. "Aylar mı?"

"Mart'a kadar."

"Mart mı?" Gözlerim artık çeneme katıldı. Yerde yaşıyorlar. Tek gerçek savaşımızın can sıkıntısına karşı olacağını düşünmüştüm ama eğer yeni yıldan sonra da buradaysak...

Kardeşlerimin delirdiğini hayal ediyorum. Sulli'nin evini çok özlediğini hayal ediyorum. Ve kedilerimi.

Audrey ile birlikteler. Kız kardeşim onlara iyi bakıyor ama endişeleniyorum. Onu kolayca arayıp nasıl olduklarını soramıyorum. Ya biri hastalanırsa? Ya ben yokken bir şey olursa?

Altı tüylü çocuk için duyduğum annelik endişesi yeni bir boyuta taşıyor. Daha da kötüsü, on yedi kişiye *o kadar* uzun süre yetecek kadar yiyeceğimiz yok.

Sesimi buldum. "Buna nasıl hazırlanmadık?"

"Bilemezdik," diyor Thatcher güçlü bir sesle.

"Kendimi bütün bir yıl boyunca ödevini yapmayı unutmuş bir öğrenci gibi hissediyorum," diyorum yüksek sesle. "Görünüşe göre bu bölgede kar fırtınalarının emsali var."

Akara bana "Bu burada her yıl olan bir şey değil," diyor. "Son otuz yılda sadece iki kez oldu." Kapı kolunu tutuyor, gitmek üzere. "Bir şey daha var." Gözleri benimkilerin üzerinde. "Babana Beckett'tan bahsetmek zorundaydım."

Midem takla atıyor ve keskin viskiden bir yudum daha içiyorum. "Hangi kısmı?" Dudaklarımdaki likörü yalıyorum. "Onu buradan götürmek için bir helikopter istediğini mi? Yoksa kokain kullandığı için onu bu yolculuğa zorladığımızı mı?"

Akara özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzümü buruşturdu. "İkisi de."

Merde. Şişenin boynunu yumrukladım.

"İkisine de şaşırmış görünmüyordu," diyor Akara. "Ama babanla..."

"Söylemesi zor," diye başımı sallıyorum.

İnanılmaz derecede zeki olan babam duygularını Fort Knox'un içindeki sırlar gibi saklar. Eğer şok olmuş olsaydı, büyük ihtimalle Akara'nın bilmesine izin vermezdi. Beckett İskoçya'ya dans etmeye gittiğinden beri babam ve annemin durumu fark etmiş olmaları tamamen mümkün.

Bu da başlı başına bir nadirlik.

Beckett eve döndüğünde ne yapacaklarını tahmin edemiyorum, ancak onu sadece hafif bir kaynama niyetindeyken kaynar suya atmışım gibi hissediyorum.

Akara şöyle devam ediyor: "Connor işler ciddileşirse bir kurtarma ekibi gönderebileceklerini söyledi. Ama birinin güvenliği tehlikede olmadığı sürece bu tavsiye edilmez. Diğer insanların bu kaynaklara ihtiyacı var ve Jack'e danıştım. Bir helikopterin milyon dolarlık bir evde mahsur kalan zengin beyaz çocukları almasının kötü reklam olacağını söyledi."

Bu manşetler ve ortaya çıkan sonuçlar Beckett'in kariyerini baleden birkaç hafta uzak kalmasından daha fazla mahvedebilir. Kardeşim karayolu ulaşımını beklemek istemediği için gökyüzünün açık olmasına güveniyor. Ama helikopter senaryosu tamamen suya düştü.

"Beckett'a söylemelisin," diyorum. "Bunu yapamam. Bunu benden duymak istemeyecektir."

Akara kabul eder ve sonra Thatcher'a döner. "Kar birikiyor ve bugün kapıdan kürekle çıkmak zorunda kalmadan çıkabileceğimiz tek zaman olabilir. Uydu telefonunu kullanması gereken herkes *bugün kullanmalı*."

Thatcher kapıya bakar.

Akara ekliyor, "Kardeşinle zaten konuştum."

"Ne?"

"O benim ikinci çağrımdı." Akara ıslak saçlarını geriye itiyor, gözle görülür bir şekilde titriyor. Ona doğru eğildim ve viski şişesini uzattım. Biz güvenli bir evdeyken tam olarak görevde değil, bu yüzden şişeyi hızlı bir "Teşekkürler" ile alıyor. Ve büyük bir yudum içiyor. "Banks iyi. İkinizin de gidip onu aramanızı istemiyor."

Thatcher tavana bakar, sonra gözlerini devirir.

"O daha çok senin için endişeleniyor." Akara viskiyi geri uzatır. "Sana aptal ya da ahmak olmamanı söylememi istedi. Ama ikimiz de bunun için çok geç olduğunu biliyoruz." Islak kar pantolonunu çıkarıyor, altına terliyor ve çamaşır odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor.

Nabzım boğazımda güm güm atıyor. Tony bizi duyduysa...

"Hey."

Paul Donnelly'nin kestane rengi saçlarını ve dövmelelerini görür görmez sakinleşiyorum. "Aranızda dikiş dikmeyi bilen var mı?" Bir kazak kaldırıyor ve ben

Turuncu ve yeşil dikişler Luna'nın el işi. Bir dövme tasarımı karşılığında onun için örmüştü. "Bir ipliği söktüm ve şimdi bir delik var." Tüm bu olanlar konusunda rahat görünüyor.

Thatcher ona "Hayır," diye cevap veriyor. Donnelly bana baktı.

"Ne yazık ki iğneye zar zor iplik geçirebiliyorum. Bunu tamir edebilecek tanıdığım tek kişiler Luna ve Beckett."

Beckett'tan bahsedilince yüzü asılıyor ve sonra Akara'ya başını sallıyor. "Tutumlu ve şık becerilerin var mı patron?"

Akara çarpık bir gülümseme yayar. "Dikiş dikerken değil."

Donnelly, kötü bir haberle karşılaşmamış gibi, *sevgi* anlamına gelen bir el hareketi yapar ve geldiği gibi ilgisiz bir şekilde odadan çıkar.

Akara Thatcher'a başını sallar. "Görevlerinizden azledildiniz. Uydu telefonu çalıştığına göre e-postalar konusunda endişelenmemize gerek yok." Thatcher'a cevap verme şansı tanımadan oradan ayrılır.

Arkadaşlıkları hâlâ sallantıda ve keşke yardım edebilseydim ama sorunları çok derin ve kişisel görünüyor.

Akara'nın aniden çıkmasıyla çamaşır odası ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor ve ardından ayaklar üstümüze vuruyor, tavan kirişlerinden tozlar yükseliyor. Sesler kaotik bir çılgınlık içinde yükseliyor.

"Bir sorun var." Thatcher telsizini bulur. İletişim sadece evin içinde çalışır ve kulaklığını takar.

Çamaşır makinesinden inip çantamı alıyorum. Hazırlanıyorum. Cevabını bekliyorum, nabzım hızlanıyor.

Gözleri bana dikildi. "Boru patladı."

Acaba bu olacakların bir alameti mi? Kırılan borular, kişiler arası kavgalar ve hepimizin Mart ayına kadar dayanmaya çalışması?

"Kardeşlerime aylarca burada kalabileceğimizi söylememeliyiz."

"Anlaştık."

THATCHER MORETTI

3 Gün Kar Yağdı

"Hiç seks için para ödediyseniz bize söyleyin." Aslan desenli bir kartı yüksek sesle okuyorum ve lanet kürdanı daha sert kemiriyorum. Çiğniyorum çünkü Tony salonun önünden geçip duruyor. Kardeşimin Doğruluk mu Cesaret mi oyununda benim yerime oynadığını sanıyor.

Oscar ve Farrow kapının pervazına yaslanmış, Tony'nin beni rahatsız etmek için içeri girmesini engelliyorlar. Ve azalan iskambil destesi, Jane ve benim yakın durduğumuz (ama çok yakın değil) bebek kuyruklu piyanonun üzerine yayılmış durumda.

Charlie piyanonun başına oturur ve parmaklarını tuşların üzerinde kaydırır. "Ve?"

Tekrar karta odaklandım. Ve yanımdaki kıza. Jane ellerini kalçalarına dayamış, kazağı pembe ve tüylü, boynuna 50'lerin kareli atkısını bağlamış.

Ona her gün, her seferinde En İyi Giyinen ödülünü verirdim.

Yarışma yok. Bana gülümsüyor. "İlk sen mi?"

Sakin ol. "Seks için hiç para ödemedim."

Bana, "Ben de öyle." diyor. Tüm yüzü aydınlanıyor, paylaştığımız ortak bir gerçeğe değer veriyor ve ben sevgimi sıkışık bir kutuda zorlamaya çalışıyorum.

Sakin oraya gitme.

Eskiden soğukkanlı olmak çok kolaydı, ama şimdi ciddi bir sorunum var. Jane Cobalt'a boş bir ifadeyle bakamıyorum - masum *kalbim-senin-den* şehvetli *seni-bu-piyanoda-sikmek-istiyorum'a* kadar değişen bir sevgiyle sarılmışken değil.

Bu saçmalığa karşı koy.

Pencereye bakıyorum. Ağır perdeler karla kaplı bir manzarayı çerçeveleyiyor, o kadar göz kamaştırıcı bir beyazlık var ki insanın gözünü alıyor.

Noel Arifesi yarın ve hepimiz "kaçış planları "nı uygulamaya ara verdiğimizde Jane'in kuzenleri ve kardeşleri yavaş yavaş Doğa Ana'yı yenemeyeceğimizi anlamaya başladılar. Beklemek zorundayız ve ekibin artık yeni bir hedefi var.

Moralinizi yüksek tutun.

Sadece korumalar arasında değil.

Hiç kimse müşterisinin tatil sırasında üzgün ya da kederli olmasını istemez ve eğer bu kar felaketini onlar için kolaylaştırabilirsek, deneyeceğiz.

Charlie kartı parmaklarımdan aldı. Cam bir bardakta yakıyor.

Kollarımı kavuşturmuş, saat üç yönüme bakıyorum. Tony'nin varlığını hissediyorum ve eminim ki kapı çerçevesine yakın duruyor. Kibirli sırtışı üzerimde.

Ters ters bakıyorum.

Oscar onunla sohbet ediyor.

"Tony'yi görmezden gel," diye fısıldar Jane. "Sıkıldı ve eğlence arıyor."

Bir kez başımı salladım ve kürdanı daha sert ısırdım. Tadından nefret ediyorum. Çenemin ağrısından nefret ediyorum ama Banks'e bu orospu çocuklarına olan takıntısından dolayı sarılabilirim çünkü bu, uzun süren kar fırtınasında bana yardımcı olabilecek bir kalkan. Banks Philly'de *benim gibi davranarak ne yapıyor? ...Bilemiyorum.*

Umarım başını dik tutmuştur. Onun için endişelenmemek elde değil. Jane güverteyi piyanonun üzerinden toplamaya başlar.

"Daha işimiz bitmedi," diyor Charlie ve tiz bir tuşa basıyor. "Onları orada bırak. Başka bir tane seçin."

Tony'ye bakıyorum. Duyulmuyor ama bize doğru el kol hareketleri yapıyor ve Oscar'la konuşuyor. En iyi tahminim: Banks (diğer adıyla *ben*) ve Jane'in burada ne yaptığını soruyor. Doğruluk mu cesaret mi kartlarıyla oynuyorduk.

Seks hakkında konuşmak.

Kardeşimin kız arkadaşımın yalnız kalması garip bir şey.

Açıkça görülüyor ki risk artmış durumda ve biz de yeterince sorunla uğraşıyoruz.

Charlie'ye "Sonra,"

dedim. "Hayır.

Şimdi."

"Charlie," diyor Jane hararetle. "Bu ciddi bir mesele."

"Bu da öyle." Sol eli tuşlara basıyor, melodik bir klasik ezgi çalıyor.
"Bana teşekkür etmelisin, sana kendinle geçirmen için bolca zaman veriyorum-"

"Charlie," diye tıslıyor, gözlerini kocaman açarak. "Müzikten bizi duyamaz." Belki, ama bu zayıf bir *belki*.

"Zaten senin iki Moretti kardeşle de yattığını düşünüyor. Bu bir fark yaratmayacak."

"Tanrım," diye yüzünü buruşturuyor ve bana özür dileyen bir bakış gönderiyor.
Buna alışkınım ve hızlı bir karar veriyorum. "Hadi yapalım."

"Gerçekten mi?" Gözleri daha da büyüyor.

"Evet." Tüm bu Tony saçmalığı boyunca, bu kartlar garip bir şekilde Jane ve beni yakınlaştırdı ve bir tane daha çevirmek istiyorum.

Omuzlarını geri çekiyor. "Sonra devam ederiz-" Sesi kesiliyor ve kafalarımız kapalı alan *koşularının* gürültülü sesiyle dönüyor.

Kapının önünden egzersiz kıyafetleri içinde beş kişi geçer. Sulli, Maximoff, Will, Quinn ve Joana.

Maximoff koşarak yanından geçerken Farrow ona bariz bir bakış atıyor ve hepimiz Maximoff'un halıya takılmasını izliyoruz.

Herkes gülüyor ve dudağım kalkmaya başlıyor.

"Tanrım," diye küfrediyor Maximoff. "Bunu görmedin."

"Kesinlikle gördüm," diye alay ediyor Farrow.

Jane'e bakıyorum. Onların aşkını görünce gözleri parlıyor ve kendime verebileceğim tek teselli bu: Maximoff ve Farrow'u ben mahvetmedim. Onları ayırmaya sebep olsaydım kendimi *asla* affetmezdim ama o ikisi sarsılmaz.

Farrow'un ilişkilerdeki engebeli arazide ne kadar iyi yol aldığını kıskanıyorum. Ben kendimi gemideki bir öküz kadar zarif hissediyorum.

O beş kişi koşarak uzaklaşmaya başladı. Ayak sesleri uzakta iz bırakıyor.

Luna Hale, koridorlarda ve merdivenlerden inip çıktıkları için bu gruba "House Fit" adını taktı. Sulli beni de davet etti ama kum torbası ya da eldiven olmadığı sürece grup egzersizlerine pek tahammülüm yok.

Normalde Akara koşuculara katılırdı ve neden reddettiğinden emin değilim. Beckett da House Fit'te gözle görülür şekilde eksik. Onun yokluğu bir gizem değil.

Sulli onun *dışında* herkesi davet etti.

Piyano müziği duyuyorum ve tekrar Charlie'ye odaklanıyorum. Jane'in kardeşlerinin yanında olmak istiyorum, bu yüzden profesyonel bir çizginin üzerinden atlıyorum ve "Beckett nasıl?" diye soruyorum. Charlie uzun bir süre gözlerini kırıştırtıyor ve sonra kartları işaret ediyor.

"Birini seç."

Jane benim adıma ters ters bakıyor. "Sana bir soru sordu."

"Ve ben cevap vermemeyi seçtim." Charlie yorgun bir iç çekişle nefes alıyor. "Seçme hakkım olduğu gibi."

"Ben de Beckett'ın nasıl olduğunu bilmek istiyorum," diye tersliyor Jane. "Senden başka kimseyle konuşmuyor."

Charlie tek eliyle daha öfkeli bir melodi çalıyor. "O zaman benimle konuştuğu için şükredelim. Çünkü daha zeki olsaydı, konuşmazdı. Onu buraya getiren ben de suç ortağım." Bana bakıyor. "Beni bu lanet sefaletten kurtar ve seç."

Denedim.

Piyanodan bir kart çıkarıp Jane'e veriyorum.

"Bize ilk görüşte aşka inanıp inanmadığınızı söyleyin. Açıkla." Gözleri fincan tabağı gibi ve nabzım kulaklarımda atıyor.

"Burada aynı fikirde olmak zorunda değiliz," diye hatırlatıyorum Jane'e ikimiz de cevap vermeden önce. "Bu uyumsuz olduğumuz anlamına gelmez."

"Doğru." Daha kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Bu sadece aşka farklı baktığımız anlamına geliyor ve iki yetişkin aşk konusunda farklı görüşlere sahip olabilir ve yine de birbirlerine karşı bir şeyler hissedebilirler."

Tony'nin kapıdan bizi izlediğini hissederek, "Doğru," diye onaylıyorum. Charlie piyanonun tuşlarına daha yüksek sesle vuruyor.

"Doğru." Kazağını salladı. "Cevabım *hayır*. İlk görüşte aşka inanmıyorum, ilk görüşte hayranlığa inandığım kadar değil. Seninle hissettiğim şey de buydu, bunu bilmelisin." Kızardı. "Öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Bilmiyordum."

Boynunun altına bakma. Ona öyle bakma. Gözlerimi pencereye dikiyorum ve Hale'lerin evindeki ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum. Nasıl yıpranmış ama dengeli olduğunu, kara kedisini nasıl yakalamaya ve dizginlemeye çalıştığını. Benim gibi birinin -zavallı İtalyan-Amerikan çöpu, çok ciddi, çok sert, savaştan yeni çıkmış- bir Amerikan prensesinin ilgisini çekeceğini mi düşünmüştüm?

Hayır.

İlk karşılaşmamızı yeniden değerlendirmeye başlamadan önce, kendime

onun *on yedi* yaşında olduğunu hatırlatıyorum. Tanrı aşkına.

"Kedim konusunda bana yardım ettin," diyor gerçekmiş gibi, ben ona bakarken yanakları pancar gibi kızarıyor.

"Evet," dedim. "Çok şirin bir kedi." Jane gülümsemesini koruyamıyor.

Doğrudan soruyorum, "Seni en başından beri büyüledim mi?" Başını sallıyor. "Çok etkiledin."

İşte o zaman onu kucağıma alır ve cennete doğru taşırdım, ama hala benim cehennemimde yaşıyoruz. Sevdiğim kadına dokunamadığım yerde.

Charlie gözlerini bana dikti. "Sıra sende."

Ona cevabı söyledim. "Ben de ilk görüşte aşka inanmam." Ama Jane'i sevmeyeceğim bir zamanı da hayal edemiyorum.

Kaşları kırışıyor. "Neden olmasın?"

"Birini tanımadan onu sevemem. Cazibe, bu aşk değildir." Gülümsüyor.

"Aynı fikirdeyim."

Daha fazlasını eklemekten kaçınıyorum. Kardeşi burada olmasaydı söyleyebilirdim. Çekiciliğin sadece sikimin amcığı istemesinden kaynaklandığını söyledim. Ellerimin onun vücudunu istemesi. Kulaklarım onun sesini istiyor ve onun tarafından boğulmak istiyor. Bu şehvet.

Aşk daha fazlasıdır.

Onu korumak için bir ihtiyaç, bir aciliyet hissederek uyandığım günler. Sadece bedenini değil, ruhunu, tüm ruhunu. Onu kaybettiğimi hayal ettiğim günler, dipsiz bir boşlukla karşılaşıyorum, içi boş bir hissizlikten başka bir şey yok.

Ölümden daha kötü.

Onun gülüşünü, arkadaşlığını ve düşüncelerini özlediğim günler. Beni ona ve bu hayata layık hissettirdiği her gün. Hepsi ve daha fazlası.

Charlie neredeyse sinirli bir şekilde gözlerinin kenarlarını ovuşturuyor.

"Başka bir tane seç." "Ara verebiliriz," diye öneriyor Jane.

"Hayır." Güvertayı işaret ediyor.

Bir kart çekip bana uzatıyor. Kelimelere bakıyorum.

Sikeyim.

Hayır.

Çenem sertleşiyor.

"O kadar kötü mü?" Jane merak ediyor.

"Rose Calloway ve Connor Cobalt'ın seks kasetini izleyip izlemediğinizi söyleyin." cümlesini okumadan önce elimi ağzıma götürüyorum. Katlaşıyorum.

Kız arkadaşımın gözlerini endişe kaplıyor.

Kahretsin.

Bu anlaşmayı bozan bir soru mu? Cevabım ilişkimize bir şentik atacak mı? Acaba bu kartların amacı bu mu? Jane işin mükemmel erkek olduğundan emin olmak.

Üşüyorum. Zaten buz gibi olan odadan bile daha soğuk. Jane tedirgin bir şekilde ağırlığını değiştiriyor.

Beni okuyamıyor. Birdenbire kilidinin açılmasını istemeyen bir kaleye dönüştüm ve bunun Doğruluk mu Cesaret mi'nin tam tersi bir amaç olduğunun farkındayım.

Jane kardeşine hitaben, "Kasetlerin hiçbirini görmedim. Görmek de istemiyorum."

Charlie başını eğiyor. "Hiç rastlamadın mı?" Kadın bön bön bakar. "Ya *sen*?"

"Küçük bir resim," diye itiraf ediyor Charlie. "Tıklamadım. O kadar da mazoşist değilim."

Ben de değilim ama ben gençken işler farklıydı. Hales, Meadows ve Cobalt'ları tanı mıyordum.

Onu tanı mıyordum.

Charlie beni ölçüp biçti. "Ve?"

Jane kaşlarını çatıyor.

"Thatcher mı?"

"Onu aramaya gitmedim," diye açıklıyorum, sesim duygudan yoksun. "Birliğimdeki çocuklar bir klip oynatıyorlardı. Belki üç dakika izledim." Kafamdaki görüntüleri zar zor hatırlayabiliyorum. Takımımın güldüğü ya da mastürbasyon yaptığı başka bir porno ydu. O zamanlar hiçbir anlamı yoktu.

Çenesi çözüldü. Tamamen *şok oldu*. "Sen..." "Yaptım," diyorum tekrar.

"Aman Tanrım." Parmaklarını dudaklarına götürerek irkildi. "Annemle babamı seks yaparken gördün."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet."

Sanırım onların porno kasetlerinden birini *asla* izlemeyeceğime çoktan inan mıştı. Çünkü şu an olduğum adam *asla izlemeyecekti*. Ama on sekiz yaşındaydım. Sadece bir çocuktum ve şimdi bildiklerimi o zaman bil miyordum.

"Başka tarafa bakmadın mı?" diye soruyor, şaşkınlık ve acı gözlerini perdeliyor.

Onu incitiyorum ve bu, kırık camın üzerine basmak, işinde yuvarlanmak, etimi isteyerek kesip parçalamak gibi bir şey.

"Başka tarafa bakmadım," diye onaylıyorum. "On sekiz yaşındaydım. O

zamanlar benim için sadece pornoydu."

Derin kırıksıklıklar kaşlarını çatarak alnını kırııştırıyor ve başını sallıyor. "Ama seks kasetlerinin nasıl ortaya çıktığını biliyorsun. Onların çekilmesine izin vermediler. Yasadışı olarak filme çekildiler ve internete *sızdırıldılar*."

Boğazım zımpara kağıdı gibi oldu. "Aileleriniz için çalışmaya başlayana kadar bunu bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, aileniz hakkında temel bilgiler dışında pek bir şey bilmiyordum."

Sessiz ve sanırım sadece kafasının içinde.

Ama lanet olsun, her şeyi berbat ediyordum gibi hissediyorum. Bu yüzden daha fazlasını söylemek için mücadele ediyorum. "Muhtemelen sağduyu gibi görünüyor - eğer biri o seks kasetlerini biliyorsa, nasıl ortaya çıktıklarını da biliyor olmalı. Ama lanet olası talihsiz gerçek şu ki, insanlar bu ayrıntıları paylaşacak kadar önemsemedi."

Charlie bana bakarken piyanoda dramatik bir şarkı çalıyor. Üçüncü bir tarafın konuşmadığıma şahit olması bu boktan pastanın üstündeki kiraz.

Jane bir nefes verir, omuzları düşer. "Anlıyorum." Başını sallıyor. "Herkesin ailemle ilgili her küçük şeyi bildiğini düşünmek çılgınca bir bencillik olur. Çoğu insan Rose ve Connor Cobalt hakkında derinlemesine wiki araştırması yapmıyor." Bu konuda emin bir şekilde tekrar başını sallıyor.

"Bundan zevk aldın mı?" Charlie aniden sorar.

Jane bir sesle boğulur. "Charlie!"

"Bu porno, Jane. Tahrik etmek için var. Ben sadece kardeşlerimizin bu oyun uğruna ne bilmek isteyeceklerini soruyorum."

"Kendi merakın uğruna," diye karşı çıkıyor Jane.

"O da var." Charlie hiç utanmıyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır, mastürbasyon yapmadım." "Odada başka insanlar da olduğu için mi?" Charlie soruyor. Jane inliyor ve bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor.

Ben iyiyim, tatlım. "Çünkü ben yapmadım. On yıl önceydi. Sert olup olmadığımı bilmek istiyorsan, hatırlamıyorum. Bu yeterince iyi mi?"

"Jane istiyorsa, cevabınızdan memnunum."

"Son derece memnunum, teşekkür ederim" diyor tereddüt etmeden.

En çok önemseydiğim şey o ve bana güven dolu bir baş selamı veriyor.

Bu işi tamamen batırmadım. Bu da bir şeydir. "Bir tane daha."

Charlie kartlara doğru başını sallıyor.

Sonuncusunu seçtim ve kelimeleri sessizce okudum.

Üç çıplak fotoğraf çek ve Jane'e gönder.

Lanet olası *pislik*.

Jane elimdeki kartı okuduktan sonra, "Charlie, bunu yapamaz," diyor.

Yapabilirim.

Yapacağım.

Kendim için endişelenmiyorum. *Onun için* endişeleniyorum. Bu işte bana katılamaz. Hiç şansı yok. Oyunun bir parçası olacağını bilselerdi, kardeşleri bu kartı iki kez düşünebilirdi.

Charlie'nin omuzları kayıtsız bir omuz silkmeye kalkıyor. "O zaman kaybeder." "Ben yapacağım." Her kelimedenden kararlılık akıyor.

"Ne?" Dudakları aralandı, gözleri on kat büyüdü. "İstiyor musun?" "Sana çıplak fotoğraflarımı göndermekten mutluluk duyarım. Sorun değil." "Emin misin?" Şaşkınlık içinde, inanamıyor.

"Evet." Benim için kolay. Ona turnede söylediklerimde ciddiymdim - çıplak kırım ve *jockstrap* lakabım internette ve eğlence televizyonunda dolaşırken. Umurumda değildi.

Sadece onun başına gelmediği için mutluydum.

Gülümsüyor ama karar verme sırası yaklaştıkça dudakları titriyor ve düzleşiyor.

Jane'in bana bunun kesinlikle yapamayacağı bir şey olduğunu söylemesini bekliyorum. Aklım almıyor. Az önce ebeveynlerinin internete *sızan* seks kasetleri hakkında konuştuk. Jane'in çıplaklar hakkındaki hislerini biliyorum.

Buna cesaret edemeyeceğini biliyorum. Bir saniye bile. Çünkü herhangi bir cihazda çıplak fotoğrafları olduğu anda, bunların sızdırılabileceği bir olasılık yaratmış olur. Bu olasılık ne kadar küçük olursa olsun, onun için her zaman çok büyük bir risk olmuştur.

Bunu biliyorum.

Bu sözleri onun dudaklarından kulaklarıma kadar duydum. O benim müşterimdi.

O benim kız arkadaşım.

Şimdi Jane çenesini kaldırıp gözlerime bakarak bana "Ben de yapacağım" diyor.

Çok sert ısırdım ve kürdanı ikiye böldüm.

JANE COBALT

3 Gün Kar Yağışı

THATCHER kırık k rdanını tükürür.

Eğer o kıyafetlerini   1 k a r 1 p   çıplak fotoğraf çekebiliyorsa, ben de aynısını yapabilirim. Biz eşitiz.

Değil mi?

Donup kaldım. Köprücük kemiklerim çıkık, gözlerim tehlikeli derecede büyük. Dışarıdaki havaya göğüs germenin, buz tutmuş şaşkınlığımdan daha iyi hissettireceğini hayal ediyorum.

Thatcher bana artık okuyamadığı bir kitapmışım gibi bakıyor. Eksik sayfalar ve lekeli yazılar. Kendi kafa karışıklığı kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Seni doğru duymamış olmalıyım."

Kelime kustum. "Ben de yapacağım." Her hece kalbime bir bıçak gibi saplanıyor.

"Jane-"

"Sonuçlarını anlıyorum." *Biz eşitiz.* Bunu onun için yapabilirim. Bizim için. şişmiş boğazımı temizliyorum.

Charlie şimdiye kadar bilinmeyen piyano parçaları çalıyordu. Chopin'e geçiyor, romantik melodilere genellikle valsler eşlik ediyor. Thatcher ve ben birbirimizle daha çok anlaşmazlık içinde olduğumuz için dalga geçiyor.

Kardeşim için endişelenmek istemiyorum ama o fikrini söyleyecektir. -Benim tarafımda olsun ya da olmasın. Sadece zamanını bekliyor.

Thatcher bakışlarımı hiç kesmiyor. "Bu kararı vermeden önce sonuçlarını bir kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Bu adil." Yüzümü ona dönüyorum ama mesafemize dikkat ediyorum. Tony hâlâ salonun kapısının dışında dolaşıyor. "Ve aslında çok basit. Eğer ikimiz de çıplak fotoğraf çekersek, internete sızma ihtimalleri çok az olur." *Yeterince kolay, Jane.*

Değil
mi?
Doğru

Alnı daha büyük bir endişeyle kırışıyor. "Ve..." Devam etmemi bekliyor.

"Ve ikimizin de internette çıplak fotoğrafları olacak. Bu kadar basit." Kollarımı vücudumun üzerinde dolaştırıyorum.

Kendine güven. Daha fazlasını arıyorum.

"O kadar da aptal değilsin," diye araya giriyor Charlie.

"Ne söylememi istiyorsun, Charlie?" Soruyorum. "Erkeklerin benim çıplak resimlerime bakarak mastürbasyon yapacağını mı? İnsanların alay edeceğini mi? Areola büyüklüğümünden kasık kıllarıma kadar eleştirileceğimi ve eleştirileceğimi. *Anlıyorum.* Hepsini." Gözyaşlarım kabarmakla tehdit ediyor ve bıçaklar kaburgalarımın arasına saplanıyor. Her nefes daralıyor.

Bunu yapabilirim.

Yapab

ilirim.

Yapab

ilirim.

Yapab

ilir

miyim

?

Charlie tuşlara iki kat daha fazla heyecanla vuruyor. Erkek arkadaşıma dönüyorum.

Kilitlendi, duvarlarla çevrildi. O artık okuyamadığım bir kitap. "Neden bu sonuçları kendin için önemsemiyorsun?" I

Soru. "Hayranların aletinizi internette yayması ve fotoğraflara bakarak m a s t ü r b a s y o n y a p m a s ı d a aynı derecede olası."

"Bu beni rahatsız etmiyor." Hayal kırıklığıyla iç geçiriyor. "Ama..."

Banks. Onlar tek yumurta ikizleri. Birbirlerine çok benziyorlar. "Kardeşin."

Yavaşça başını sallıyor. "O iyi olacak." Odak noktasını bana sabitliyor.

"Ayrıca benim için senden daha kolay. Ben bir kız değilim. Şöhretin içinde doğmadım. Jane Eleanor Cobalt değilim. Bu sonuçlar benim için aynı şiddette değil." Duraklıyor. "Ben vazgeçersem, sen de vazgeçecek misin?"

Ve bu oyunu onun için mahvetmek mi?

Düşüncesi bile berbat hissettiriyor. Bu yüzden başımı salladım ve "Buna birlikte devam edelim" dedim.

Thatcher tereddüt etmez. "Hayır."

"Hayır mı?" Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerim yanıyor.

Gözlerini dikmiş bakıyor ve yoğunluğu en sıcak ısı dalgası gibi. Gözlerini hızla tavana çeviriyor. "Bunu yapmak istemezsin, tatlım."

"Az önce söyledim ya."

Başını aşağı eğiyor, kahverengi gözleri tekrar benimkilere çarpıyor. Bakışları bir parça yumuşadı. "Ve şimdiye kadar tam tersini söyledin, yani burada değişen tek şey benim. Bunu benim için yapmadığını söyle bana."

Gerçeği inkâr edemem. "Eğer sen risk alıyorsan, ben de almak zorundayım. Bundan kaçış yok." Çabucak ekliyorum, "Ve bunu yapmak *istiyorsun*, bu yüzden seni durdurmayacağım. Sadece benim de bunu yapmamı engellemeni istemiyorum."

"Siktir et," diyor Thatcher. "Bir saniyeliğine bile olsa elimde aletimle durup sana zarar verebilecek bir şey yapmanı izleyeceğimi düşünüyorsan - sırf benim için- o zaman seni korumak için neler yapabileceğimin farkında değilsin."

Bir uçurumun kenarındayım. Onun benim güvenlik ağım olmasını hep sevmişimdir. Ama... "Denemek zorundayım."

Daralmış gözleri kan çanağına dönmüş. "Üzgünüm ama sana izin veremem."

Daha derin nefes alabilmek için mücadele ediyorum ve her şeyin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum. Bu ilişkinin ipleri birbirine dolandı, çözüldü ve parmaklarımin arasından kayıp gitti.

Bir numaramın, hayatımın ve ruhumun bensiz ateşler içinde koşmasına izin verdiğim bir ilişkide nasıl olabilirim?

Thatcher kardeşime döndü. "Bu kartı at."

Atmayacak.

"Hayır," diyor Charlie. "Bırakırsan kaybedersin. Bitirirsen kazanırsın."

Bize zor seçenekler sunuluyor ve ben bu seçeneğin ağırlığını hissediyorum. "Birkaç çıplak fotoğraf çekebilirim." Sesim yükseldi, kendimden emin ve gür. *Bunu yapabilirim.*

Her şeyi yapabilirim.

Thatcher bana derin derin bakıyor ve satranç oyununun artık onunla benim aramda olduğunu fark ediyorum. Bir açmazdayız. Kale kaleye ve bir sonraki hamleyi ben yapıyorum.

"Beni fiziksel olarak durduramazsın." Sözcükler hızlı çıktı ve hemen kendimi bir velet gibi hissettim. *Yüce Tanrım, sadece küreği getir.* Tüm bu olanları binlerce metrelik bir mezara göm. Birinin toprağı üzerime örtmesini, beni boğmasını bekliyorum. Söylediklerimden nefret ediyorum. Bunun böyle olmasından nefret ediyorum.

Gidiyorum. Her şeyden kurtulmak istiyorum. "Özür dilerim, ben sadece... bu yanlış... ve ya birbirimiz için doğru kişi değilsek?"

Nefesim garip bir dalış yapıyor.

Burnu alevlenir. "Söz veriyorum öyleyiz." Kapıdaki Tony'yi kontrol ediyor, sonra bana dönüyor.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Bakışlarımı indiriyorum.

"Senden tekrar ayrılmak istemiyorum ama ben sadece..."

Thatcher o hakkında için Konuş, ama Charlie'nin kaşlar Zıpla gökyüzünde. "Yine mi?"

"Cep telefonu çekmezken çıplak fotoğrafları nasıl göndereceğiz?" diye sormak için bunu görmezden geliyorum. "Telefonları değiştirin."

Charlie yeni bir klasik piyano parçası çalıyor. "Take your Birbirlerinin çıplak fotoğraflarını. Sanki onları sen göndermişsin gibi olacak." Bana odaklandı. "Yine de merak ediyorum. Erkek arkadaşından ayrılmak, makyaj seksi yapmak için garip bir numara mı, yoksa sadece annemle babamı mı taklit ediyorsun?"

Bu sözlerle odadaki oksijeni yok etti. "Ne?" "Annem ve babam," diye tekrarlıyor Charlie, müzik tizleşiyor. "Annemi tanıyor musun? evlenmeden önce babamdan ayrılırdı. Her zaman. Ama bunu ona kızgın olduğu için yapardı. Kendine değil." Bana bir el salladı. "Bu köşeden çok fazla kendinden nefret etme sesi geliyor."

Nefes alamıyorum.

"Dur," diyor Thatcher.

Başım dönüyor, benimle mi yoksa kardeşimle mi konuştuğunu bilmiyorum. Ama elleri yanaklarımda ve ben sağıma soluma dönüyorum.

Tony kapıda değil. Ne Oscar ne de Farrow. Korumamı görüş alanından çıkarmış olmalılar ve Thatcher benimle konuşuyor. "Jane, nefes al."

"Ben... Ben..."

Ben kendimi seviyorum.

Benim var.

Ediyorum. Ama şu an olduğum kişiden nefret ediyorum. Aptalın tekiyim. Karar veremeyen ya da hayal ettiği gibi olmayabilecek bir ilişkiye sahip olmayı seçemeyen biri. Ama sevdiği biriyle.

Onsuz yaşayamayacağı biri.

Çok derin, çok dolu ve çok dramatik bir şekilde arzuladığı biri. Charlie'nin sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Jane, hadi."

Beni hiç böyle görmedi. Görmesini de istemiyorum. Kalan güvenimi topluyorum ve Thatcher'ı üzerimden iterken hava ciğerlerime ulaşıyor.

"zr dilerim." Aynı anda özür diliyoruz.

İkimiz de inciniyoruz.

"İstifa ediyorum," dedim. "ıplak fotoğraf ekmeyeceğim. Sen devam et. Ben kenarda senin için tezahürat yapacağım." İstemsiz bir gözyaşı süzülüyor ve öfkeyle onu siliyorum.

"Ben de artık bu oyunu oynamıyorum."

"Benim yüzümden işi bırakmana izin vermeyeceğim. Ve sen de bunu yapacaksın, değil mi?"

Thatcher bir kez başını sallar. Ailemde kabul görmek için *tek* şansımı feda etmesine izin vermeyeceğim. O da benim bedenimi feda etmeme izin vermeyecek. Burada ikimiz de kaybetmişiz gibi geliyor çünkü artık bu işte birlikte değiliz ve ben de bundan nefret ediyorum.

THATCHER MORETTI

4 Gün Kar Yağışı

NOEL ARİFESİ GELDİ ve keşke Jane'e *Cobalt Truth or Dare from Hell'de* bana yeniden katılma yeteneği verebilseydim. Çıplak fotoğraf göndermesine gerek kalmadan. Charlie ile takas etmeyi bile denedim.

Bu ocuk, pardon, *bu adam* %100 duygularla hareket ediyor. Ben pratik, mantık temelli bir adamım ve beynim lanet olası bir şeye vidalanmış olsaydı Charlie'nin düşünce çizgisini veya güdülerini takip edemezdim. Yani ya duygularıyla hareket ediyor ya da IQ'su beni aşıyor.

Durum ne olursa olsun, beni susturdu.

Bunu geri alamam ama keşke alabilseydim. Kısım n böylece oyuna birlikte devam edebilirdik. Çoğunlukla Jane başarısız olmuş gibi hissetmezdi.

Yapabileceğim bir şeye odaklanıyorum.

Ayak bileklerimde bir kutu  l  telsiz duruyor ve ben pilleri değiştirmeye çalışıyorum. Etrafımda kahkahalarla birlikte sohbet artıyor. şömineden alevler yükseliyor.

Dün gece ısıtıcılar yine bozuldu ve herkes kıları donmasın diye oturma odasında toplandı. Quinn'in telefonundan tatil klasikleri çalıyor ama ışıklar yanmıyor. İçecek eggnog yok. Ağaç yok. Hediye yok.

Jane'e vermeyi planladığım hediye i konağa bıraktım.

Gerçekten, sadece birbirimize sahibiz ve bu neredeyse ev özlemini gideriyor. Korumalar ve müşteriler parayla poker oynuyor, diğerleri kanepelerde sessizce konuşuyor ya da ilerine kapanıyorlar.

Benim gibi.

Mutfaktan gelen serin havanın içeri dolduğu, kapıya yakın uzun bir bankta tek başıma oturuyorum.

Gözlerim odanın diğier tarafında, derin maun bir kitaplığın yanında oyalanıyor. Tozlu ansiklopediler ve almanaklarla dolu. Jane ve Maximoff birbirlerine yakın, yalnız, kahve ve sıcak çay eşliğinde ağır bir sohbette fısıldaşıyorlar.

Son on dakikadır böyleler ve Maximoff arada bir Jane'e bir kutu kurabiye uzatıyor.

Geçmiş i değışt iremem. Eylemsizliğim her yanı mı kemiriyor. Bu yüzden radyonun arkasındaki klipsi açıp bitmiş pili çıkarıyorum.

Farrow mutfaktan çıktı ve bankımın yanında durdu. "Al bakalım." Bir bira şişesini omzuma vuruyor, sağ elinde başka bir şişe tutuyor

Kaşlarımı çattım. "Biramızın bittiğini sanıyordum." "Oscar birkaç şişe saklamış."

Teklifi geri çevirecek değilim. Ve şu anda bir bira kulağı hoş geliyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum, çevirmeli kapağı açıyorum. "Bunu bana verdiğini biliyor mu?"

Farrow başını sallar. "Evet. Hepimiz bir biraya buradaki herkesten daha çok ihtiyacın olduğu konusunda hemfikiriz."

Sert bir yudum alıyorum. Yirmi dört saatten az oldu ve benim Thatcher olduğumu bilen herkes Jane'le yaptığımız tartışmadan haberdar.

Çıplaklar üzerinde.

Gariplik seviyesi ortaokul dansı bölgesine ulaştı. Takımdan kimse beni azarlamadı, ama azarlamak istediklerini ama bunun ne kadar ciddi bir sonuç doğuracağından emin olmadıklarını söyleyebilirim. Bu yüzden ne zaman bir odaya girsem, sessiz bakışlar ve çekingen bakışlarla karşılaşıyorum.

Şişeyi indiriyorum. "Jane ve ben iyiyiz." Farrow'un ilişki durumumu bilmek istediğinden emin değilim ama burada olduğu için ona yine de söylüyorum. Jane'le dün gece boyunca nasıl konuştuğumuzdan ya da yine aynı sayfada, aynı anlayışta olduğumuzdan derinlemesine bahsetmiyorum.

Biz iyiyiz, özetliyor.

Farrow önemsiz biri değil, farkındayım. Öyle olsaydı, biramı geri çalardı.

Beni şaşırtarak yanıma oturuyor ve şal desenli yeşil duvar kağıdına yaslanıyor. "Biriyle birlikte olmanın en sevdiğim yanlarından biri de bu." Birasını yudumluyor.

"Neymiş o?" Tek elimle bir pil takıyorum.

"Birlikte bir şeylerin üstesinden gelmek. Sevdiğin insanla birlikte büyümek." Bir sonraki yudumunda gülümsüyor, bakışları Maximoff Hale'in üzerinde.

Daha fazla bira yutuyorum, gözlerim Jane Cobalt'a kilitleniyor.

Ayak bilekleri çapraz olacak şekilde dik oturuyor ve kazağındaki kurabiye kırıntılarını fırçalıyor.

Göğsüm yükseliyor.

Boktan şeyler olduğunda ilişkilerin patlamasına daha alışkınım, ama Jane ile asla bizden vazgeçmek istemiyorum. Zor kısımlara değmeyeceğimize karar verirse, bu karnıma indirilmiş bir yumruk olur. Birlikte zirveye çıkabiliriz ve birbirimizi toparlamak için harcadığımız zaman bizi daha da güçlendiriyor.

Farrow'la konuşuyorum. "Aramızdaki fark, senin başına gelenler erkek arkadaşının ailesi tarafından planlanmadı." Elektrikli radyoyu yan masaya yerleştiriyorum. "Hales sana su kanatları verdi."

"Daha çok bir su kanadı gibi." Bir ayağını bankın üzerine kaldırıyor, dizini büküyor. "Cobalt'lar kesinlikle çok fazla; o kartlar çıktığı anda onları çöpe atardım."

Farrow serseri olmaya alışkın olabilir ama ben daha çok berbat kurallara dayanmak için savaştım. Etraflarından dolaşmaktansa içlerinden geçmek için.

Kutudan başka bir sıkık radyo aldım. "İşte bu yüzden ben bir Cobalt'la çıkıyorum ve sen değilsin."

"Yok artık." Gülümsüyor.

Ağzımın köşesi kalkıyor ve aynı anda birayı yudumluyoruz. Jane ve Maximoff'a baktığımızda bizi izlemeye başladıklarını fark ediyoruz, yüz ifadeleri şaşkın ve meraklı: ağızları açık, gözleri kısılmış, kafalarının üzerinde soru işaretleri sallanıyor.

Bu çok komik.

"O çok değerli." Farrow ona sırtıyor.

Maximoff kaşlarını çatıyor ve onu tersler.

Kardeşimin binlerce mil uzakta olması, Akara'nın beni buzlaması ve İskoçya'da en yakın olduğum korumanın Farrow Redford Keene olması çok garip.

Bu benim için kayıp değil.

Ama hiçbir yerde Jane ya da Maximoff kadar şaşırmadım. Bizden beş yaş küçük olduklarını, *ünlü* olduklarını ve çoğu insana güvenmediklerini neredeyse unutuyorum. Aileleri dışındaki diğer arkadaşlıklar, özellikle de korumalar ve aramızdaki anlaşmazlıklar keşfedilmemiş topraklar ve bu Jane'in merakını on bin Roma mumu gibi ateşliyor.

Öne doğru eğiliyor, parmak eklemleri çenesine değiyor ve gözleri parlıyor. Biramı yudumluyorum. Bu Noel'de Güney Philly'de kız arkadaşım neler olduğunu merak ediyor olabilirdim. Onun yerine buradayım. Jane'in güvende olduğunu biliyorum.

Onu güvende tutuyorum.

Bu deneyimi *onunla* paylaşmak.

Daha fazlasını isteyemezdim.

Poker oyunu sona erdiğinde, Oscar ve Donnelly gelip benimle suları test ettiler.

Oscar başını sallıyor. "İpucuna ihtiyacın olursa Moretti, ekipte profesyonel bir penis fotoğrafçısı var." Donnelly'nin omzunu sıkar.

"Doğruca yukarı." Donnelly kulağının arkasına bir tükenmez kalem sıkıştırıyor. "Beş santimlik sosisinizi bir ayak uzunluğundaymış gibi gösterebilirim."

SFO'daki her siki gördüm. Tıpkı onlar gibi. Görevdeyken hızlı değişimler oluyor. Ama bu, işte tam burada, ilk kez 9 inçlik aletim hakkında benimle dalga geçecek kadar rahat hissettiler.

Belki de onları azarlamayacağımı anlamışlardır.

Oscar sırtıyor. "Donnelly, o beş inçse, sen bir santimsin."

"Bana bir mezura ver, dostum."

Farrow birasını yutar ve ayağa kalkar. "Siz şerefsizlerden uzaklaşmaya çalışıyordum." Her zaman üçünün arası iyi değilmiş gibi davranıyor ama *yıllarını* bir Ivy League'de birlikte geçirmişler.

Yale'li çocuklar hayat boyu sürececek bir dostluk kadar sağlamdır.

Donnelly yanımdaki koltuğa oturuyor, Farrow ise botu bankta, ön kolu kalçasında kalıyor.

Oscar'a biramı uzatıyorum, kalanını ona veriyorum ve bir radyonun bitmiş pilini çıkarıyorum. "Jane çoktan sık fotoğraflarını çekti." derken sesim kısıktı.

Oscar bira içerken boğuluyor. "Onları Jane mi aldı? Yani siz ikiniz..." Başımı salladım.

Farrow tercüme ediyor. "İyiler."

"Onun için poz mu veriyorsun?"

Donnelly şakalaşüyor. "Yakın çekimler mi?" Oscar araya giriyor.

"Kızlar anüs çekimine bayılır, bunu anladın mı?"

Farrow çok gülüyor ve kahretsin, ben de gülüyorum. Keşke kardeşim burada olsaydı. Kız arkadaşımın üç sik resmi daha zengin olduğunu bilse kahkahalarla gülerdi. Ve telefonu Hope Diamond'ı korur gibi göğsüne nasıl sıkıştırdığını.

Radyoyu test ediyorum. "Aşk ve am için yaptığım şey."

Amin, Banks derdi. Bunu duymamak onu daha çok özlememe neden oluyor.

Kelimeler ağızından çıktıktan ve hava gerildikten hemen sonra Quinn Oliveira bize katılıyor. Oscar iyi olup olmadığını görmek için küçük kardeşini değerlendiriyor. Son duyduğumda Quinn ona yumruk attığından beri konuşmuyorlardı.

Oscar başını sallar. "Sen iyiysen ben de iyiyim kardeşim." Quinn de başını sallar. "Evet, ben iyiyim."

Gerginlik geçince Oscar konuşmaya devam eder. "Buna tezahürat yapabilirim: aşk, am, ve *iyi bir sik* ekleyebilirim."

Farrow, "Kötü penis nasıl bir his Oliveira?" diye soruyor.

"Bilmiyorum Redford, sen söyle. O kızıl saçlı cadıyla yatan sendin." Maximoff'a Yunanistan'da neredeyse saldıran eski erkek arkadaşı *Rowin Hart*'ı gündeme getirir.

Farrow birasını yudumlarken yüzünü buruşturuyor. "O bir cadıdan daha kötü, ama iyi denemeydi."

Quinn araya girerek, "Akara neden Epsilon dangalaklarıyla takılıyor?" diye sorar.

Başımız dönüyor.

Akara, Tony'den çok O'Malley ile sohbet ediyor ama hepsi kırmızı-yeşil ekoseli kanepede oturuyor, SFE muhafızları kazandıkları banknotları cebe indiriyor.

Telsizi kapattım. "Keşif." Quinn yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Donnelly, "Düşmanlarını yakınında tut Quinnie," diyor.

Farrow, "Ama çok yakın değil," diye tavsiye ediyor.

Aniden bir hedefe odaklandığımda çenem sertleşiyor. Tony, Jane'e sanki barda sikip atmak istediği bir piliçmiş gibi gülümsüyor ve kanım kaynıyor. Kaslar esniyor ve adamların bu akşamki sessiz sinema oyunu hakkında konuştuklarını zar zor duyuyorum. Noel arifesinde havayı yumuşatmak için.

Eğer Tony ayağa kalkarsa, ben Oscar Mike'ım.

Gözünü kırpmadan önce onu itip geri çekeceğim.

Ellerini başının arkasında kavuşturuyor, sonra bana bakıyor.

Güzel.

Ondan uzak dur. Tony benim Banks olduğumu düşünüyor ama kardeşim de Jane'i en az benim onun kız arkadaşını koruduğum kadar korurdu (eğer bir kız arkadaşı olsaydı).

Ona ters ters bakıyorum ve ben gözlerinin arasına vurdukça o daha çok sırtıyor. O'Malley'nin göğsüne vurarak dikkatini çekiyor ve yüksek sesle, "Banks'in kardeşinin popo işleri yaptığını biliyor musun?" diyor. Gülüyor.

Bu beni su içmek kadar etkiliyor ama birden fazla insanı vuruyor.

"Affedersiniz?" Jane ayağa fırlar ve Maximoff onun yanında durur.

Farrow ve Oscar Tony'ye ters ters bakıyor.

Kanepeye doğru yürüyen ve onunla yüzleşen Jane'i dikkatle izliyorum. Kendi başının çaresine bakabilir ama onun söylediği tek bir kelimeye bile saygı duymayacağını bilmek beni kahrediyor.

"Ne?" Tony şakacı bir şekilde kollarını kavuşturur, hâlâ oturmaktadır.

Jane, "Neden bir hakaretmiş gibi güldüğünü bilmek istiyorum," diye soruyor. "Lütfen bizimle paylaşın."

Tony bir kahkaha daha atıyor ve patronluk taslayan bir el kaldırıyor. "Hey, Jane, erkek arkadaşının onun göt deliğiyle oynamanı istemesinde bir sorun yok. Bu onu biraz daha az erkek yapar, bilirsin işte... erkeksi."

Bir iğne düşse duyarsınız.

Gözümü kırpmıyorum. Her şeyden çok onun öfkesine odaklanmışım.

Oscar nefesinin altından, "Biri şu orospu çocuğunu eğitsin," diyor.

Farrow, Maximoff Tony'ye saldırmadan önce bileğini yakalıyor ve nişanlısının omuzlarını ve sırtını göğsüne yaslıyor. "O buna değmez, kurt izci."

"Her şeyden önce-" Jane işaret parmağını kaldırıyor "-erkekler kışkırtıcı bir şey olduğu için daha az erkeksi değildir."

"Ama bu onları gey yapar," diye sözünü kesiyor Tony sırtarak.

Jane ellerini kaldırır. "Hayır, öyle değil. Gördüğünüz gibi her erkeğin bir prostat bezi vardır ve prostat uyarımı cinsel yönelimin bir göstergesi değildir. Bazıları için son derece iyi hissettirir ve bundan çok keyif alabilir ve herhangi bir cinsiyeti tercih edebilirsiniz."

"İşte böyle," diyor Farrow sessizce.

Tony rahatça arkasına yaslanıyor ve Jane'e gülümsüyor. "Eğer kendine söylemek istediğin buysa."

Jane şaşırır. "Senin için üzülüyorum, ne kadar güvensiz olduğunu ve onun ne kadar güvenli olduğunu göremiyorsun. O senin asla olamayacağı kadar iyi bir adam."

Bu kızla turnayı gözünden vurdum, ve lanet olsun, gülümsüyorum. Ta ki Tony'de bir değişiklik görene kadar.

Gözleri kararıyor.

Kıçıma tekmeyi basıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Jane." Ayağa kalktı, göğsünü şişirdi. "Git otur-"

"Hey," diye araya girdim, adımlarım sertti. Acil. "Ne yapıyorsun lan sen?!"

Tony boyunu kullanarak Jane'in üzerine yürüyor. Fiziksel olarak gözünü korkutmak için- ve ben fırlıyorum, damarlarımda öfke patlıyor ve onu bir anda arkama çekiyorum ve tüm gücümle onunla yüzleşiyorum.

Onu geri itmeyeceğim. Bu saçmalıkla işim *bitti*.

Gömleğini yumrukladım ve onu ayağa kaldırdım, ayakları yerden kesildi.

Bana İtalyanca küfrediyor ve savuruyor. Muştalar çeneme çarpıyor, acı adrenalin ve öfke altında kayboluyor ve ben de ona kafa atıp yere fırlatıyorum.

Çığlıklar havada uçuşuyor. Ama kimse bizi durdurmuyor. Kimse onu savunmaya gelmiyor.

Ona iyi davranmaktan *bıktım*.

Çünkü o aileden. Çünkü ben daha iyi biliyorum.

Çünkü ben çok güçlüyüm ve gücümü savunmak için kullanmalıyım.

Tony yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Kıçını tekrar yere vurdum ve kavgaya tutuştuk. Yumruklar havada uçuşuyor, dizler kaburgalarda ve nabzım kulağımda çınlıyor.

Ağızımda kan, yana tükürüyorum ve ayağa kalkıyoruz. Tony'den daha üstünüm ve onu duvara yapııştırıyorum, Loch Ness'in çerçevesi resmi yere düşüyor. Bu adil bir dövüş bile değil. Onu evin yarısına kadar sürükleyebilirim ve ciğerlerimdeki ateş sönmeye başlar.

O daha zayıf.

Ben zayıf şeylere zarar vermem. Onları korurum. Bana kafa atmaya çalışıyor.

Sola dönmüş gibi yaptım, sonra karnına bir yumruk indirdim ve boğuk bir sesle "Dışarı" dedi. Öksürüyor. "Dışarı çıkalım... ve bu işi bitirelim."

Ona en sıcak bakışlarımı yöneltiyorum ve düşünüyorum, *bu bok çuvalı ne kadar aptal olabilir?* Soğuk onu öldürmezse, ben öldüreceğim.

"Korktun mu, Banks?" Beni geri itmeye çalışıyor. Kıpırdamıyorum ve gömleğini yumruğumun etrafında daha fazla büküp onu duvara **d o ğ r u k a l d ı r ı y o r u m .**

Kıvranıyor.

"Seni öldüreceğim," diye uyarıyorum onu.

Korku kısa bir an için gözlerine vuruyor, sonra kibir dudaklarının yükselmesine neden oluyor ve başını sertçe sallıyor. "Seni yendim."

Gözbebeklerim yanıyor, gözümü kırpmadan bakıyorum ve göğsüm yanıyor - ve eğer teklifini kabul edersem, donmuş sıcaklıkta ve belime kadar karda "savaşmaya" gidersek, Tony ile savaşıyor olmayacağım.

Kendimle savaşıacağım. Onu öldürmemek için. Jane'in hak ettiği gibi bir adam olmak istiyorum.

Katil değil.

Ellerim savaştan dolayı kana bulandı ve o zamandan beri tek bir ruh bile almadım.

"Bir an için seni Thatcher sandım..." Kaskatı kesildim.

"Ama asla senin gibi tereddüt etmezdi." Tony hafif bir öksürükle gülüyor. "Görünüşe göre hangimizin daha taşaklı olduğunu biliyoruz."

"*Siktir git*," diye hırlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Ellerimi gömleğinden çekmeye çalışıyor. "Hadi yapalım şunu."

Boynum gerildi ve tutuşumu bıraktım. Burnumdan kaba bir nefes alıyorum.

Tony aşağı kayıyor ve ön kapıya doğru bir adım atıyor ve ben ona soğuk vuruş yapıyorum. Yumruğumu çenesine indirdim ve darbeye birlikte ışıklar söndü.

Döşeme tahtalarına çarpıyor.

Bilinci yerinde değil.

BANKS MORETTI

7 Uzatılmış Gün Thatcher Gibi Davranmak

Öldürücü bir migrene sahip olmak için ne lanet bir gün. Xander'ın bir hafta içinde evden kaç kez çıkıp gün ışığını karşıladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve tabii ki bugün -şiddetli, şimşek gibi bir baş ağrım olduğu gün- dışarıdayım.

Güneşle mücadele etmek için gözlüklerimin üç kat daha renkli olması gerekiyor çünkü Tanrı biliyor ki güneş ışığı ve ben eski düşmanlarız. O milyar yıllık yanan ateş topu baş ağrımı bin derece artırmayı seviyor.

Neyse ki Xander'ın acı çektiğime dair bir fikri yok, yoksa eve dönmemiz için ısrar ederdi. İstedğim son hareket, o çocuğun benim kığım için planlarını değiştirmesi.

Normalden daha fazla büyümüş olan çenemdeki çizikleri kaşıyorum. Altın boynuzlar siyah düğmeli gömleğime dayanıyor, kolları açık şömineden yayılan ısı gibi kıvrılmış.

Easton Mulligan'ın evinin -pardon, malikânesinin- verandası bu sokaktaki diğer peyzajlı arka bahçeler kadar gösterişli: kesilmiş çitler, taş kenarlı havuzlar, üzüm yiyen narsistlere layık şezlonglar. Eminim buralarda bir genç kendi yansımasına bakarken derinlere düşmüştür.

Ya da selfie çekerken.

Easton'ın malikânesinde ısıtılmalı *veranda taşları* da var. Aynı güvenli mahalledeki Hale evinde bu bile yok. Kar çimleri ıslatıyor ama şöminenin etrafındaki oturma alanı kuru.

Sıcak taşın üzerinde oturan Xander, cam bir sehpanın etrafında Easton'la yüzleşiyor, bir masa oyunu ve renkli parçalar aralarına serpiştirilmiş.

Ama bu Candy Land değil (ne yazık ki benim için), bu üç kişilik bir strateji oyunu ve ben "üçüncü" oyuncu olarak işe alındım.

Dört saat oldu ve hala kafam çok karışık.

Xander on iki yüzü ve sembolleri olan zarı atar. "Ateş büyüsüne karşılık sana bir tüfek vereceğim." Bana bakıyor.

"Tabii, evet." Ona bir kart uzattım.

"Bu bir roket fişeği," diyor Easton.

Lanet olsun.

Kalın destemi karıştırdım ve bir tane daha buldum. "İşte."

Xander başını sallıyor, sonra elimdeki başka bir kartı görünce kaşlarını çatıyor. "Bekle, sende Yarının İmparatoriçesi mi var?"

"Hayatta olmaz." Easton öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış. Sırık gibi, solgun, siyah saçlı, on altı yaşında bir çocuk; şaka yapmıyorum, vampire benziyor. Eminim Xander'dan *daha fazla* güneş ve C vitamini alıyordur.

Kaşlarımı çatıyorum. "Yarının İmparatoriçesi ne demek?"

Xander Fizz'inden bir yudum aldıktan sonra sırtıyor. "Tahtadaki pozisyonun ve iki engelleme büyünle az önce oyunu kazandın dostum."

"Vay canına," diyorum memnun bir şekilde başımı sallayarak. Unut gitsin, taş gibiyim ve tam o sırada şakağıma bir çekiç iniyor. Xander ve Easton kartları ve oyun taşlarını toplarken ben ısııyorum.

Bir sigara için sol testisimi verirdim ya da en azından öğütmeme izin verilmeyen bir kürdan.

Çünkü ben Thatcher Alessio Moretti'yim. O zaten sıçtı batırdı, şimdi ben de ceketine öğle yemeği dolduran adam olarak tanınacağım.

Biraz komik. Kabul ediyorum. Ama hepsinin eve gelmesini tercih ederim. Bugün 27 Aralıkth. Bir hafta geciktiler ve bu benden daha fazlasını öldürüyor.

Xander cep telefonunu kontrol ediyor ve *döndüklerini* bildiren bir mesaj bekliyor. Superheroes & Scones'daki on altıncı doğum günü, ağabeyi ve ablası olmadan sessiz ve kasvetliydi.

Ebeveynler bu yıl göl evindeki Noel'i bile iptal ettiler. Philly'de kalmak istediler, böylece çocukları eve döndüğünde burada olacaklardı.

Easton yavaşça kartları düzeltir ve Xander'a bakar. "Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet. Üzgünüm." Xander telefonunu ters çevirir. Büyük kardeşlerinin ve kuzenlerinin İskoçya'da mahsur kaldığından bahsetmemiştii ama tüm haberlerde vardı.

Yani Easton *biliyor*. Sadece arkadaşının sınıfla paylaşmasını bekliyor.

Yapmayacak. Xander da diğer ünlüler gibi kişisel eşyalarını kasada saklıyor.

Oyun taşlarını *yavaşça - her zamanki gibi çok yavaşça -* değiştirirken garip bir sessizlik hakimdir. Diğer kişinin bir tur daha oynamak isteyip istemediğinden emin değiller. İkisinin de istediği açık.

Ben sadece üçüncü tekerim.

Onları *dürtmemem* gerekiyor. Ben de arkama yaslanıp gençlerin pembe dizisini izliyorum.

Easton gümüş bir büyücü taşını tahtaya vuruyor. "İyi oyundu dostum."

"Evet, kesinlikle." Xander soda kutusunu çıtırdatıyor ve bir zar atıyor, önce Easton'a, sonra kara, sonra tekrar Easton'a bakıyor. "Yani...?"

"Bir Fizz daha ister misin?" Easton ayağa kalkar.

"Sorun değil." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Yani, evet... bu iyi olur. Tekrar oynamak ister misin?"

"Elbette." Easton daha fazla gülümser. "Hemen döneceğim." Bir soda almaya gidiyor ve Xander kafasını bana çevirmeden önce derin düşünceler içinde onu izliyor.

"Bu işte berbatım." Gözleri kararıyor. "Kelimenin tam anlamıyla, *berbat*." Dudağım yukarı kıvrılıyor. "İyi gidiyorsun evlat."

Ağır bir nefes veriyor. "Bazen odamda kalsam ve hiç dışarı çıkmasam herkes için daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Daha kötü olurdu," diye hatırlatıyorum ona. "Herkes üzülürdü."

Boks seansından dolayı ağrıyan parmak eklemlerine masaj yaparak bunun içine işlemesine izin verir.

Easton döndüğünde, gördüğüm en inekçe şeyleri bir tur daha oynuyoruz. LARPing dışında.

Migrenim şakağında bir delik açmak üzere olmasaydı bundan daha çok keyif alırdım. Yoğun bir savaş sırasında, sinsice biraz Advil alıyorum.

Haplar su olmadan zor iner. Sonra buna degecek.

Xander kazanınca, oyunu paketliyorlar. Sonra da yola *çıkma*ya hazırlanırız.

"Hey, Thatcher, üçüncümüz olduğun için teşekkürler," diyor Easton bana, kardeşim olduğumu hatırlatarak ve renk tonu olmayan bu aptal havacı gözlüklerini takarak.

Spoiler uyarısı: Benim değiller. "Tekrar oynarsak muhtemelen sana ihtiyacımız olacak. Buralarda inekęe şeyleri takdir eden çok fazla insan yok."

Xander, "Sadece 'popüler' inekler," diye ekler ve bu ikisi arka kapıda oyalanırlar. Easton'a beceriksizce el sallayarak veda eder. "Sonra... ya da her neyse." Sıkı bir nefes alır.

Easton ellerini şık pantolonunun içine sokuyor. "Eğer tekrar oynamak istersen bana mesaj atman yeterli. Çok boşum, o yüzden..."

"Evet. Tamam. Güzel." Xander başını sallar. Easton başını sallar. "Güzel."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve kulaklığımı ayarlıyorum. Müdahale etmiyorum ama kendimi küçük bül­bülünü dünyaya gönderen gururlu bir Kaz Ana gibi hissediyorum.

Ama yine de koruma olduğuma inansen iyi edersin. El hareketlerine dikkatle bakıyorum, Xander'ın bu çocuğa antidepresan vermesine izin vermeyeceğim.

Yunanistan'a döndüğümüzde Thatcher ve ben (diğer herkesle birlikte) Xander'ın fazla ilaçlarını Easton'a verdiğini öğrendik ve Xander'ın bunu on üç yaşındayken - *bizim* gözetimimizde - başka çocuklarla da yaptığı geręeęi hala göğüs kafesimin arasına bir taş koyuyor.

Kaçırdım.

Kendimi ve kardeşimi çok fazla suçlayabileceğimden değil. Xander bir ergen. Bizden bir şey saklamak istiyorsa, bir yolunu bulur. Ben lanet olası bir casus değilim. Ve bize ciddi konularda güvenebilir ama güvenimizin nerede biteceğini de biliyor. Popüler olmak için ilaçlarını bilerek verdiğini görseydim, hemen ailesini arardım.

Bunu biliyordu.

Yine de aynı şeyi iki kez kaçırmak istemiyorum, bu yüzden lazerle ellerine odaklanıyorum.

Hepimiz iyiyiz.

Onlar ayrılıyor ve ben Xander'ın yanında yeni sürülmüş yolda yürüyorum. Sürekli konakları inceliyorum. Noel ışıkları, çelenkler ve fiyonklar hâlâ asılı. Görünürde tehdit yok. Korumaların çoğu kapalı mahallede görev yapmıyor ama ekstra dikkat Xander'ın kendini güvende hissetmesini sağlıyor.

Ve hayatı parmak uçlarımda yaşamayı seviyorum.

Semper Gumby.

"Oldukça havalı, değil mi?" Xander bir Sprite patlatarak soruyor.

Önüme bakıyorum. "Sadece senin ilaçlarını almadığı zaman havalı oluyor."

Xander iç geçirir. "Sen ve Thatcher bunun için bana daha ne kadar bok atacaksınız?"

"Olanları unutana kadar."

Xander bunun *asla olmayacağı* hakkında bir şeyler mırıldanır.

SFE telsizlerinden gelen statik ses kulağıma geliyor ve birkaç korumanın yılbaşı gecesi planlarını tartıştığını duyuyorum. Kaslarım geriliyor, sadece 1 Ocak'tan sonra İskoçya'da hiçbir yerin ortasında sıkışıp kalan kardeşimi düşünüyorumst.

Kontrol ettiğim hava raporlarına bakılırsa, o zamandan önce döneceğinden şüpheliyim. Ve bu maskaralığı sürdürdükçe Easton gibi insanlara daha çok *yalan söylemek* zorunda kalacağım. Ama Thatcher'ı yer değiştirmeye ikna ettim ve payıma düşen tuzu içiyorum.

"Moffy ve Farrow herkesi eve götürecektir. Thatcher da öyle," diyor Xander, sanki güven tazelemeye ihtiyacım varmış gibi. Bu çocuğun beni cesaretlendirdiğini görmek beni neredeyse gülümsetiyor.

"Amin." Başımı sallıyorum. "Ağabeyin her şeyi yapabilir." Onu ayakta tutacak olan bu inancı körüklüyorum, özellikle de Thatcher ve ben ayrıldığımızda.

Xander gülümsemeye başlar. "Evet, yapabilir." "Sen de yapabilirsin," diye ekliyorum.

Sprite'ından bir yudum alırken kısa bir kahkaha attı. "Elbette." Maximoff söylediğinde buna daha çok inanıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ağabeyim söylese ben de yerin *altın* olduğuna inanırdım.

Skyler'ı düşününce tedirginlik artıyor.

Nefret artı aşk acımasız bir pisliktir.

Dümdüz bakıyorum ve birden uzakta bir limuzin görüyorum. Bu tarafa doğru geliyor.

"Yüce Tanrım," diyorum içimden ve aviator gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru itiyorum. *Henüz sikilmedim.*

Xander beni duymuş olmalı. "Belki de bu amcamın limuzini değildir."

"Bu mahallede limuzini olan sadece bir ev daha var ve farklı bir sokakta." *Hazır ol ya da olma Connor Cobalt, işte buradayım.*

Çünkü bildiğim bir şey var: Connor on altı yaşındaki yeğenini görmezden gelmeyecek ve yanından geçip gidecek. Ve tabii ki limuzin yavaşladı.

Bizi durmaya zorluyor.

Benimle konuşma Connor. Umudumu ve hayallerimi sanki bir kumbaradan düşüp elime geçecekmiş gibi sıkı sıkıya tutuyor ve sarsıyorum. Jane'in babasıyla konuşmak en kötü senaryo ve Thatcher ve Jane karda

mahsur kalmasaydı burada olmazdım.

Ama bu ikisi için her şeyi yaparım.

Kardeşim için bu kadar iyi bir kadın daha önce hiç olmamıştı ve kardeşimin de onun için iyi olduğunu düşünmek istiyorum. Thatcher ve benim hayatta pek bir şeye ihtiyacımız yok ve güvenlik işine kadar da pek bir şeyimiz olmadı. Morettilerin bir şekilde Cobaltlarla (üç aile arasında en kalabalık aile) bağlantılı olabileceğini bilmek çok garip ve gerçek dışı.

Ve şimdi o tuhaf, kedi takıntılı Jane, ikiz kardeşimin kız arkadaşı. -İçgüdüsel olarak onu her zaman etim ve kanımmış gibi kollayacağım.

"Belki kaçabiliriz?" Xander fısıldıyor.

"Hayır, bunu ben halledeceğim." Kardeşimin ve benim yanımda Xander'ın mezarını kazmayacağım.

Birkaç kez başını sallıyor.

Cam tamamen açılır. "Seni bırakmamı ister misin?" Connor Xander'a sorar, kar taneleri kırılğan havayı süpürmeye başlamıştır.

"Hayır, egzersize ihtiyacım var." Yanağını kaşıyor. "Ama teşekkürler."

Connor başını salladı, sonra bana odaklandı. Kollarım kavuşturulmuş, omuzlarım dikleştirilmiş ve yüz hatlarım sertleştirilmiş. *Ben Thatcher Moretti'yim, kaltak.*

Ben lanet olası bir aptalım - çünkü neredeyse, *neredeyse* aptalca düşünceme gülümseyecektim.

Onun alın seğirmeler biraz önce onun expressionflat-lines. Okunamıyor. "Telefonun nasıl çalıştığını biliyor musun?" "Evet, efendim."

"Bir çağrıyı nasıl kabul edeceğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Seninkini kaçırmış olmalıyım. Özür dilerim." *Çok konuşma.*

"Yarın akşam ben ve Jane'in annesiyle yemek yer misin?" "Gelemem, efendim." Kaskatı kesildim. "Büyükannemle planlarım var. O bekliyor Ben." Sesim yapmacık geliyor ama ne yapabilirim ki? Ben bir aktör değilim ya da Akademi Ödülü kazanmaya çalışmıyorum.

Connor'ın anlayışlı göründüğünü fark ettiğimde rahatlıyorum.

Bana dostça bir gülümseme bile sunuyor. "Başka zaman. Eğer telefona cevap veremezsen, mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor."

Xander'a veda ediyor ve pencere tekrar açılıyor. Beklediğim kadar kötü gitmedi ve Xander bile Connor'ın beni görüp görmediğini anlayamadı.

Kobalt İmparatorluğu'nun özelliği de bu; size kartlarını en sonuna kadar göstermiyorlar. Ve umarım bir şey daha hayal ederim.

Thatcher ve Jane'in sonunu tamamen berbat etmediğimi.

JANE COBALT

11 Gün Kar Yağdı

KÜÇÜK BİR PARÇAM, erkek arkadaşım ile korumam arasındaki yumruk yumruğa kavganın gerginliği dağıtacağını, *küskünlüğü* ortadan kaldıracağını ve ailelerin bazen yaptığı gibi bir araya gelmelerine neden olacağını düşündü.

Yanılmışım.

Her zamankinden daha fazla bölünmüş durumdalar.

Tony, hâlâ Banks olduğuna inandığı erkek arkadaşımı kışkırtıp duruyor. İlk seferinde *sefil bir şekilde* kaybetmesine rağmen ikinci raundu istiyor. Yemi yutmadığı için Thatcher'la gurur duyuyorum. Bir kere yeterliydi. İkinci bir fiziksel münakaşa yarayı iyileştirmez.

Tony'nin Mackintosh Evi'nde çekilmez, hastalıklı bir yara haline geldiği son derece açıktır. Tek kurtarıcı özelliği berbat bir koruma olmaması.

Ancak hepimiz burada onunla birlikte sıkışıp kaldıkça, sahip olduğu "koruma görevleri" azalıyor ve çirkin kişiliği daha fazla ortaya çıkıyor.

Yılbaşı gecesi gösterişli ve ihtişamlı bir kutlama olmalıdır, ancak Tony evin ruhunu emmiştir. Ve ciddi meseleler hâlâ ön plandadır.

Dondurucu soğuk ve *bazı* malzemelerin tükenmesi gibi. Bu da bizi Acil Ev Toplantısına ve oturma odasını bölmeye getirdi: Bir tarafta Omega, diğer tarafta Epsilon ve arada da ailem.

Jack Highland ve şaşırtıcı bir şekilde Will Rochester ailemle birlikte oturmayı seçtiler.

Ellerimi çırpıyorum. "Bu toplantıya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Tüm dikkatinizi bize verdiğiniz için minnettarız."

4 kıza karşı 13 erkek.

Sullivan, Luna ve Joana ile birlikte şömine ocağının yanında durduğumda bu oran çok açık. Sahnenin ortasındayız ve on üç adamın da dikkatini çekiyoruz. Birçoğu hazır görünüyor - her ne kadar birazdan anlatacağımız konuları bilmeseler de - ama sanırım bir oda dolusu korumayla karşılaşınca böyle oluyor.

Her şeye hazırlıklılar.

Ama *bunu* tahmin ettiklerinden şüpheliyim.

Bir nefes alıyorum ve bakışlarım arka duvara kayıyor. Thatcher eski bir plak çaların yanında metanetle duruyor. Kollarını kavuşturmuş, diğer adamlar gibi karanlıkta olmasına rağmen beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

Ciğerlerime daha fazla nefes doluyor ve yükselen bir gülümsemeyle devam ediyorum, "Hepinizin bildiği gibi, dördümüzün yaşadığı ve hiçbirinizin yaşamadığı bazı şeyler var."

Korumalar yer değiştirir, bazılarının farkına varır.

"Bu toplantı menstrüasyon hakkında," diye anons ediyorum. Sessizlik.

Öldü.

Sessizlik. *Sessizlik*.

Omega'nın köşesinde öne çıkan duygu endişe. Maximoff ve kardeşlerimden de.

Epsilon'un tarafı başka bir hikaye. O'Malley sallanan sandalyesinde arkasına yaslanmış ve aniden tavana aşık olmuş. Tony de çok eğlenmiş görünüyor.

Joana kollarını iple bağlar. "Regl bir *dönemdir*."

Sulli, "Köpekbalığı haftası," diye ekleyerek tüm kızların sırtmasına neden oluyor ve bize fısıldayarak, "Kız kardeşimle ben böyle diyoruz," diyor.

Oscar koltukta öne doğru eğilir. "Menstruasyonun ne olduğunu biliyoruz Jo." Yirmi bir yaşındaki erkek kardeşine başıyla selam veriyor. "Quinn'in kafası karışmış gibiydi." Kaşları oldukça çatık.

Tony araya giriyor, "Bekle." Dudaklarını yalıyor, gülüyor ve doğrudan benimle konuşuyor. "Buraya paçavra olmayı tartışmaya mı geldin?"

Yaltaklanıyorum.

SFO, Maximoff ya da kardeşlerim boğazına sarılmadan önce hızlı ve ateşli bir şekilde cevap veriyorum: "Evet, Tony ve bu toplantıyı kadınsı ürünlerimizin tükenmekte olduğunu bildirmek için düzenledik."

Thatcher biraz uzaklara bakıyor ve bahse girerim bir sonraki adet dönemimi belirlemek için zihinsel olarak sayıyordur. Çok sık seks yaptığımız için regl dönemimi kolayca takip edebiliyor.

Quinn tıraşsız çenesini kaşıyor. "Bunun için plan yapman gerekmez miydi?"

Bayanlar ve baylar, kafa karışıklığının kaynağını bulduk.

"Sanki hepimiz bu evde sıkışıp kalmayı planlamışız gibi?" Joana sesinde incinmişlikle söylüyor. "Sanki ben Londra'daki dövüşümü kaçırmayı planlamışım gibi?"

Quinn yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Jo." Küçük kız kardeşinden dilediği özür içten geliyor.

"Bunu halledeceğiz," diyor Oscar kız kardeşine. "Neye ihtiyacınız var kızlar?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Bu seyahatin *bir* hafta sürmesi gerekiyordu. Yanına tampon alan tek kişi de burada regl olacağını bilen kızdı. Geri kalanımız tek bir acil durum eşyası getirdi."

İsimleri bilerek atlıyorum. Sulli aldırmasa bile, erkeklerin onun yolculuğun başında regl olmaya başladığını bilmelerine gerek yok.

"Ve neredeyse üç haftadır İskoçya'da olduğumuz için bazılarımız beklemediğimiz dönemler geçiriyor-" diye devam ediyorum.

"Kız olsaydım, her yere yanımda bir kutu tampon götürürdüm." Tony şimdiye kadar tanışma talihsizliğine uğradığım en gürültücü, en iğrenç adam. En azından burada onun yanındayken böyle hissediyorum. Eminim Philly'de beni taciz eden yabancılara döndüğümde farklı hissedeceğim.

Thatcher Tony'ye ters ters bakar. "Onu bir kez daha kes ve-"

"Ve ne?" Kıkırdıyor. "Bana tekrar vuracak mısın, Banks? Hadi yapalım o zaman. Hemen şimdi-"

"Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?" Farrow ters ters bakar.

Tony daha çok gülümsüyor. "Kendini bir bok sanıyorsun Farrow, o zaman neden benimle dışarı çıkmıyorsun? Sana ve Moretti'ye kimin daha iyi dövüşçü olduğunu gösteririm."

Farrow kaşlarını kaldırır. "Yedi gün önce kelimenin tam anlamıyla bayıltılmıştın."

"Bu ikinci kez olmayacak."

Joana öne çıkıyor. "Onun yerine kıcını tekmelememe ne dersin?"

Beckett bütün gün suratsızdı ama kardeşimin gülümsemeye başladığını fark ediyorum.

Tony, Jo'ya kuru bir bakış fırlatır. "Ben kızlara yumruk atmam. Özür dilerim." Akara hızla araya girer. "Konudan uzaklaşıyoruz çocuklar."

Tony bana ve kızlara doğru eliyle işaret ediyor. "Eğer yeterince tampon getirmedilerse, en azından bir tanesi hap kullanıyor olmalı. Bu regl dönemini durdurur, değil mi?"

"Hap konusunu açtığın için teşekkürler Tony," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu benim ikinci noktam. Bazılarımızın hapları bitti ve şimdi lekeleniyorlar. Bu da kadınsı ürünlere daha fazla *ihtiyaç duyulmasına neden oluyor.*"

Donnelly makul bir şeymiş gibi, "Süpermarkete kar ayakkabısıyla gidebiliriz," diyor. Tamponlar için sekiz saatlik bir yürüyüş olurdu.

Thatcher saatini kontrol eder. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmamız gerekecek."

Bir gülümseme yanaklarımı çekiştiriyor ve Tony'nin önünde ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Thatcher'ın kendi halinde olması beni her zaman cezbeder.

Akara başını sallar. "Dört kişilik bir ekip göndereceğiz. Brifing beş dakika içinde..." Beni başımı sallarken yakaladı.

"Gerek yok," diye açıklıyorum. "Kızlarla ben çoktan bir strateji geliştirdik. Tuvalet kağıdı ve el havlusu içeriyor."

Acı çeken ben olmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Bir hafta daha adet görmemem gerekiyor. Luna lekeleniyor ve Jo dün başladı. Ama geçici bir ped planında anlaştılar.

Luna *Thrasher* kapüşonunun bağlarını çekiyor ve kapüşon yüzünü sıkıyor, sadece burnu dışarı çıkıyor. "Sadece tuvalet kağıdını muhafaza etmeni istiyoruz."

Sulli kabaca, "Sıçtığında bir kare," diye ekliyor.

Akara gülümsüyor ama Will Sulli'ye "Sadece bir kare mi?" diye şaka yapınca gülümsemesi kayboluyor.

Sulli dudağını ısırır. "Evet, sadece bir tane." Erkek arkadaşıyla yatmadı. Dün, normalden daha güvensiz hissettiğini itiraf etti. Dikenli bacağına dokundu ve biraz geri çekildi.

Bana dedi ki, "*O çok tatlıydı. Belki de bunların hepsi kafamın içindedir. O, çok kıllı olduğumu düşünüyor. Bu beni tuhaf hissettiriyor ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.*"

Will'le konuşmasını ve ona o anı sormasını önerdim ama bu konuyu açmaya çekiniyor.

"Kar ayakkabısıyla yürümemizi istemediğine emin misin?" Donnelly kaşlarını çatarak merak eder.

"Olumlu," diye başını sallıyor Luna. "Hayatını bir tampon için feda etme." "Daha çok rahatın için, biliyor musun?" Donnelly omuz silkiyor.

"Biz iyiyiz," diye ekliyorum. "Kimseyi kar fırtınasına göndermemeyi tercih ederiz." Koşullar son zamanlarda daha da kötüleşti ve bu gerçek odaya kimsenin kaldıramayacağı bir ağırlık çökertiyor.

Sessiziz.

Çılgın, öfkeli rüzgârın üzerinde sadece ateşin çıtırtısı duyuluyordu.

Günün geri kalanında, düşüncelerim çalkalanıyor, duygularım sarsılıyor. Ve gece yarısı hızla yaklaşırken, Yeni Yıla sadece birkaç saat kala, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Birinin üzerine kelime kusmam lazım.

Konuşmalı, konuşmalı ve hislerimi daraltan her şeyden arınmalıyım ve alıcı tarafta olmasını arzu ettiğim *tek bir* kişi var.

Ancak ne yazık ki hayatta kalmak önceliklidir.

Bir pano taşıyorum ve üst kattaki koridor boyunca yürüyorum. Dondurucu soğuklar ve bozuk ısıtıcılar nedeniyle bu gece hepimiz oturma odasındaki şöminenin etrafında kamp kuruyoruz ve cereyanla mücadele etmek için her kapının kapalı olması gerekiyor.

Sıkıca kapatılmış her kapıyı kontrol ediyor ve listemdeki odaların üzerini çiziyorum. Ayrıca herkese gece için eşyalarını toplamalarını ve aşağıya inmelerini hatırlatıyorum. Bu sırada vücudum Thatcher'ı görme beklentisiyle uğulduyor.

Ölçülü bir nefes üflüyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ama bu sefer konuşamayacak kadar gergin olmayı reddediyorum.

Çatlak bir yatak odasına baktım. *Boştu*. Tam kapıyı kapatırken Luna paytak paytak yanımdan geçiyor, o kadar çok kat kıyafet giymiş ki büyük boy galaktik sweatshirt'ü bir crop top gibi görünüyor.

Spock işareti yapıyor. "Donmaya dikkat edin."

Gülümsüyorum. "Fazladan battaniyeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. İyi olmalıyım." Merdivenlerden inerken el sallıyor. "Yine de teşekkürler." O gözden kaybolduğunda, Thatcher aniden aynı basamakları çıkar.

Panomu şişen vücuduma bastırıyorum.

Sanki sürüyü koruyan iki aslanmışız gibi ilkel bir bakışla gözlerime kilitleniyor. Tek kelime etmeden bir adım ötemde durdu ve elimdeki panoyu aldı. Listeyi hızlıca tarıyor. "Üçüncü kadın hâlâ temizlenmesi gerekiyor."

"Oui." Ruhumu neyin zorladığını neredeyse unutuyorum.

"Ben alırım." Panoyu geri uzatıyor, iddialı tavrı beni eritiyor. *Hadi, Jane.*

"Konuşmamız gerek." Aceleyle bileğini kavıyorum ve en yakın kapıyı açıyorum.

Onu *küçük* süpürge dolabına çekiyorum. Kafası neredeyse alçak ampule çarpıyor ve belirsizliğinin havayı yuttuğunu hissedebiliyorum.

Ben kapıyı kapatırken o ip ışığını çekiyor ve sıcak bir ışık tozlu alanı yıkıyor. Ahşap rafların köşelerinde örümcek ağları, yağlı kağıt ruloları, paspas kovası ve kırık bir gayda gibi rastgele eşyalar var.

"Ev toplantısından beri düşünmeden edemiyorum." Ağzımdan bal damlamaya başladı. "Belki de Tony yüzündendir, çünkü fikirleri çok iğrenç ve saçma ve kadınlara bakış açısı kesinlikle *dehşet verici*. Söylediklerinin insanları *neden* incittiğini ve düşündüklerinin yanlış olduğunu anlayacağından da pek emin değilim." Zar zor nefes alıyorum. "Ya da belki de burada internetsiz kaldığımız içindir ve eğer onları göremezsem hakkımda söylenen duygusuz şeylerin çok derinlere sızmasına izin veremem."

Duraksadım.

Sevgili Günlük, trajik bir şekilde *kafası karışmış* görünüyor.

Nefes alıyorum. "Eğer çenemi kapatmamı istiyorsan-"

"Asla," diyor derinden ve beni orada kestiği için memnunum.

"Konuşmayı asla bırakma, Jane."

O benim her şeyim ve daha fazlası.

Onun ciddi kahverengi gözleriyle buluşmak için çenemi kaldırıyorum.

"Düşünüyordum da," diye devam ediyorum, "eğer bir tutku bulamazsam değerim konusunda ne kadar güvensiz olduğumu, hatta şimdi sana bağlı olduğum için daha da güvensiz olduğumu." Duygu gözlerimi yakıyor.

Göğsü sıkışıyor. O da zar zor nefes alıyor ama başıyla beni onaylıyor.

Dolap daha büyük olsaydı ileri geri volta atıyor olurdum. Onun önünde tehlikeli bir şekilde hareketsiz durmak zorunda kaldığım için mutluyum. Onun rahatlığı beni örtüyor.

"On yedi yaşında geleceğimin ne olacağını, tutkusuz, hırssız olacağımı ve dünyanın benim değerimi bir erkeğe bağlayacağını bilseydim, avazım çıktığı kadar bağırırdım. Tek iyi olabileceğim şeyin senin kız arkadaşın, kız kardeşin, kuzenin, en iyi arkadaşın, kızın olmak ve başka hiçbir şey olmamak olduğunu fark etmek -düşünmek- dehşet verici. Beni korkutan

şey

hayattaki amacım sadece aşktır." Sıcak, kaçmış bir gözyaşını siliyorum. "Sevgi." Ortak kelimeyi tekrar ediyorum. "Her şey söylenip bittiğinde, nereye varmam gerekiyor? Evli mi? Çocuklarla mı? Sana ve onlara sevgi mi vereceğim?"

"Evlenmek zorunda değiliz Jane," diyor Thatcher aniden, ciddi bir şekilde -Ben ona bakarken bana bakıyor. "Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmayacağım."

Kalbim garip bir şekilde çarpıyor. "Bir gün evlenmek istemez misin?"

Çenesi titriyor. "Bunu isterdim, ama seçim evlilik ya da senden yana olsaydı, sadece seninle olmayı tercih ederdim." Belimi tutuyor, eli kalçamdan sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. *Bizi* bırakmıyor ve ben de bırakmak istemiyorum.

Kalbimin derinliklerinde zaten birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorum. Ve belki de hikayemiz bir Shakespeare komedisi gibi bitmeyecek. Geleceğimizde düğün yok.

Evlilik yok.

Muhtemelen, bu iş görür.

Başımı sallayıp nefes alıyorum ve şöyle diyorum: "Bir konuda kesinlikle eminim. Bir tutkuya ihtiyacım yok."

Thatcher Moretti gülümsüyor. "Sen değil." O da kabul ediyor.

Gözyaşlarım sel olurken gülümsüyorum. "Hiçbir zaman hırslı olmaya ihtiyacım olmadı ve bu noktaya gelmem *çok uzun* sürdü. Yıllar. Ve bunu anlatmak istediğim ilk kişi sensin."

Bunu fark edince sarsılıyor, sonra yüzümü avuçlayıp ıslak çizgileri fırçalıyor. "Başka ne var?"

Kalbimi parçalıyor.

Bu adam beni ne kadar iyi tanıyor.

Söyleyecek daha çok şeyim olduğunu nasıl da *biliyor*.

"Akıllı bir kadın olmak için kariyere ihtiyacım yok." Devam ediyorum. "Yetenekli olmak için bir işe ihtiyacım yok. Ben hem zekiyim hem de yetenekliyim ve verdiğim sevgi, annemin kurduğu moda imparatorluğu kadar önemli. Ben olduğum gibi *yeterliyim*."

Bu çok özgürleştirici ve ben uçuyorum. Beni kollarına alıyor, bacaklarım ona sarılıyor. Ellerim boynunun arkasına dolanıyor ve birbirimize bakarken alnımız neredeyse birbirine değiyor.

Çok derinden, bana "Sana hayranım" dedi.

Gözyaşları dökülüyor ve nefeslerimiz daha dolgun, birlikte zamanlanıyor. "Hislerimiz karşılıklı," diye fısıldıyorum, Tony'ye karşı kendini tutuşunu düşünerek. "Sen iyi bir adamsın."

"Sen daha iyi bir kadınsın."

Duygularım boğazımda düğümleniyor, yanağımı okşuyor ve "Jane" diye fısıldıyor. *Thatcher.*

Onun adı bir öpücüğün içinde, dudaklarımız yavaşça yanan bir şefkatle çarpışıyor ve beni binlerce metre daha yükseğe çıkarıyor.

Süpürge dolabında uzun süre saklı kalamayız. Dürüst olmak gerekirse, kolayca kendimizi kaptırabilir ve bu anı görkemli bir seksle mühürleyebilirdik. Sık sık yaptığımız gibi, ama ev işlerini kabul ettik. Thatcher söz verdiği gibi üçüncü kata çıkıyor.

Kıçımı okşadı ve yanımdan geçti.

Kızarıyorum, dudaklarım kalbimle birlikte yükseliyor ve elimde pano, ikinci kata devam ediyorum. Belki de yıl o kadar da hüzünlü bitmeyecek ve heyecan beni bir rüzgâr gibi sürüklüyor. Bu aydınlanmamı şimdi en iyi arkadaşım ile paylaşmak için can atıyorum.

Mükemmel bir tesadüf gibi, kontrol listemdeki bir sonraki durak onun yatak odası. Gülümsememi bastıramıyorum. Kapı kapalıydı, ben de tokmağı çevirip içeri girdim.

"Moff-" Ayaklarım fren yaptı, vücudum alarm halinde dondu.

Farrow Moffy'nin üstünde, çarşaf ne yazık ki yatağın ayakucunda toplanmış, dövme vücutu Maximoff'un sırtına ve...poposuna kaynak yapıyor, Moffy ise yatağa gömülüyor. Ne yazık ki görmemem gereken, utanç verici bir şekilde böldüğüm samimi bir anın *sonuna* yaklaştıklarını da söyleyebilirim.

Nedenini anlatamayacak kadar perişan ve yaralı durumdayım.

Farrow hemen hareket etmeyi bıraktı. Başını bana doğru çeviriyor, sanki... yani seks yapıyormuş gibi zor nefes alıyor... "*Kahretsin*," diye küfrediyor.

Çok hızlı bir şekilde Moffy'ye bir yastık fırlatarak kuzenimin beni görmesini engelliyor ve ardından yeşil çarşafı çırpıyor. Kendilerini örtüyorlar.

"Çok... çok özür dilerim," diye ciyakladım.

Çekil, Jane.

Hala utanç verici durumlardan uzaklaşmamak gibi büyük bir kusurum var. Gözlerim patlıyor ve kapanmıyor.

Lütfen kapatın.

"Kapıyı kilitlediğini sanıyordum?" Maximoff nişanlısının altından kayarak Farrow'a seslenir.

"Evet," diyor Farrow, sesi gerçekten emin geliyor.

Tepeden tırnağa kızarıyorum ve ayaklarımı geri çekmeye zorluyorum. *Kapıya git.* Burada bir röntgenciyim ve özellikle bir aile üyesini ateşli ve ağır *görmekten* hoşlanmıyorum. "Çok, *çok*, çok özür dilerim." Daha derin özürler sıralıyorum ve daha fazla canlanıp panomu yüzüme doğru kaldırıyorum.

Mükemmel.

Onları göremiyorum.

Ben de onların özel konuşmalarını duymamak için elimden geleni yapıyorum ama konuşmanın bir kısmını duyuyorum.

"İyi misin?" Farrow fısıldıyor. "Kurt izci, hey, bana bak."

"İyi misin?" Maximoff tüm endişesiyle cevap verir. "Sen iyi misin?"

Sonunda dönüp kapıya ulaşıyorum ve bir tokmağı tuttuğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çekiyorum ve-oh *Tanrım.*

Tahtadan kopuyor. Kapıdan ayrılıyor. Elimdeki pirinç

tokmağa göz ucuyla bakıyorum. "Hayır." *Hayır, hayır,*

hayır.

Çılgına dönmüş bir halde kapıyı tokmağı olmadan açmaya çalışıyorum ama kapı çerçeveye sıkışmış. Farrow'un büyük olasılıkla daha önce kilitlediğini fark ederek tahtaya vuruyorum. Ama kapı eski, yıpranmış ve hepimizi iğrendiriyor.

"Hadi," diyorum sıkıntıyla, nabzım hızla atıyor. Tahtaya bir yumruk indiriyorum. "BANKALAR! Banks!" *Lütfen beni utançtan kurtarın. Merci beaucoup.*

Ayak sesleri.

Baş meleğim. Geldi.

"Jane, sorun ne?" Kapının altında gölgeler uçuşuyor. Odanın hemen dışında olmalı. "Konuş benimle, tatlım."

Şoktan dilim tutuldu ama nefes alıyorum. "Yanlışlıkla Maximoff ve Farrow'un yanına girdim, çıkmaya çalışırken kapı kolu kırıldı ve şimdi bu odada kapana kısıldım."

"Bekle. Seni oradan çıkaracağım." Kapıyı kendi tarafından açmaya çalışıyor.

Paniğim azalmaya başladı. Donnelly'nin Luna'ya kafa attığını gördüğüm zamanı hatırlıyorum ve irkiliyorum. "Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum."

"Yine mi?" Farrow kapıyı kontrol etmek için yanıma gelerek tekrarlıyor. Halter piercingi kaşlarıyla birlikte yukarı kalkıyor.

Tanrı'ya şükür giyinik. İpli pantolonu belinden aşağı sarkıyor, kalçalarındaki mürekkepli serçeler görünüyor.

Tüm bu durum karşısında o kadar şaşkınım ki ne söylediğimi ya da onun neyi sorguladığını bile fark etmiyorum. Ta ki o, "Bu bizi ilk kez ziyaret ettişin değil mi?" diye sorana kadar. Terli platin saçlarını geriye tarıyor.

Oh.

Oh.

"Evet," diye vurguluyorum. "Evet. İkinizi *asla böyle* görmediğim için kendimle gurur duyuyordum. Ve şimdi bu seri sona erdi." Tüm yüzüm ısı yayıyor.

Moffy'ye bakıyorum.

Üzerinde gri bir eşofman var ve Harvard tişörtünü kafasına geçirmiş. O da benim kadar mahcup görünüyor ama ikimiz de çekinmiyoruz ve ben de bu garip karşılaşmayı hafife almaya çalışıyorum.

"Çok rahat görünüyordun," diye not ettim. "Ve Farrow'un yaptıklarından çok memnundun, yani ona gerçekten güveniyor olmalısın..." Yanıyorum.

Maximoff biraz gülümser.

Muhtemelen durumu daha da kötüleştirmedim.

Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Çok, *çok* özür dilerim." İçimde bir şeyler kabarıyor.

"Sorun yok, Janie." Dudaklarını yalıyor, sonra başını işaret ediyor. "Sadece düşünmeye çalışıyorum... Çok fazla şey var."

"Biliyorum." Çekiniyorum. "Ve Thatcher ve ben, oyun alanını eşitlemek için ikinizin üzerimize yürümesine kesinlikle izin vereceğiz."

"Jane," diyor Thatcher kapının diğer tarafından güçlü bir sesle.

Bu fikir onu heyecanlandırmıyor.

Kazağımı salladım.

"Bunu pas geçeceğim," diyor Farrow kolayca. Bir dakikalığına Thatcher ile iletişim kurarak kapının durumunu çözmeye çalışır. Birlikte çalışıyorlar ama kapı açılmıyor.

Thatcher sonunda şöyle der: "Menteşeleri sökmeden aşağı inmiyor. Aletlere ihtiyacım olacak ya da tekmeleyebilirim."

Her ne kadar çabucak kaçmak istesem de, ev sahibinin evini yıkmak istemiyorum. "Sakın kırma. Sanırım çamaşır odasında bir alet çantası var."

"Hemen döneceğim." Duraklıyor.

"Jane?" "Evet?"

"İyi olacak mısın?" Kazdığım hendeği biliyor olmalı, kalmasını isterdim ama onun kollarında olmayı daha çok istiyorum.

"Oui."

Onun heybetli varlığının gittiğini hissedebiliyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Maximoff yataktan kalktı, yeşil gözlerinde şaşkınlık vardı. "Bunun neden *tekrar olduğunu* söylediğini hâlâ anlamıyorum."

Dönüyorum, yüzümü tamamen ona dönüyorum, panomu dudaklarıma bastırıyorum. Moffy'ye yalan söyleyemem. Arkadaşlığımız tam bir şeffaflık üzerine kurulu. Birbirimize her şeyi anlatırız.

Genellikle sırlarımızı çabucak paylaşıyoruz. Neredeyse hemen. Haftalarca ondan bir sır sakladığım için suçluluk duygusu midemi alt üst ediyor.

Luna'nın hatırı için.

Sanırım neden yaptığımı anlayacaktır ama bu habere vereceği tepki Luna'nın korktuğu şey. Loren Amca'ya 3/4^{ths} gidecek ve Luna aşırı korumacı babalarının bu ilişkiye nasıl tepki vereceğini bilmek istemiyor.

Ama görmek üzereyim.

Panoyu karnıma doğru indiriyorum. "Otursan iyi olur."

Kaskatı kesildi. "Ne oldu?"

Farrow kapıdan çıkar ve Maximoff'a katılır. Onun elini sıkar.

Moffy nefes alıyor ama omuzları hiç gevşemiyor. Dikkati benim üzerimde, bekliyor.

"O kadar da korkunç değil," diyorum ona.

"Gerçekten, değil." Gözlerini kırıştırıyor.

"Kardeşlerinle mi ilgili?"

"Hayır."

"Kardeşim mi?" Göğsünü işaret

ediyor. Duraksıyorum. "Pek

sayılmaz."

Sertleşiyor. "Kız kardeşlerim

mi?" "Kız kardeş," diye

düzelteyorum.

"Luna?"

Başımı

salladım

.

Farrow başparmağını dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyor. "Bunun olduğunu söylemiştin

Yine mi, yani Luna'yı seks yaparken mi bastın?" Maximoff

irkilir. "Tanrım."

"Evet." Panoma sarılıyorum. "İkinize rastlamak k a d a r şanssız ve talihsiz bir olaydı."

"Ama bana ne zaman olduğunu söylemedin," diye fark eder Maximoff.

"Neden?" "Luna söylemememi istedi, ben de ona söz verdim."

Farrow hızlı davranır ve Moffy'ye "Kız kardeşin senin kızacağın düşünüyordun" der.

"Oui."

Maximoff derin düşüncelere dalmış bir halde duvara sabitlenir. "Seks yaptığını zaten biliyorum ve bunun için onu *asla* utandırmam. Sadece güvende olmasını istiyorum, o yüzden neden aşırı tepki vereceğimi düşündüğünü gerçekten anlamıyorum." Gözleri saf bir kardeş korumacılığıyla gözlerine çarptı. "Adam ona zarar verdi mi? O iyi mi?" Çoktan kapıya doğru koşmaya başladı.

Birden bu odada kilitli kaldığımız için şükretmeye başladım.

Farrow koşarak önüne geçer ve elini göğsüne götürerek onu engeller. "Kurt izci, hayali bir insan avına çıkmadan önce Jane'i dinleyelim."

Ters ters bakıyor. "Eğer biri küçük kız kardeşime zarar verirse, bu lanet olası bir *kurgusal* insan avı olmayacak. Onu arsenik katılmış bir sustalıyla öldüreceğim."

Gülümsememeye çalışıyorum. En iyi arkadaşımın, annemin anında alkışlayacağı öldürücü abartıları var.

"Neden cinayet işlediğini bile bilmiyorsun," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. "Ya da kimi öldürmen gerektiğini."

"O iyi. Gerçekten, *gerçekten iyi*," diye vurguluyorum. "O andan büyük keyif aldı. Tamamen kendi rızasıyla oldu."

Maximoff rahatlamaya çalışır, eli Farrow'un elinde geri kayar. "Kimdi o? Ne yaptılar?" Ses tonu keskin, bu yüzden bir suçlu ve bir neden soruyormuş gibi geliyor.

Bir nefes alıyorum.

Ben de aynen öyle diyorum. "Paul Donnelly'nin Luna'ya harika bir kafa verdiğini gördüm.

-Benim açımdan çok hoş görünse de onun değerlendirmesi *harikaydı*..." O kadar sıcaktan bunalmışım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Farrow'un çenesi düştü. Şok yavaşça yüzüne yayıldı ve başını bana doğru çevirdi. "Donnelly?"

"Evet."

Maximoff avuçlarını başının üzerine koymak için elini bırakır. Sanki nefes nefese kalmış ve soluklanmaya çalışıyormuş gibi. Farrow'a doğru döner. "Bana onun için endişelenmememi söylemiştin."

"Kendi rızasıyla oldu," diye hatırlatıyorum. "Luna, Donnelly'den ona oral seks yapmasını istedi."

İkisi de sanki tamamen farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyorlar.

"Bilim içindi," diye ekliyorum, yardımcı olmamak için. "*Hoşuna gitti.*"
Evet, bu noktaya bağlı kal.

Maximoff'un öfkesi yoğunlaşıyor.

Ona onaylamayan bir bakış attım. "Önemli olduğundan değil. Görünüşe göre hiç."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyor. "Bu önemli. Gözlerimi dikip bakmamın nedeni bu değil." Ellerini kalın koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor, sonra kollarını yana indiriyor. "Donnelly olduğuna emin misin?"

"Olumlu."

"Rızası olduğuna emin misin?"

"*Evet.* Hiç şüphem yok."

Farrow antika şifonyerin üzerine rahatça eğilir. "Kahretsin, ne kadar gördün?"

"Çok fazla."

"Ne zaman?" Maximoff sorar.

Tüm çileyi anlatıyorum. Prezervatif bulmaya gittiğimi ve onun yerine Luna ve Donnelly ile nasıl karşılaştığımı en ince ayrıntısına kadar... Ve her nasılsa bu açıklama bu geceki diğer her şeye kıyasla en kolay ve en rahat olanı. Sonunda Thatcher geri döndü ve menteşeleri sökmeye başladı. Maximoff'un üzgün olmasını bekliyordum, o yüzden kapıya hücum etmesine şaşırmadım.

Farrow onun kolunu yakalıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Görünüşe göre kız kardeşimle Bill Nye the Science Guy oynamaya karar veren bir korumayla çay partisi yapmak için."

Kapıya doğru fısıldıyorum.

"Thatcher?" "Evet?"

"Yavaş çalış."

"Anlaşıldı." Maximoff'un bunu *yapmamasının* daha iyi olacağını anlıyor. Donnelly ile yüzleşmek istiyorum.

Farrow ona, "Kapı sıkışmış," der. "Hiçbir yere gitmiyorsun, o yüzden rahatla, *rahatla.*" Çenesini tutuyor.

Gözleri kızarmış. "Tamamen rahatım." Adem elması sallanıyor. "Senden daha rahatım."

"Denemeye devam et çünkü henüz yaklaşmadın bile."

"Öyle mi?" Farrow'un beline tutunuyor. "Kendimi oldukça *Zen* hissediyorum."

Gülümsüyorum ama Maximoff başını eğip çiğ gözlerini kısıtırınca dudaklarım düşüyor.

"Donnelly Luna'nın istediğini yapıyordu," diye hatırlatıyorum ona.

Yüzünü buruşturup tekrar yukarı bakıyor. "Bunu gerçekten haklı çıkaracak mıyız?" Bana döndü. "*On sekiz* yaşındaydı."

Farrow başını iki yana sallıyor. "Teknik olarak, birkaç hafta içinde on dokuz yaşına girmek üzereydi."

Maximoff ters ters bakar. "Donnelly *hayır* diyebilirdi. Kız konusunda ona güvenebileceğimi söylemiştin."

"Ve sen hala-"

"Onunla yattı!" Maximoff bağırıyor ve aramıza bakıyor. "Alacakaranlık Kuşağı'nda mı yaşıyorum ben? Siz ikiniz bunu neden sorun etmiyorsunuz?" Gözlerinde acı titreşiyor ve ellerini tekrar başının üstüne koyuyor, sıkıntılı.

Bir adım öne çıkıyorum. "Çünkü Luna bir yetişkin ve ona sordu." Maximoff taş kesilmiş, acı içinde tavana bakıyor.

Farrow şifonyerin üzerinden kalkıp ona yaklaşır. "Donnelly iyi bir insan. Bazı pürüzleri olduğunu biliyorum ama Luna'ya asla zarar vermez. Bunun için hayatım üzerine yemin ederim."

"Benimkinin üzerine yemin eder misin?" Maximoff sorar.

Dilini azı dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Hayır. Ama Donnelly'ye güvenmediğim için değil." Moffy'yi çok seviyor ve bir şey anlatmak için bile olsa sevgisini asla tehlikeye atmayacak biri.

Maximoff çömelmiş, kollarını dizlerine dayamış. Adrenalini yükseliyor olmalı. Bana bakıyor. "Ondan *sekiz* yaş büyük, Janie."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Ama Daisy Teyze ve Ryke Amca arasında yedi yaş fark var. O kadar da farklı değil."

Bakışları yere doğru kararıyor. "Bunun için ne kadar bok yediklerini biliyor musun? Medya içlerini boşalttı. Küçük kız kardeşime her gün bir sürü laf ediliyor ve ben sürekli daha fazla insanın ona nasıl laf edeceğini düşünüyorum. Lisedeki zorbaları daha yeni geride bıraktı." Farrow'la aynı boyda olmak için yavaşça yükseliyor. Ona doğru döner. "Kulağa ikiyüzlü gibi geldiğimi biliyorum. İşte tam da bu yüzden babam seninle çıkmamı istemedi. Benim için *kolay olanı* istiyordu ve bir korumayla çıkmak bundan ışıkkı kadar uzaktı."

Gözlerim yumuşuyor. "İlişkiler hiçbir zaman kolay olmayacaktı," diye hatırlatıyorum ona. "Hiçbirimiz için."

Maximoff bunu düşünür.

"Ayrıca şunu da belirtiyim," diyorum yüksek sesle. "Medya onun Quinn'le birlikte olduğu yönünde spekülasyonlar yapıyor." Tüm SFO'yu müşterileriyle eşleştirmişler. "Yani bir korumayla çıkıyor diye ona bok atacak değiller."

Maximoff, "Quinn onun yaşlarında," diye karşı çıkıyor. "Donnelly değil."

Farrow, "Luna çok güçlüdür." diyor.

Maximoff neredeyse rahatlar. "Evet. Öyle olduğunu biliyorum. Ama onun pantolonuna girmek isteyen her erkeğe üçüncü dereceden ceza vermezsem, olmak istediğim ağabey değilim."

"Her erkek mi?" Farrow ıslık çalıyor. "Dostum, yetişmen gereken şeyler var."

"Eminim sadece bir erkek onun pantolonuna girmek istiyor ve o da alt katta." "Kesinlikle yanılıyorsun."

"Hayır."

Kaşlarını kaldırıyor. "Eminim binlerce erkek Luna Hale'in pantolonuna girmek istiyordur."

Yavaşça gözlerini kırptırarak bakıyor. "Bu görsel için teşekkür ederim." Dudakları yükseliyor. "Memnuniyetle."

Maximoff yüzünde beliren gülümsemeyi hırıldayarak uzaklaştırıyor ve kilitli kapıya bakıyor. "Kapı hâlâ açılmadı mı? Donnelly'nin üçüncü dereceden ceza alması gerekiyor."

"Yakında," dedim ona.

Farrow, "Ona ne verirsen başa çıkabilir," diyor. "Ben daha çok baban öğrendiğinde ne olacağı konusunda endişeliyim."

Maximoff başını sallar. "Böyle bir şey olamaz."

Tanrıya şükür.

Derin bir nefes alıp kapıya vuruyorum. "Daha hızlı çalışabilirsin." "Zaten oradayım," diye onaylıyor Thatcher.

Maximoff parmaklarını çıtlattır. "Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştin, değil mi? Çünkü Luna bana doğum kontrol hapı biten kişinin kendisi olduğunu söyledi."

"Tek seferlik bir şey, evet." Başımı salladım. "En azından öyle söylediler."

Farrow hafifçe inanmıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Ben de inanmıyorum ama bunun tek nedeni Thatcher'ın barda dans pistinde tanık olduklarını bana anlatmış olması. Bir sürü pelvik gıcırdatma.

"Ne olur ne olmaz," diyor Farrow. "Donnelly'ye Luna'nın doğum kontrol hapı kullanmadığını söyleyeceğim -ya da Luna'ya ona söylemesini söylemeliyiz. Hâlâ seks yapıyorlarsa diye."

Maximoff'un yüzü tekrar ateşe döner. "Onu ki-lightly öldüreceğim. Arsenik yok."

"Hala cinayet, kurt izci."

"Yeni plan," diyorum. "Kız kardeşinin iyiliği için, hepimiz bir evde sıkışıp kalmışken ikisiyle de bu konuda yüzleşmeyelim. Seks hayatını on altı kişiye ifşa etmek korkunç bir utanç kaynağı olur ve onu bir daha

hayat." Zaten herkese bir ömür yetecek kadar utanç verici an yaşıadım.

Farrow yerden siyah bir V yaka kapıyor. "Akıllıca." Giyinirken Maximoff'a odaklanıyor. Ben de  yle. Onu bekliyoruz.

Yine derin düşüncelere dalmış.

"Moffy," diyorum. "Bunu onun için daha kötü hale getirmeyelim."

O da hemen başını sallar. "Pekala. Bekleyeceğiz." Kardeşlerimiz için sadece en iyisini istiyoruz ve onlara yardım etmek için onlara karşı sert olmak zorunda. Beckett'a da sert davranmak zorundayım ama benim cephaneliğim onunki kadar sert değil.

Beckett'ı her gün hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve biz buradayken Z planının uygulanmasından endişeleniyorum.

Thatcher kapıyı tamamen kaldırdığında başlarımız dönüyor ve kollarına giriyorum. Tony ya da O'Malley'nin ortaya çıkıp kucaklaşmamıza şahit olmadığından emin olmak için sürekli koridoru kontrol ediyor.

Arkamızda Maximoff ve Farrow göğüs göğüse uzun bir kucaklaşma içinde. Kimin kime sarıldığını anlayamıyorum.

"Yanıyorsun." Thatcher yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Utanç çok sıcak ve güçlü bir şeydir," diyorum usulca. " yle mi?"

Gece yarısı gelmedi mi daha?"

Saatini kontrol eder. "Bir saat sonra." Gözleri en iyi arkadaşıma kayıyor. "Bana anlattıklarını ona da anlatmalısın. Senin adına mutlu olacaktır."

"Yapacağım." Gülümsüyorum, duygularım kabarıyor çünkü bu adam benim de hayatımı en iyi arkadaşımla paylaşmamı istiyor. Kıskançlık yok. İncinmek yok. Sadece anlaşış.

Onu seviyorum.

Korku hafifçe içimi kemiriyor ama elimi arka cebine atıyorum.

Gitmesini istemiyorum.

Gece yarısını onun kollarında geçirmek isterdim ama Tony görüş alanımızdayken bunu yapamayız. "Burada bir süre daha kalırsak diğerleri fark eder mi?"

"Hayır."

Biz de öyle yapıyoruz. Ve çok yakında karşımıza çıkacak olan daha sert gerçeklerden saklanıyoruz.

JANE COBALT

13 Gün Karda Kaldı

Charlie'ye "Eğer bunu yaparsak, geri d n     yok" dedim.

Bunun doğru bir seçim olduğundan ve Mackintosh House'a kapatıldığı için son çare planına geçmediğinden emin olmak istiyorum.

Ve son çare de *Z Planı* olarak bilinir.

Charlie parmaklarını dudaklarına g t rm   , pencereden dışarı bakıyor. Kule odası evin en yüksek noktası ve panoramik dağlık alan manzarasına sahip. Kar gökyüzünden usulca süzülüyor, fırtına bugün diniyor. Umarım yarın. Umarım hepsi erir ve sonunda buradan ayrılabiliriz.

Ancak o zamana kadar daha ciddi sorunlarımız var.

Thatcher yeşil duvar kağıdına karşı metanetle duruyor. Holyrood Sarayı'nın eski bir siyah-beyaz çizimi altın çerçeveli ve geniş omzunun yanında asılı. Karde imin sessizliğini bozan ciddi bir bakışı paylaşıyoruz.

Charlie hangi yoldan giderse gitsin genellikle kendinden emindir. O yol pi manlıklar ve nefretle dolu olsa bile, her şeyi son s rat kar ılayacaktır.

Bir an geçer.

Sadece bir tane daha ve sarı-yeşil gözleri üzerimde. İrislerine kazınmış bir güven. "Bunu yapacağız." Pencere pervazına yaslanmış bastonunu tutuyor. "Beckett hâlâ Sulli'yle barı madı ve kokain kullanmayacağına dair *hiçbir* söz vermedi." Kuru bir kahkaha atıyor. "Baleye döner dönmez uyul turucu kullanmaya devam edecekse onu buraya getirmenin ne anlamı var ki?"

Anlamı yok.

Pek sayılmaz.

Sadece kaçınılmaz olanı erteledik.

Bu yüzden Z Planı başından beri vardı ama Thatcher, Charlie ve benim uygulamak zorunda kalmak istemediğimiz bir plandı.

Maximoff burada bile olamaz çünkü odada olursa Beckett'ın Charlie ve Maximoff'un kavgasını kışkırtarak dikkatleri kendi üzerinden çekmeye çalışacağından endişe ediyoruz.

Farklı bir seçeneğe dönmeyi deniyorum. "Annem ve babam biliyor. Akara onlara Beckett'tan bahsetti ve büyük ihtimalle çok önceden şüphelenmişlerdir. Bekleyip saldırı noktalarını görebiliriz. Eminim bir saldırı planlıyorlardır."

Charlie gözlerini devirir, sinirlenmiştir. "Ne yapacaklarını biliyoruz Jane. *Baleyi* ondan almanın bir yolunu bulacaklar. Tıpkı bu yolculuk sırasında yaptığımız gibi. Ama bu kalıcı olacak ve o da bu olaydan sonra lanet bir kabuğa dönüşecek."

Kanım donuyor.

Beckett'ın baleye

ihtiyacı var.

Bu onun ruhu.

Onun tutkusu.

"Annem ve babam bize kendi kendimize yetmeyi öğrettiler, değil mi?" Charlie soruyor. "Birlikte çalışıyoruz ve bunu *şimdi* çözüyoruz. Haftalardır ayak sürüyoruz."

Thatcher kulaklığını ayarlıyor. "Bu işe yaramazsa ne olacak?" Sesi derin ve ciddi.

"İşe yarayacak," diyor Charlie, kendine güveni artarak. Kendini bir pelerin gibi sarıyor. Acaba bu duygu altında başka bir şeyi mi gizliyor yoksa özü de aynı derecede emin mi?

Ona her şeyimle güveniyorum. Derin bir nefes alıp, "Git getir onu." diyorum.

Charlie ağırlığının bir kısmını bastonuna veriyor ve kapıya doğru yanımdan geçiyor. "Que l'audace soit mon amie." diye fısıldamak için duraklıyor. Ve sonra gidiyor.

Sözleri aklımda çınlıyor. Ailemizin en sevdiği Shakespeare alıntılarında biridir ve Fransızca'da birçok sloganımızdan biri haline gelmiştir.

Cesaret benim arkadaşım olsun.

Thatcher'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sence yanlış bir seçim mi yapıyoruz?"

"Hayır." Sesinde hiç tereddüt yok. "İkinizin birlikte karar vereceği herhangi bir seçim doğru seçim olacaktır." Çenesi sertleşiyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Ama sana yalan söyleyemem - burada durup bunu yapmanı izlemek benim için çok zor olacak. Sahip olduğum tüm içgüdülere ters düşüyor."

Biliyorum.

"Gitmek istiyor musun?" Ona bu seçeneği sunmak bile neredeyse nefesimi kesiyor. Onu burada istiyorum. Ona burada *ihtiyacım var*.

Bu ihtiyaç beni neredeyse darmadağın ediyor, ancak bu saniyedeki güçlü duyguyu memnuniyetle karşılıyorum. Dünyanın çatılarından bağırabilirim.

Ona

ihtiyacım

var! Ona

ihtiyacım

var!

Thatcher Moretti'ye, hayatımın aşkına, erkek arkadaşıma, güvenliğe, rahatlığa ve zırha ihtiyacım var!

"Gitmiyorum." Kardeşim kadar kendinden emin ve bocalayanın ben olduğumdan oldukça eminim.

Bu odada çırpınan benim. Altmış saniyeden daha kısa bir süre içinde, sahip olduğum her savaş teçhizatını toplamam gerekecek.

Bu planı yöneten Charlie değil. Ben yönetiyorum.

"Beni terk etmiyorsun," diye tekrarlıyorum, bunun çenemi kaldırmasına ve omuzlarımı geriye çekmesine izin veriyorum.

"Burada kalıyorum," diye ekliyor Thatcher. "Bu beni öldürse bile. Kılımı bile kıpırdatmayacağım."

Duygular içimde tünel açıyor. Ailemden olmayan birinden hiç sadakat görmedim ve bu bir korumanın sadakati değil. Çünkü öyle olsaydı, beni durdururdu. Odadan çıkıp giderdi.

Başka biri olarak burada.

Hayattaki sırdaşım. Sağ kolum. Ekürim. Umudum ve geleceğim.

Nefesimin sendelemesine neden olan o duyguyu, o kabarmayı, o şişkinliği göz kırparak geri alıyorum.

"Bana ne söylemen gerekiyor?" Beckett kule odasından içeri henüz adım atmışken soruyor. Çiçek dövmeleleri kolundan aşağıya doğru iniyor, üzerinde sadece siyah bir kas tişörtü var. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş ve koyu renk saçlarının nemli parçaları sarılmış bir bandananın

üzerinden sarkıyor.

Sanki antrenmanı yeni bitirmiş gibi.

Üşümüyor olmalı çünkü odanın içinde süzülüyor ve pencere kenarına yaslanıyor. En soğuk bölge.

Charlie kapıyı kapatıp kilidi çeviriyor ama Beckett fark etmiyor ya da umursamıyor. Sadece kollarını kavuşturur, sakindir ama memnun değildir.

Burada geçirdiği fazladan günler ve eviyle bağlantısı olmaması onu endişelendiriyor. "Ne oldu?"

"Eve döndüğümüzde uyuşturucu kullanmayı planlıyor musun?" diye sordum.

Beckett sinirli bir nefes veriyor ve benden Charlie'ye, oradan da Thatcher'a bakıyor, konunun *kokainle* ilgili olduğunu anlıyor. "Neredeyse üç haftadır İskoçya'dayım, bende bir kez bile yoksunluk belirtileri gördünüz mü?"

Güçlü kal. Ben sinmem. Üç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Hayır, ama bu gerçekleri değiştirmez. Performans sergilediğin *her* gün kokain kullanıyorsun. Bu haftada altı kez demek." Gözlerim büyüdü. "Bu hiç sağlıklı değil. Kalp krizi ya da felç geçirebilirsin ve burnundan çektiğin için burun zarını tahrip ediyorsun."

"Web M.D.'nin yan etki özetine ihtiyacım yok, kardeşim. Ve eğer bana bir tane vermek istiyorsan, ona da söylesen iyi olur." İkiz kardeşine doğru başını sallar.

Charlie gözlerini devirir. "Lütfen." *Lütfen* acı bir şeydir.

"Hayır." Beckett, Charlie'den iki santim daha kısa olan tam boyuna göre ayağa kalkıyor. "Kokain kullandığım için bağımlı olan benmişim gibi davranıyorsun. Ama sen Tanrı bilir kimden Tanrı bilir ne alıyorsun. Yani, peyote mi? Gerçekten mi?"

Charlie gözlerini kırıştırır. "Bunu çarpıtıyorsun. Düzenli olarak uyuşturucu kullanmadığımı biliyorsun."

"Yani her gün kokaine dikkat ediyorum diye bağımlı olan ben oluyorum." Başını sallıyor. "Tamam, tabii, sanırım annemle babam bu mantığa inanacaktır. Eve döndüğümüzde bir toplantı yapmaya ne dersin? Neler yaptığını duyabilirler." Parmaklarıyla sayıyor. "LSD, ecstasy-"

"Yapmazsın," diye araya giriyor Charlie, rahat ve umursamaz bir tavırla. "Blöfünü her seferinde göreceğim *kardeşim*."

Ben atlıyorum. "Her gün, Beckett. Ama tolerans geliştirdiğinde ve aynı yüksekliğe ulaşmak için günde iki kez kullanmaya başlamak zorunda kaldığında ne olur? Sonra üç kez. Dört kez. Sonra met-"

"Hayır." İki eliyle şakaklarını ovuşturuyor. "Neden beni dinlemiyorsun? Ne dediğimi duy. Günde *bir kereden* fazla kullanmıyorum."

"Böyle mi başladı?" Ben de karşı çıktım.

Sessizleşiyor ama bakışları daha da yoğunlaşıyor. Beni yakıyor. Thatcher'ın varlığını arkamda hissediyorum, sessizce bana burada olduğunu söylüyor. Ve *ben* güçlüyüm. Bunu yapabilirim.

Plan Z.

"Hale ve Meadows ailelerinde madde bağımlılığı var Beckett," diyorum gözyaşlarımı tutamayarak. "Bağımlı olmadığını söylüyorsun. Tamam. Ama sırf daha iyi dans etmene yardımcı olduğuna inandığın için her gece New York'ta kokain kullandığını bilerek rahat uyuyamam. Bunu yapmayacağım."

Acı içinde başını sallıyor.

Boğazım şişiyor ama konuşmaya devam ediyorum. "Bir, iki ya da üç yıl sonra ne olacağını hayal ettim. Charlie ya da Tanrı korusun Eliot ya da Tom'dan bir telefon alacağım. Ve bana bunun bir kaza olduğunu söyleyecekler. Belki içine bir şey katılmıştır ya da o gece çok fazla almışsındır. Ve sen de zenginlere ve sıkılmışlara hitap eden bir uyuşturucu yüzünden çok erken ölen bir başka zengin çocuğu olacaksın. Wikipedia sayfanda işaretlenmiş üzücü bir istatistik. Ailemiz ise hayatımızın geri kalanında her gün senin yasını tutmak zorunda kalacak. Çünkü ardında kocaman, sefil bir boşluk bırakacaksın. *Toujours*." Sonsuza kadar.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, benimkilerle eşleşiyor.

Kızarmış gözlerle, "Beni durduramazsın." diyor. Bu şimdiye kadar söylediği en doğru şeydi. Bağımlılık sefil bir canavardır ve bağımlılığı gerçekten yenebilecek tek kişi bağımlıdır.

Ailemizden yeterince şey öğrendik. Beckett'a yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapabiliriz ama en nihayetinde Beckett'ın kendisine yardım etmek istemesi gerekiyor.

Ve henüz o noktaya yaklaşmadı bile. Bu yüzden kardeşimizle kaybettiğimiz en büyük savaşı veriyoruz.

Ama yine de onun için savaşağız.

"Biliyorum," diye nefes alıyorum. Bunu itiraf etmek kalbime acı veriyor. *Biliyorum. Biliyorum.*

Biliyorum. Ve bu bilgiyle bile, yine de deneyeceğim. Çünkü hayatım boyunca başarısızlıktan korkmak için çok fazla başarısız oldum.

"İşte olacaklar." Gözyaşlarımın geri kalanını yanaklarımdan siliyorum. *Geri dönüş yok, geri gitmek yok.* "Eğer bugün burada bana kullanmayı bırakacağına dair söz vermezsen, New York'a taşınacağım. New York'a gidiyorum.

Aynı koridorda bir dairede yaşıyoruz ve sen kokain çektiğin her gün ben de aynısını yapacağım."

Gözleri parlıyor. "*Jane-*"

"Eğer sen kendi hayatını, kendi bedenini yok edeceksen, ben de kendiminkini yok edeceğim." Fransızca ekliyorum, "Ton destin est mon destin." *Senin kaderin benim kaderimdir.*

Charlie öne çıkıyor. "Ton destin est mon destin."

"Sen delisin." Avucunun içiyle gözyaşı izlerini siliyor. "İkiniz de delisiniz."

"Biz Cobalts'ız," diye ilan ediyor Charlie.

Beckett bir kolunu uzatır. "Yani Kobalt olmak artık delilikle eş anlamlı mı? Bu harika." Bana bir bakış fırlatıyor. "Kokain almıyorsun. Esrarlı kurabiye yiyince çıldırdın. Blöfünü görüyorum."

Charlie elini arka cebine attı. "Bunu söyleyeceğinizi düşünmüştük." Küçük bir poşet çıkarır. Beyaz tozla dolu.

THATCHER MORETTI

13 Gün Karda Kaldı

CHARLIE küçük kola po etini sallıyor. Karda mahsur kalmadan önce kasabadan almıştı. Biliyordum, bu kısmın ba ırsaklara hızlı bir tekme gibi geleceğini *biliyordum*.

Hareket etmem için beni gaza bo acaktı. Ona yardım etmek için. Jane'i koruyucu bir şekilde kollarıma almak ve onu tehlikeden uzaklaştırmak için. Bunu gerçek zamanlı olarak izliyorum ve bu dayanılmaz bir şey. Boynumdaki tendonlar geriliyor, i im dı ım yanıyor. Dı lerimi sıkıyorum ve so ukkanlılı ımı koruyorum.

Ona odaklandım.

Planı ilk duyduğumda ilk tepkim hayır demek oldu. Sikeyim hayır.

Tabii ki hayır.

Nasıl   ylemek istersen, hayır.

Ama Jane ailesini seviyor ve onları korumak için her şeyi yapar. Kendini riske atsa bile. Onunla *bunun* arasında bir engel olmak, ona olduğu kişi olmamasını   ylemek gibi bir şey.

Ben de evet dedim.

Ancak olayların gelişimini gördükçe, kararımı cehenneme giden yedi yoldan sorguluyorum.

Beckett po ete bakarken yüzünde *ne sikim bir* ifade vardır. "Nereden buldun bunu? Nasıl...?"

Charlie kaşlarını çattı.

"Doğru. Daha önce İskoçya'ya gitmiştiniz," diye hatırlıyor Beckett.
"Sanırım burada size satış yapabilecek birini tanıyordunuz?"

"Belki."

"Harika," diye mırıldanıyor.

Güvenlik ekibi arasında Beckett'ın biraz makul, çoğunlukla sakın ve kendini işine adanmış biri olduğu biliniyor ama şu anda karşımda yirmi bir yaşında, dikiş yerleri yıpranmış bir genç var. Günde kaç kez her bir ipliğin gizlendiğinden, her bir dikişin dikildiğinden emin olmak için zaman harcadığını sorguluyorum.

Onu korumak
istiyorum. Onu
korumak istiyorum.

Jane'e bakar. "Abla, bunu gerçekten yapmayacak mısın?"

"Öyleyim."

Hastalık boğazımı yakıyor. Gözlerimi seyrek kırpıyorum, neredeyse hiç
kırpmıyorum.

Charlie kırmızı çiçekli bir kanepenin kenarında oturuyor. Cam bir sehpanın üzerine kokain döküyor ve siyah bir kredi kartı kullanarak tozu çizgiler halinde ayırıyor.

Beckett perili görünüyor. Pencere pervazından uzaklaşıyor ama masanın önünde duruyor. Bana döndü. "Gerçekten Jane'in kokain çekmesine izin mi vereceksin?"

Cevap vermiyorum. Nabzım kulaklarımda. TSSB'm bir kâbusun dışına çıktığından beri, onunla tekrar karşılaşmaktan endişe ediyorum.

Bugün değil, dua ediyorum.

"Ciddi misin?" Beckett başını sallar. "Nasıl bir erkek arkadaşsın sen?"

"Bunun ne kadar önemli olduğunu bilen biri," diyorum ciddiyetle. "Bu odada onu durdurabilecek *tek kişi sensin.*"

"Saçmalık."

Ters ters bakıyorum ve öfkem patlıyor. "Eğer durmasını istiyorsan, söyle ona!"

Söyle ona, lanet olsun.

"Sen söyle ona!" Beckett Jane'i işaret eder.

"Yapamam!" Bağıríyorum. "Bir *tek sen varsın.*"

Yüzü buruşuyor. "Hayır. Moffy'yi alacağım." Kapıya doğru yöneldi.

Çıkışını engellemek için yan adım atıyorum ve ona bakıyorum.

"Maximoff zaten biliyor."

Gözleri kararır. "İmkânı yok."

Jane masanın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Teknik olarak Moffy bunu yapmama asla izin vermeyeceğini düşünüyor."

Maximoff ona inanıyor.

Farrow istemiyor. Ben bilmiyorum ve 10 sonuçtan 9'unun Jane'in bu odada uyuşturucu kullanmasını içerdiğini hissediyorum. Eğer bunu on kez tekrarlırsak, Beckett'ın sadece *bir kez* kız kardeşini ve erkek kardeşini seçtiğini görüyorum.

Bu tek seferlik bir
şey mi? Hiç
sanmıyorum.

Charlie bunu planlarken daha karanlık bir yol izledi ve "*Moffy'yi bize katılması için çağırmamız gerekebilir*" dedi.

"Hayır," dedi Farrow ve Jane.

Ama gerçek şu ki Maximoff ayıktır. Ailesinde bağımlılık geçmişi var ve Charlie, Maximoff'u uyuşturucu kullanmaya zorlamanın Beckett'ı onlardan daha fazla bırakmaya itebileceğini düşünüyor.

Maximoff kabul etti.

Koridorda bekliyor.

Charlie bana bir işaret verirse, Farrow'a telsizle Maximoff'un içeri gelmesini söylemem gerekiyor. Ama Farrow'u içinde bulunduğum duruma sokamam.

Maximoff'u Jane'in bulunduğu duruma
sokamam. Beckett kardeşini seçmek zorunda.

Beni geçip pencerelerden dışarı bakıyor. Çelişki yüzünü yırtıyor ve ben ona sadece "Onu seç" diyorum.

Gözleri kızardı.

Kitaptaki en kolay karar bu. "*Onu seç*. Tam şurada." Kız kardeşini gösteriyorum, mengenesinin önünde diz çökmüş. "*İkiz kardeşini seç*."

Charlie Beckett'ın gözleriyle buluşur, ikisi de aynı sarı-yeşildir.

Yavaşça, neredeyse istemsizce başını sallar. Yüzü kapıya dönük. "Çıkarın beni."

"Hayır." Boğazımdan aşağı asit damlıyor.

Hayatımda hiçbir şeye bağımlı olmadım - yıllardır kendi alışkanlıklarından kurtulmaya çalışan ikiz kardeşim gibi değil. Onun için bu kadar basit olamayacağını anlıyorum. İçinden bir ses ona bunun hayatının en zor kararı olduğunu söylüyor.

O kadar zor ki burada durmuş kendisiyle boğuşuyor.

Jane kaşlarını çatıyor, sonra Charlie'ye soruyor, "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Beckett bana doğru döndü. Sadece bana. Ve bunu duyduğunda yüzü

çatlamaya başlıyor, yüz hatlarında bir yarık oluşuyor.

Charlie talimat veriyor, "Parmağını bir burun deliğine bastır-" Beckett sadece benim duyabildiğim bir fısıltıyla, "Dur," diyor.

Charlie konuşmaya devam ediyor ve ben Beckett'ı kardeşlerine doğru sallıyorum. "Hayır." Duygularıyla savaşıyor. "Onu durdurmalısın. Eğer ailem bunu yapmasına izin verdiğini duyarsa, seni *asla* kabul etmezler. Bunu istiyor musun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Tek istediğim ailesinin beni tamamen kabul etmesi. Beckett bunu biliyor ve ben de ne yapılması gerektiğini anlıyorum.

Mikrofonumu yakama takıyorum. "Banks'ten Farrow'a, kapıya barikat kurun. Beckett'ın çıkmasına izin verme."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor Farrow.

Kararlı ve kendinden emin adımlarla yerimden ayrılıyorum ve Jane'in yanına, yere iniyorum. "Bana bir sıra yap," diyorum Charlie'ye.

Gülümsemeden önce bir milisaniye kaşlarını çatıyor. Sonunda Jane'e baktım.

Dudakları ayırık, gözleri kocaman.

"Thatcher?" "Bunu birlikte yapıyoruz," diyorum. "Sen ve ben." Gözlerinde yaşlar birikiyor. Onları fırçayla uzaklaştırıyorum.

"İnsanlar aşık olduklarında aptalca şeyler yaparlar," diyor Charlie ama bunu küçümseyerek söylemiyor. Sıcak, içten ve kız kardeşine aptalca aşık olduğumu kabul ediyormuş gibi bakıyor bana. Ve siktir et, olabilecek en iyi sonuç bu.

Üç çizgi masayı çiziyor. Hiç kokain kullanmadım ama kullanmak için daha iyi bir neden düşünemiyorum. Aklım yerinde. Önemli olan tek şey bu.

"Hazır mısın?" Jane soruyor. "Ben hazırım."

Gülümsüyor.

Elini tutuyorum ve Charlie'yle birlikte başımızı masaya eğiyoruz.

"Dur!" Beckett bağırıyor. "Bekle, sadece dur!" Hışımınla yaklaşp kokain satırlarının üzerine ciltli bir kitap yerleştiriyor. "Asla." Kız kardeşi ve erkek kardeşiyle konuşuyor. "Benim için değil."

Jane gerilir. "Sadece eğer-"

"Evet, tamam. *Evet, tamam.* Bırakacağım. Artık kullanmayacağım. Performanslar ya da provalar için değil."

"Ya da herhangi bir şey," diyor Charlie. "Ya da herhangi bir şey," diye söz veriyor.

"Çünkü bunu yaparsan, oda arkadaşın ben olacağım," diye hatırlatıyor Jane ona. "Thatcher, Charlie ve ben her gün kullanacağız-"

"Biliyorum. Tehdit hâlâ geçerli, seni duydum," dedi Beckett başını sallayarak. "Biliyorum, kardeşim."

Hepimiz ayaktayız.

"Bu sadece bir tehdit değil," diyor Charlie. "Bu bir yemin." Beckett şaşırtıcı bir şekilde başını sallar. "Pekâlâ. Hadi üzerine tükürelim."

"Hayır." Jane gülümsemeye başlar. "Bu seferki kanla yapılmalı." Bana dönüyor ve ben de burada her korumanın silah yerine kullandığı bıçağını kınından çıkarıyorum.

Dördümüz kule odasında bir kan anlaşması yaptık. Charlie avucunu keserken Jane bana bakıyor ve Beckett'ın verdiği sözün geçici olabileceğini kabul ediyoruz. Onu kullanmaktan alıkoyan tek şey anlaşma değil. Jane değil. Ya da ben değilim. Ya da Charlie.

Kendisi.

Ve buna değmeyeceğine karar verdiği an, yeniden başlayacaktır. Ama şimdilik hepimiz onun sözüne güvenmekle yetineceğiz. Umarım bir anlamı vardır.

THATCHER MORETTI

20 Gün Kar Yağdı

AKARA, Epsilon korumaları da dahil olmak üzere acil bir güvenlik toplantısı çağrısı yaptı ve kimse laf atmıyor ya da lafı dolandırmıyor. Soğuk mutfaktaki dairesel kahvaltı masasının etrafında toplanıyoruz ve tam bir odaklanma ve yoğunluk içindeyiz. Aynı amaca, burada olmamızın aynı nedenine bağlıyız.

Müşterilerimiz.

Bu aileler her şeyden *önce* gelir.

Onları kavgalarımızın, kişisel sorunlarımızın, açlığımızın, ağrılarımızın, acılarımızın ve ihtiyaçlarımızın önüne koymaya yemin ettik.

Akara ıslak ceketinin fermuarını açar, uydu telefonu masanın üzerindedir. "İşte anlaşma, çocuklar. Köyün hanı yürüyerek on saatlik mesafede ve sahibi eğer oraya ulaşabilirsek altı kişiyi barındıracak kadar erzakı olduğunu söyledi."

Donnelly, "İskoçlar çok iyi," diyor.

Burada yaşayanlar dost canlısı olmaktan çok daha fazlası. Birkaç gün önce, İskoçyalı bir yerel halk bizi kontrol etmek için buraya geldi. Hem de tam zamanında. Başka bir patlak boruyu tamir etmemize yardım etti. İskoç sakinlerinin cömertliği ve nezaketi olmasaydı, bu koşullarda burada uzun süre kalamazdık.

"İki sorunumuz var," diye duyurdu Akara. "1. Rüzgârlar dinene kadar gidemeyiz - ve söylediklerine bakılırsa bu yakın bir zamanda olacak gibi görünmüyor, ve 2. Sadece altı kişi gidebilir. Sadece altı kişi gidebilir." Manzara değişikliği, bu evden çıkmak - bazıları için cankurtaran salı gibi olacak.

Öncelik listesi konuşulmuyor.

İskoçya'da altı müşteri var: Jane, Maximoff, Charlie, Beckett, Sullivan ve Luna. *Önce onlar geliyor.* İki korumanın küçük kız kardeşiyle birlikte. Biz kendi başımızın çaresine bakarız.

Joana Oliveira yüksek öncelikli.

Bu da yedi eder. Ama hepimiz Maximoff'un geride kalmak için gönüllü olacağını biliyoruz.

"On saatlik yürüyüşe sadece altı kişinin katılmasını mı istiyorsunuz?" Oscar açıklığa kavuşturmak için sorar.

Akara başını sallar. "Sadece altı."

Quinn kaşlarını çatır. "Neden korumaları eskort olarak göndermiyorsunuz? Müşterilerle birlikte gider, onları bırakır, sonra da yürüyerek buraya döneriz."

"Bunu riske atamayız," diye açıklıyor Akara. "Hava değişirse Mackintosh House'a geri dönemezsiniz ve altı kişinin kalmasına izin verdikleri gerçeğine saygı duymak zorundayız. İki koruma ve dört müşteriden oluşan bir grup olması gerekiyor."

Kısa duraklamada gerilim geriliyor.

Akara eldivenlerini çıkarır. "Çoğu kırılma noktasına yaklaşıyor. Bu bir sır değil."

Erkekler arkalarına yaslandıkça ya da yer değiştirdikçe sandalyeler gıcırdıyor.

Kollarımı kavuşturdum, çenem sertleşti. Korumalar, biz eziyete alıştık.

Neredeyse üç hafta boyunca karda mahsur kalmak ve evle çok az iletişim kurmak kolay bir iş ama bu aileler için o kadar kolay değil. Koruduğumuz insanlar için işe yaramaz olmak, özellikle de onlar ortaya çıktıkça- Bu bir kase yulaf ezmesini sekize bölmekten yüz kat daha zor.

Bu sabah da öyle yaptık.

"Onları öncelik sırasına koymalıyız" diyor Akara. "Yüksek kritik, orta acil ve düşük kalmak için iyi. Müşteriniz hakkında bir değerlendirme ve bir sıralama istiyorum. Masanın etrafında dolaşacağız ve tartışılan müşteri hakkında bilgisi olan varsa paylaşsın."

Saat yönünün tersine, O'Malley ile başlıyoruz. Beckett'ın koruması.

O'Malley bize "Elleri çığ," diyor. "Onları çok fazla yıkıyor.

Günde birçok kez. PA'ya geri dönmeye her şeyden çok ihtiyacı var."

"Bu bir seçenek değil," diye hatırlatıyor Akara ona. "Onu nasıl derecelendirirsiniz?" "Kritik."

Herkes başını sallıyor.

Quinn öne doğru kayar, dirseklerini masaya dayar. Bir parmak eklemine gözünün altındaki yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Tamam, Luna oldukça duygusaldı..." O

Kendini kısa keser. "Kritik olduğunu söyleyebilirim." Müvekkili adına ağzını sıkı tutuyor.

Bu boku *Farrow*'dan almış. Sorgulama sırasında yarım ve belirsiz cevaplar veren biri. Asgari düzeyde.

Düpedüz, sinir bozucu.

Akara ona bir bakış atıyor. "Bu onu nasıl eleştirel yapar?"

"Ağlıyordu." Quinn açıklık getirmeye çalışır.

Oscar Yale tişörtünü giyiyor. "Evini mi özlüyor?"

"Hayır, aslında öyle değil."

Gözlerim Quinn'e dikildi. En yakın olduğumuz müşteriler hakkında özel bilgileri ifşa etmenin rahatsız edici olduğunu anlıyorum ama Akara'nın bir arama yapmak için bu bilgiye ihtiyacı var.

Omega liderine bakıyorum. "Doğum kontrol hapı bitmiş olan o." Bu onun hormonlarını bir şekilde etkiliyor olabilir.

Quinn bana ters ters bakıyor. "Ya Luna herkesin bilmesini istemiyorsa?"

"Bunu çoktan geçtik Quinn," diyorum ciddi bir şekilde.

Akara başını sallar. "Üç ay daha burada kalabiliriz çocuklar. Herhangi bir şeyi sansürlemenin zamanı değil. Bir şey biliyorsanız, *söyleyin*."

Donnelly bir paket sigarayı avucuna vuruyor. "O da kötü kramplar geçiriyor."

Farrow herkese "Artık ağrı kesici yok," diye hatırlatıyor.

Akara da Quinn'le aynı fikirde, "Durumu kritik," diyor ve yolumuza devam ediyoruz. Benim için.

Ama Epsilon'la olan bu toplantıda ben Banks Moretti'yim. Bu da müşterimin Maximoff Hale olduğu ve Farrow'la paylaştığı anlamına geliyor.

Ben de yanımdaki adama döndüm. "Sen önden git."

Farrow sandalyesinin ayakları üzerinde dengede durur. "Maximoff uyumuyor. Muhtemelen üç günde iki saat uyumuştur ve bu son derece cömert bir davranış olur."

"Ripped Fuel alıyor mu?" O'Malley soruyor, aslında samimi davranıyor.

"Hayır." Farrow başını sallıyor. "Çok inatçı biri ve herkesin eve dönmesine yardım etmekten kendini sorumlu hissediyor."

Akara başını sallar. "Onu kaçınıcı sıraya koyarsınız?" "Acil, ama kendini *iyi* olarak konumlandıracak."

Maximoff kuzeninin ya da kız kardeşinin doldurabileceği bir yeri almayacak. Burada müşterisi olmayan Donnelly'nin üzerinden atlayarak devam ediyoruz.

Oscar'ın sesi ölümcül derecede ciddiye, "Charlie burada olamaz. Onu hiç bu kadar uzun süre *bir* yerde kilitli görmemiştim. Bununla başa çıkamaz ve size hemen söyleyeyim, durumu kritik ve öncelik listesinde bir numara."

Akara başını sallar. "Ya Joana?"

"Dövüşünü kaçırdığı için kızgın olması dışında iyi." Oscar öne doğru kayıyor. "Ama o bana bağlı, bu yüzden beni dört müşteriyle gönderirseniz Jo da onlardan biri olmak zorunda. Çoğunuzu seviyorum ve hepinize güveniyorum ama onu bırakmayacağım."

"Quinn'le kalabilir mi?" Akara sorar.

"Hayır." Oscar kardeşine bakar. "Üzgünüm, küçük kardeşim." "O benim de kız kardeşim," diye karşılık verir Quinn.

"Ben senden on, ondan on *iki* yaş *büyüküm*, o yüzden bu işe hiç başlamayalım. Tamam mı?"

Quinn gergin bir şekilde başını sallıyor.

Görüşmemiz gereken iki müşteri kaldı. *Jane sonuncu*. Beklenti içinde bekliyorum, göğsüm sıkışıyor ve Akara kız arkadaşını getiriyor.

"Sulli evini özleyiyor." Akara üşüyen ellerini ovuşturuyor. "Burada babasını ya da annesini arayamıyor ve bu onu rahatsız ediyor."

O benim en yakın arkadaşım ve benimle bu konu hakkında konuşmamış olmasından nefret ediyorum.

Sulli'nin acısının onu parçaladığını

görebiliyorum. "O acil." Akara onu sıralıyor.

"Horoz ne olacak?" Donnelly soruyor. "Kız arkadaşı giderse onunla birlikte olmak istemeyecek mi?"

Akara, Will Rochester'dan bahsedilince gözlerini deviriyor. "O gidemez. Şikâyet etmek istiyorsa en yakın duvara şikâyet edebilir."

Farrow ve Oscar sırtıyor.

Evet, Akara'nın sesi kıskanç geliyor. Ama Tony'ye başını sallayarak gösterinin devam etmesini sağlıyor ve onun adı havaya karıştığında hislerim keskinleşiyor.

"Jane iyi," diyor Tony kolayca. "Sadece içine kapanık biri."

Bir taş yutuyorum. Dün gece nasıl neredeyse panik atak geçirdiğini anlatmak istiyorum. Onu nasıl kollarıma aldığımı ve göğsümde ağlarken onu nasıl sallayarak uyuttuğumu.

Ama yapamam.

Geceyi onun yatak odasında geçirdiğimi bilemezler. Ya da günler önce prezervatiflerimizin bittiğini ve birbirimizin üzerine yatmaya, el işlerine ve parmaklamaya başvurduğumuzu. İkimiz de cinsel olarak çok sinirliyiz ve

Bu da elektriğin rastgele kesilmesine neden oluyor. Ara sıra. Mümkün olan en kötü zamanlarda.

Ama duygularını uçuruma sürükleyen şey bu değil.

Neyse ki, ne olduğunu yüksek sesle söyleyebiliyorum. "Kedilerini özlüyor." Tony bana yaklaştı. "Nasıl anladın?"

"Bana söyledi. Evi arayamamak ve güvende olduklarını bilememek onun için çok zor. Seyahat ederken kendisine video ve fotoğraf gönderilmesine alışkın."

"Acil mi?" Akara bana soruyor.

"Sadece *iyi* olduğunu söyledim," diye araya giriyor Tony.

Oscar ona bir bakış atar. "Bu seni eleştirmek değil, kardeşim. Banks görev dışında Jane ile vakit geçiriyor. Onu şahsen tanıyor."

Tony sakinleştiğinde, "Çok acil ama gitmek istemeyecek" diye onayladım.

Kız arkadaşımın Sulli ve Joana'ya kendinden daha fazla öncelik verdiğini şimdiden hayal edebiliyorum.

Elindeki tüm bilgilerle Akara'nın zor bir seçim yapması gerekiyor. Charlie gidiyorsa Oscar da gitmeli. Charlie'yi güvende tutabilecek tek adam o.

Ama bu Joana'nın Sulli'ye karşı gemide olduğu anlamına geliyor.

Bir karar verir. "Gidecek müşteriler Charlie, Luna, Beckett ve Sulli. İki korumaya gelince, ben burada kalmalıyım." Lider o ve çekirdek grupla birlikte olması gerekiyor. "Bu yüzden Farrow ve Banks'i gönderiyorum."

Lanet olsun.

Kimse şikâyet etmiyor, geri adım atmıyor ya da ikinci kez düşünmüyor ama Jane'den ayrılmaktan mutlu değilim - eğer o zaman gelirse ya da gelirse. Onu burada o bok çuvalıyla bırakmak.

Hislerimi bastırıyorum.

Ben de görevime odaklanıyorum. Onlardan birine bir şey olursa, dünya yas tutacak. Pek çok insan bu ünlü aileleri idolleştiriyor. Onlar kendilerinden daha büyük bir şeyi temsil ediyorlar. Onlar karanlık zamanlarda umut, ilham ve ışıktır ve istemeden de olsa onları koruyarak bu özü de korumuş oluruz.

Toplantı sona erdiğinde dağılıyoruz.

Çoğu erkek oturma odasına yöneliyor ve Jack Highland gelen korumaların izini görüyor. Şömine ocağından uzak durup ısınmamız için yerini boşaltıyor.

"Nereye gidiyorsun, Long Beach'e mi?" Oscar geçerken sordu. "O ateşten tek bir kasını bile oynatırsan, buz saçağına dnüşürsün." Sırıtırıyor. "Ben konuşurken zayıf Kaliforniya kanının kristalleştiğini görüyorum bile."

Jack aşağı inerken gülümsüyor. "Hepimizin senin gibi sıcak tutan sweatshirtleri yok." Ona şöyle bir bakar. "Ondan ayrılmak ister misin?"

Flört edip etmediğinden emin değilim. Tek bildiğim Jack'in heteroseksüel olduğunu söylediği. Oscar Yale sweatshirt'ünü çıkardı ve giysiyi hafifçe

Jack.

"Emin misin?" Jack kollarını deliklerden geçirmek üzereyken sorar.

"Elbette. Zaten senin elinde, Long Beach," diyor Oscar gülerek ve Jane'i bir sandalyede defterine matematik denklemleri karalarken bulduğumda bu etkileşimi geride bırakıyorum.

Onu burada teselli edemem. Ama yine de yürüyorum, Tony'yi görmemek için tedbirli davranıyorum. Raftan bir almanak alıyor ve kanepeye yayılıyor.

Mavi gözlerini defterden ayırmıyor. "Daha iyiyim, gerçekten. Toplantı iyi geçti mi?"

"Menzamenz." *Yarı yarıya.*

İtalyanca konuşmama gülümsüyor ve sabahın geri kalanında Maximoff ve Farrow'la *Clue* oynuyoruz, masa oyunu bir dolaba tikiştirildiği için yıpranmış ve tozlanmış.

Bacaklarımı sehpanın altına uzatıyorum ve Maximoff kanepede Farrow'un yanında yorgunlukla savaşırken, Jane ve ben yerde yan yana oturuyoruz. Yastıklar altımızda.

Dokunma ona.

Düşünceyi beynimde ekiledim.

Dokunma ona.

Bok uvalı bakıyor.

Jane, "Kütüphanede elinde tabancayla Profesör Plum vardı," diye tahmin ediyor.

Sinsice, elimdeki tabanca kartını Jane'e gösteriyorum ve o da silahı listesinden çıkartıyor. Maximoff'un sırası gelmiş olmalı.

Masanın diğer tarafına bakıyorum.

Yorgunluk galip geldi. Gözleri kapalı, başı Farrow'un omzunda.

Vücudu da ona doğru yığıldı.

Farrow onu oldukça şefkatle tutuyor. Birlikte koltuğın kenarındaydılar ve onu uyandırmadan Maximoff'u ve kendisini dikkatlice kanepeye doğru çeker.

Kıpırdamıyor. Hala uyuyor.

Jane'in yüzünde onun uykusuzluğunu görmekten dolayı acı dolu bir ifade var. "Korkarım onu uyandırırız uyuyakaldığı için üzülecek ve uyumamak için daha fazla çaba gösterecek."

Farrow fısıldıyor, "Bu yüzden böyle kalıyor."

Onların yakınlığı, Jane ile aramdaki küçük uçurumu kapatabilmeyi dilememe neden oluyor. Sadece bir an için. Bir saniyeliğine.

Dokunma ona.

Clue'yu bir kenara bırakıp poker oynamak üzereydik. Sonra Charlie Cobalt masamızın önünden geçiyor, sağ bacağını tutuyor, elinde bir kitap var. Perili bir evde hapsolmuş bir hayalet gibi rahatsız görünüyor.

Jane küçük kardeşini dikkatle izliyor ve bana fısıldıyor, "Sıkılmış ve sinirli."

Charlie, Maximoff'un Farrow'a yaslanmış uyuduğunu görünce yavaşlar.

Bu hiç iyi değil.

"Şşş, Charlie." Jane parmağını dudaklarına götürür. "Onu uyandırmamaya çalışıyoruz." Kardeşini uyarıyor.

Farrow geri çekilmesi için ona ters ters bakıyor.

Ayağa kalkıp onu uzaklaştırmak üzereyim.

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Charlie avucundaki ciltli kitabı okşar ve sonra Maximoff'un kafasına *fırlatır*.

Farrow kitabı havada yakalıyor ama bu hareket Maximoff'u sarsıyor. Ve gözleri şak diye açıldı.

Kıyamet kopar.

Farrow ayağa kalktı, gözlerinde sıcaklık vardı ve Charlie'ye yaklaşmaması için bir elimi göğsüne koyarak kule yaptım. Çünkü kafamda Charlie sadece bir müşteri değil. O Jane'in kardeşi.

Onu da koruyun, ama o bunu zorlaştırıyor.

"O senin için bir azizdi," diye alay ediyor Farrow. "Onun bir saniye bile huzur bulmasına izin vermedin-"

"Milyonlarca saniyesi oldu," diye karşılık veriyor Charlie. Antika televizyon sehpasına yaslanır.

"Dur, Charlie," diyor Jane ateşli bir şekilde, yerdeki yastıklardan kalkarak. Farrow'u bırakıp onun yanına geliyorum ve bana korku dolu bir sarsıntıyla bakıyor.

Dokunma ona.

Hay sikeyim.

Hâlâ izleyen Tony'yi siktir et. Bir sürü insan izliyor. Bu benim yumruk yumruğa dövüşümden beri yaptığımız en büyük gösteri.

Charlie sinirlenerek gözlerini devirir. "Tanrı aşkına, sanki kafasına silah dayamışım gibi davranıyorsun. Ben sadece ona bir kitap fırlattım."

Maximoff yorgun gözlerini ovuşturur ve yavaşça ayağa kalkar.

"Belki de beni daha iyi okuyabilmesi için daha sert atmalıydım."

"Seni okuyacağım," diyor Farrow. "Seni cehenneme kadar okuyacağım ve bir dakikasını bile alamayacaksın."

Charlie'nin gözleri yanıyor. "Bekliyorum."

"Hayır," diye araya giriyor Maximoff ve bir kolunu Farrow'un omuzlarına şefkatle doluyor. "Yapma, Farrow." Charlie'ye bakar. "Kimse sana karşılık vermiyor."

"Seni kim kral yaptı?"

"Hiç kimse," diye homurdanıyor Maximoff. "Tanrım, Charlie, bir nefes al." "Nefes alıyorum," diye tersledikten sonra Jane'e yönelir.

Hayır.

Saldırmak için hassas, savunmasız bir bedeni seçiyor ve ben de daha önce sikilmiş pozisyonlarda bulundum ama Jane'i kendi kardeşinden korumak için ne yapacağımı bilemiyorum.

"Yolun kenarında ölüyorum," diyor Charlie. "Thatcher da öyle."

Kimi kurtaracağınızı seçin."

Gözyaşlarını geri kırıyor, keskin bir nefes kaçıyor. "Bu oyunu oynamayacağım."

Yapacağım.

"Seni seçerdi," diyorum ona güçlü bir şekilde. "Kardeşim Thatcher, onun seni seçmesini isterdi."

Jane'in yüzü buruşuyor.

Charlie duraksamıyor bile. "Yolun kenarında ölüyorum. Moffy de öyle. Seç-"

"Charlie!" Maximoff bağılıyor.

Jane'in nefesi kesildi ve bir elimi sırtına koydum. Midem binlerce farklı şekilde düğümleniyor.

"Evet?" Charlie kaşlarını çatı.

Maximoff homurdanıyor, "Sadist bir pislik gibi davranıyorsun."

"Ben iyiyim. İyiyim," diye tekrar tekrar mırıldanıyor Jane, elini yüzüne götürerek. Bu, hissettiği duygusal cehennemin bir birleşimidir.

Hepsi kırılıyor ve içgüdülerim onu buradan taşımak yönünde.

Bir dakika daha böyle devam ederse, yapacağım.

"Sadistçe." Charlie yavaşça başını sallar. "Sadist görmek ister misin?" Odadakilere sesleniyor. "*Herkes bilsin ki* bu Banks Moretti değil." Beni işaret ediyor.

Ben katıyım.

"HAYIR!" Jane kanlı cinayet çılgınlıkları atıyor.

"Charlie!" Arkasından yaklaşıp onu belinden tuttum. *Her şey bitti.*

Charlie yanağından düşen bir damla gözyaşını hızlıca siliyor. Onun lanet kalbini kırdı ve sanırım kendi kalbini de kırdı.

Bacakları bükülüyor ve kollarıma düşüyor. "Jane, Jane," diye fısıldıyorum kulağına. "Her şey yolunda."

Başını sallıyor. Suçluluk. *Tanrım*, onun suçluluğunu anlıyorum.

Ama bunun onu aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. "Bu olacaktı," diye fısıldadım. "Er ya da geç." Onu suçlayamayız.

Kendimizden başka kimseyi suçlayamayız ve günün sonunda ben suçu üstlenmekte iyiyim.

Güçlü bir nefes alıyor ve beline sarıldığımda doğruluyor. Elleri kollarım boyunca kayıyor.

Charlie mutfağa gidiyor ve ikiz kardeşi de peşinden koşuyor. Beckett gözden kaybolmadan önce bana bakıyor, gözlerinde bir özür var. Charlie *için de* bir özür dilemeye çalıştığını biliyorum.

Ben de aynısını Banks için yapardım.

Charlie'nin Thatcher olduğumu açıklamadığının farkındayım ama olan oldu. Yeterince konuştu ve Tony de biliyor.

Bana hayalet gibi bakıyor. Diğerleriyle biraz mırıldandıktan sonra bilmeyen birkaç kişiden biri olduğunu anlıyor.

Sonra inanamayarak bir nefes verdi ve arka koltuktan kalktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın - bunca zaman..." Başını sallıyor, gözlerinde karşılaşmayı beklemediğim bir duygu var.

İşimi tehdit edeceğini düşündüm. Kardeşimin işini.

İlk olarak.

En önemlisi.

Ağzını ovuşturdu ve tükürdü, "İyi evlatlar. Ailede herkesin size böyle seslendiğini biliyorsunuz, lanet olası *iyi oğullar*." Gülüyor. "Ne *boktan bir saçmalık*. Keşke bilselerdi... belki o zaman büyükannemden 'neden şu ikisi gibi olamıyorsun, ha?' ya da amcalarımdan neden Moretti'ler gibi savaşa gitmediğimi duymak zorunda kalmazdım.

Kardeşlerim. Bana asker olmamı, Thatcher gibi bir lider olmamı söylediler. Senin gibi futbol oynamamı. Ve sonra kız kardeşim Nicola, bana senin gibi *iyi olmamı söyledi.*"

Onun kıskançlığına takıldım.

Güvensiz olduğunu ve kendini daha iyi hissetmek için bana yumruk attığını düşündüm. Bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, kimsenin beni kıskanabileceğini düşünmemiştim. Fakirdim. Sürekli başka biriyle karıştırılan tek yumurta ikiziydim. Geleneksel anlamda popüler değildim.

Kimse beni tanıımıyormuş
gibi hissediyordum. Kimse
beni görmüyordu.

Kardeşlerim hariç. Ailem hariç.

Benim ailem.

Farkındalık derinlere iner. Onun ailesi benim ailem. Ramellas, Morettis, Piscitellis.

Bana eliyle işaret ediyor. "Nasıl oluyor da bana kim olduğun hakkında haftalarca yalan söyleyebiliyorsun?"

"İşi çok kolaylaştırdın," diyorum dürüstçe.

Gezegendeki en kötü evlat ben olmalıyım çünkü ondan özür dileyemiyorum.

Tony ona olan nefretimi görüyor. Daha önce hiç görmediğini düşündüğüm kadar net. Başını eğiyor, bana bakmadan önce bir o yana bir bu yana bakıyor. Gözleri daha da kızarmıştı. "Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi sandın?"

"Evet."

Bir hafta boyunca.

Tony sadece başını sallıyor. Ne yapmayı planladığını bilmeme fırsat vermeden salondan çıkıyor. Ama beni Alfa liderine ispiyonlamayacağı bir sonuç göremiyorum.

Bitti artık.

Banks ve ben boku yedik.

BANKS MORETTI

27 Uzatılmış Gün Thatcher Gibi Davranmak

SECURITY'S TOWNHOUSE, nadir görülen bir şey olan iki yüz derecede boş ve bu güzellik sadece bana ait. Gerçekten, yalnız olmaktan nefret ediyorum.

Philly'deki tek SFO koruması olmak berbat bir şey. Kardeşimi özledim ve o şanssız ruhların eve dönmesini bekliyorum.

O zamana kadar deri koltukta uzanıyorum, ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum. Bir elimde soğuk bira, cep telefonum dizimde dengede duruyor. Hoparlöre ayarlı.

"Ben... açık mıyım?" Akara'nın sesi hat üzerinde kesiliyor. "Olumsuz. Ayrılıyorsunuz." Biraz daha bira yutuyorum.

Rüzgar soğuğu yüzünden haftalardır arayamıyordu. Nihayet bu sabah hafifledi. Akara'nın elinde uydu telefonuyla kavurucu soğukta durmasına yetecek kadar. Hattaki statik çatırıyor.

İki boktan turtadan haberdar edildim bile.

Tony ikiz anahtarını biliyor. Yippee-ki-ya, orospu çocuğu-Heyecanlı değilim, ama kötüyü kabul ediyorum ve devam ediyorum. Neler olacağını göreceğiz.

Ben de planı -köyün merkezine on saatlik yürüyüş- ve Thatcher'ın nasıl gideceğini yeni duydum. Hava böyle devam ederse altı kişilik grup yarın yola çıkabilir. Görünüşe göre bir fırtına yolculuğu yedi gün geciktirmiş.

Keşke orada olup Jane'in yanında kalabilseydim. Kardeşim onu Tony ile bırakmak zorunda kaldığına göre aklını kaçırmıyor olmalı.

"Peki ya şimdi?" Akara soruyor.

"Temizsin."

Horoz hakkında söylenmeye başladı ve sanırım Akara'yı yanlış duydum. Ayaklarım yere düşüyor, öne doğru savruluyorum. Telefonuma bakıyorum. "Ne yaptı?" "Bacağındaki kıla dokunduktan sonra sarsılarak uzaklaştı."

Telefonu ağzıma götürdüm. "*Fuuuuck* this knuckle-fuckbag." Kanım kaynıyor.

Akara güler. "Kahretsin. Buna ihtiyacım vardı." Gülmeyi kastediyor.

"Ne arıyor, iki delikli plastik bir bebek mi?" Başımı sallıyorum. "Onu bok gibi hissettirdi, değil mi?" Biradan daha sert bir yudum alıyorum.

Böyle adamlara katlanamıyorum.

"Sulli, Jane'in kendisini daha iyi hissetmesini sağladığını söyledi." Daha sert bir nefes veriyor. "Son sinirime dokunuyor."

Akara'nın çılgın bir kendine hakimiyeti var, bu da onu harika bir lider yapıyor. Horoz'un dokunulmaz olduğunu biliyor. Bir müşterinin erkek arkadaşı olarak, ona ters ters bakmaya iznimiz yok.

Onun hakkındaki fikirlerimizi açıklayamayız.

Onu yumruklayamam -ki bunu yapmayı çok isterdim- üzgünüm anne.

Tacizci olmadığı ya da başka bir şekilde kadının güvenliğini tehdit etmediği sürece tarafsız olmamız gerekiyor. Tarafsız bir şekilde hayranı *olmadığımı* beyan etmek isterim.

"Sulli'ye sana ne dediğini söyleyecek misin?" Uçağa binmeden hemen önce, bu Richie Rich en iyi arkadaşım ile konuşmuş.

"Yapamam. Bana güvenerek geldi. Koruması olarak, erkek arkadaşının isteğine saygı duymak zorundayım." Gerginlik hattan taşıyor. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyor ve ben bunu sabote etmiyorum. Onun ilk öpücüğü."

Akara'nın bana anlattığına göre, ilk öpüşmeleri güzel bir andı. İyi deneyimlere ulaşmak zordur. Benim ilk öpücüğüm boktan bir şeydi. İyi bir şeyi kötü bir şeye dönüştürmek istemeyiz.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sence isteğini duyarsa ona o kadar kızar mı?"

"Ondan ayrılacak." O kadar emin. Ona git ve yap demiyorum.

Bencilce, ikimiz de ayrılmalarını isterdik, ama adam hakkındaki fikirlerimiz onunkiler kadar önemli değil ve böyle de olmalı. Onunla öpüşen biz değiliz.

Akara hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Onun arkadaşı olmayı bırakmamı söylediğine inanamıyorum."

İstediğimiz tam olarak bu değildi.

Biramı yudumlariken gülümsüyorum. "Sana *flört* etmeyi bırakmanı söyledi." Akara'nın bakışlarını İskoçya'dan bile hissedebiliyorum.

"Sul ve ben *hiç* flört etmedik." Flört etmişler.

Kızla flört ettim. Komik, rekabetçi, tam bir duman altı ve aynı zamanda çok ama çok bakır ama ben ona saf demezdim. Sadece erkeklerin ona ne zaman asıldığını ve ne zaman sadece *arkadaşça davrandıklarını* anladığından emin değilim.

Akara'nın inkârı muhtemelen kafasını karıştırmıştır.

"Bana gerçekten Sulli'den hoşlanmadığını söyleyip duracak mısın?"

Bana küfrediyor. "O benim... *kız kardeşim* gibi."

"Aletin kız kardeşin için mi sertleşiyor?"

Hafifçe gülüyor, çizgi çatlıyor. "Hep tek satırlık espriler." "Kız kardeş şakaları için taşaklarını donduran sensin."

"Evet, benim hatam." Akara'nın sesi daha az stresli geliyor. "Hey, en azından Horoz'u becermiyor." Duraksıyor. "Eğer bekâretini onunla kaybederse..."

"Kendimi kaybederim."

"Benden önce değil."

"Amin." Sekizinci biramı da bitirdikten sonra bacaklarımı tekrar uzatıyorum. "Sen-" Kırılan camın sesiyle sözümü kestim.

Uzak.

Ünlü birinin evinden geliyor. "O da neydi?"

Akara sorar.

Lanet telefondan bile duyabiliyordu. "Bilmiyorum." Gürültü, körelmiş duyularımı uyarıyor. Güvenlik alarmı tetiklenmedi ama ölümüne hareketsiz duruyorum ve döşeme tahtalarının gıcirtısını duyuyorum.

Fısıldadım, "Davetsiz misafir." Cep telefonumu kavriyorum, ayağa fırlıyorum ve ayak parmağımı sehpaye çarpıyorum. Düşen bir bira şişesini yere çarpıp daha fazla kargaşaya neden olmadan yakalıyorum.

Lanet olsun, nefesimin altında yemin ediyorum. Her şeyden çok nefret ettiğim şey, içiyor olmam. Kardeşim burada olsaydı, ayık olurdu.

Bu nedenle.

Bu lanet davetsiz misafiri yakalamak için.

Lanet olsun. Bu son lanetle, hayal kırıklığımı geride bırakıyorum. Harekete geçildi bile.

Daha sessizce mutfağa girdim ve çekmecedен silahımı aldım. Sürgüyü geri çekip hazneye bir mermi doldurdum.

Akara'ya daha net bir şekilde "Evlerinde biri var," diye fısıldıyorum.

"Telefonun sesini kapat, cebine koy."

Söyleneni yapıyorum, cep telefonumu arka cebime koyuyorum ve telsizimi olabildiğince hızlı ve

Elimden geldiğince *sessizce*. Adrenalin beni daha da ayıltıyor, kanım aşırı yükleniyor.

Evlerinde bir bok parçasının olduğu düşüncesi. *Onların* mekanında. Gözlerimin arasına bir kurşun sıkasım geliyor.

Jane'in kedileri.

6 kediden 4'ü Cobalt Malikanesi'nde. Audrey onlara göz kulak oluyor, Tanrı'ya şükür. Ama diğer evde hâlâ iki tane kaldı.

Her yere dalan sincap küçükler - kedi taşıyıcısına sığmayacak kadar hiperlerdi, bu yüzden Audrey'e buradayken onlara bakacağımı söyledim.

Söz vermek için eline tükürmemi istedi. Her neyse, yaptım.

İletişim frekanslarını değiştiriyorum. O kedilere bir şey olmasına izin veremem. "Thatcher'dan Price'a," diye fısıldıyorum Alfa liderine. "Şehir evinde hareket ve gürültü var. Orada olması gereken biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Kontrol edin ve rapor verin."

Mikrofona "Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum, sonra yavaşça -ama çok yavaşça- bitişik kapıdan konağa giriyorum.

Bir kedi oyuncağına basıyorum ve folyo ayağımın ağırlığı altında kırışıyor. Nabzım çarpıyor.

Gözleri kısıldı.

Silahımı iki elimle kavıyorum ve birinci katı değerlendiriyorum, pembe koltuk boş. Sallanan sandalye tamamen hareketsiz. Şöminenin üzerindeki resimler dik duruyor ve mutfağı az da olsa görebiliyorum; boş görünüyor ve boş geliyor.

Mutfak kemerine bakıyorum. Camlar lavaboya dökülmüş, pencere kırılmış. Bir adamın sürünerek geçebileceği kadar boşluk var. Güvenlik alarmini nasıl kesmişler?

Bunu rafa kaldırıyorum.

Birinci kat temiz. Merdivene doğru ilerliyorum.

Tavan gıcırıyor.

Bu merdivenler tek giriş ve çıkış ve ben de *koşuyorum*. İkinci kata hızla çıkıyorum, uzun adımlarımla basamakları atlıyorum ve hızlıyım.

Çabuk ol.

Sahanlıktayım ve önce Jane'in kapısını açıyorum.

Düşünceler fırlatılır.

Orta yaşlı beyaz bir adamın aletini çıkardığını gördüğümde otomatik olarak harekete geçiyorum. Yatağın ayak ucunda duruyor ve ereksiyonunu okşayarak yatağa doğru ilerliyor.

İki patiska kedi -Walrus ve Carpenter- ayak bileklerinin etrafında dolanıyor, spor ayakkabılarının bağcıklarını ısırıyor.

Odaya girdiğimi ve silahımı kaldırdığımı görür görmez, kocaman, böcek gözleriyle donakaldı.

Hedefi tanıyorum.

Yağlı saçlar, ince dudaklar. Ona *Sneakers* diyorduk. Ekim ayında, onu bu evin dışında arabasında mastürbasyon yaparken yakaladık.

Kot pantolonunu kaldırmaya çalışıyor, aleti sallanıyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım." Kot pantolonuyla mücadeleyi bırakır ve yatağın karşısındaki pencereye doğru hücum eder.

Ben daha hızlıyım.

Aradaki mesafeyi kapatarak, dizi yatağa değmeden omzundan tutuyorum. Onu geriye doğru itiyorum ve silahın kabzasını kafasına vuruyorum. Hafif bir güç. Daha sert darbeyi dizimle sikine indiriyorum. Ve gırtlaktan gelen bir sesle bez bebek gibi yere yığılıyor.

Walrus ve Carpenter yatağın altına dalarlar.

İnliyor, hâlâ bilinci yerinde ama bir şey yapamayacak kadar kafası karışık. Çömelip onu yüzüstü yatırdım.

Hasta herif. Vücudumu saran ateşle savaşıyorum ve lanet olası işimi yapıyorum. Mikrofonuma dokunup bunu Alfa liderine bildirmeliyim. Price destek gönderecek olan kişi.

Ama önce içgüdülerim devreye giriyor ve telefonumu çıkarıyorum. En iyi arkadaşımın sesini açarak ona hedefi söyledim ve Akara "Yanıt veriyor mu?" diye sordu.

"Zar zor." Ceplerini karıştırdım. Cüzdan, anahtarlar... *prezervatif*. Soğudum.

Tanrıya şükür kardeşim bunu görmedi. Cinayet işleyebilirdi.

Tanrıya şükür Jane burada değildi. Hayatı boyunca yara izi kalacaktı.

Bunu ben taşıyım.

"İyi misin?" Akara sorar.

"Evet. Düştü." Olan biten her şeyi anlattıktan sonra, "Kardeşime hırsızlık olduğunu söylemeyin. Döndüğünde ben söyleyeyim."

"Bu da demek oluyor ki bunu Jane'den, Maximoff'tan... herkesten saklamam gerekecek."

"*Lütfen*," diye nefes alıyorum. Elim biraz titriyor ve parmaklarımı yumruk yapıp mikrofonuma dokunmak için açıyorum. Farrow'un yatak odasında sigara olabileceğini düşünüyorum...

"Bunu yapmana izin vereceğim," diye kabul eder Akara. "Radyo Fiyatı. Kapatıyorum."

"Soğukkanlı kal." Sneakers'ı dizimle sıkıştırıyorum ve telsizle konuşuyorum. Şahin gözlüyüm, gözlerim hedeften hiç ayrılmıyor.

Uzaklaştırma emri vardı ve hiçbir şey olmamış gibi onu çiğnedi. Şöhretin bedeli bu olmamalı ve şimdi *kardeşim-ailem* bu spot ışıklarının altında.

Sevdiğim insanlara zarar verebileceğini düşünen herkesi sikeyim. Hepsinin canı cehenneme.

THATCHER MORETTI

34 Gün Kar Yağdı

Hana giden on saatlik yürüyüşü henüz yapmadık. Ancak şafak vakti hava sakinleşiyor ve bu sabah yine yürüyüş için hazırlanmayı düşündük.

Görünüşe göre buna gerek yok.

Yollar sürülüyor ve tuzlanıyor. Bu da demek oluyor ki bu evde bir aydan fazla kaldıktan sonra nihayet İskoçya'dan ayrılıyoruz. *Hep birlikte.* Hiçbirimizin bir saniye daha fazla kalma şansı yok. Evde 20 Aralık'ta olmamız gerekiyorduth.

Bugün 23 Ocakrd.

Çoğumuz bunun Mart ayına kadar sürmediğine şükrediyoruz. Şanslıydık.

Herkes yıpranmış durumda. Duygusal olarak. Zihinsel olarak. Ama en azından ünlülerin ruh hali daha hafif.

Jane ve ailesi çoktan arabalara binmiş, taşınmaya hazırlanırken, güvenlik fuayeye doluşur. Eşyalar için ev taramasını bitirmek üzereyiz ve Omega ile Epsilon arasında tansiyon yüksek.

Tony kim olduğumu biliyor.

İki haftadır biliyor. Tri-Force'a Banks gibi davrandığımı söylemekle ilgili yorumlar yapıyordu.

Philly'ye iner inmez Alfa liderliğini alacağından şüphem yok.

O noktaya gelene kadar kendi kendine çalışıyordu.

Tony boş bir portmantonun yanındaki duvara yaslanıyor. Kendini beğenmiş bir sırtışı var.

Beni köşeye sıkıştırdığını düşünüyor ve ben de onun için *üzülmekten* kendimi alamıyorum.

Hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini düşündüm - çünkü kendi şişirilmiş kafasının arkasını göremiyordu. Altın sıçan kibri onu *yenilmez bir* alet çantası yapıyordu. Ama her zamankinden daha fazla, onun sinir bozucu kabadayılığını görüyorum.

O sadece...
üzgün. Ve acı.

Kıskanç. Her zaman benden daha *iyi* olduğunu kanıtlamak zorundaymış gibi hissediyor - oysa ben yaptığım *her* hatayı isteyerek kabul ediyorum. Ben mükemmellik için düşük bir çıtayım.

Beni ve Banks'i mahvetmesi yarın daha iyi hissetmesini sağlamayacak. Ailemiz bunun için ona cehennemi yaşatacak ve bunun sonunu asla duyamayacak.

Fuayenin karşısından ona ters ters bakıyorum ve kulaklığımın kablosunu ayarlıyorum. Köşeye sıkışmadım. Bu yolculuğun başında Akara'nın bana söylediklerini uzun uzun düşündüm.

"Her zaman bir çıkış yolu vardır. Bir kılıcın üzerine düşmek zorunda değilsiniz çünkü o kılıç önünüzde duruyor ve sizi bekliyor. Doğru çıkışı bulacak ekibi bir araya getirirsiniz. Beni kenara attınız. Bu sizin suçun."

Bu sefer, onu içeri çektim.

Ondan yardım istedim. Ve Omega'nın başındaki adam yanımda duruyordu, gözleri Tony'ye kilitlenmişti.

Bir saniye sonra O'Malley merdivenden iner ve çantasını ön kapının yanına fırlatır.

"Ramella, O'Malley, ikinizle de konuşmam gerek," diyor Akara, bunun bir rica olmadığını açıkça belli edecek bir şekilde.

Epsilon muhafızları ağır ağır ilerliyor ve Omega'nın geri kalanı fuayede oyalanarak kulak misafiri oluyor.

O'Malley'nin kafası başka bir yerde çünkü söylediği ilk şey, "Herkesin benim berbat bir sürücü olduğumu söylediğini biliyorum ama bence en azından ön yolcu koltuğunda oturup yolumu bulmalıyım" oluyor.

"Elbette, sorun değil." Akara başını sallar. "Ama eve döndüğümüzde Price ve Sinclair'e ne söylemeyi planladığınızı konuşmamız gerekiyor."

Tony bir kolunu uzatır. "Üstlerime yalan söyleyecek değilim. Üzgünüm ama eski muhafızlar arasında iyi bir itibarım var."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu Tony'den gelen lanet bir yetersizlik. Eski muhafızlar ona İsa Mesih gibi davranıyor.

Tony ve O'Malley'den yalan söylemelerini istemenin protokolü çiğnemelerini istemek olduğunu anlıyorum. *Yapmayacaklar*. Ben de onlar için yapmazdım.

Bunu hak ediyorum. Bir cezayı, uzaklaştırmayı, belki de kovulmayı ama onu çok seviyorum ve onu korumayı bunu kabul edemeyecek kadar çok istiyorum.

O'Malley benden Akara'ya bakıyor. "Tekneyi sallamamayı tercih ederim. Herkese doğruyu söyleyip sonra bana, Tony'ye ve Will'e yalan söylemen berbat bir şeydi Thatcher ama şu noktada sen hâlâ Jane'in erkek arkadaşısın. Ben Beckett'ın korumasıyım. Bu bir çıkar çatışması, o yüzden çenemi kapalı tutmayı düşünürdüm."

"Yalan söylemiyorsunuz," diyor Akara onlara. "Sadece bu konuda hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Price ve Sinclair ikiz değişimi olup olmadığını size doğrudan sormayacaklar. Sessiz kalın, ben de karşılığında istediğiniz transferleri gerçekleştireyim."

Tony gülerek geri sallanıyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Kaslarım kasılıyor. Akara, Tony'ye *güç* sunuyor. Ben ona lokma anahtarı bile vermezken, o ona lanet bir matkap veriyor.

Tony hiç duraksamadan, "Omega lideri olmak istiyorum," diyor.

Ters ters bakıyorum. Adama bir ip verin, bütün gemiyi alsın. "Hayır," diyorum sertçe. "Sen lider olamazsın."

"O zaman anlaşma yok. Al ya da bırak."

O'Malley ona tereddütlü bir bakış gönderir. "Yıldızlar için ateş etmenin yolu, adamım." Başını sallar. "Akara, ben bulunduğum yeri seviyorum. Transfer olmak istemiyorum."

Sikilmeye geri döndüm. Burnumdan bir nefes çıkardım.

Bana bakıyor. "Ama senden bir söz istiyorum."

Kaslarım birbirine çarpıyor ve Jane'i düşünüyorum. Güvenlik içinde kalmak, onun yanında çalışmak, onu her gün korumak için ne yapardım?

O'Malley'e "Her şeyi yaparım." dedim.

"Ben sadece Epsilon'daydım. Jane'den önce sen de vardın ve seni hep bizden biri olarak gördüm. Sen Omega'ya transfer olduktan sonra bile. Kavgamızdan sonra bile. Sanırım öyle olmadığını anladığım an, ikiz değişimi konusunda karanlıkta bırakılanın *ben* olduğum andı." Bir kahkaha attı. "Kahretsin, sen olduğunu bilmeliydim Thatcher. Bunu anlayamamış olmam berbattı. Uğruna ölebileceğim bir adam tarafından tekrar gafil avlanmak berbattı." Alnı daha derin bir kaş çatmayla kırışıyor. "Sadece dürüstlük istiyorum. Bana *bunun* için söz ver."

Adamlarım.

Epsilon benim sorumluluğumda olmayalı uzun zaman oldu. O olduğundan beri, O'Malley gibi ben de bu kaybı hissediyorum. Ben Omega'yım.

Benim sadakatim önce o adamlara. Ama sözümü kayıtsızca vermeyeceğim. Söylediklerimde ciddi olmalıyım yoksa dürüstlük duygumu kaybederim ve bununla yaşayamam.

"Söz veriyorum," diyorum ciddi ve içten bir şekilde. "İleride sana karşı dürüst olacağım."

O'Malley samimiyetimi ölçüyor ve sonra başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Ben de başımı salladım.

Karşılıklı samimi duygularla, spor çantasının kayışını tutup Tony'nin omzunu sıvazladı. "Kurşunu sallarken iyi şanslar." Ön kapıdan çıkar.

Kollarımı kavuşturup Tony'ye başımı sallıyorum. "Kurşunu sen almayacaksın." "En azından hemen değil," diyor Akara, havayı yumuşatarak.

Fuayeden mırıldanmalar, fısıldaşmalar ve *ne halt ediyorsun sesleri* geliyor ama hiçbir erkek araya girmiyor ya da yaklaşıyor.

Tony gülümsüyor. "Ne zaman? Çünkü ben bir yıl beklemeyeceğim."

Midemin alt kısmı dışarı çıkıyor. "Akara, yapamazsın." *Benim için değil.* Bu tam da ilk kez korktuğum şeydi - bir müşteriyle yattığım zaman. Yaptıklarımın sonuçlarına onun katlanmasını istemedim.

"Ben Omega lideriyim. Ne istersem onu yaparım." Akara bunu Tony'ye bakarak söylüyor ve Tony de ona "Price ve Sinclair seni seviyor. Tavsiye benden geldiği sürece terfini sorun etmeyeceklerdir. Kısa vadede: Ben transferi onaylayana kadar Jane'in ekibinde kalmalısın. Muhtemelen birkaç ay sürer."

O kadar sert bastırıyorum ki çenem ikiye ayrılacakmış gibi oluyor. Avazım çıktığı kadar bağırabilirim ama sessiz kalıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve ters ters bakıyorum- ve *bu doğru olamaz.*

Her şeyi kaybediyoruz.

SFO lideri Akara.

Tony'nin de *haftalar* önce Jane'in ekibinden ayrılması gerekiyordu. Deneme süresi sona erdi ve yapmayı planladığım tüm konfeti patlatma partileri uçup gitti.

Başımı çeviriyorum. "Akara-"

"İki ay oldu." Başına bir bere geçiriyor. "Sen ve Jane bunu halledebilirsiniz." Tony'ye, "Uzun vadede, onun detaylarında kalamazsın. O yüzden başka birini seç."

"Charlie," diyor. "Hepiniz onun en zor müşteri olduğunu söylüyorsunuz, ama henüz beni kendi detaylarına dahil etmedi." *Hay sikeyim.*

"Bitti," diyor Akara. "İyi miyiz?"

"Her şey yolunda." Tony başını sallar. "Ve Akara, eğer bu iki ay içinde gerçekleşmezse, Price ve Sinclair'e bildiklerimi anlatacağım."

"Bu adil." Akara sırt çantasını omzuna atıyor. "Herkes dışarı çıksın. Yola çıkmamız gerekiyor." Ön kapıdan çıkıyor, kapı kapanmadan önce bir kar fırtınası içeri giriyor.

Tony hemen arkasından geliyor.

SFO'nun geri kalanı arkamdan gelip iki yanımda durdu. Farrow.

Oscar.

Donnelly.

Ve Quinn.

Akara'nın gidişini izliyoruz ve Oscar, "Ya Kitsuwon buradaki en zeki orospu çocuğu ya da hepimiz çiğ çiğ sikildik," diyor.

"Tony liderimiz olacak," diyor Farrow inanılmaz bir gerçeklikle. "Beni saymayın çocuklar."

"İstifa mı ediyorsun?" Quinn soruyor.

"Hayır." Farrow çantasını göğsüne atar ve geriye doğru yürüyerek, "O herifin söylediği hiçbir şeyi dinlemiyorum," der. Arkasını döner, parmaklarını vedalaşmak için kaldırır ve soğuğa doğru çıkar.

Quinn sırt çantasını alır. "Ben de." Tek omzundaki kayışla dışarı çıkar.

Donnelly ellerini ceplerine soktu ve dışarı çıktı. Sadece ben ve

Oscar kaldık.

Ona dağıtılan kartlar için suçu üstleniyorum. "Özür dilerim."

"Olma." Oscar alnına bir bandana bağlıyor, kıvrıkcık saçları yere düşüyor. "Banks'le yer değiştirdiğiniz için hepimiz çok mutluyuz."

Şaşkınlık yüzümü sertleştiriyor.

Oscar zaten bana "Sana burada ihtiyacı vardı." diyordu. Spor çantasını kısa saplarından tutuyor ve SFO korumalarını takip ediyor.

Ben sonuncuyum.

Hayal kırıklığımızı, öfkemizi, kavgalarımızı, yumruklaşmalarımızı, incinmişliğimizi ve hiddetimizi izole eden sessiz Mackintosh Evi'ne bakıyorum - ama iyiyi hatırlayacağım.

Kahkahalar, sevgi.

Jane'e yakınlaşmak. Ailesine, Farrow'a ve bu erkek kardeşliğine yakınlaşıyor.

Gülümsüyorum.

Çıkarken de kapıları kilitliyorum.

Şu anda tek bir kişiyi görmek istiyorum. Kiralık arabalar sıra sıra dizilmişti ve ilkinde Jane'i gördüm. O arka koltukta oturuyor, Maximoff çoktan öne geçmişti.

Hızla yanına kayıyorum ve içeriye soğuk hava girmeden kapıyı kapatıyorum.

"Nasıl geçti?" Küreksiz ellerimi tutuyor, ısıtmak için avuç içlerimi ovuşturuyor.

Jane bir an için beni büyüledi. Dalgalı saçları kedi kulaklı beresinden dökülüyor, mor kabarık ceketinin fermuarı kapalı, ısıtmalı arabada bile. Yanakları pembeleşmiş, ısınmış görünüyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum, o da ağırlığını bana veriyor.

Her şeyi açıklayacak kelimeleri buluyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde keskin bir nefes alıyor. "Akara endişelenmememi mi söyledi?" "Evet, hemen hemen."

"O zaman endişelenmemeliyiz." Kendine güveni aşkar.

Ama söylenmemiş duygular hala lanet havayı pençeliyor. Tony Ramella'nın iki ayı daha altmış gün çok uzun.

THATCHER MORETTI

TOWNHOUSE sarımsak ve domates sosu kokuyor, rahatlatıcı olması gereken tanıdık bir aroma. Başka bir gecede belki.

Ama bu evde olduğumuz ilk gece.

Hırsızlık olayını saatler önce kardeşimden öğrendim. Uzun bir süre ona baktım ve başımı salladım. Burada, Philly'de olmalıydım.

İskoçya'da olmalıydı. Ama Oscar'ın ne dediğini hatırlıyorum ve tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu biliyorum. Hedefle yüzleşseydim, ölmüş olurdu.

"Onu tabancayla mı vurdun?" Teyit etmek için sordum.

"Hafifçe," diye açıkladı ve endişemi anladı. "Ben iyiyim." Yalnızdı ve ekibin yarısının gelmesini beklemek zorunda kalmıştı.

İçimi kemiren de bu.

Yaklaştım ve birbirimize sarıldık. Kardeşim her zaman benim ruhuma sahip olacak. Yirmi sekiz yıllık birliktelik bunu sağlıyor.

Sırada zor bir bölüm vardı.

Jane ve Maximoff'a iç burkan haberi vermek zorundaydım. Bitirdikten sonra, bunun onları bu evde kalmaktan caydıracağını düşündüm. Burası hariç her yere tek yön bilet alırdım.

Bunun yerine, kendilerini *daha güvende* hissederler.

Davetsiz misafir yakalandı. Daha önce bir kez zorla girdiğini ve güvenlik alarmlarımızı devre dışı bırakması için bir teknisyen arkadaşına para verdiğini itiraf etti. İki kez izinsiz girme ve konut dokunulmazlığını ihlal etme dahil olmak üzere bir dizi suçla suçlandı.

kısıtlama emri. Şimdi hapiste, hakimın vereceği cezayı bekliyor, ancak en az bir yıl hapis yatmadan kurtulma şansı yok.

Hedef *resmen* etkisiz hale getirildi.

Kendi kıyafetlerime dönmek güzel: gri bir tişörtün üzerine kırmızı fanila, boynumda altın boynuzlar. Ama rahatlamak için önümde çok fazla dikenli tel var.

Jane'in sürünmesine ve parçalanmasına izin vermek zorundayım. Artık acı veren kısımları bir kenara bırakamam.

Tahta bir kaşıkla, etin saatlerdir pişmekte olduğu makul büyüklükteki bir tenceredeki koyu kırmızı sosu karıştırırken kaslarım geriliyor. Jane için yemek pişirmek, onun için yapmayı sevdiğim pek çok şeyden sadece biri - ama bu akşamki yemekte acı gerçeklerden oluşan bir garnitür olacak.

Ne olduğu hakkında belli belirsiz bir fikri var. Banks'in orta yaşlı bir adamı siki açıkta, yatağının üzerinde mastürbasyon yaparken yakaladığına dair hiçbir fikri yok, hatta bu piçin evin hemen dışında arabasında mastürbasyon yaptığına dair bile.

En kısa, sıradan görüntüyü sunmak ve resmin tamamını gözden kaçırmak - bu her zaman bizim dinamiğimiz olmuştur. Jane'i şöhretinin rahatsız edici gerçeklerini görselleştirmekten kurtarıyordum.

Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Hasta heriflerin söylediklerinin ve yaptıklarının *grafik* resimlerini çizmekten nefret ediyorum. Ama *tüm* detaylar olmadan burada yaşamak konusunda bilinçli bir karar veremez.

Yine de, bu onu incitecek.

Ona zarar vereceğim.

Makarnayı süzüyorum, buhar çıkıyor ve yemeği demir kafe masasına koyduğumda Jane merdivenlerden iniyor ve nemli saçlarını topuz yapıyor. Duştan yeni çıkmıştı.

Havayı kokluyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Cennet gibi kokuyor."

"Aç mısın?"

"Mmhmm," diye başını sallar Jane. "Ben mortadafam'."

Bu kelimeyi ona ben öğretmedim. "Bunu nereden duydun?"

"Banks." Merdivenlerden koşarak iniyor, altı kedi Jane'e neredeyse çelme takıyor, baldırlarına atlıyor ve basamaklardan aşağı sıcıyor. Annelerinin ilgisine açlar. "Bunun gerçekten aç olduğun anlamına geldiğini söyledi. Hatta açlıktan ölüyormuşsun." Birinci kata ulaşır. "İyi söyledim mi?"

"Mükemmel." Jane'e olan hislerim göğüs kafesimde toplanıyor ve kemiklerimi milyonlarca kez kırmaya çalışıyor.

Sonra midem bulanıyor.

Döşeme tahtalarından topladığı patiska kediye odaklanıyorum.
Marangoz tüylü başını onun yanağına yaslıyor.

Gülümsüyor ve kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ben de seni özledim, aşkım." *Carpenter*, o *kedi*, yatak odasında lanet olası bir sapıkla birlikteydi,
ve bu gerçek onu diğerinden daha çok öldürebilir. Beni göğsümden vuruyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor
Carpenter'ı öperken.

Kafa.

"Her şey tamam."

Yüz ifadem karşısında kaşlarını çatı. "Sorun nedir?" Gözlerimi patiska kediye diktiğimi gördü. "Thatcher mı?"

"Konuşmamız gerek, tatlım."

Jane yutkunur. "Tamam." *Carpenter*'ı nazikçe yere bırakıyor ve mutfığa girmeden önce masadaki cam eşyaları ve yiyecekleri değerlendiriyor.

Unuttuğum parmesan peyniriyle döndü.

Dudağım hafifçe kalkıyor ve göğsümdeki baskı *neredeyse* azalıyor. *Ophelia* ve *Licorice* ayak bileklerime sürtünüyor, mırıldanıyorlar. Normalde beyaz ve gri kedileri okşardım ama çömelip onlara kedi naneli bir *Darth Vader* faresi atıyorum.

Oyuncağın peşinden koşarlar.

Ayağa kalkıyorum ve *Jane*'in bir eliyle demir bir sandalyenin üzerinde donup kaldığını fark ediyorum.

Et soslu makarnaya odaklandı. "Onun gibi yapamadığın için bana büyükannenin braggiol'ünü pişirmeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

Öyle demiştim.

"Rahatlatıcı bir yemek."

Endişe bakışlarını genişletiyor ama hazırlıklı bir nefes alıp koltuğa çöküyor. "Teselli edilmeye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kız arkadaşımın karşısına oturdum. "Sadece sen değilsin. Bu benim için de kolay olmayacak." Küçük kâselerdeki çorbaya başımla işaret ediyorum. "Vasul" makarnasını ben pişirmedim. Kardeşim üvey annemizin dün sen ve benim için bir kap getirdiğini söyledi."

Ailem karda kaldığımız için endişelenmişti ve eve döndüğümüzde sevgiyle yapılmış tanıdık yemeklerle karşılaşmak tek kelimeyle *saf sevgiydi*.

Ailem bana sürekli kendimi dünyanın en zengin adamı gibi hissettiriyor. Onların kıymetini bildiğim tek bir gün bile yok.

Jane'e daha çok bakıyorum. "Sadece ocakta ısıttım."

Gülümsemeye çalışır ama dudakları düşer. "Nicola çok tatlı davrandı." Çorbayı inceliyor. "Makarna ve fasulye mi?"

Başımı salladım, sadece bir kez.

Daha fazlasını söyle. Doğuştan sessizimdir ama bu ortamda kısa ve öz konuşmam on tonluk bir ağırlık gibi gerginlik yaratıyor.

Jane kadehlerimize koyu bir Cab şarabı dolduruyor. Aramızda bir gerginlik oluşuyor. "Bunun suçlu hakkında olduğunu tahmin ediyorum ama burada kendimi *olağanüstü* güvende hissettiğimi bilmelisin. Şimdiden bu gecenin en sıcak, en rahatlatıcı uykusu olduğunu hissedebiliyorum. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

Ne kadar güzel uyuyacağını düşünüyorsa, hepsini sikmek üzereyim.

Beni inceliyor ve şarap şişesini bir kenara bırakıyor. "Kendini güvende hissediyor musun?" Acı çekmiş görünüyor. "Çok özür dilerim, sana daha önce sormalıydım."

Bakışlarını tutuyorum. "Özür dilemene gerek yok. Kendimi güvende hissediyorum ama çoğu yerde güvende hissediyorum."

Jane de benim gibi bir kez başını sallıyor ve şarabı gergin ellerinin arasına alıyor.

Kulaklarım onun sessizliğinde çınlıyor. Ve saatler önce Farrow'la yaptığım konuşmaya odaklanıyorum. Maximoff'u yemeğe çıkaracağını ve bu evde yaşanan her *korkunç* detayı anlatacağını söyledi.

Ben de aynısını Jane için yapmayı kabul ettim.

İkimiz de taşınmayı düşünmeleri için dua ediyoruz. "Sana burada ne olduğunu anlatmalıyım," diye açıklıyorum. Keskin bir nefes aldı. "Zorunda mısın?"

Başımı salladım. "Bilmen gerek."

Şarabından zarif bir yudum alıyor, sonra bardağı yere bırakıyor. "Tamam." Kollarını masanın üzerinde kavuşturur. "Ben hazırım."

Kız arkadaşım ile aramda dumanı tüten makarna varken gözümün önüne *Leydi ve Serseri geliyor ama* bu bir Disney filminin berbat bir versiyonu. Özellikle de ağızdan çıkan sonraki kelimelerle.

"Senin yatağında mastürbasyon yaptın, Jane." Doğrudan.

Noktasına kadar. Birkaç kez göz kırptı.

Daha açık konuşacağım. "Polis yatağında onun spermini buldu." Onun kafes nefesini görünce kaslarım gerildi.

Şarabına uzanıyor, sonra vazgeçiyor ve yere doğru eğiliyor. Jane'in Lady Macbeth'i kaldırışını ve çocukluğunun siyah kedisinin kucağına kıvrılışını izliyorum. Makarnanın benim rahatlığım olduğunu fark ediyorum.

Kedileri onun.

Jane kürkünü okşuyor. "Düşündüm ki... belki de suçlu yatağıma dokundu ve bu yüzden yorganı değiştirdin."

"Her şeyi attım: çarşafları, battaniyeleri." Durakladım. "Yatak da yeni."

Duygu kabarmasıyla savaşıyor. "Teşekkür ederim." Gözleri kızarıyor, eli hâlâ kedisinin karnında duruyor.

Jane'e sarılmak istiyorum. Yanaklarını avuçlarımın içine almak ve ona sahip olduğumu söylemek istiyorum. Ben yaşadığım sürece, bu dünyada hiç kimse ona kötü niyetle, nefretle ya da zarar vererek dokunamayacak.

Yapamam.

Ona sahte bir güvenlik hissi veremem. Sapıkların ve iğrenç heriflerin yaptıklarını normalleştirmesini de istemiyorum. Güvenlikli bir yerde onlardan daha iyi korunabiliriz.

"Güvenlik ona *Spor Ayakkabı derdi*," diye açıklıyorum. "Çünkü ne zaman eve uğrasa bu eski beyaz spor ayakkabıları giyerdi."

Kısa, kontrollü bir nefes üflüyor. "O bir heckler mı?"

"Bir hayran, ya da gerçekten, büyükannenin gazete ilanından bir talip."

"Ah." Çenesi biraz titriyor ve alabildiği en derin nefesi alıyor.

"Evin önünden geçmesine izin verildi. İsteddiği kadar." Jane başını sallıyor.

"Evin dışına park etmesine izin verildi. Orası kamu malı." Bir an duraksadım. "Kırkı yaşlarının ortasıydı, neredeyse babanın yaşıydı. Ve ilk yakalandığında, bu konağın dışında arabasının içinde mastürbasyon yapıyordu."

Dudakları yavaşça ayrılıyor. "Tanrım... Bunu daha önce de mi yaptı?"

Başımı salladım. "Uzaklaştırma emri çıkartıldı ve o da bunu çiğnedi. Uzaklaştırma emri çıkarttığım ne ilk, ne ikinci, ne üçüncü, ne de son şerefsiz. Bu eve giren son adam da olmayacak." Bakışlarını ciddiyetle kavriyorum. "Kendimi güvende hissediyorum. Güvende hissediyorsun ama gerçek şu ki burada güvende değilsin. Maximoff da burada güvende değil. Luna ve Sulli de öyle."

Mavi gözleri düşmeyen yaşlarla cam gibi.

Benim *sözlerim* Jane'i bu yere itiyor ve kırık cam çiğnemek daha iyi hissettiriyor. Hızla devam ediyorum. "Bunların hiçbirini seni incitmek için söylemiyorum. Sadece neler olduğunu ve seni burada neden koruyamayacağımı anlamamı istiyorum."

Bir an için yüzünü Leydi Macbeth'in kürküne gömer.

Onun sessizliği damarlarımda dolaşan bir zehir. Buna dayanamıyorum.
"Lütfen bir şey söyle."

Avuçlarının içiyle gözyaşlarını silerken başını kaldırıp bakıyor.
"Gördüğünüz gibi aşırı aktif bir hayal gücüm var ve odamızda yatağımıza boşalmış iğrenç yaşlı bir adam hayal edip duruyorum..." Dirseklerini masaya dayamış, avuç içleri yüzünü kapatmış, acı çekiyor. "Gördüler, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı ve başımı salladım. "Kim?"

"Carpenter'a bakma şeklin." Beni ayağa kaldıran gırtlaktan bir ses çıkardı. Lady Macbeth kucağından fırladı.

"Jane." Sandalyesinin yanına çömelıyorum.

"Walrus ve Carpenter onunla odadaydı." Yüzünü açmıyor. "Onun bir hırsızdan daha kötü olabileceğini düşündüm. Yaptığı şey kadar mide bulandırıcı ve iğrenç bir şey yapabileceğini düşündüm ama kesin olarak *bilmek*..." Hıçkırıklara boğuluyor. "Sanki... derim sürünüyor ve bu hiç durmayacakmış gibi hissediyorum." Elleri yere düşüyor ve diz çöküp onu göğsüme çekiyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor. Başının arkasını tutuyorum ve boynumun kıvrımına doğru ağlıyor.

"Duracak," diye fısıldıyorum, derinden. "Ulaşamayacakları yerler var."

Çenesini kaldırına kadar bir dakika geçiyor, ağlamaklı bakışları sert gözlerimle buluşuyor. "Sanki... uzaklaşarak onların kazanmasına izin veriyormuşum gibi hissediyorum. Sanki evimi elimden almışlar gibi."

Çilli yanaklarındaki ıslak çizgileri fırçalıyorum. "İskoçya'dayken kız kardeşini, anneni, babanı, kardeşlerini, kuzenlerini ve kedilerini özledin." Bir nefes daha alıyorum. "Ev, ev değildir Jane. Sevdieğin insanlardır ve taşınarak hem onları hem de kendini korumuş olursun."

Yüzünü siliyor, biraz daha rahatlıyor. "Gitmemiz gerektiğini biliyorum." Göğsüm yükseliyor.

"Ama bu çok ciddi bir değişiklik ve ben sadece parmaklarımı şıklatıp burada işimin bitmesini istemiyorum."

"Anlıyorum," diyorum içimden. "Bu bir yangın tatbikatı olmak zorunda değil. Yeni bir yer aramak için acele etmeyebilirsiniz."

"Biz," diye düzeltiyor.

Başımı salladım, "Sen ve Maximoff."

Kaşlarını çatıyor ve omzumu daha sıkı kavırıyor. "Sen ve ben."

Biz.

Dudaklarım bu konuşmanın sonunda geleceğini düşünmediğim içten bir gülümsemeye dönüşüyor.

JANE COBALT

Annem ağaç evin penceresinden "ERKEKLERE İZİN YOK!" diye bağıyor. "Git buradan, Loren!"

Loren Amca ağacın dibinden ona ters ters bakıyor. "Peki Cruella, sadece daha fazla battaniyeye ihtiyacın olup olmadığını soruyordum. Titanyum amcığını dondur da umurumda değil!"

"Git bir kaktüs sik!" Annem battaniye yığınınına dönmeden önce son sözünü söylüyor. Sert bir zarafetle, güzel bir buz kraliçesi gibi kış yastığının üzerine çöküyor. Siyah ipek geceliği, krallara layık pahalı elmas kolyesi ve küpeleriyle bir tahtta uyumaya uygun görünüyor.

Onun yerine, ev yapımı bir ağaç evde uzanıyor. İpeksi, gür kahverengi saçları ahşap yapının içinden esen rüzgârla uçuşuyor.

Sevgiyle bakıyorum. Annemin her zerresine saygı duyuyorum ve son zamanlarda kendime onun kadar değerli ve güzel olduğumu hatırlatmama gerek kalmadı.

Sadece öyle olduğumu hissediyorum ve bu günlerde kendimden daha memnunum. Delici sarı-yeşil gözleri ben ve iki kız kardeşi arasında gidip geliyor.

O, destansı boyutlarda bir ateş püskürten, sevgiyle kuşatılmış biri. "Nerede kalmıştık?"

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Meadows ağaç evindeki içkili PJ gecesi her zaman en sevilen etkinliklerden biri olmuştur. Annem, teyzelerim ve ben ayda birkaç kez yapmaya çalışıyoruz ve İskoçya'dan döndükten sonra *acil bir* PJ gecesi ilan ettiler.

Şubat ayına gireli bir hafta oldu ve kış soğuğu hâlâ tenimi kemiriyor; ancak hava, Highlands'teki dondurucu soğuklara kıyasla daha canlı ve serin. Taşınabilir ısıtıcılar bizi kimsenin palto giymediği kadar sıcak tutuyor.

Pastel pembe ve turuncu kalpli bir pijama takımı ve kedi kulaklı bir bere ile oldukça sıcak hissediyorum.

Daisy Teyze bir paket çikolata parçasını karıştırıyor. "Büyük ve görkemli ev arama maceralarından bahsediyorduk." Elini havaya kaldırıp gökkuşağı taklidi yapıyor.

Gölüyoruz.

Biramı yudumladıktan sonra daha ciddi görünüyorlar, cevabımı bekliyorlar.

Moffy ve ben taşınmayı planladığımızı açıkladığımızda çok mutlu oldular. Ailelerimiz ilk hırsızlık olayından sonra konağımızda yaşamamızı kesinlikle onaylamadıklarını ifade ettiler. Ama biz yetişkiniz ve seçimlerimize saygı duymaya çalışıyorlar.

Açıkçası çatışmayalım diye endişelerini yumuşattıklarını düşünüyorum. Ailelerimizle aramızdaki en kötü, en gergin günlerden bazıları ensest dedikodusundan sonraydı. Kimse tekrarını yaşamak istemez.

Ama son hırsızlık olayından sonra duygularının şiddetini dizginleyemeyeceklerini biliyorum. Ve eğer kalmaya karar verseydik kesinlikle çıldırırlardı.

"Şu anda sadece bir şeyden eminiz." "Neyden?" Lily

Teyze soruyor.

"Hepimiz hâlâ birlikte yaşamak istiyoruz." Her isimle birlikte başımı sallıyorum. "Luna, Sulli, Moffy, Farrow, Thatcher ve ben."

Gölümsüyorlar ve birbirlerine gururla bakıyorlar. Ve eminim ki bunun nedeni en büyük üç kızlarının ev arkadaşı olması.

"Henüz gülümseme," diye uyarıyorum hafifçe yüzümü buruşturarak. "Bu hafta, hatta önümüzdeki ay konağı terk etmek için acele etmediğimizi bilmek hoşuna gitmeyecek."

Annem bana buz gibi bir bakış fırlatıyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Zaman çizelgesi." "Yazdan sonra gitmiş olacağız."

Alay ediyor. "*Tanrım*, bu çok yavaş. Yardıma ihtiyacın var mı? Yarın sana bir yer bulabilirim."

"Bu işi hallettik," diye teminat veriyorum. "Biz sadece orada bir yaz daha geçirmek istiyoruz. Sulli bir istisna tabii ki."

Daisy Teyze başını sallıyor. Kızı çoktan şehir evinden tamamen taşındı. Sullivan bir sapığın yatağında "taşak patlattığını" duyar duymaz bana, "Ben gerçekten çok hızlı bir şekilde GTFO-laşıyorum" dedi.

Biz yeni bir yer bulana kadar ailesi ve küçük kız kardeşiyle kalacak.

Çenemi parmak eklemlerime dayıyorum. "Ayrıca, bu bize bir yer seçmek için bolca zaman verir."

Bana Charlie'yi hatırlatıyor.

Thatcher'ın kimliğini ifşa ettikten sonra aramız bozulmuştu. Onu affettim. O benim *kardeşim* ve sakinleşmek için Mackintosh Evi'nden çıkmaya ihtiyacı vardı.

Charlie taşınmayı planladığımızı duyduğunda hepimizi New York'ta kök salmaya davet etti. "Daha yakın olmak için" dedi. Moffy'yi bile dahil etti.

Bir barış teklifi gibi hissettiriyor. Her şey onarıldı.

Ama Charlie'nin Maximoff ve benim üzerimdeki sorumluluktan kaçmak istemesinin çok olası olduğunu biliyorum. Hell's Kitchen'daki kardeşlerimize göz kulak olmak zorunda kaldı ve bu daha önce hiç bu kadar üstlenmediği bir rol.

Biz daha yakın olursak, o da daha sık gidebilir.

"Philly mi NYC mi?" Daisy Teyze kaşlarını sallıyor. "*Philly* üzerine elli çikolataya bahse girerim."

"New York," diye karşı çıkıyor annem.

Lily Teyze'ye bakıyoruz. Gözleri ağaç evdeki kesik pencereye takılıyor. "Üşümüş görünüyor muydu?"

Annem ters ters baktı. "Hayır. Kocan battaniye bile *taşı mı yordu*. Sadece her zaman yaptığı gibi buraya gelmek istedi."

Gerçek: Loren Amca 10 seferden 9'unda ya Lily'yi uzaklaştırmanın ya da PJ partisinin bir parçası olmanın bir yolunu bulacaktır. Ayrıca hepimizin en büyük dedikodu kraliçesi de olabilir, bu yüzden eklenmesi umurumda bile değil.

"Belki de beni özlüyordur," diyor Lily düşünceli bir şekilde, uzun gri tişörtünü dizlerinin üzerinden çekistirerek.

Annem, küçük kız kardeşi aklını kaçırmış gibi, "Onu beş dakika önce gördün," diye karşılık veriyor. Daisy Teyze'ye bakıyor. "Ne yapıyorsun sen? Telefon yok." Cep telefonunu çalıyor.

Daisy omuz silkiyor, umursamıyor. Sarı saçları ve dikkat çekici yeşil gözleriyle Daisy'nin pamuklu tişörtünün üzerinde birbirine sarılmış iki avokado resmi var ve Daisy de aynı renkte bir çift boxer giyiyor. "Ryke ayrılırken ona haber vermemizi istiyor, böylece başka bir...durumla karşılaşmayız."

Durum, geçen Kasım ayında hepimizin kafayı bulması ve Lily Teyze'nin merdivenin üçüncü basamağından düşmesi için kullanılan nazik bir kelime.

Bir yaprak yığınının içine yüzüstü düştü ve bileğini burktu.

"Onun yardımına ihtiyacımız yok," diye tersliyor annem. "Bu ağaç evden kendi başımıza çıkabilecek durumdayız." Şarap kadehlerini dolduruyor ve

ve şişemde kalan bira miktarını kontrol ediyor.

Ben de aynısını emziriyorum.

Düğün cildi kucağımda ağırlaşıyor ve birkaç sayfayı çeviriyorum. Etkinlik planlaması hakkında zaten uzun uzun konuşmuştum. Bu yüzden sessizce sayfaları gözden geçiriyorum ve gülümsüyorum, yarın daha fazla tedarikçiyle konuşacağım için heyecanlıyım.

Maximoff ve Farrow'un mutluluğu bu etkinliğe bağlıyken, sayıları hesaplayarak ve telefon görüşmeleri yaparak geçirdiğim her dakikanın çok daha faydalı olduğunu düşünüyorum.

Konum sayfasına dönüyorum ve dudaklarım bükülüyor. "İskoçya'da kapana kısılmanın en üzücü yanı, Maximoff ve Farrow'un düğün yeri olarak asla orayı seçmeyecek olmaları. Orası lanetli. Yani şimdi sıfır noktasına geri döndük."

Daisy kaşlarını kaldırır. "Dosyan dolup taşıyor. Bu hiç de sıfır noktası gibi görünmüyor."

Lily başını sallar. "Orada bir sürü şey var." Atıştırmalık kâsesinden bir avuç M&M alıyor.

Annem dolu şarap kadehlerini kız kardeşlerine uzatırken nazlı bir gülümseme takınıyor. "Düğünlerini planlamak hoşuna gitti mi?" Bunu bir soru gibi ifade etmiyor.

"Elbette." Parmağımı olası konuk listesinin üzerinde gezdiriyorum (hâlâ netleştirilmeyi bekliyor). "İçimdeki Rose Calloway Cobalt geninden olmalı. Planlama ve organizasyon."

Bana çok hatalıymışım gibi sert bir bakış gönderiyor. "Lily'nin düğününü benim planladığımı ve her saniyesinden nefret ettiğimi biliyorsun."

Ağzım düşüyor.

Lily'nin düğününü organize ettiğini biliyordum, Lily Teyzem ve Loren Amcam o kadar kısa sürede evlenmemeye karar verince bu düğün babamla kendi düğününe dönüştü. Ama annemin her zaman planlama sürecini sevdiğini düşünmüşümdür.

"Ama... sen..." *Sen.*

"Gremlinim." Bana bir bakış attı. "Çiçekçileri, mekanları aramakla ve bir partinin her santimetrekaresini belirlemekle iyi vakit geçireceğime gerçekten inanıyor musun? Hayır, bunu babandan aldın."

İlgimi çekti. "Sanırım ona daha çok, sana ise biraz daha az benzediğime şaşırmamalıyım."

"Onun gibi değilsin." Sesi kararlı geliyor. Kesin. "Bırakın bu kavram etrafında bir parti düzenlemeyi, *aşk* kutlayacak bir tip bile değil - tabii sevdiği çok az sayıda insan söz konusu değilse."

Lily başıyla onaylıyor. "Senin kocaman, ezici kalbin annenden geliyor."

Annem şarabından bir yudum alırken, "Benimki bir buz tabakasının ardında saklı olsa da" diyor.

Yani ben ikisinden de birazım. Annem ve babam.

Bu bilgi, çok iyi bir kitabı bitirdiğinizde hissettiğiniz duygu gibi içimi ısıtıyor. Bir sayfa daha çeviriyorum ve parmak uçlarımla ciltte zımbalanmış masa örtüsü örneklerini gözden geçiriyorum.

Annem beni izliyor. "Tutkunu düşündün mü?"

Parlak bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. "Evet. İhtiyacım olmadığını fark ettim." İskoçya'da yaşadığım aydınlanmayı anlatıyorum ve hepsi mutlu görünüyor, ta ki ben ekleyene kadar: "Tatil biter bitmez babamdan Cobalt Inc. şirketinde finans departmanında çalışmasını isteyeceğim. Orada bir süre eğleneceğim, sonra aileye yardım etmek için başka bir yere geçeceğim."

Daisy şarabını yudumluyor.

"Bir tutkuya ihtiyacın yok," diye onaylıyor annem. "Hiç olmadı ama Jane..." Sarı-yeşil gözleri sanki burnumun dibindeki göz kamaştırıcı bir tabelayı kaçırmışım gibi beni delip geçiyor.

"Ben... anlamıyorum." Kaşlarımı çattım.

"Tu as déjà trouvé ta passion. Regarde." *Tutkunu çoktan buldun. Bak.*

Gözlerini kucağımdaki dosyaya doğru takip ediyorum.

Nabzım aniden yükselmeye başladı. "Hayır, hayır... Bu sadece Maximoff ve Farrow için bir proje. Bu..." Kendimi durduruyorum çünkü teyzelerim ve annem bu sevgi dolu gülümsemeleri takınıyorlar.

Annem şarap kadehini sandığın üzerine bırakıyor. "Az önce otuz dakika boyunca bize yemek seçeneklerinden masa düzenlemelerine kadar her şeyi anlattın. Keşke bir aynamız olsaydı Jane, çünkü kendini görseydin hiçbir şeyi sorgulamazdın."

Etrafımdaki her şey yavaşlıyor.

Hava ıslık çalıyor ve tenim ürperiyor. Bu kadar derin bir sevginin, farkında bile olmadan insanın içine işlemesi mümkün mü? Aramadan bile?

Bir kariyere dönüştürebileceğim bir tutku için ne kadar zamandır her yeri araştırdım? Ve işte beni buldu... Daha önce hissetmediğim bir özlemi tetikledi.

Kalbim tamamen açılıyor. Olasılıklara. Bir geleceğe. Kaosu yumuşattığım, bulmacaları çözdüğüm ve delilikle aynı anda hokkabazlık yaptığım bir gelecek. Ve özel günlerinde sevgi dolu eşlerin büyüleyici mutluluğunu görmek, *hissetmek*.

Görüntü... beni dolduruyor.

"Maximoff ve Farrow'un ki dışında başka düğünler de planlayabilirim," diyorum umutla, bu gerçekliği havaya bırakarak.

Annem bana kızımıymış gibi bakıyor. Et ve kan canlanıyor. "Her şeyi yapabilirsin, gremlin."

Herhangi bir şey.

Bunu seçiyorum.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Onlar olmasaydı önümde ne olduğunu görebileceğimden emin değilim. Sulanan gözlerime dokunuyorum. Lily burnunu çekiyor, çoktan ağlamaya başlamıştı. Daisy ona bir mendil uzattı.

Annem elini yüzüne götürüp gözleri dolmadan önce kuruluyor. "*Hepinizden* nefret ediyorum. Yeni rimel sürdüm."

Gülüyoruz.

"İskoçya'dan bahsetmişken." Daisy ağzına bir çikolata atıyor. "Bize o yakışıklılıyla aranızda geçen her şeyi anlat."

Civil civil.

Ailemi çok seviyorum.

Thatcher'ı nasıl tarif edebilirim? Daha önce de denedim ama bu farklı. Otuz günden fazla bir süre birlikte bir evde mahsur kaldık. Bir geceyi arabada mahsur kalarak geçirdik. Ondan ayrıldım, barıştım ve o hala beni hiç ödün vermeden kucakladı.

Onu seviyorum.

Yumuşak bir nefesle gülümsüyorum. O kadarını anladım. *Ama...* "Ona bu kadar çok ihtiyacım olmamalı ve kendimi sağlıklı olamayacak kadar sık yutulmak isterken buluyorum." Birayı bir kenara bırakıp cildi göğsüme bastırıyorum ve dizlerimi büküyorum. "Onu sevmekten korkuyorum ama Tanrım, seviyorum. *Sonsuz* ve korkunç bir şekilde."

Bu onlarla hiç paylaşmadığım bir gerçek. Yüksek sesle ifade etmekte çok daha iyi olduğum bir gerçek.

Annem öne doğru eğiliyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Gözlerimiz kapanıyor, burunlarımız birbirine yaklaşıyor ve o "Sen iki yarım değilsin Jane. Sevdiğin zaman *kaybetmezsin*. Kazanırsın." Fısıldamak için yaklaşıyor, "Onun her şeyine sahipsin."

Ve benim her şeyim onda.

Henüz değil.

Thatcher'ı sürekli geri çekiyorum.

Farkındalıklar soğukkanlılıkla üzerimden geçiyor. "Bunca zaman aşkın eşitler arasında bir uzlaşma olduğunu sanıyordum. 50-50. Ama öyle değilmiş... öyle mi?"

Arkasına yaslanıp bana bir kez daha sertçe bakıyor. "Doğru kişiyle her zaman bir bütün olmanızı sağlarlar."

İçimde bir baraj patladı. Tüm kısıtlamaları serbest bırakıyor ve bir duygu çılgınca çırpınıyor. Çabucak ayağa kalkıyorum. Aceleyle. "Gitmek zorundayım. Gitmeliyim..." Kelimeleri zorlukla havaya bırakabiliyorum.

"Git." Gözleri parıldıyor ve kapağa doğru el sallıyor.

Nabzım atıyor, atıyor ve merdivenden aşağı iniyorum. Soğuk hava boynumu ve çıplak ayaklarımı ısırıyor.

"Nereye gidiyor?" Lily Teyze soruyor, sesi arkamdan geliyor. "Büyük bir jest yapmaya." Annem gülümsüyor olmalı. Altında duyuyorum onun sözleri.

"Onu takip ediyoruz, değil mi?" Daisy Teyze umutlu bir şekilde soruyor.

Ben yumuşak çimlere inerken annem onlara "Paltolarınızı alın" diyor.

Kar birkaç gün önce eridi ve ben koşuyorum.

Gerçekten, hafif bir koşu.

Garaj yolundan çıkmaz sokağa doğru ilerliyorum ve mahallenin sokağına doğru koşuyorum. Kapılı ve güvenli, *Tony* adında sinir bozucu bir korumaya gerek yok.

Soğuk ciğerlerimi kesiyor ve ben adımlarımı hızlandırarak Cobalt Malikânesi'nin uzun, dolambaçlı araba yoluna ulaşıyorum. Çocukluk evim.

Çıplak lale ağaçları araba yolunu çevreliyor ve patikaya çıkmadan önce tek bir nefes alıyorum. Thatcher, Eliot ve Audrey ile birlikte *Outlander* maratonuna davet edilmişti. Bu gece izinli olduğu için gitmeyi kabul etti. Kardeşlerimle kendi kardeşleriymiş gibi vakit geçirmesine bayılıyorum.

Duygular etrafımda dönüyor. Beni

besliyor. Daha çok koşuyorum.

Şatoya benzeyen bir konağı koruyan süslü çeşmeye ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Taş çeşmeden buz sarkıtları damlıyor ama donmamış. Akan suyun sesi dönen beynimi sakinleştiriyor ve Thatcher'a benimle dışarıda buluşması için mesaj atıyorum.

On beş saniye sonra kapı açılır ve Thatcher 1.80 boyuyla dışarı çıkar. Cesur, sessiz ve iddialı.

"Thatcher," derinden selamlıyorum.

"Jane," diyor tam olarak. Beni bir çırpıda değerlendiriyor. Çıplak ayaklarım, pijamalarım ve kışın paltosuzluğumla oyalanıyor. Kapıyı arkasından kapatırken kahverengi deri ceketini çıkarmaya başlamıştı bile.

İçimde *patlamak* için yalvaran ve acı çeken şeyleri zar zor zapt edebiliyorum. O yaklaşırken nefesim havayı dumanlıyor. Yukarıda yükseliyor.

Yukarı bakmak için boynumu eğiyorum.

Aşağı bakıyor ve sıcak ceketini omuzlarıma yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, kollarımı bedenimi saran büyük kolların arasından geçiriyorum. Cekete sarılıyorum, kokusu başımı döndürüyor. "Ben sadece..." Nefes alıyorum. "Sana söylemek istediğim çok şey var."

Bir parça boşluk onu benden ayırıyor. Gerilim bizi ten tene yaklaştırmaya çağırıyor. İkisi de mesafeyi aşmıyor, çünkü bir kez aştığımızda bu ham, umutsuz bir tutkuya dönüşecek. Dudaklarımız birleşecek, bedenlerimiz kaynaşacak ve şu anda kelimeler önce gelmeli.

Bakışlarımı yakaladı, sonuna kadar benimle. Atacağım el bombasına hazır ama bu seferki bizi paramparça etmeyecek.

Ve fışkırıyorum, "Sana ihtiyacım var. Sana soluduğum hava gibi ihtiyacım var ve seni ayaklarımın altındaki toprak gibi istiyorum. Korkmuyorum, azıcık bile *korkmuyorum*. Sen benim kim olduğuma saygı duyan ve her bir parçamı koruyan adamsın."

Göğsü güçlü bir nefesle kalkıyor. Göz kırpmak için bir an bile kaybetmeden güçlü bir şekilde bakıyoruz.

"Beni bir bütün olarak tutuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Ve *aşk* -o korkunç, güzel kelime- *aşk*." Nefes alıyorum, "Aşk iki bütündür. Biz yüzde iki yüz

-Mantıksız bir sayı, çıldırtıcı ve ben seninle her mantıksız, *çıldırıcı* saniyeyi sonsuza dek kucaklayacağım." Gözyaşları kabarmakla tehdit ediyor.

Yakınlaştık, dokunmadan dokunuyoruz.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum." İçimden dökülüyor. "Je'taime, je'taime, je'taime." Çoktan yüzümü kavradı ve ben onun kollarındayım, bacaklarım beline dolanmış. Alnımız neredeyse birbirine değiyor ve dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Jane." Benim adım aşkta geçiyor.

Öpüşüyoruz, o kadar yoğun ki ciğerlerimdeki soğuk nefes alev alev yanıyor. *Küçük* Kadınlar'daki March kardeşler arasında en uzun süre Jo olmak istemiştim. Bir evin çok dışında kariyer tutkuları ve arzuları olan

şiddetle bağımsız.

Başından beri Meg olmaya karşı direndiğim ortaya çıktı. Bir eş olmak ve bir gün çocuk yetiştirmek istiyorum, geldikleri kadar geleneksel bir hayat ve bu son da diğerleri kadar değerli.

Birbirimize derin derin bakıyoruz. Elleri kalçalarımın altında, parmaklarım boynunun arkasında örülü.

Daha derin, daha güçlü bir nefes alıyorum. "Bay Moretti, hayatınızın geri kalanını benimle geçirir misiniz?"

Ağzı parçalanıyor. Şaşırmış görünüyor.

"Sana evlenme teklif ediyorum," diye açıklıyorum.

Gülümsüyor. Bayanlar ve baylar, yüzünü tamamen kaplayan bir gülümseme.

Dudaklarım olağanüstü yüksekliklere çekiliyor. Mutluluk aramızda kabarıyor. "Bunun ne olduğunu biliyorum." Beni nazıkçe çıplak ayaklarımın üzerine yatırıyor.

Çeşme hala yanımızda akıyor.

Tek dizinin üzerine çökene kadar ne yaptığını anlamıyorum. Bir atacı cebinden çıkarıyor, metali parmaklarının arasında bükerek küçük bir yüzük haline getiriyor ve ben gülüyorum, gözlerim yaşıyor.

Dik parmaklarım dudaklarıma dokunuyor.

Gözleri kızarmış ve ataç halkasını kaldırıyor. "Evet. Cevabım her zaman *evet* olacak." Yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Sempre toujours."

Her zaman, her zaman.

Tekrar ayağa kalktı ve beni zahmetsizce kaldırdı. Tekrar kollarımdayım. Öpüşüyoruz ve kalbim binlerce kelimeyle dolup taşıyor. Dudaklarına, bedenine ve ruhuna damgalanmış.

Öpüşmemiz ateşleri tutuşturur. Karları eritir ve ayaklarımızın altındaki toprağı yakar. Destansı, ruhu parçalayan bir aşkla dolu. Ve bir sonraki fırtına için zırhlıyız.

Umarım ve dilerim ki hiçbir şey bizi birbirimizden ayıramaz.

THATCHER MORETTI

Sabah ışığının tek bir huzmesi jaluzilerin arasından, çita desenli perdelerin arasından süzülüyor ve sessiz bir şekilde uyuyan Jane'in yanağında geziniyor. Kolları pazuma dolanırken onu göğsüme yaslayarak yatak başlığının ortasına kadar uzanıyorum.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bütün gün burada kalabilirim. Ve gerçek şu ki, kalabilirim.

En azından bu geceye kadar başka bir yerde olmam gerekmiyor. *Çarşamba*. Donnelly sayesinde görevde değilim, Xander'la birlikte fazladan boşluğu dolduruyorum.

Bana dedi ki, "Hazırlanman gereken bir *Çarşamba Akşamı Yemeği* var. Bu kutsal koridorlarda yürüyen ilk Kobalt olmayan kişi olacaksın. Bizi gururlandır dostum."

Ailesi beni gizemli ve *efsanevi* akşam yemeği partisine davet etti. Ama ancak ikiz değişimini bildiklerini itiraf ettikten sonra... ve Banks'in telefonlarından kaçtığı andan itibaren biliyorlardı.

Ve Tri-Force'a söylemediler.

Rose, Jane ve bana, "Sırrı sakladık çünkü ikinizin de istediği buydu ve bize güvenmediğiniz ve bizi bu döngünün dışında tutmaya karar verdiğiniz sadece *hastalıklı* bir gerçek." dedi. İncinmiş görünüyordu ama soğuk bir bakış fırlattı.

Jane aceleyle, "Price'a çok yakınsın," diye açıkladı. "Alfa liderine söyleyeceğinden endişeleniyorduk."

Rose kaşlarını çatı. "Elbette Price'a güveniyoruz ama bu onu senden üstün tutacağımız anlamına *gelmez*. Baban ve ben sana böyle hissettirdiysek özür dilerim." Kızının ellerini tuttu. "Her zaman önce seni seçeceğiz. Sen benim kanım ve kemiğimsin."

Jane annesine sarıldı.

Önce Rose'a, sonra Connor'a baktım. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Niyetimiz bu değildi." Bunun sadece kısa bir hafta olacağını düşündüğümüzü kısaca açıkladım.

"Kızımızla çıkıyorsun," dedi Connor, sanki bu değişim sırasında her şeyi değiştirmiş gibi. "Çocuklarım arasında ciddi bir ilişki yaşayan ilk kişi olduğu için Jane'in bu işin nasıl gideceğini bilmediğinin farkındayım. Ama artık bir hiyerarşi olduğunu biliyor." Dudağı sırtarak yükseldi. "Birçok insanın bana ihtiyacı var ama uğruna her şeyi bırakabileceğim sadece bir avuç insan var ve sen de artık onların arasındasın." Tek bir kaşını kaldırdı. "Anlayacağın üzere, senin rütben güvenlikten daha yüksek ve gerekirse senin için yalan söylerim."

Benim için yalan söylerdi.

Bu bilgi hâlâ aklımı kurcalıyor.

"Son olarak," dedi Connor, "beni kandırmaya çalıştığın için özür dileme, ama başarısız olduğun için bir özrü kabul edeceğim."

El sıkıştık.

Tanıştığım çoğu erkeğe benzemiyor. Ki bu şaşırtıcı değil. Aynı kumaştan kesilmedik. Varlıklı bir ailede büyümüş ve New York'ta seçkin bir yatılı okula gitmiş. Hazırlık okulu oyunları ve benim hâlâ öğrenmekte olduğum aristokratik kurallar için yetiştirilmiş.

Ama bana kızına layıkmışım gibi davrandı. Tek isteyebileceğim buydu.

Ailesinin yanında kendimi iyi hissediyorum. Ama beş erkek kardeşi ve küçük kız kardeşiyle. Charlie, Doğruluk mu Cesaret mi oyununu henüz bitirmediğini söyledi. Çarşamba Gecesi Yemeği'ne gidebilirim ve beni sonsuza kadar sürgün edebilirler.

Jane'le nişanlı olması bile kardeşleriyle arasında hiçbir şeyi değiştirmede. Bu habere, birinin hava durumu raporu sunması gibi tepki verdiler. Jane oyun bitene kadar her şeyi gizli tutacaklarını söyledi. Ama Audrey'nin kasıtlı olarak heyecanını bastırdığını görmekten nefret ettim.

En azından ailesinin geri kalanının nasıl hissettiğini tahmin etmek zorunda değilim. Tepkileri için sevinç çok hafif bir kelime. Annesi, babası, teyzeleri, amcaları ve kuzenleri kendinden geçmişti. Luna ve Sulli çılgık atarak Jane'in ellerini tuttular ve üçü birlikte aşağı yukarı zıplamaya başladılar.

Ama en büyük tepki Maximoff'unkiydi. En iyi arkadaşı. Jane'e sarıldı. Sonra bana sarıldı. "Kalbinin sesini dinlediği için Jane'le gurur duyuyorum ve diğer taraftaki adam olduğun için de mutluyum." dedi.

Sırf Jane'in yüzündeki mutluluğu tekrar tekrar görebilmek için o anı binlerce kez tekrarlayabilirim.

Yatağa döndüğümde Jane'in gözleri açılmaya başladı. Merakla bana bakıyor. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Uzun sürmez." Yanağındaki kabarmış saçları taradım.

Biraz daha kıpırdanıyor, gülümsüyor ve sonra kaslı pazumun üzerinde duran sol eline bakıyor, derme çatma yüzük hâlâ parmağında.

Nişanımız bir rüya değildi.

Gerçektir. Birkaç hafta önce evlenme teklif ettiğinden beri gerçektir. "Sana gerçek bir yüzük alacağım" dedim.

Dudakları aniden aşağı doğru iniyor ve sol eli göğsüme doğru kayarak kendini yukarı kaldırıyor. "Bunu sevdim."

"Sonsuza kadar ataç takmayacaksın." Bu konuda kararlı ve inatçıyım. Beş karatlık bir elmas almaya gücüm yetmeyebilir ama Jane, OfficeMax'ten alacağım iki sentlik bir metal parçasından daha değerli.

Tartışmak için ağzını açıyor ama ben önce başının üstünü, sonra da şakağını öpüyorum.

Jane dokunuşumla kızarıyor ve sakinleşiyor, meme uçları ipek mavi bir bluza karşı sertleşiyor ve eşleşen şorttan dışarı çıkan kıcını tutuyorum. Sikim seğiriyor.

Gülümsemesi büyüyor ve üzerimde kayarak belime oturuyor, avuçlarını göğsümde birleştiriyor. Öne doğru eğildiğinde boynundan künyesi sarkıyor.

İki denizaşırı görevim sırasında giydiklerimin aynısı. Onlar benim için bir anlam ifade ediyor, hayatımın sivillerin anlayamayacağı bir dönemini özetliyor ve ben onları her zaman evleneceğim kadına vermeyi planladım.

Keşke onları İskoçya'ya getirseydim ve getirmediğim için kendime kızıyordum.

Çünkü künyeler onun Noel hediyesiydi.

Onlara baktığıma fark ediyor ve parmaklarıyla metali kavırıyor. Onları boynuna ilk taktığımda ağladı, benim için ne anlama geldiklerini biliyordu.

Onun benim için ne anlama geldiğini bilmek.

"Ne tür bir araba istediğin hakkında daha fazla düşündün mü?" Jane merak ediyor, üzerimde daha dik oturuyor. Omuzlarım yatak başlığına bastırıyor ve avuçlarımla kalçalarını ısıtıyorum. Pratik biri olduğumu biliyor ve Noel için bana pratik bir şey hediye etmek istedi.

Bir araba.

Çok fazla. Ama sonra düşündüm de, künyelerin *çok fazla olduğunu rahatlıkla* söyleyebilirdi. Bana daha fazlasını vermesine izin vermeliyim ve bir araba kullanabilirim.

"Evet." Bir kez başımı salladım.

"Şaşırt beni." Gözleri parlıyor.

"Bunu yapabilirim." Dudağım yukarı doğru kıvrılıyor.

Jane sırtıtmamak için kendini zor tutuyor. "Nişanlandık." Yanakları pancar gibi kızarmış.

"Nişanlandık."

Sonsuza kadar Jane'in yanında olmaktan başka bir şey hayal edemezdim. Arada bir, bunun ne anlama geldiğinin büyüklüğü bana çarpıyor.

Güney Philly'den zavallı İtalyan-Amerikalı çocuk Amerikalı bir prensesle evleniyor. Kobalt İmparatorluğu'yla evleniyorum. O da benim kabadayı, iğrenç ve sevgi dolu İtalyan ailemle evleniyor.

Onları aradığımda öyle bir çığlık attılar ki hoparlör patlayacak sandım. Annem ve karısı telefona bağlayabildikleri kadar amca ve teyze bağladılar.

Mutlu.

Heyecanlı.

Ağlıyor.

"Nişan partisi ne zaman?!" diye sordular.

"Düğün tarihini belirlediniz mi?! Bunu not etmeliyiz." Kişinin kim olduğu önemli değil, eğer aileden biriye davetli olduğunu varsayıyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" Jane merak ediyor, gözleri parlıyor.

"Büyük bir düğün olması gerekecek." Bilinçsizce sikime yaklaşmasını izliyorum. Kanım ısınıyor. "Tanıdığım herkesi davet etmek zorundayım, tabii ömür boyu sürecek yüz farklı kin yaratmak istemiyorsam."

"Hiçbir kin oluşmayacak," diyor Jane kendinden emin bir şekilde, hâlâ gülümseyerek. Bulaşıcı bir şey bu. "Düğünümüz devasa ve harika olacak. Kesinlikle İtalyan müziği çalacağız."

Bu, tam orada, bana bir numara yapıyor. "Öyle mi?" Duygular göğüs kafesimi yumrukluyor. Benim ailem de onunki gibi benim için her şey demek ve o hatırlıyor. *Her zaman hatırlar.*

"Büyükkannen bana İtalyan düğünlerinin en güzel yanının bu olduğunu söylemişti. Bir de yemekler." Tekliften sonra bir saat boyunca büyükkannem ve annemle telefonda konuştu.

Onlara yüz yüze söyleyecektik ama haber hızla yayılacaktı. Jane'in mavi kanlı büyükkannesi Rose'un konuşmasına kulak misafiri oldu ve kimse

Büyükanne Calloway'in nişanı basına açıklamayacağına güveniyordu.

O yaptı.

Medya çeşitli makaleler yayınladı. Çoğu nişanın zaman çizelgesine odaklanıyor.

Çok hızlı diyorlar.

Beni rahatsız etmiyor. Nereye gittiğimden daha emin olamazdım. Hayat kısa, ağabeyimi kaybettiğimden beri bunu biliyorum. Ve bu dünyadayken mutlu olmak istiyorum.

Ama dünya Jane'i spontane, vahşi bir Meadows kızı olarak tanımıyor. Mantıklı, rasyonel bir Kobalt olarak görülüyor ve beş aydan kısa bir süre içinde bir korumayla nişanlanıyor.

Hamilelik söylentileri şimdiden magazin basınında dolaşmaya başladı.

Ancak "Omega sahte" söylentisi on kat daha fazla, on kat daha güçlü bir şekilde alevleniyor. Eğlence *gazetecileri* Jane ve benim birbirimizi koruma olmadan önce de tanıdığımızı ve yıllardır birlikte olduğumuz için bunun bir nişan olmadığını *söylüyorlar*.

Diğer adamlar için endişeleniyorum.

SFO, hayranların agresif bir şekilde onları müşterileriyle (ya da Donnelly'nin Beckett ile olan durumunda eski müşterileriyle) eşleştirmeleriyle uğraşmak zorunda. Çünkü medya, hayranlar ve tüm evren onların gerçek çiftler ve sahte korumalar olduğuna inanıyor.

Yatakta Jane'e medyadan bahsetmiyorum. Magazin hakkında yeterince konuştuk.

Sol elini kendi elime koyarken birbirimize bakıyoruz, birbirimizi içimize çekiyoruz ve "Sen benim karım olacaksın" diyorum.

Dudakları uyarılmış bir şekilde ayrılıyor.

İri elimi kalçasından ipek bluzunun altına, kalçasının kıvrımına ve göğsüne doğru kaydırıyorum.

Kalçalarını gıcırdatıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kan aletime doğru akıyor. Sertleşiyorum ve parmakları omzuma saplanıyor.

"Thatcher," diye mırıldanıyor acıyla.

Dudaklarım onunkilerden bir nefes uzakta, fısıldıyorum, "Sana burada dokunacak son erkek benim." Başparmağım dik meme ucunu okşuyor.

Ağızma karşı nefes nefese kalıyor.

Kaslarım kasılıyor ve diğer elimle amını avuçluyorum. "Burada içine girecek son erkek benim."

"Evet," diye inliyor. Odadaki sıcaklık kaynayan bir sıcaklığa dönüşüyor. Siyah boxer-şortumu iten ereksiyonumu avuçlarken zonkluyorum.

Ben kaya gibi sağlamım.

Dudakları titriyor. "Ben senin sikine dokunacak son kadını." *Siktir*. Sıcak nefesim ciğerlerimin çukurunda toplanıyor. Jane bana dik dik bakıyor, tüm özgüveni içimde kabarıyor. Onu seviyorum. Ruhunun derinliklerine kadar her parçasını.

"Hiç şüphesiz. Tamamen seninim, tatlım." Hızla, iki elimle Jane'i muhteşem kısından tutup kaldırıyorum ve kolayca sırt üstü çeviriyorum. Ani hareketin etkisiyle göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor.

İpek şortunu çekip çıkarıyorum ve dizimle kalçalarını açıyorum. Bacaklarını daha geniş açtığımda, "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Kulağına doğru eğildim. Çok derinden, "Ve sen tamamen benimsin." diyorum.

Çenemi tekrar *ağzına* doğru itiyor -sikiyor- ve dudaklarımız çarpışıyor. Aç bir dalgayla birbirine çarpıyor. Amına doğru sallanırken aramızdaki sürtünme artıyor. Kıçını kaldırıyorum, sıcaklığını sertleşmiş uzunluğuma doğru itiyorum.

Titriyor, tiz bir ses dudaklarını parçalıyor.

Oda bizim nakavt tutkumuzla parlıyor. Kaslarımı ve duyularımı kavlıyor.

Birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Eller yeterince hızlı dokunmuyor. Yıllarca aç kalmış gibi açgözlü ve ilkel. Sorunsuz bir şekilde onu göğsüme yatırıyorum ve yatağın yan kenarına bir yastık atıyorum.

Diz kapaklarım şilteye gömülüyor ve onu yatırıp yastığı sırtının küçük kısmının altına katlıyorum. Mükemmel bir hizalamayla boxer-şortumu çıkardım ve açılmış bacaklarının arasına diz çöktüğümde kaslı yapımı emdi.

"Thatcher," diye inliyor, kalçalarını kaldırıyor. İçime giriyor.

Karın kaslarım ve pazularım terden parlıyor. Kalçalarının yumuşak etini kavriyorum ve amına doğru itiyorum, pembe külot beni onun sıcaklığından engelliyor.

"*Lütfen, lütfen*." Başını arkaya yatırıyor, yataktan hafifçe sarkıyor.

"Jane," diye homurdandım. *Hay sikeyim*. Kendini dirseklerinin üzerine çekişini izliyorum. Daha yükseğe. Avuç içleri her santimimi keşfedebilsin diye. Yuvarlayarak benim

Kıç yanakları.

Pantolonunu indirdi, iri mavi gözleri "*yapabilir miyim?*" diye sordu.

Kolumun erişebileceği komodine uzanıyorum ve bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum.

Devam et, tatlım. O daha kayganlaştırıcıya dokunmadan ben daha sert sallıyorum. "Oh...Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Aletim girişine çarpıyor ve neredeyse dirseklerinden düşüyor. Boğuk bir sesle inliyorum. *Lanet olsun.* Onun içine ihtiyacım var. Aceleyle pembe kumaşı yana doğru kaldırıp sıırılsıklam amını ortaya çıkarıyorum.

Prezervatif almak için zaman kaybetmeme bile gerek kalmadı. Doğum kontrol hapı kullanıyordu.

İskoçya'dan döndüğümüzden beri.

Damarlarım sikimde atıyor.

Tanrım, ben de istiyorum.

"Bekle," diye pantolonunu indirdi ve daha da yukarı oturdu. Kendini toparlayarak kayganlaştırıcıyı kapıyor ve ben de zor nefes alıyorum. Jane'in kıcımla oynamasını ne kadar sevsem de, şu anda sikimi onun *derinliklerine sokmak için can atıyorum.*

"Çabuk ol," diyorum, dizlerimi daha fazla ayırıyorum, bu da onu daha da açıyor. Nefes nefese kalıyor ve hassas amına dokunuyor.

Elini kenara çekip sinir yumağını parmaklıyorum, sonra iki parmağımı içine sokuyorum.

İnliyor, gözleri neredeyse dönüyor, "Bekle... hareket etme."

Parmaklarımı hâlâ onun sıcaklığının içinde tutuyorum ve o hırıltılı bir nefes yutuyor. İkinci kez kendini toparlayarak parmağını yağlıyor.

Jane bir eliyle kıcımlı sıkıyor ve diğer parmağını deliğime sokuyor -Karın kaslarım, prostatımı bulup buraya *gelme* hareketi yaparken esniyor. Damarlarımda elektrik akımları oluşturan sinir uçlarıyla dolu hassas noktayı okşuyor.

Burnumdan sert nefes alıyorum, tendonlarım boynumu geriyor. *Lanet olsun* Klitorisini parmaklıyorum ve kalçaları titriyor.

Zevk çılgılığı içimde dalgalanıyor.

"Jane," diyorum dişlerimi sıkarak. Sikimin başı şişmişti. İçine girmeye hazır ve orada ne kadar uzun kalırsa ellerine o kadar çok kramp girecek.

Bileğini çektim ve çekmeceye uzandım. Ve bir prostat masaj aleti aldım. Henüz üzerimde bir oyuncak kullanmamıştı ve gözleri binlerce *evetle* parlıyordu.

Jane parmağını çekiyor ve ben onu tekrar aşağı itiyorum. Kıpırdanıyor ve ben sabah ışığında onun tüm güzel bedenini içime çekiyorum.

Sikeyim. "Vücudunu seviyorum." Yanakları kızarıyor.

Daha yakına eğilip dikleşmiş meme ucunu emiyorum, sıcak öpücüklerimi geniş kalçasından, karnından ve yumuşak uyluğundan aşağıya doğru takip ediyorum. Dilim klitorisinin üzerinde geziniyor ve o da kıvranıyor. "*Tanrım, Thatcher.*"

Hızlı hareketler, duraklama yok - tekrar oturuyorum ve kalçalarını tekrar kavriyorum. Ereksiyonumu ateşinin içine sokmamı izlerken ağzından sürekli bir nefes çıkıyor.

O benim.

Sallanıyorum, sadece yarısına kadar giriyorum ve bacakları titriyor, başı geriye düşüyor.

Daha yüksek bir zevk çılgılığı atıyor ve ben de yavaşça girip çıkıyorum, asla dört inçten daha derine inmiyorum. Başparmağımı şişmiş tomurcuğunun üzerinde gezdiriyorum ve vücudumdaki her kas *yanıyor*.

Sikim tamamen yok olana kadar onu doldurmak için can atıyorum. Ama yüzündeki ifadeye bakınca, yaptığım şeyi durduramıyorum.

Yanıyor.

"Thatcher," diye boğuluyor, tamamen dönen zevke kapılmış.

Tüm vücudu kasılıyor ve sırtı güzel, dünyayı sarsan bir dorukla yükseliyor. Onunla birlikte buraya gelmemek için tüm enerjimi harcıyorum.

Jane dokunulamayacak kadar hassas, bu yüzden başparmağımı klitorisinden çekiyorum ve sikimin etrafında titreşirken itmeye devam ediyorum. Gözlerindeki saçları fırçalamadan önce dudaklarından küçük sesler çıkıyor. Bakışlarımız güçlü bir ritimde buluşuyor.

Dirseklerinin üzerinde oturuyor, ipek bluzu bükülmüş ve saçları dağınık. Tükenmiş durumda ama gözlerinde merak parıldıyor ve onu yeterince uyandırıyor. "Yapabilir miyim?" diye soruyor kurnazca, ben onu becerirken - sesi kısık ve parmakları çarşafın etrafında kıvrılıyor.

Çok seksi.

Başımı salladım ve Jane'den çıktım. Göğsüme doğru kıvrılıyor, prostat masaj aleti zaten elinde ve yağlanmış.

Hâlâ diz çökmüş haldeyken vücuduna yaklaşıyorum, bacaklarını bilerek daha yukarı çekiyor, dizlerinin arkası avuçlarımın altında kalıyor. Ağrılı bir *ihtiyaç* durumuna geri dönüyor.

Titriyor. "Ve ben... sekste müthiş olduğumu sanırdım."

Neredeyse gülümseyecektim. "Sen olabileceklerin en iyisisin, Jane." Altıma uzandığında göt deliğimde baskı hissediyorum. Nefes alıyorum ve oyuncağı yerleştirirken dikkatli davranıyor.

Oh...lanet...Tanrım.

Prostatıma karşı titreşimler sinirlerime ekstra şok dalgaları gönderiyor ve burnumdan daha sert nefesler geliyor.

Jane'i izlemek -hevesi ve heyecanı- sikimi daha da zonklatıyor. Şaftımı birkaç kez okşadım.

Masaj aletini içime yerleştirdikten sonra "Bu nasıl?" diye soruyor.

"Güzel." O şeyin etrafını her sıkıldığımda sinirlerim milyonlarca farklı şekilde geriliyor ve pazularım ve traplarım gergin, yakıcı bantlar halinde bükülüyor.

Ayak bileğinden çekerek onu yatağa daha da yaklaşıtıyorum. İsteyen bir sesle dirseklerinden çöküyor ve sağ bacağını daha yükseğe uzatarak onu uzunluğumla dolduruyorum.

Şhvani, içgüdüsel bir *ihtiyaç*.

Onu becerdim. Aminin derinliklerine. Tekrar ve tekrar. Zirveye doğru tırmanıyor. Omuzlarımdaki tutuşunu kaybediyor, parmakları kayıyor ve vücudu titriyor. Sikimin etrafında kasılıyor ve ben hiç duraksamadan orgazmına doğru sallanıyorum. Hiç ara vermeden.

Her ileri itişte kığım esniyor ve masaj aleti duyularımı çiviliyor. Görüşümde ışık patlamaları oluyor. *Lanet olsun, bir inilti boğazımı tırmalıyor.* "Jane."

"*Thatcher.*" Gözleri yaşıyor ve ben başparmağımla onları uzaklaşıtıyorum. "Daha derine," diye fısıldıyor gözleri dalgalanmaya başlarken.

Tüm vücudum titriyor, kan hücum ediyor, başım çatlıyor. Ben başka bir seviyedeyim ve o da aynı seviyede. Altına ikinci bir yastık koyarak bacaklarını daha fazla büküyorum ve kollarımı göğsüme doğru kıvrıyorum. Daha hızlı ve *daha derine batıyorum.* Gidecek hiçbir yer kalmayana kadar inşa ediyorum.

Bir itiş daha ve prostat orgazmı içimi parçalıyor. Aklımı başımdan alan bir mutluluğun içine sertçe boşalıyorum. Her saniyenin tadını çıkarıyorum, birkaç kez daha pompalıyorum ve nişanlımdan rahatça çıkıyorum.

Jane odanın ve vücudunun farkındalığını kazanıyor. Hâlâ bir tepeye tırmanıyormuş gibi nefes alıyor. "Bu... öyleydi..." Gözlerini kırıştırıyor ve oyuncağı hatırlıyor. "İhtiyacın var mı...?"

Altına uzandım ve o şeyi çıkardım. "Ben iyiyim." "İşe yaradı mı?" diye merakla soruyor.

"Tabii ki."

Jane gülümsüyor, memnun ve doymuş görünüyor.

Sonunda birlikte uzandık. Yatağın baş ucundaki çarşafların altında ve Ophelia'nın ayak bileğimin yanına tünediğini fark ediyorum. Doğrusu, bir süredir orada bizi izlediğini fark etmişim.

Şimdiye kadar, kedi izleyicilere alıştım.

Jane göğsüme dönüyor. Dudaklarımız birleşiyor ve esnmeden önce sikimi hafifçe okşuyor. Hala sabah ve tekrar uykuya dalmak üzere. Ama yorgunlukla savaşıyor.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Şakacı bir şekilde yanağımı okşadı. "Kulağa son derece harika bir fikir gibi geliyor... ama önce sana bir şey söylemem gerekiyor." Daha derin bir esnemeye savaşıyor. "Daha doğrusu, *iki* şey."

Daha yeni derin bir seks yaptık ve Jane'in rahatlamasını ve kendini uyanık tutmaya zorlamamasını tercih ederim. Ama kollarını göğsümün üzerinde kavuşturuyor ve çenesini ön koluna dayıyor.

Ve gözlerinde hafif bir endişe görüyorum. Bu da beni susmaya ve konuşmasına izin vermeye itiyor.

"Bunu nasıl karşılayacağından emin değilim," diye başlıyor.

Yüzündeki terli saçları okşuyorum. "Dene beni."

"Hep bir gün annemin kız kardeşinin yanında olduğu gibi Moffy'nin yanında olmayı hayal etmişimdir. Şimdi Farrow'la birlikte olduğu için bu teklifi genişletmeyi planlıyorum. Bunu onlar için yapmaktan başka bir şey istemem... kafan tamamen karışmış görünüyor."

"Ben değilim." Ne dediğini, neye gönderme yaptığını anlıyorum.

Rose Calloway, Daisy için taşıyıcı annelik yaptı. Kız kardeşinin çocuğunu taşıdı ve neredeyse on beş yıl önce Rose, Winona Meadows'u doğurdu.

"Maximoff'un çocuk sahibi olmasına yardım edebilmek için taşıyıcı anne mi olmak istiyorsun?" Haklı mıyım diye sordum.

"Kesinlikle." Dudaklarını yumuşatıyor. "Seninle birlikte bir gelecek inşa ettiğimiz için, Moffy ve Farrow'a söylemeden önce senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum."

Bebeklerine hamile kalacak... "Hatırladığım kadarıyla Winona genetik olarak hâlâ Daisy ve Ryke'in çocuğu, değil mi?"

"Doğru ya. Annem onu sadece taşıdı ama belli ki Maximoff ve Farrow'un yumurtaya ihtiyacı var ve ben de düşündüm ki... şey, onlara benimkini vermeye hazırım." Daha gergin görünüyor çünkü bu her şeyi değiştiriyor.

Çocuğun biyolojik annesi olacaktı. Jane'in DNA'sına, özelliklerine sahip olacaklar.

"Moffy ve Farrow *evet* bile demeyebilir," diyor Jane hızlıca, ama demelerini umduğunu görebiliyorum. "Bir şey söyle lütfen."

Sertleşmiş yüzümden hiçbir şey geçmediğini fark ediyorum ve kendimi bırakıp Jane'e daha derin bakıyorum. Onun nezaketine ve sevgisine hayranlıkla. "Sen çok güzel bir insansın. Umarım bunu biliyorsundur."

Ağlamaya başladı.

Ona sarılıyorum, başının üstünü öpüyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum ve her şeyde yanındayım." Birkaç dakika sonra gözlerini kuruyor ve tekrar bana bakıyor.

Başımı salladım. "İkinci bir şey mi?"

"Evet. Bu iyi bir haber." Yanakları bir gülümsemeyle çukurlaştı. "Moffy ve Farrow'dan önce evlenmemeye nasıl karar verdiğimizizi hatırlıyor musun?"

"Evet." *Hatırlıyorum.*

Jane spot ışıklarını en iyi arkadaşından almak istemiyor ve bunu takdir edebiliyorum. Roller tersine dönseydi ve Banks Maximoff olsaydı, önce kardeşimin evlenmesini isterdim.

Annem bana düğün tarihini sorduğunda ona gerçeği söyledim.

Bir tane yoktu ve muhtemelen *yıllarca da* olmayacaktı.

Maximoff ve Farrow her zaman uzun bir nişanlılık istemişlerdir. *İki yıl* dediler. Bu da bizim nişanımızı daha da uzatır.

Onlarca yıl bekleyebilirim ama Jane'e karım demekten başka bir şey istemem. Elimde olsa yarın onunla evlenirdim.

Dudakları bir gülümsemeyle kalkıyor. "Maximoff sırf onun yüzünden nişanımın bu kadar uzun sürmesini istemediğini söyledi. Farrow da aynı fikirde. Bu yıl evleniyorlar."

Bir saniyeliğine geriye savruldu. Duygularım kabarıyor. Gözlerim yanıyor, bunalıyorum ve bir elimi ağzıma götürüyorum. *Onunla daha erken evleneceğim.* Maximoff ve Farrow bunu Jane'e onu sevdikleri için verdiler. Herkes için her şeyden vazgeçiyor ve belki onlar için bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalmaması gerektiğini görebilirler.

"Jane," diye nefes alıyorum ve başının tepesine dokunuyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Parmaklarını hafifçe gözümün yanındaki kıvrıklıklara bastırıyor. "Görüyorum."

Birbirimize bakıyoruz, sevgimiz sel gibi akıyor.

Keşke *aşk* beni bu akşamki yemeğe kadar taşıyabilseydi. Ama kardeşlerini tanıdığım için, bir milyon kilo hayranlığı

ama yine de yeterince iyi olmazdı.

THATCHER MORETTI

Bu gecenin lojistiği doğrudan cehenneme gidebilir.

Nişanlımı çocukluk evine götürmeyi tercih ederdim. Ama ben onun koruması değilim ve hâlâ Tony'nin onun emrinde olduğu gerçeğiyle uğraşıyorum. Bir ayı kaldı. *Bir ay.*

Bu pislikten sonra, Charlie'nin ekibine transfer edilecek ve bu da Oscar'ı zor durumda bırakacak.

Ve bu bokun üstüne, Omega liderliğine terfi edecek. Tek gördüğüm bok.

Akara'nın sözlerini hatırlıyorum. *Endişelenme*, demişti.

Bu konuda endişeliyim ama ona güveniyorum. Başroldeyken -ben ve o varken- neler olduğunu daha fazla açıklardı. Şimdi bana sadece takip etmek kaldı.

Ve bu işin en kolay kısmı. Akara'yı tekrar tekrar karanlığa doğru takip ederdim.

Tony'ye karşı duyduğum kızgınlık ve nefret duygusunu bastırmak daha zor. Jane'e Cobalt Malikanesi'ne kadar eşlik edebilseydim daha kolay olurdu.

Ama ben gelmeden önce kardeşleriyle konuşmak istediğini söyledi. Bu gece beni katletmeyeceklerinden emin olmak için.

Bu yemeğe katılmak için kılıçlara, baltalara ve lanet olası bir trebuchet'e ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Kobalt İç Savaşı'na neden olmadan hayatta kalmak ana hedefim.

İşleri daha da berbat hale getirmek için garajdaki tüm arabalar gitmiş. Bu da kaldırımdaki güvenlik araçlarından birini almam gerektiği anlamına geliyor.

Kaldırırma çıktığımda art arda patlayan flaşlarla karşılaşıyorum. Gecenin karanlığında parlıyor.

Paparazzilerin sesleri birbirinin üstüne çıkıyor, duyulmak için savaşıyorlar. Arabama giderken tamamen kör olmamak için elimi gözlerime götürüyorum.

"Thatcher! Thatcher!" diye bağılıyor kanonlu tıknaz bir adam, başı omuzlarımın altında duracak kadar kısa.

"Çekil." İtmeme bir saniye kaldı. *Ona dokunmayın.* Bu yemeğe giderken tutuklanma riskini almak istemiyorum ve eğer kışının üstüne düşer ve saldırı iddiasında bulunursa, bir dava ile karşılaşacağım.

Protokolü takip edin.

Güvenlik kuralları hâlâ mevcut; mesai dışında olduğum ya da bir müşteriyle görüştüğüm için aniden ortadan kalkmıyorlar.

Beni dinlemiyor ve *tam* siyah Escalade'in yanına geldiğimde kapının önünde durup hareket ediyor. Beni engelliyor.

Öfkeyle bakıyorum.

Kamerasını kaldırıyor. "Kaç yıldır Jane Cobalt ile birliktesin?!"

Sorusu kulaklarımda bir top patlaması gibi patlıyor ve son bir dakikadır etrafımda bağırان diğerlerine odaklanmamı sağlıyor.

"Düğün ne zaman?!"

"Ona nasıl sordun?!"

"Hamile mi?!"

Buna daha sert kaşlarımı çatıyorum ve beni engelleyen bok çuvalına odaklanıyorum. "Sana ikinci kez sormayacağım. *Çekil.*"

İri yarı adam beş kez daha tıklıyor ve kornealarımı dağlıyor. Beyaz ışık görüşüme saplanıyor ve ben onu yakalayamadan yolumdan çekiliyor.

Hızlıyım. Escalade'in içine girip kapıyı kapatıyorum. Paparazzilerin izini kaybetmem yirmi dakikamı alıyor. Saate baktım. *Tam zamanında.* Trafiğe göre plan yapmışım ama keşke daha erken gelseydim. Bir şey olursa diye fazla kıpırdayacak yerim yok-

Benimle taşak geçiyor olmalısın.

Gözlerim yakıt göstergesine dikildi. *Böyle bir şey olamaz.* SFO'dan biri bu SUV'u neredeyse boş bir depoyla bırakmış. Elim direktisyona vurup en yakın benzin istasyonuna doğru yola çıkıyorum. "Lanet olası aptallar."

Kurallarımız var.

Bunlardan biri, acil bir durumda arabaları her *zaman* yakıtla dolu bırakmaktır.

Şu anda, lanet olası bir damperli kamyon seviyesinde bir krizin içindeyim. İlk Çarşamba Gecesi Yemeği'ne *geç kalmak* üzereyim ve Connor Cobalt hakkında bildiğim tek bir şey var: Ona Ryke Meadows'u hatırlatmamdan nefret ediyor.

Etkinliklere sürekli *geç* kalan biri. Ryke'ın korumasının telsizden "*Bir saat sonra geliyoruz*" gibi *bir* şey söylediğini kaç kez duyduğumu sayamıyorum bile.

Geç kalmak ailesiyle kurduğum ilişkiyi yok edebilir.

Benzin istasyonuna kadar olan üç mil boyunca hayal kırıklığımı haykırıyor ve yüksek sesle küfrediyorum. Cipi park ettiğimde kaderime zar zor razı oluyorum.

Jane bana kefil olacak ve bu istediğim son şey. Bu gecenin amacı beni savunmak olmamalı. "Omega'da birini öldüreceğim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Kardeşim hariç. Eğer bu onun başına geldiyse, hayatta kalacaktır. Belki."

Kendi kendime konuşuyorum.

Çenem sıkıştı ve içimden küfrettim. *Siktir. Lanet olsun.*

Sikeyim.

Sanırım gerginim.

Sikeyim.

Arabadan atladım ve kapıyı büyük bir *gürültüyle* kapattım. Gürültü, pompa ile çöp tenekesi arasındaki boşlukta bir şeyi harekete geçiriyor, hareket periferimde yakalanıyor.

Bunun için zamanım yok.

Ama içgüdüsel olarak, daha net bir görüntü elde etmek için değişen gölgeyi kontrol ediyorum.

Çömelip bir fare bulmayı umuyorum.

Kollarımı dizlerime dayayıp başımı eğiyorum. Tek gördüğüm kahverengi bir kürk, çöpün yanında top gibi kıvrılmış küçük bir şey.

Sonra kafası çıkıyor ve bütün midem bulanıyor.

Ne...?

Nefes ciğerlerimi hapsediyor.

Yuvarlak, mavi göz kürelerine bakıyorum. Minik kahverengi bir burun. İki dik kulak. Uzun bıyıklar ve koyu çizgili kürk. Ne bulduğumu bilecek kadar çok kedi barınağında bulundum.

Tekir bir yavru kediye bakıyorum. *Bu nasıl olabilir?* Tüm zamanların, tüm günlerin ve tüm benzin istasyonlarının dışında.

Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıyorum.

Ailemdeki diğerleri kadar dindar değilim ama inancım var. Bana deli diyebilirsiniz ama bu yavru kedinin Jane *olduğunu* hissediyorum. Ona ihtiyacım olduğunu bilen biri tarafından gönderildi. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek için buraya geldi. Sakin ol. Nefes al.

Belki de aklımı kaçıyorumdur.

Ama bu sokak köpeğini bırakıp gidemem. O yapmaz.

Avucumu uzatıp yavru kedinin bana yaklaşmasını bekliyorum. "Hey, kızım."

Minik patilerinin üzerine çömeliyor ve bana doğru sürünerek yaklaşıyor. Yanağını parmak eklemlerime dayamadan önce zar zor tereddüt ediyor. Ve ben gittim. Tam buraya. Şu anda. "Jane?" Aptal gibi sordum.

Banks beni görse kıcıyla gülerdi. Elime sokulup duruyor.

Daha derin, daha güçlü bir nefes çekiyorum. Bu o. Kimse bana aksini söyleyemez. "Siktir et." Yavru kediye nazıkçe kucağıma alıyorum. "Hadi yemeğe gidelim, Küçük Jane."

Jane beni hazırlamak için Çarşamba Gecesi Yemeği hakkında üç şey söyledi.

1. Kıyafet kuralı her şey ve hiçbir şeydir.
Kostümler kabul edilebilir. Çırılçıplak olmak da kabul edilebilir.
Kural falan yok.
2. Konuşmak bir zorunluluk değildir. İsteddiğiniz kadar konuşun ya da hiç konuşmayın. *Kural yok.*
3. Ama kurallar var. *Sadece bir tane.* Olduğun gibi gel. Kendine karşı dürüst ol. Ve her şey yerli yerine oturacaktır.

Jane'in söylediği her şeyi ciddiye aldım, bu yüzden takım elbise giymiyorum. Görevdeymişim gibi siyah pantolonumu ve siyah düğmeli bluzumu giymiyorum.

Zamanında geldim. Her yeşil ışığı yaktım. Şaşırtıcı bir şekilde, Connor ya da Rose'dan önce geldim. Ve onun ailesinin yemek masasına *kendim* olarak oturdum.

Koyu renk kot pantolon ve kırmızı flanel gömlek, göğüs cebinde şu anda uyanık ama kararsız bir kedi yavrusu-evet, bu yeni bir gelişme.

"O kesinlikle, kesinlikle gördüğüm en güzel şey." Audrey Cobalt baygınlık geçiriyor, bakışları tekir kedi yavrusuna sabitlenmiş. Jane'in kız kardeşi Ocak ayında on dört yaşına girdi ve şu anda büyükannemin sürekli izlediği PBS tarihi programlarından birinden taşınmış gibi görünüyor. Fırfırlı beyaz elbisesinin üzerine dökülen havuç turuncusu saçlarına, kurdelesinde taze güller olan bir bone takmış.

Şahin gözlüyüm. Dikkatli.

Herkesi, her şeyi algılıyorum ama özümseyecek çok şey var. Gözlerim bu gösterişli sahnede ziyafet çekiyor. Bu filmler için yapılmış.

Tiyatro için.

Tarih için.

The Phantom of the Opera ve eski kılıç kullanma zamanları için.

Benim gibi bir adama göre değil ama geri dönmeyeceğim. Geri adım atmayacağım. Ve sinmek zorunda da değilim. Sinirler geri çekiliyor.

Doğuştan demir gibi sağlam kız ve erkeklerle dolu bir odada çelik gibiyim. Yedi çift göz üzerimde.

Bir dakikalığına oturdum. Cehenneme bir dakika önceki kadar hazırım ve bin dakika sonra da hazır olacağım.

Kızarmış kaz ve altın şamdanlar masayı süslüyor. Bu yemeğin kalıntılarını hep artık kaplarında görmüşümdür. Tuhaf, yemeği parçalara ayırmadan önce görmek.

Havaya eşsiz bir aroma yayılıyor: av eti, biberiye, sarımsak, vanilya ve tütün karışımı. Yemek odasının etrafını bir kez daha hızlıca tarıyorum. Sadece Jane ve kardeşleri burada, masanın baş tarafı boş, ama ebeveynlerinin yokluğunun maksatlı olabileceğini düşünüyorum.

Charlie'ye odaklanıyorum.

Süslü bir sandalyede arkasına yaslanmış, pahalı ayakkabıları altın bir tabağın üzerinde.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, ama benim onu izlememi izliyor.

Hayranları Charlie Cobalt'ı bu ortamda görseler çılgına dönerlerdi. Gençler, sırf onu gömleksiz, mavi çiçekli bir takım elbise (terzi yapımı, muhtemelen binlerce dolarlık) ve siyah bir gerdanlık takarken görebilmek için bu evin önünde hıçkırığa hıçkırığa ağlardı.

Çoğu koruma onun derin kusurlarını, nefretini ve acısını gördü.

Jane'le çıktıkça daha fazlasını gördüm. Ama Charlie'yi gerçekten tanıyabileceğimi sanmıyorum. Çoğu kişinin tanıyacağından şüpheliyim.

Başını Audrey'e doğru eğiyor. "Aptal bir kediden daha acil meselelerimiz var."

"Affedersiniz," diye tersliyor Jane. "Bu yavru kedi aptal değil. Çok tatlı bir kız. Cebinde dinlendiğini görüyor musun? Böyle olması gerekiyordu."

Dudağım neredeyse kalkıyor. Kolumu nişanlığımın sandalyesine doladım. Ve o çok güzel görünüyor.

Her zamanki gibi.

Pastel pembe uçuşan etek, çita desenli bluz ve bebek mavisi kürk manto. Dalgalı kahverengi saçlarına yapay elmaslarla süslenmiş kedi kulakları takılmıştır.

Her zamanki gibi ama aynı zamanda farklı görünüyor. Jane parlıyor. Tepeden tırnağa coşkulu. Beni bakarken yakaladığında, pembe yanaklarına bir gülümseme yayılıyor; çilleri makyajsızken daha belirgin.

Geldiğimden beri hiç gergin görünmedi. Bir kere bile.

Onun bana olan inancı, gemimi kıyıya ulaştıran bir ışık gibi.

Charlie ayağa kalkıyor ve Jane'e bakmak için masanın üzerine eğiliyor. "Madem öyle olması gerekiyordu, neden son üç dakikadır kaçaklar için kontrol ediyorsun?"

Jane de bunu yapıyordu. Annesinin evine kaçan bir kedi yavrusu getirmediğimden emin olmak için yavru kedinin tüylerini geri çekiyordu.

Rose Calloway'in tüm evini bombalayarak kaçmasını sağlamak harika bir ilk akşam yemeği izlenimi. *Bunu düşünmemiştim.*

Çünkü Küçük Jane'in Gerçek Jane'den bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Rasyonel düşünce lanet pencereden dışarı atıldı.

"Çünkü annemin Thatcher'ı öldürmesini istemiyor." Eliot kendine bir kadeh şarap doldurur, dudaklarının arasında bir pipo vardır ve üzerinde kuyruklu, eski tarz bir palto vardır. Pipoyu ağzından çekerek daha net bir şekilde ekliyor: "Hepimiz müstakbel kayınbiraderimizin bu gece hayatta kalmasını istiyoruz."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu kadar kolay olamaz. Çektiğim her kartı hatırlıyorum. Tamamladığım her Doğruluk mu Cesaret mi sorusuna verdiğim yanıt en az bir Kobalt'ı kızdırdı.

Altı kardeşinin hepsini aynı anda hiç memnun edemedim. İmkansız gibi geliyordu.

"Kendi adına konuş," diyor Ben Eliot'a.

İşte böyle. Beklediğim tepki buydu.

Ben'in, takımının kazandığı buz hokeyi maçından kalma mor bir gözü var. Sıkı vücuduna mavi bir çevre tişörtü dar geliyor ve üzerinde şu slogan yazıyor: *fosil aptalı olma.*

"Hâlâ acıyor musun kardeşim?" Eliot soruyor.

Ben derin bir nefes verir. "*Tavşan kalbi yedi.*" Ben burada değilmışım gibi konuşuyor. Ki bu hiç iyi değil.

Tom bıçağı çeviriyor. "Kaz yemek üzereyiz."

Beckett yanındaki Ben'e bakar. "Ve sen bizden nefret etmiyorsun."

Beni mi savunuyorlar yoksa kardeşlerini daha iyi bir duyguya yönlendirmeye mi çalışıyorlar anlayamıyorum. Ama Jane'in Ben'in yanında başkaları et yediğinde genellikle iyi olduğunu söylediğini biliyorum.

"Bu farklı. Bu durum *farklı* hissettirdi," diye vurguluyor

Ben. Jane parmağını kaldırıyor. "Ben de tavşan kalbi yedim."

"Thatcher yapmasaydı sen yapmazdın. İsterse annemin büyük ve korkunç yangınlarından birinde yok olsun, umurumda değil. Bırak diri diri yansın."

İğnenin batmasını bekliyorum ama o darbe hiç gelmiyor. Sözleri kalbine ya da kafasına sıkılmış bir kurşun değil. Bu konuda hâlâ üzgün olmasına şaşırmadım bile.

On altı yaşında. O bir Cobalt. Dramatik biri ve ben burada olmaktan ve bu ailenin nasıl işlediğini anlamaktan onur duyuyorum.

Geri durmak yok. İçine atmak yok. Her şeyi ortaya dökün.

"Pippy," diye başlar Jane.

"Biraz tavşan kalbi yedi," diye tersliyor Charlie. "Aş artık bunu, Ben."

Ben sandalyesinden aniden ayağa kalkıyor. Yavru kediye ürkütmemeye dikkat ederek ben de onu takip ediyorum ve elimi uzatıyorum. "Sorun yok."

Ama Ben boş tabağına bakıyor. Dişlerini sıkıyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyor.

"Benden nefret edebilirsin," diyorum ciddiyetle. "Şu anda beni sevmene ihtiyacım yok. Ya da bundan bir yıl sonra veya on yıl sonra. Sadece hazır olduğunda, umarım bana bir şans verebilirsin."

Ben yavaşça yerine oturur. Ve sessizce, "Buradasın. Bu senin şansın."

Bu gece.

Sakın nükleer bomba atma.

Elimi göğüs cebime (yavru kediye) götürerek geri çekiliyorum ve Jane omzuma yaslanıyor. "Sana ısınacak."

Yapmasa da olur diye düşünmek çok garip.

Charlie kışını masanın kenarına dayadı. Bana dönerek aslan desenli tek bir kartı iki parmağının arasına aldı. "İşte sonuncusu."

Sonuncusu.

Bu beni çok etkiledi. Uzun süre bu oyunun hiç bitmeyeceğini düşünmüştüm. Her azaldığında desteyi doldurmaya devam edeceklerini.

Bitti artık.

Neredeyse.

Geriniyor ve kartı bana uzatıyor.

Charlie'den aldım ve ters çevirdim. Kelimeler bana bakıyordu. Onları okudum.

Ve tekrar oku.

Doğru okuduğumdan emin olmak için beş kez.

Tom sandalyesinin üstünde oturmuş sırtıyor, siyah trençkotu yerleri süpürecek kadar uzun, kumaşına kabaca dikilmiş bin bir yama var. Bir Zippo çakmağını açıp kapatıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Tüm erkek kardeşleri ve kız kardeşi biliyor. Hepsi oyunun içindeydi. Sadece Charlie değil.

Yüksek sesle okudum, "'Jane'e atıfta bulunmadan bize neden aileye ait olduğunuzu anlatın."

Bu oyunun şimdiye kadar önüme çıkardığı en zor şey olabilir.

Bu masada oturmamın sebebi Jane ama bu aileye uyum sağlamamın sebebi o olmayacak. Bunu kendi başıma yapmalıyım.

Sözlerimi tartarak kardeşlerinin her birine göz gezdiriyorum. Altısı da birbirinden çok farklı. Yıllar önce, sanırım Hales'lere, hatta Meadows'lara daha iyi uyum sağladığımı söyleyebilirdim, ama şimdi en ufak bir şüphem yok.

Olmam gereken yerdeyim. Sadece bunu ifade etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bir süre sessiz kaldım ve Beckett bakışlarımı karşıladı. Koyu kahverengi saçları geriye taranmış ve üzerinde rahat bir beyaz kazak var, deri eldivenli parmaklarının arasında sigarasından bir nefes çekiyor.

"Cevap vermek zorundasın," diyor Beckett nazikçe. Sesinde düşmanlık ya da kızgınlık belirtisi yok. Eve döndüğünde *Külkedisi'ndeki* rolünün Leo Valavanis tarafından değiştirildiğini öğrendikten sonra bile. Ancak Jane'e göre, şirket gelecek sezonun *Romeo & Juliet* prodüksiyonu için oyuncu seçmelerine başlıyor.

Beckett Romeo için yarışıyor. Leo da öyle.

Cevap vermek zorundasın.

Güçlü bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum." Ve kolumu Jane'in sandalyesinden indiriyorum ve sıfır şüphe, sıfır tereddütle ayağa kalkıyorum.

Kule yapmaktan

korkmuyorum. Hiçbir

şeyden korkmaz.

"Ben buraya aidim," diye başladım. Sonra içgüdüsel olarak ona baktım.

Jane kendinden emin bir şekilde bana gülümsüyor.

Göğsüm kabarıyor ve bir gün benim de olacağımı umduğum ailesine bakıyorum. "Ben buraya aidim," diyorum tekrar, "çünkü derinden seviyorum ve derinden hissetmeyi de öğreniyorum ve kim olduğum için özür dilemiyorum."

Jane ellerini dudaklarına götürmüş, cam gibi gözlerle bakıyor.

Devam ediyorum, "Ve günün sonunda, değer verdiğim insanlar uğruna öleceğim kişilerdir. Soru sormak yok. Savaş hattında duruyorum." *Daha fazlasını söyle. Ne hissettiğini söyle*, ben de gideyim. "Siz bir savaşçı ailesiniz, ben de bir savaşçıyım. Sadece farklı silahlarımız var. Sen kelimeleri kullanıyorsun. Ben silah kullanıyorum. Küçüklüğümde beri birileri için Spartalı bir kahraman olmak istedim. Ben buraya aidim. Başka bir yere değil."

Jane yüzünden değil. İşin özü, ben lanet bir aslanım.

Ben bir köpekbalığım.

İlk defa gerçekten onlarla aynı olduğuma inanıyorum.

Charlie tek kelime etmeden öne doğru uzandı ve elimdeki kartı aldı. Kolunu masaya doğru uzattı. Kartı Tom'un çakmağının üzerinde tutan Eliot'a uzatıyor.

Bir alev kağıdı yakar.

Bu işin sonunda onların alkışlarını ya da onaylarını isteyeceğimi düşünmüştüm. Ama burada durduğumda, bu takdire ya da onların onayına ihtiyacım olmadığını fark ettim. Kim olduğum ve neyi tamamladığım konusunda kendimi iyi hissediyorum.

"Bu kadar mı?" Charlie'ye sordum.

Başını sallıyor. "Tebrikler. Bazılarımız hâlâ senden nefret ediyor. Bazılarımız senden hoşlanıyor. Diğerlerinin umurunda bile değilsin. Yine de hâlâ buradasın."

Ben hala buradayım.

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor ve bir kez başımı sallıyorum. Oyun asla düşündüğüm gibi onları kazanmam için tasarlanmamıştı.

Sınırlarımı zorlamaları için tasarlanmamıştı. Özür dilemeyen bir özgüvene sahip olmak için. Bir savaşta hayatta kalmak için.

Ben hala buradayım.

Jane'in yanındaki koltuğuma geri döndüm ve elimi kendi elinin içine aldı. "Harikasin, farkında mısın?"

Kolumu omzuna dolamadan önce parmak eklemlerini öpüyorum ve eğilerek fısıldıyorum: "Seni seviyorum Jane Eleanor Cobalt."

Keskin nefesini duyuyorum. Tam cevap verecekti ki Tom elindeki bife bıçağıyla beni işaret etti. "Adı ne bunun?" Yavru kediyi kastediyor.

Tekirin uykusunun ortasında bir patisini uzatmasını izliyorum. "Jane genellikle kedilerine isim verecek kişiyi seçer."

Çenesini parmak eklemlerine dayıyor. "Kedilerimiz."

Kedilerimiz.

Bu bildiriye bağlıyım.

Görünüşe göre altı-şimdi *yedi-kedi* babasıyım. Bu Jane'in bana evlenme teklif etmesinden daha büyük bir şey. Bu kediler onun bebekleri ve onları benimle paylaşıyor.

Mutluluk, göğsümün içinde toplanmış olan ham duyguyla aynı stratosferde değil. Kardeşimin kedi babası olduğum için beni azarladığı zihinsel görüntüyü engelliyorum.

Jane başparmağıyla yavru kedinin başını okşuyor. "Ve birbirinizi buldunuz. Ona bir isim seçmelisin."

Ona zaten bir isim buldum ve buradaki herkes bunun için bana bok atacak. Ben de sadece "LJ" diyorum.

"LJ?" Jane bir an için kaşlarını çatır.

"Bayıldım." Audrey kapüşonunu düzeltiyor.

"Ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun, Audrey." Eliot sinsice sırıtıyor. "Lube gibi korkunç bir şey olabilir-"

Jane onun sözünü Fransızca kesti ve ben birkaç kelime tanıdım. *Küçük şeytan* anlamına gelenler.

Bir telefon görüşmesi yaptım ve bu yara bandını hemen yırtmaya karar verdim. "LJ, Küçük Jane'in kısaltması."

Tom ve Eliot kahkahalara boğulmadan önce masada sessizlik hakimdir. Ben ve Audrey yumruklarıyla masaya vurur ve neredeyse herkes ayaklarıyla yere vurur. Charlie bardağını bıçağın tersiyle tokuşturur.

Etrafımızda gürleyen, nefes alan canlı bir gürültü. "Buna bayılıyorlar," diye açıklıyor Jane bana. "Ben de öyle."

Ona sürekli hayranlık duyuyorum ve şimdi de ailesine hayranlık duyuyorum. Rose ve Connor el ele geldiklerinde daha düzenli ama düzensiz sesler yankılanıyor ve odayı dolduruyor.

Bundan sonra olanlar tarih.

Benim tarihim.

Belki de bu yemekleri hiç açıklamadılar çünkü açıklayamazsınız. Yirmi sekiz yaşındayım ama burada hiç kimse daha yaşlı ya da daha genç değil. Zaman donmuş ve

Ruhu kanatan bir duygu şarkı söyler ve çığlık atar - filozofların v e matematikçilerin özetlemekte başarısız olacağı bir deneyim.

Ben denerdim.

Ama yine de onların sırlarını mezara kadar taşımayı tercih ederim.

THATCHER MORETTI

"SKY! SKYLAR!" Bağıriyorum ve bisikletimi bırakıyorum. Zifiri karanlık suya atladım. Yüzmeden önce belime kadar sıırıslıklam olmuştum ve yüzüstü yüzen bedene ulaşıp kardeşimi ters çeviriyorum - altın kolyelerimiz takılıyor. Güçlü nabzım kulaklarımda atıyor ve onu tutarak yüzüyor ve çekiyorum. Onu çakıllı kıyıya sürüklüyorum.

Güçlü nabzım atıyor.

Kirpiklerimden aşağı su damlıyor. Onu yere yatırdım, boyunlarından zincirledim, yakın durmaya zorladım.

Atıyor.

Göğsüne

pompalıyorum.

Atıyor.

Nefesimi ağzına üflüyorum ve göğsüne baskı yapıyorum-Skylar sarsılıyor ve panik içinde kollarımı tutuyor. "Thatch!"

Gözlerim hızla açılıyor, soğuk terler üzerimi kaplıyor. Kabus, *sadece* lanet bir kabus. Kıpırdamadan duruyorum ve birkaç kez göz kırpiyorum, nabzım düzgün atıyor. *Lanet olsun bana.* Göz kırpiyorum ve uzamsal farkındalığımı topluyorum. *Jane'in yatak odasındayım.*

Bizim odamız.

Mor bir battaniyenin altında, yanımda huzur içinde uyuyor. Boynumdaki korniş ve onun boynundaki künyem dışında ikimiz de çıplağız. Sessizce komodinin üzerinden telefonumu alıp saate bakıyorum, karanlık yatak odasında ekran aydınlanırken gözlerimi kısıyorum. Saat sıfır üç yüz.

Erken. Güneş ışığı için çok erken.

Arkama yaslanıyorum, başımı yastığa koyuyorum ve bir elimi gözlerime sürüyorum. Kabuslarım hep askerlik dönemimle ilgilidir, taş ocağındaki o geceyle ilgili bir kabus gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Ben on iki, Sky on beş yaşındayken kardeşim hiç uyanmadı.

Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Mesela Mart ayının sonuna yaklaştığımızı ve Tony'nin Charlie'nin ekibine geçmesine sadece üç gün kaldığını. Ve onun Omega lideri olmasına.

Evet, bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Kalp atış hızımı yavaşlatmak için birkaç derin, ölçülü nefes alıyorum ve bir şeyin kokusunu alıyorum...

Havayı kokluyorum.

Nabzım tekrar yükseliyor ve bakışlarımı kapıya dikeyim.

Altından dumanlar yükseliyor ve odanın içine yayılıyor.

Bir saniye içinde ayağa kalktım. "Jane." İpli pantolonumu çekiştiriyorum, sonra nişanımı itiyorum. "Jane!"

İrkilerek uyandı. "Ne var, Thatcher?" Yataktan kalkıp odayı geçip dolabı açtığımda gözlerini panik kaplıyor.

"Aman Tanrım." İçeride biriken dumanı görüyor ve ben bir ayakkabı kutusunun arkasındaki yangın söndürücüyü alırken o da aceleyle külotumu ve siyah kazağımı giyiyor. Ve duvara baktı. "LUNA! UYAN!"

Onun kedileri, bizim kedilerimiz. Aklımın bir köşesinde duruyorlar.

Koşarak çıktım. Duman ikinci kat sahanlığı ve dar merdivenler boyunca kayarak gözlerimi yakıyor. Pazuma öksürüyorum ve tavan arasına doğru bağıriyorum, "MAXIMOFF! FARROW!"

Yangın onların odasından gelmiyor.

İkinci kattaki yatak odasına bir yumruk indirdim. "LUNA!" Uykusu ağırdır. Onu uyandırmak için bundan daha fazlası gerekebilirdi ama yangını durdurmak için aşağıya koştum.

Birinci kattan sıcak su akıyor. Çatlama sesleri de bunaltıcı sıcaklık kadar şiddetli ve tam bir *korku* sahnesine giriyorum. Yangın tavana yayılıyor, döşeme tahtalarını yiyor, ahşap temele saldırıyor ve tuğla duvarlara tırmanmaya çalışıyor.

Pembe koltuk alevler içinde, ama mutfak, mutfak belki de saniyeler içinde *yutuldu*. Ön kapı çıkışını koruyarak oturma odasını söndürüyorum.

"BANKALAR!" Bitişik kapıya bağıriyorum.

Kardeşim.

SFO.

Diğer evde uyuyorlar. Kapı açılır ve Donnelly neredeyse geri çekilir. "Kahretsin." Güvenliğin kanepesinde yatıyordu. Akara'nın da geceyi burada geçirdiğini hatırlıyorum. Henüz güvenli mahalleye geri taşınmadı.

Boş yangın söndürücüyü fırlatıp görevi bırakıyorum.

Bu yangını söndüremeyiz. Sallanan sandalyenin altına sinmiş gri bir kedi görüyorum, kuyruğu yanıyor. Koşup Licorice'i kaptığım gibi üzerimden ter damlıyor ve alevleri elimle söndürüyorum. Kürkü yanmış.

Donnelly burnunu siper eder ve birini bulacakmış gibi merdivenlere doğru koşar.

Ona bağıyorum, "Akara, Quinn, Banks ve Tony'yi uyandır! Onları dışarı çıkarın!" Meyan kökü pençelerini göğsümde gezdiriyor ve korkmuş kediye aşağı çekiyorum.

Donnelly öksürür, durur ve güvenlik görevlisinin konağına geri döner.

Farrow merdivenlerden aşağı koşar. "*Lanet olsun,*" diye küfreder ve yüzünü buruşturur.

Cringes.

Sıcak dayanılır gibi değil. Gözlerim dumandan yanıyor, ciğerlerim yanıyor. "Üst kata çıkmamıza iki dakikadan az kaldı!" Bağıyorum. Eğer yangın Jane, Maximoff ve Luna'ya barikat kurarsa, pencereden çıkmamız gerekecek. En iyi çıkış olan ön kapıyı gösteriyorum.

Saat ayarlandı. *İki dakikadan az kaldı.*

Farrow başını sallıyor ve kartal gözleriyle altımdaki bir şeye bakıyor. "Git."

Ona güveniyorum. Ne gördüğüne bakmak için beklemiyorum. Farrow'u bırakıp koşarak yukarı çıkıyorum. Korumak için hayatımızı verebileceğimiz insanlara geri dönüyorum.

Jane çoktan itfaiyeyle telefonda konuşmuş ve Ophelia'yı bir kedi taşıyıcısına koymuştur. Licorice'in yanmış kuyruğunu görünce gözleri açılır.

"O iyi." Onu Ophelia'nın yanına ittim.

"Toodles bende!" Maximoff sahanlıktan bağıyor, kollarında smokin bir kedi var. O kedi, Maximoff'un onu tutmasına asla izin vermez, şu an hariç. Toodles kıpırdamıyor. "Luna, hazır mısın?"

"Evet." *Thrashers* sweatshirt'ü çirkin vücudunu kaplıyor.

Jane telefonu kapatırken ben fermuarı çekiyorum. Uzaktan itfaiye sirenleri çalıyor.

Dört kedimiz kayıp.

Hızla yıkılan bir evi arayacak vaktimiz yok.

Jane gözyaşlarına boğulmak üzeredir ama kederini ve korkusunu bastırır. "Artık gitmemiz gerekiyor." Taşıyıcıyla birlikte ayağa kalkar.

"Farrow nerede?" Maximoff sorar.

"Burnunu kapat." Jane'e yerden bir tişört uzatıyorum. Luna çoktan burnunu eşofmanının içine gömmüştü.

"Thatcher, Farrow nerede?!" Maximoff çılgılık atıyor.

"Alt katta. O fi-"

Maximoff çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

Yangın merdivenleri sarmış olabilir diye Luna ve Jane'in önünde yürüyorum. Farrow çoktan aşağıya inmiş, iki patiska kedinin tüylü boyunlarını kavramıştı. Her iki elinde birer tane. "Kapı temiz!"

İki kedi kayıp.

Maximoff Farrow'un iyi olduğunu görüyor. Farrow nişanlısını değerlendiriyor ve ayrılmak için hep birlikte çalışıyoruz. Tuğla duvara yaslanarak kızların beni geçmesini sağlıyorum ve elim Jane'in kalçasında, arkadan geliyorum.

Maximoff kız kardeşini kendine yaklaştırarak Luna'yı korurken Farrow da onları hızla yanan küçük oturma odasına götürür.

Tek bir açık yol.

Elimizdeki tek şey

bu.

Öksürüyoruz ve dumanın ve ateşin yoğun, parlak sisi arasında uyanık kalıyorum ve *yanmayan* şöminede bir kara kedi görüyorum. Şöminenin üzerinde alevler aile fotoğraflarını yiyip tüketiyor.

Yeniden yönlendiriyorum.

Jane elimin yanından ayrıldığını hissediyor. "Hayır-bekle, *Thatcher!*" "Durma!" Bağırıyorum. *Beni beklemeyin.*

Maximoff onu öne çekiyor.

Ateşin içinden geçiyorum, sıcaklık göğsümü yalıyor ve düşünmüyorum. Sadece korkmuş bir Lady Macbeth'i alıp dördünün arkasından çıkıyorum.

Sokaktayız. Eski Philly konağı yanıp kül olurken güvenli bir mesafedeyiz. Alevler ikinci kat pencerelerini yalıyor.

Bizim odamız.

Bir ciğer dolusu duman öksürüyorum ve Jane Lady Macbeth'i kollarımdan çekip alıyor. Böylece bir kedi beni pençeleyip öldürmeden nefes alabiliyorum.

"Thatcher?"

Ona iyi *olduğumu* söyleyip başımı sallıyorum ve onu süpürüyorum; o *yaşıyor*,

güvende, nefes alıyor.
Ve kaotik çevreyi tarıyorum. İtfaiye araçları henüz gelmedi. Komşular

sokağa dökülüyor. Paparazziler bağılıyor, arabalarından dışarı dökülüyorlar. Bize su şişeleri fırlatıyorlar, iyi olup olmadığımızı soruyorlar ve fotoğraf ve video çekiyorlar.

Bankalar.

Kardeşimi arıyorum ama o çoktan koşarak yanıma geliyor. "SFO iyi. Herkes dışarıda." Jane ve benim aramda bir bakış attı. "Kediler mi?"

Jane bana bakıyor ve acı sonunda ona ulaşıyor - yıkılıyor, gözyaşları dökülüyor. Yüzü buruşuyor. Onu vücuduma yasladım. Midem düğümlendi, *başarısız oldum*. Tek yapabildiğim onu teselli etmek.

"Kaç tane?" Banks bana soruyor. "LJ'i bulamadık."

"Ne?" Tony son kısmı duydu ve yaklaştı. "Yavru kedi mi bıraktın?" Saçlarını geriye tarıyor, açık ön kapıya bakıyor.

Yapmazdı.

Sokağın sonuna bakıyorum. Bir saniyeliğine, döndüğümde Tony yanan konağa doğru koşuyordu. Muhtemelen çoktan ölmüş olan bir kedi kurtarmak için.

Bir şeyi kanıtlamak için.

Benden daha değerli olduğunu.

"TONY!" Homurdanıyorum.

"DUR!" O durmuyor.

"Ne yapıyor lan bu?!" Quinn bağılıyor.

"Bir kedi yavrusunu kurtarmak," diyor Banks, sesi nefesini hapsediyormuş gibi gergin.

Muhtemelen Tony'nin kapının dibinde geri çekileceğini umuyor.

Farrow koşarak yaklaşıyor. "Luna'da LJ var."

"Ne?" Jane kendini göğsümden kurtararak boğuk bir sesle konuştu.

Tony. Avazım çıktığı kadar bağırdım, "KEDİ ONDA!"

Duymuyor ve lanet olası ateşin içinde kayboluyor. Alarm içimde bir tepkiyi tetikliyor. Mikrofon için yakama dokunuyorum. *Gömleksizdim*. Ve kimse telsiz almadı. *Zaman yoktu*.

Beni ileri itmeye çalışan son bir içgüdüm var.

Yakala onu.

Refleksin beni ele geçirmesine izin veriyorum ve başının tepesine sevgiyle dokunuyorum ve eve geri koşuyorum. Güçlü nabzım kulaklarımda atıyor.

"HAYIR!" Banks çığlık atıyor.

"Yapamazsın," diye haykırıyor.

Hayatımın bir anlamı varsa, o da bu olsun: Kendini koruyamayanları korumak için tüm ruhumla çabaladım ve severken sevdim.

Burada.

Kardeşimi her zaman seveceğim.

Ve Jane, Jane'i *her* zaman seveceğim. Ölüm bunu Jane'den alamaz.

Ben.

BANKS MORETTI

İKİZİMİN PEŞİNDEN KOŞUYORUM - sanki alevlere karşı bağışıklığı varmış gibi gerçek anlamda yanan bir binaya giriyor. O benim kardeşim. Altı dakika daha büyük. Adamlarını güvende hissettirecek bir dikkat ve güvenle cehennem ateşine giriyor.

Takip ediyorum. Onu durdurmak için. Ciğerlerim alev alev yanıyor.

Akara beni yakalamadan önce kaldırıma bile ulaşamadım.

Göğsüm ve dizlerim sıcak betona çarpıyor. *Hayır, hayır, lanet olası hayır!* "Çekil üstümden!" Gıcırdayan dişlerimin arasından bağıriyorum ve Akara'ya doğru hamle yapıyorum. "Bırak lan beni!" *Biri kardeşimi durdursun.* Çenem kaldırıma gömülü, gözlerim fal taşı gibi açık. Bu sefaletle süper yapışmışım.

Ateş gece gökyüzünü aydınlatıyor, duman üstümüzde mantar gibi yükseliyor ve alevler o aptal evin her katındaki her pencereden içeri giriyor.

Öfkemi, acımı ve acımasız ıstırabımı haykırıyorum. Çırpınıyorum ve çırpınıyorum. Burnumdan sümük akıyor.

Nabzım damarlarımdan söküldü.

Akara dizini omurgama koymuş, Donnelly ve Farrow da beni yere yatırıyor. Üçü beni tutuyor. Beni kurtarmak için çünkü kardeşim öldü.

Thatcher ve benim aynı müfrezede olmamıza asla izin verilmezdi. Kardeşlerle ilgili bir askeri kural yüzünden.

Birinin ölmesi gibi talihsiz bir durumda onları bir araya getirmiyorlar. Diğerinin hayatta kalmasını sağlar. Böylece bir ebeveyn iki oğlunu aynı anda kaybetmez.

Bunu hiç anlamamıştım.

Bana aptal ya da sersem diyebilirsiniz. Ama ikiz kardeşimin ölümünden sağ çıkmak, bir metre altında olmaktan daha kötü.

Onlarla savaşıyorum. Elimdeki tek şey bu.

"Oraya giremezsin!" Akara kulağıma bağılıyor.

"Tony için ölecek," diye boğuluyorum ve kaldırıma tükürüyorum. Ama Thatcher'ı tanıyorum.

Herhangi biri için ölebilirdi.

Arkamda Jane'in acı içinde ağladığını duyuyorum ve bu ağlama sesi vücudumu kesiyor.

"Gözlerini kapat Banks," diye emrediyor Akara, sesi neredeyse çatlayarak.

İkizimin içinde olduğu evin yanışını izliyorum. Alevlerin derisini parçaladığını hissedemiyorum, sadece ruhumun bir parçası olan birini kaybetmenin acısını hissediyorum.

"Öldür beni," diye boğuluyorum.

Akara eliyle gözlerimi kapatıyor. Ve her şey kararıyor.

JANE COBALT

"YAPAMAM..." *Nefes alamıyorum.* Sokakta diz çöküyorum, kedilerimiz - sanırım Quinn ve Luna onları bir arabaya ya da komşu eve götürdüler.

Yapama
m... Ben
sadece...

Thatcher öldü. Evimiz alevler içinde. Birkaç *dakika içinde.*

"Nefes al, Janie." Moffy beni arkamdan tutuyor. Kolları beni sarıyor ve ben de can havliyle onun pazularını kavırıyorum. Sonsuz bir uçuruma düşüyormuşum ve yüzeye ulaşamıyormuşum gibi hissediyorum. Boğuluyorum ve boğuluyorum.

Evlenecektik.

O benim kocam olacaktı, ben de onun karısı.

Nefesim soluk borumda boğuluyor. "Thatcher," diye boğuluyorum.

Maximoff bana sarılıyor, burada olduğunu söylüyor. Gözyaşlarım kırık barajlar gibi yüzümden aşağı akıyor ve gözlerim dumandan daha beter yanıyor.

İtfaiye aracının geldiğini zar zor fark ettim. İtfaiyeciler yangını kontrol altına almak için hortumları açıyor ve tam konağa yaklaştıkları sırada çatı çöküyor.

Kendi kan donduran feryadımı bile duyamıyorum.

Maximoff beni kaldırıyor. Beni ateşten daha uzağa taşıyor ama acı peşimden geliyor, bir parazit gibi bana yapışıyor. Yüzümü omzuna gömüyorum ve park etmiş bir cipin arkasına geldiğimizde kusuyorum.

Dizlerime çakıllar batıyor, başka bir şey çıkmayana kadar kusuyorum, kuru kusuyorum ve Moffy durmama yardım etmeye çalışıyor. Şaşkınlıkla vücudumdaki gömleğe dokunuyorum. Bol, erkek yakalı.

Onun gömleğini giyiyorum. Ve onun künyesini.

Moffy'nin içine düştüm. Beni yakalıyor ve top gibi kıvrılıyorum. "Onu seviyorum," diye ağlıyorum. "Onu seviyorum... *Onu seviyorum.*"
En büyük pişmanlığım bunu yeterince söylememek.

JANE COBALT

Gitmesi sonsuzluk gibi geliyor.

Saniyeleri, dakikaları sayamıyorum. Geçen her an mutlak bir unutuşa uzanıyor ve ben SUV'un arkasında sakinleşiyorum.

Yola boş boş bakacak kadar, uyuşmuş ve içi boşalmış bir halde. "Janie!" Maximoff beni ayağa kaldırdı.

"Ne...?" Bakışlarını yıkılmış, yanan konağa doğru takip ediyorum. İtfaiyeciler harap olmuş yapıyı hortumla yıkarken, garaj kapısı yavaşça açılmaya başlıyor.

Bu...?

Thatcher baygın bir Tony ile ortaya çıkar. Onu kollarının arasına alır.

Ona doğru koşuyorum. Ağlayan ciğerlerime hava pompalıyorum. Kendimi bedenimin dışında hissediyorum, sanki uçuyorum ve solumda SFO korumaları Banks'in üzerindeki ağırlıklarını kaldırıyor ve o da ikiz kardeşine doğru koşuyor.

İlk Müdahale Ekipleri Tony'yi Thatcher'ın elinden alıp ambulansa götürüyorlar ve Thatcher neredeyse sendeleyerek ilerliyor, ama ben yanına geliyorum.

Belini tutuyorum.

Banks diğer tarafını tutuyor ve onu ikinci ambulansa götürüyoruz. Yüzüne ve vücuduna is bulaşmış. Sağ omzunun derisi yenmiş. Çok kötü yanmış.

Thatcher öksürüyor, "Onu öyle buldum... bir kiriş onu bayıltmış." Tony'yi garaja taşıması biraz zaman almış olmalı. Bir ciğerini kesmiş. "Ben iyiyim."

"Cehennem gibi," diyor Banks.

Tony için hayatını riske attığı için Thatcher'a kızamam. Bu onun içine işlemiş ve ona farklı bir şey yapmasını söylemek, ona daha az kim olduğunu söylemek olur. Bunun olması gerektiği için kızgınım.

Bu duruma kızgınım. Sanırım

Banks de öyle.

Thatcher ambulansın arkasına oturdu. Eli benim elimde. Sanki beni hafızasına yerleştiriyormuş gibi bakışlarımı yakalıyor.

Tekrar tekrar ağlıyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum. Bir yere gitme. *Lütfen.*"

"Yapmayacağım." Bana sarılmak için yaklaşıyor ama üçüncü derece yanıklarıyla buna izin vermiyorum. Onu incitmek istemiyorum.

"Hayır. Hastaneye gitmen gerek." Bir sağlık görevlisini işaret ediyorum ama elimi onunkinin içinde tutuyorum.

Ciddi gözlerine ışık dokunuyor.

Banks ona homurdanır. "Sen lanet olası bir gabbadostsun. Şu anda kışını tekmelemek ve sana sarılmak istiyorum."

Thatcher hafifçe öksürerek, "Yapmak zorundaydım," dedi. "Tony aileden biri."

"Evet, hepimiz ondan çok senin yasını tutardık."

Thatcher başını sallar. "Onun için kendimi kötü hissetmeme neden oluyorsun, Banks." Birden öksürük krizine girerek iki büküm olur.

Gitmemiz gerek.

Farrow göğsüne astığı sağlık çantasıyla koşarak yanımıza geliyor. "Tony hayatta ve bilinci yerinde." Thatcher'ı süpürüyor. "Kaldır kışını da ambulansa bin Moretti."

Doğruldu, öksürüğü bitmişti ve biz de ona yardım etmek üzereydik. Ama başını eğip yanağımdan öpüyor, dudakları kulağıma değiyor ve fısıldıyor: "Seni seviyorum. Her zaman, her zaman."

Kalbim kabarıyor. "Seni bırakmayacağım." "Güzel. Gitmeni istemiyorum."

Onun hemen arkasından ambulansa bindim. Her vuruşta bakışlarımızı kaçırıyoruz.

Hâlâ burada.

THATCHER MORETTI

ONA CEHENNEMİ YAŞATTIM. Kardeşime cehennemi yaşattım ve onları o cehennemin içine sürüklediğim için nefret ediyorum. Katlandıkları şeyin duman solumaktan ve üçüncü derece yanıklardan daha kötü olduğunu çok iyi anlıyorum.

Philly General'da bana ağır geliyor.

Hastane odasında ayaktayım, serum standımı tutuyorum. Yatağı terk ediyorum. Oturamıyorum. Bir hemşire yanığıma pansuman yaparken, sağ omzuma nemli, steril gazlı bez uygularken zaten saatlerce hareketsiz kalmak zorunda kaldım. Deri nakline ihtiyacım olmadığı için şanslıyım.

Bir göğüs röntgeni çekildi, sonuçlar normaldi ve şimdi dumanın akciğerlerime verebileceği zarar için gözlem altındayım. Farrow, "Gecikmiş akciğer hasarı ihtimaline karşı ekstra önlem. İkinci bir göğüs röntgeni isteyebilirim."

Gece burada kalmam gerekiyor.

Ona cehennemi yaşattın, Thatcher.

Odayı geçiyorum, serum tekerlekleri yuvarlanırken gıcırıyor. Hasta büzgülü pantolonu belime kadar iniyor.

"Perişan görünüyorsun," diyor Jane usulca, elinde boş bir strafor bardakla. Banks az önce koridorun sonundaki makineden daha fazla kahve almak için çıktı. Yanımda bir tek o var ve hâlâ kalçalarına kadar sarkan siyah kazağını giyiyor.

Bana yangının onun dolabını yaktığını hatırlatıyor. Ve tüm eşyalarını.

Gitti.

Ona doğru yürüyorum.

Jane sanki hayatının en kötü gecelerinden birini yaşamamış gibi odanın ortasında öylece durmaktadır.

Benim hatam.

Benim hatam.

Onun önünde durdum.

"Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Boğazım çizik içinde, sesim kesilmekten kısılmış ve omzum ağrıyor ama bu acı zihnimde çok gerilere itilmiş durumda. Kutulandı ve pakatlandı.

Başımı salladım. "Hayır." Başımı sallamaya devam ediyorum, yaptığım şeye üzülüyorum. "Her zaman bir şekilde bana haksızlık ettiğini söylüyorsun, ama bu gece kendimi..." Bir taş yutuyorum, kan çanağına dönmüş gözlerim alev alev yanıyor ve doluyor. "Seni lanet olası kurtların önüne atmışım gibi hissediyorum ve sen daha iyisini hak ediyordun." Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözyaşlarım çenemden kayarak yüzümden aşağı süzülüyor.

Jane fincanı hızla tepsinin üzerine koyuyor ve ben de onun odanın köşesine doğru yürüyüşünü izliyorum. Bir tabureyi sürüklüyor ve yukarı tırmanıyor. Bir ayak daha uzun, tam benim boyuma erişiyor.

Daha güçlü nefes alıyorum.

Göz göze geliyoruz ve küçük elleri çenemde sabit durmadan önce yüzümdeki ıslak çizgileri fırçalıyor. "*Sana* delicesine aşık oldum." Güçlü mavi gözleri yaşlarla doluyor ve o "Ve benim tanıdığım *sen*, sarsılmaz bir güç, direnç ve Güney Philly cesaretine sahipsin ve her gün benim için ve *senin* gücüne, direncine ve cesaretine ihtiyaç duyan diğer insanlar için hayatını riske atıyorsun." derken ıslak yanağını tutuyorum.

Neredeyse başımı tekrar sallayacaktım çünkü hâlâ onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum.

Elimi yavaşça atan kalbinin üstüne koyuyorum ve gözyaşlarıyla dolu bakışlarının derinliklerine bakıyorum. "Sen benim görevimsin. Kalbim ve sen her şeyden önce gelersin."

"Bu gece beni ikinci ya da üçüncü sıraya koyduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Yapmadın, Thatcher. Güvendeydim." Çenemi daha sıkı kavriyor. "Tüm hayatın başkalarına hizmet üzerine kurulu. Ben farklı olmak istemiyorum. Farklılığa ihtiyacım yok. Sana tam olarak olduğun gibi ihtiyacım var, tıpkı senin beni tam olarak olduğum gibi sevdiğin gibi."

Bana çarpıyor. Tek kelime yok. Ben onun yüzünü siliyorum, o da benimkini.

Ve o anda, taşımaya hazır olduğum yedi tonluk suçluluk duygusundan

kurtuldum. Nefeslerimiz ağırlaştı ve sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Parmaklarını

Ben öpücüğü derinleştirirken saçlarımı sarıyor. Şehvetli ve yavaş, beni ona, onu da bana bağlayan duyguları ortaya çıkarıyor.

SFO hastane odama doluştuğunda ayrıldık. Hepsi nasıl olduğumu soruyor, ben de "iyiyim" diyorum. Kahveler elden ele dolaştı.

Kürdan dişlerinin arasında, Banks yaklaşıyor ve *sen benim kardeşimsin* diyen bir bakış paylaşıyoruz. *Seni seviyorum*. Basit ve sessiz.

Birbirimizin anlaması için fazla bir şey söylememize gerek kalmadı.

Ağırlık gidiyor ve Banks geçerken pantolonumu indirip çıplak kıcıma şaplak atıyor. "İyi görünüyorsun, Cinderella."

Ağzımda bir gülümseme gölgesi oynuyor.

Odanın yarısı gülüyor. Aletime bakmamaya çalışan Jane'in boynu kızarıyor ve pantolonumu belimde gevşekçe kaldırdıktan sonra dudaklarını birbirine yaklaştırıp kasıklarına bir bakış atmaya cesaret ediyor.

Yanında durup fısıldıyorum, "Bu senin."

Isındı. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar," diye onaylıyorum.

Jane gülümseyerek kahvesini yudumlar. "Burayı seviyorum." Hâlâ taburenin üzerinde, etrafta toplanan SFO korumalarını ve Maximoff'u inceliyor. "Sen ve Banks güzel bir manzaraya sahipsiniz."

Dudağım kalkmak istiyor.

Oda sessizleştikçe ve herkes birbirine baktıkça ruh hali hafif ama gergin.

Ekip olarak ve müşterilerimizle pek çok şey yaşadık ama koca bir evi kül eden bir yangın, birlikte geçtiğimiz yeni bir arazi.

Akara ortaya doğru adım atar. Parmaklarını avucunun içinde şıklatır. "Halletmemiz gereken çok şey var." Bu hazırlıksız güvenlik toplantısına Jane ve Maximoff'u da dahil ediyor. "İlk olarak, sorular için kürsüyü açıyorum."

Bende bir tane var. "Yangının sebebi hakkında bir bilgi var mı?"

"Elektrik mi?" Donnelly banyo kapısına yaslanır.

"Eski bir ev," diye onaylıyor Oscar, mini bir kutu Pringles yerken.

"Mutfak aletleri sigortayı attırmış olabilir."

Quinn bir sandalyede öne doğru eğiliyor. "Yangın alarmı neden çalmadı?"

Maximoff kaskatı kesilir ve yere sertçe bakar ve herkes sessizleşir. Bu soru sinirime dokundu. Alarmı da tekrar kontrol etmeliydim.

Hepimiz orada sevdiğimiz ve ilgilendiğimiz insanlarla birlikte yaşadık ama geri dönmeyiz. Elimizdeki tek şey ilerlemek. Ve ben de buna kapıldım.

Farrow kolunu nişanlısının beline dolamış. "Piller oldukça yeniydi."

Banks omzunu kaldırarak, "Yangın alarmları bazen arızalanır," diyor. "Bu o kadar da nadir bir durum değil."

"Evet." Jane kararlılıkla başını sallıyor. Gözlerimi Akara'ya dikiyorum.

Kaşları çatılmış, endişeli görünüyor. "Polis bir soruşturma başlatıyor, çocuklar. Kundaklama ihtimalini göz ardı etmiyorlar."

Okyanusun dibine vuran halterler gibi odayı dağıtır.

Elimi tıraşsız çenemde gezdirip serum kordonlarımı çekiştiriyorum. Onları çözüyorum. "Güvenlik kaydı var mı?"

"Hasarlı."

Jane kaşlarını çatıyor. "Ama yine de potansiyel olarak elektrikli olabilir mi?"

"Evet," diyor Akara. "Muhtemelen öyle, ama polis raporuna kadar emin olamayacağız." Etrafına bakınıyor. "Başka sorunuz var mı?"

Oscar elini kaldırır. "Şuradaki favori doktorumuz" -gözlerini deviren Farrow'u işaret ediyor- "Tony'nin yarın tekrar göreve dönmek istediğini söyledi. Bu gerçekleşecek mi?"

Boğazımın arkasından gelen sert bir öksürüğü yutuyorum. Gerçek şu ki, daha önce Tony ile karşılaşmıştım. Göğüs röntgeni için birlikte bekliyorduk.

Sessizdim.

"Teşekkürler" diyene kadar sessizdi. Curt. Tam üstüne bastın, ben de cevap olarak başımı salladım.

Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Daha azıyla da idare edebilirdim.

Yangından önce Jane'in koruması olarak sadece üç günü kalmıştı. Yarın geri dönmek istediğini biliyor muydum, böylece onun detaylarını bitirebilirdi?

Tabii ki hayır.

Ona bir şey söyledim. *Siktir git* gibi.

Elim ağzıma kenetlendi. Hareketsizim. Tokmağın düşmesini bekliyorum.

"Alfa ve Epsilon ile konuştum," diyor Akara, sesi gergin. "Ve bunu hafifçe söylemek gerekirse, ipuçları Tony'nin bir müşterinin evcil hayvanı için hayatını riske atmaya istekli olduğunu takdir ediyor."

Salonun yarısı homurdanıyor, diğer yarısı ise gözlerini dünyanın dört bir yanına çeviriyor.

Gözlerimi kamaştırıyorum.

"İdeal değil," diye katılıyor Akara.

Oscar kahvesini yudumluyor. "Adamın yedi ay yoğun bakımda kalmasını dilemiyoruz. Sadece yarın dönüp dönmeyeceğini bilmek istiyoruz."

"Doktorlar Tony'ye izin verirse, göreve başlayabilir."

Donnelly, Farrow'a döner. "Onu aklıyor musun, aklamıyor musun?"

Çene kasları seğiriyor. "Tıbbi olarak çalışmasında bir sakınca yoksa, çalışmak zorundayım ve dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen yarın olacak."

Sessizlik odayı kaplıyor. Ölü hava soluyoruz.

Bu sadece benimle ilgili değil. Jane ve ben Tony ile üç gün hayatta kalabiliriz. Bu takımla, kariyerlerimizle ve geleceğimizle ilgili. Güvenlikte altın bir çağın sonuna yaklaşıyoruz.

Akara'yı lider olarak kaybediyoruz.

Üçlü Güç'te sıfır gücümüz var. Elimizdeki tek şey Akara'ydı ve Tony karar verici olarak bizi transfer edebilir. Bize ceza verebilir. Küçük ihlaller için bizi açığa alabilir ve kovabilir.

Akara bakışlarını herkese çevirir. "Tony'ye itaat etmek zorundasınız. Ona saygı duymalısınız. O sizin lideriniz."

Kimse tek kelime etmiyor.

Bakışlarımı duvara çeviriyorum.

Beceriksiz subayları savaşta takip etmek, bir müfrezeyle iki kilometre uzağa götüren ve altı saat geciktirenler - dişlerini gıcırdatıp çenesini kapatan o piyade oldum. Sonra o subay Tabur Komutanı tarafından azarlandığı için azar işittim.

Yaptım.

Ve yine çenemi kapatacağım, ama *iyi* olan memurlarla tanışırsınız. Sadece düpedüz iyidirler ve saygı da kolay gelir. Kemirmek, çeneyi sıkmak ya da homurdanarak küfretmek yok.

Akara her zaman benden daha iyi bir liderdi.

Hâlâ öyle ve onu kaybetmek, takımın gördüğü en iyi otoriteyi kaybetmek demek.

Akara elini birkaç kez siyah saçlarında gezdiriyor, daha gergin ve bir sandalyenin üzerine attığı motosiklet sırt çantasını alışını izliyoruz. Fermuarını açıyor ve katlanmış kağıtları çıkarıyor. Bize dönerek, "Bir seçeneğiniz var ve size peşinen söylüyorum, çimenler daha yeşil değil"

diyor.

Kafam karıştı.

Jane bir yudum daha kahve içerken gülümser.

O biliyor.

Maximoff da normalden daha rahat.

O biliyor.

Akara zımbalanmış kağıtları her bir korumaya verirken Jane'e fısıldıyorum, "Bana söyleyecek misin?"

"Ve sonunu mu bozayım?" Parlıyor. "Asla."

Akara yanımda durdu ve bana kalın, zımbalanmış bir deste uzattı. "Sen ve ben." Banks herkese en iyi arkadaşının Akara olduğunu söyleyecektir ama Akara'nın en iyi arkadaşı olmadığını bildiğini de söyleyecektir.

Çünkü ben Akara'nın ölüm-kalım aracıyım.

Akara'ya en yakın arkadaşımın başka bir şey demekte zorlanıyorum.

Gerçek şu ki, kimsenin benden en iyi arkadaşı olmamı istediğini varsaymaktan hoşlanmıyorum.

Ama o benimmiş gibi hissediyorum. Onun için

her şeyi yaparım. Kâğıtları aldım ve hemen

başlığını gördüm. *Kitsuwon Menkul Değerler*

A.Ş.

Bu bir sözleşme. Kendi özel güvenlik şirketini kuruyor.

"Seninki farklı," diye açıklıyor Akara. "Sen diğer adamların üstünde bir rütbe olacaksın ama benim altımda olacaksın."

Sayfayı çeviriyorum. "Olması gerektiği gibi."

Gülümsüyor ama dudakları hızla bükülüyor. Ve kimse başka bir şey söyleyemeden hepimize hitap ediyor. "Bu bir can yeleği değil. Batan bir gemi olabilir. Kitsuwon Securities, Price's Triple Shield'dan tamamen ayrı olacak ve inşa ettiğimiz tüm kaynaklar yok olacak. Güvenlik'in konutları *onlara* ait. Yetiştirdiğimiz tüm geçici personel kadrosu elimizde yok. Bu da yeni geçici personel yetiştirmemiz gerektiği anlamına geliyor. İzne ihtiyacınız olduğunda tecrübeli korumalarınız olmayacak. Sahte korumalar olduğumuz ve müşterilerimizle ilişki içinde olduğumuz söylentileri kesinlikle artacak. Maaşınız önemli ölçüde kesilecek ve henüz nerede yaşayacağınızı söyleyemem." Gergin bir nefes veriyor. "Yeni bir şirketin parçası olmanın tüm zorluklarına katlanmak zorunda kalacaksın."

Gitmeye hazırım.

Oscar etrafına bakınır. "Kimin kalemi

var?" Hepimiz gülümsüyoruz.

Mutluluk havaya çarpan şeyi kapsamaz. Bu sevinç. Coşku. Akara

gülümsemesini dizginlemeye çalışır. "Hadi ama çocuklar. Bunu bir

düşünün."

"Düşünecek ne var ki?" Farrow sakız çiğneyerek soruyor.

"Evet, patron. İhtiyacımız olan her şeyi duyduk." Donnelly kulağının arkasından bir kalem çıkardı.

Jane bana bir tükenmez kalem uzatıyor ve dönüyor, böylece kâğıtları sert bir yüzey olması için sırtına y a s l a y a b i l i y o r u m . Ve noktalı yere imzamı atıyorum.

Kalemi kardeşime veriyorum.

Hepimiz birkaç dakika içinde Kitsuwon Securities'e katıldık.

Kimse tereddüt etmiyor.

Akara bunalmış bir şekilde başını sallıyor. Başını çeviriyor. "Pekâlâ." Daha derin bir nefes alarak duygularını toparlıyor. "Şimdi müşterilerinize ne olduğunu duymak ister misiniz?"

Oscar, "Bize anlat, Kitsuwon," diyor.

"Müşteriler artık hangi özel güvenliği tutacaklarını seçebilirler. Ya benimkini ya da Triple Shield'ı. Ancak müşteri reşit değilse, ailesinin benim firmamı tutması gerekecek."

Bunu işliyorum. "Xander'a ne olacak? Omega koruması olan tek küçük o."

Maximoff, "Ailemle çoktan konuştum ve Xander'a hangi özel güvenliği kullanmayı tercih ettiğini sordular. O da Akara'nın ekibi dedi."

Banks kafasını zıplatır. "Tam isabet."

Quinn kaşlarını çatıyor. "*Yediden fazla* müşteri bu firmayı talep ederse ne olacak? Biz sadece yedi kişiyiz."

"Bu henüz bir sorun değil," diyor Akara. "Alfa ve Epsilon tarafından korunan ailelerin çoğu korumalarından memnun ve onlarla kalmaya devam edecekler."

"Hangi müşteriler yeni şirketi işe almak istiyor?" Oscar sorar. Akara Jane'e bakar.

Neşeleniyor. "Moffy ve ben Charlie, Sullivan ve Luna'nın katılacağına kesinlikle eminiz, tabii bizim dışımızda."

Donnelly kaşlarını çattı. "Beckett değil mi?"

Jane başını sallar. "Emin değilim. Charlie şu anda O'Malley'den memnun olduğunu düşünüyor."

"Kendine gelebilir Donnelly," diyor Akara, "ama o zamana kadar vermem gereken yeni ayrıntılar var." Avucuna masaj yapıyor. "İşte anlaşma, siz aptallar batan bir gemiye katılmaya karar verdiğinizden beri, Üçlü Kalkan'da Omega koruması yok. SFO *burada*." Yeri işaret ediyor.

Dudaklarım kalkıyor.

Adamlar sırtıyor. Yanımdaki Jane de öyle.

"Liderlik edecek bir güç yoksa Tony lider olamaz."

Oscar yüksek sesle alkışlıyor ve diğer iki Yale çocuğu da alkışa katılıyor. Banks yanımda saçımı karıştırıyor ve ben de daha çok ona, "Noel geç geldi beyler," diyorum.

Gülümsüyor. "Bu hediyeyi alacağım."

Akara, "Tony ikizleri Alfa liderine istediği kadar ispiyonlayabilir," diyor, "ama siz ikiniz onun için çalışmazsanız Price Thatcher ve Banks'i kovamaz."

Şok içinde neredeyse gülecektim. Bu Akara'nın beni on iki metrelik çukurdan çıkarma planıydı. Ve işe yaradı.

Odayı daha fazla alkış doldurur.

"Price'ın Tony'yi nereye yerleştireceğini bilmiyorum," diye devam ediyor Akara, "ama hepinize, şu anki müşterilerinizle kalacağınızı söyleyebilirim. Sen hariç."

Bana bakıyor.

"Jane sende."

"Ben, ne?" Gözlerimi kırpmadan sertçe bakıyorum, tekrar onun emrinde olabileceğim gerçeğini fark etmiyorum. Ekibe kazık attığım için kendimi o kadar uzun süre cezalandırmıştım ki, bana verilmesi gereken bir pozisyon gibi gelmiyordu.

Ama ben istiyorum.

Onu

istiyorum.

Varlığımın her zerresiyle.

Jane'in elleri ağzına gitti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve afallamıştı. *Bilmiyordu.* Akara, "Sen Jane'in korumasısın" diye tekrarlarlarken gözlerimiz birbirine

kenetleniyor. Bana çarptı.

Karımı koruyabilirim.

Olacağı şey bu. *Benim karım.*

Elim yanağında kayıyor, gözyaşları dökülüyor ve alnımız birbirine yaklaşıyor. Erkekler arkamızda usulca sohbet ediyor, bana ve ona bir an veriyor ve sesleri arka planda kayboluyor.

"Thatcher." Sanki bir tırmanıştaymışız gibi nefes alıyor. Göğsüm çöküyor ve genişliyor. "Jane."

"Sen benim korumamsın." Mutluluk verici gerçekliğimizi dünyaya anlatıyor.

Ona sımsıkı sarılıyorum, duygular bedenime hücum ediyor. Dalgalanarak gözlerimi yakıyor ve çok derinden, "Sen benim karım

olacaksın. Sana söz veriyorum."

Ağlamaklı bir gülümsemeyle ağlıyor ve dudakları kulağımı buluyor - yanağı sert çeneme değiyor- ve Jane Şefkatle fısıldıyor, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum ve sana ne kadar korkunç ve muazzam bir Şekilde sevdiğimi söylememe izin ver."

Jane'in kulağımın dibinde bana olan aşkını hızlı ve yavaş bir Şekilde anlatmasını dinliyorum ve gözlerimi kapatıp nefes alabiliyorum. Sanki bu dünyadaki ilk nefesimmiŐ gibi.

Güçlü duruyorum, nabzım yatıŐıyor ve ellerim onun kıvrıcık saçlarında kayboluyor. Cehennemnin içinde yaşayabilirim, ama ilk kez *sonunda* cennete ulaştım ve mutluyum ve kalıyorum. *Kalıyorum*. Bir hayat, gelecek ve aile kurmak için. Tam burada, Jane Eleanor Cobalt ile.

Sonsuza kadar.

JANE COBALT

ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE, mağazadan aldığım kedi oyuncaklarının etiketlerini koparıyorum: yeni canlı renkli fareler, birkaç tüylü doldurulmuş top ve Meadows ailesi sayesinde bir cupcake ve tek boynuzlu at doldurulmuş kedi nanesi seti.

Ve gözlerimin şimdiye kadar sevdiği en seksi, en sert ve en demir iradeli adama bir bakış atıyorum. Thatcher yeni bir kum kabı için ambalajı açıyor, yedi kedimiz onun ve benim etrafımda merakla zıplıyor.

Onlar yaklaşırken bıçağı dikkatli kullanıyor.

Gülümsüyorum ama sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum. Yangından bu yana sadece iki gün geçti ve hepimiz hala parçaları topluyoruz.

Ona doğru daha çok dönüyorum. "Yeni bir yere karar verene kadar burada kalmanın sorun olmayacağından emin misin?" Aceleyle ekliyorum, "Sana daha önce onlarca kez sorduğumu biliyorum ve bu son olacak, sadece emin olmak istiyorum."

"Evet." Thatcher karton kutuyu yırtarak açtı. "Burada iyiyim."

Ona bakıyorum, daha da ilgimi çekiyor. Etrafına bakmıyor bile - ki etrafı *çok* pastel mavi. Fırfırlı ve sanırım şehir evindeki odamdan tamamen farklı değil.

Zenginlik dışında.

Dört direkli prenses yatağının üzerinde elmas bir avize asılıdır. Yatağın tam ortasında, gül rengi bir makyaj masası, Floransa'dan el yapımı bir gardırop, mücevherli Paris biblolarıyla dolu raflar ve maaşından daha pahalı olan bir giyinme perdesinin üzerine serpiştirilmiş boaları ve tuhaf kostümleri unutmamak gerekir.

Ben iğrenç derecede zenginim.

Bunca zamandır öyleydim. Ama şimdi, benimle birlikte genç odamda kalırken bu lükse dalmış durumda. Tam da büyüdüğüm yerde.

Kobalt Malikanesi şimdilik geçici evimiz.

İkimiz de ailem ve en küçük erkek ve kız kardeşlerimle birlikte yaşamayı düşünmüyorduk ama Thatcher, kalıcı bir yer bulana kadar güvenli mahallede "post-up" yapmanın daha güvenli olduğunu kabul etti.

Sessizliğime karşılık bana bakıyor. "Bu anlaşmadan memnun musun?"

"Burada seninle olmak garip, ama belki de bunun nedeni senin benim geleceğim olman ve bu odanın tamamen nostaljik olmasıdır. Ve şimdiki zamanımız kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyor."

Dudağı neredeyse yükseliyor. "Hediyemiz zaten duruyor."

Daha fazla gülümsüyorum. "Tüm kalbimle katılıyorum. Hiç düşmedik." Kum kabını kolaylıkla kurmasını izledim. Ailemin birkaç tane eski kum kabı vardı ama yedi kedi için daha fazlasına ihtiyacımız vardı.

Eğer çok düşünürsem, ateşin mide bulandırıcı sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum.

Thatcher, Farrow, Maximoff, Luna ve ben, konaktaki her şeyimizi kaybettik. Dün olay yerine gittik ve enkazda yürüdük. Geride is ve kömürleşmiş tuğlalar kalmıştı.

Her şeye yeniden başlayabilecek imkânlara sahip olduğum için şanslıyım ama tabii ki duygusal şeylerimi kaybettim. Telefonumda hiç saklamadığım veya bulutta yedeklemediğim (güvenlik amacıyla) çerçeveli fotoğraflar, Thatcher'ın bana yazdığı tüm Post-it notları, annemin FanCon turundan sonra bana hediye ettiği kalın topuklu ayakkabılar ve çok daha fazlası.

Ama Thatcher burada olduğu için ve başka kimse zarar görmediği için kendimi son derece minnettar hissediyorum. Sonuçta tüm maddi unsurlar çok daha az önemli ve gereksiz görünüyor.

"Hazır mısın?" Thatcher sorar.

Aceleyle hareket ediyorduk. Gitmemiz gereken bir yer var.

"Neredeyse." Kesilen etiketleri bir çöp kutusuna atıyorum ve bir kedi taşıyıcısının yanına çömeliyorum. "Gitmeden önce senin için bir şeyim var."

Şaşkınlığının arkamda arttığını hissedebiliyorum.

Mor tül eteğim taşıyıcının fermuarına takılıyor. "Merde," diye mırıldanıyorum ve kumaşı yırtıyorum. *Öyle de olacak.*

Thatcher aniden çömeldi. Fermuarı açmama yardım ediyor ve yanaklarım acıyor, gülümsemem yüzümü bastırıyor.

"Merci," diyorum.

Ancak taşıyıcının içinde ne olduğunu görünce yüzü çoktan düştü.

"Yangın gecesi," diye açıklıyorum, eşyayı çıkararak. "Bunu makyaj masasının üzerinde gördüm ve sen Meyankökü'nü onun yanına koymadan önce Ophelia'yla birlikte içeri soktum."

Thatcher elimden eski kütüphane kitabını alıyor. *The Outsiders*'ın kapağı yıpranmış ve isim listesini çevirip son yazılana bakarken göğsü yükseliyor.

Skylar Moretti

Thatcher benden daha azıyla başladı. Çocukluğumun geçtiği evin her yerine dağılmış eşyalarım var. Tüm hayatı bir çantadaydı ve o çanta alevler içinde kaldı.

Sadece onun için bir şeyler saklamak istedim.

Başımın üstünü öpüyor. "Teşekkür ederim, Jane." Yarım saniye gözlerini kıstı, sonra ayağa kalktı ve *Yabancılar*'ı genç kitaplığıma yerleştirdi.

Kitabı çantasına koyabilirdi ve çocukluk eşyasını benimkinin yanına koymuş olmasını çok sevdim.

Gülümsüyorum. "Şimdi hazırım."

Görkemli konaktan çıkıp Mart sonu sıcaklığına giriyoruz. Bahar bu yıl çok erken geldi ve ılıman havanın içinde yıkanıyoruz.

Elini benimkinin içine sokuyor ve çeşmenin yanına park edilmiş bebek mavisini bir Land Rover'ın yanından geçiyoruz.

Volkswagen Beetle'im yangında kurtarılamayacak kadar hasar gördü ve bu yüzden dün Thatcher'a Noel hediyesi olarak bir araba aldım ve rengini benim için o seçti.

Aracımız bence çok güzel oturuyor.

Araba yolundan iniyoruz. Her iki tarafta pembe lale ağaçları açıyor ve ben Thatcher'a bakıyorum, pazen gömleği omzundaki yanığı gizliyor.

Yara izi kalacak ama acısının azaldığını söyledi. Bu da beni rahatlatıyor. Tony, Thatcher ile aynı anda hastaneden taburcu edildi ve söylentilere göre Güvenlik Gücü Alfa'ya transfer ediliyor.

Connor Cobalt'ın koruması olacak. Benim zeki, acımasız babamın. En uzun adamları bile sonsuz derecede mikroskobik ve küçük hissettirebilen.

Her şey geride kalmışken ve önümüzde çok şey varken, hava yeni keşfedilmiş bir mutlulukla şakıyor. Mahallenin sokağına ulaşıyoruz ve çıkmaz sokağın sonundaki müzik ve seslere doğru yürüyoruz.

Yolda olan sadece biz değiliz.

Farrow ve Maximoff, Kinney Moffy'nin omuzlarına tünemiş, siyah savaş botları göğsüne vururken yola çıkarlar. Luna ve Xander'la birlikte Hale evinden ayrılırlar. Onlar da bizim gibi geçici olarak çocukluk evlerimizde ikamet etmeyi seçtiler. Yaşayacak yeni bir yer seçene kadar.

Thatcher'a ve bana gülümsüyorlar.

Luna uzun zaman önce, büyürken onun için yaptığım neon yeşili ponponu sallıyor ve Moffy, Xander ve Kinney'nin de ellerinde derme çatma ponponları olduğunu fark ediyorum.

Ağlamaklı bir gülümsemeyle gülüyorum ve gözlerinde ışık olan Thatcher'a bakıyorum. Ve bana "Bugün mutlu bir gün" diyen o oluyor.

"Öyle," diye başımı salladım.

İlerliyoruz ve Kinney'nin ağabeyine "Neden bu kadar yavaşsın? Daha hızlı yürü."

"Kaçabilirim Kinney, ama çığlık atarsın-"

"Ben *hiçbir şeyden* korkmam."

Koşarak yanımdan geçiyor ve Kinney çığlık atıyor.

Hepimiz gülüyoruz ve bu kahkahalar Thatcher'ın büyük İtalyan-Amerikan ailesinin, benimkilerin -ebeveynler, kardeşler, teyzeler, amcalar ve kuzenler- arasında bulunduğu kalabalık çıkmaz sokağa karışıyor. Ayrıca, Omega korumaları da arkadaş olarak burada. Hamburger ve cheesesteak ızgaraları, parlak mavi gökyüzüne akan müzik. Biralar soğutuluyor ve yudumlanıyor.

Girişimizde dönüp gülümsüyorlar.

Bu bizim nişan partimiz.

Thatcher ve ben bir kez daha hazırlanma bakışları atıyoruz. Etrafta dolaşıp onun ve benim tüm akrabalarımızı selamlıyoruz. Annem ve babam bizi tebrik ediyor, annem şiddetle inkâr etse de ikisi de gözyaşlarına boğulmak üzere ve babam bana ondan daha hızlı olduğumu söylüyor. Sevgiyi kabul etmek için. Herhangi bir konuda en iyi ikinci olduğunu nadiren kabul eder, bu yüzden sözleri kalbimi şişiriyor.

Thatcher'ın annesini, üvey annesini ve büyükannesini sıkıca kucaklıyorum, onlar da yanağımdan öpüyorlar. Hatta Coronado'dan gelen ve Navy Seal acemilerini eğiten babasıyla bile tanışıyorum.

Thatcher'a sarılıyor ve onlar birbirlerine yetişirken küçük kız kardeşimi tatlı masasında, dantelli bir şemsiyeyle güneşi açık teninden korurken buluyorum.

Masanın sonuna yakın bir yerde Winona ve Sulli kahkahalara boğuluyor, burunlarına ve yanaklarına cupcake kreması bulaşıyor. Gülümsüyorum. Bu gerçek bir parti değil.

Ta ki Meadows kardeşler birbirlerinin suratına kek fırlatana kadar.

Ellerini sıkıtiğında Audrey pembe ponponu ve şemsiyeyi düşürüyor. Aşağı yukarı zıplıyoruz ve birbirimize "Güzel, muhteşem, büyüleyici" diye sesleniyoruz. Birbirimizin yanaklarını öpüyoruz ve yavaşladığımızda ponponu alıp burnuna dokunuyorum.

"Bu planlı mıydı?" Ponponu kastederek merak ediyorum. Kuzenlerim ve kardeşlerim için özel olarak yaptıklarımın hepsinin bugün onların elinde olduğunu hemen fark ettim.

"Evet, sensiz yeni bir mega grup sohbeti yaratmak zorunda kaldık ama her şey plana uygun gitti. *Eliot* hariç. Ponponunu bir yerlerde kaybettiğini söylüyor." Fısıldamak için yaklaşıyor, "Sanırım yıllar önce yaktı ve bunu söyleyecek cesareti yok. Özellikle de Tom'un kurdelesı yandığı için."

Tabii ki, Tom yanmış bir ponponu coşkuyla sallıyordu. Yakınlardaki Beckett ona "*ne oluyor lan*" der gibi bakıyor. Ben hardal sarısı ponponunu yanında tutarken, Charlie de kendi ponponunu zil çalıyormuş gibi havada sallamak için çaba sarf ediyor.

"Onları yine de seviyoruz," diye not ediyorum.

Gururla başını sallayarak onaylıyor ve bakışları arkama kayıyor. Nefes nefese bir iç geçiriyor. "Yemin ederim Jane, sen dünyanın en şanslı kızsın. Onun gibi bir güzelliğe sahip olduğun için. Gitmesine asla izin verme."

Kız kardeşimin Thatcher'a olan sevgisi kalbimde yükselen bir dalga ve onun yaklaştığını görmek için dönüyorum.

Bir elinde iki bira şişesi. Durup içkileri bana uzatırken bile cesur ve sessiz hâkimiyeti beni cezbediyor.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı birleştirdim ve kızardım. Thatcher Moretti'nin yanında hep kızaracağım. Gözleriyle buluşmak için boynumu daha fazla eğiyorum ve garip bir nedenle onu selamlıyorum. "Thatcher."

"Jane." Birasını yudumluyor ve daha fazla konuşmadan elimi tutup beni kalabalığa doğru yönlendiriyor. Kalbim pıt pıt atıyor. Gülümsemem azalmıyor.

Herkes dans ediyor, zıplıyor ve biz de katılıyoruz. Beni vücudunun üzerine kaldırıyor. Bacaklarım beline dolanmış, bir elim boynunda ve onun eli de kığımın altında.

Yanımdan geçerken birasını sinsice Banks'e uzatıyor ve sonra parmaklarımı boynundan sıyrıp sol elimi tutuyor.

Ona merakla bakıyorum.

Atacı çıkarıp pembe safir bir yüzük takıyor, gözyaşı damlası kesimli yüzüğün etrafına çok renkli taşlar yerleştirilmiş.

Dudaklarım aralandı. "Nasıl yaptın...?" Yüzük sanki biri ruhumun derinliklerine dalmış ve *bununla* geri dönmüş gibi görünüyor. O kadar korkunç ki içgüdüsel olarak gözlerim sulanmaya başlıyor.

"Paris'te çocukken gittiğin bir mücevher butiği var." Yüzüme doğru savrulan bir tutam saçımı düzeltiyor.

"Sen gitmedin mi...?"

"Paris'e gittim," diye onaylıyor.

Gözlerim yerinden fırladı. "Nasıl? Ne zaman?" *Benim için*, bu yüzük için Pairs'e gitti. Hayatımın sonuna kadar ataç takmaya razı olsam da benim için ne kadar özel olacağını biliyordu.

"Şubat ayında bir gün iznim vardı," diye açıklıyor Thatcher. "Annen, kız kardeşin ve ben özel bir uçağa bindik, hayatımda yaptığım en hızlı yolculuktu ama her saniyesine değdi."

Kalbim kabarıyor ve gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Farkında mısın, sen de en az bizim kadar dramatik ve abartılı olmaya başladın."

Yanağımı okşuyor. "Burada olduğum için mutluyum."

Gözlerimin içine bakışı, kıyıya vuran dalgaları getiriyor. Sanki biri beni ruhuna katmış gibi hissediyorum.

Onu öpüyorum, hem de tüm kalbimle ve şiddetle öpüyorum. O da beni sanki bu bir son değil de başlangıçmış gibi öpüyor.

Thatcher dudaklarıma gülümsüyor.

Çenesini daha sıkı kavriyorum, gülümsemem yükseliyor.

Etrafımızda tezahüratlar ve alkışlar patlıyor, ponponlar sallanıyor, sevgi dolu yüzler ve bedenler neşe içinde zıplıyor. Thatcher ve ben biralarımızı yudumluyor, öpüşüyor ve dans ediyoruz, ben onun kollarındayım. Hepimiz çılgın, güzel, senkronize bir kaos içindeyiz.

"Seni seviyorum," artık çok sık söylüyorum.

Onun kucağından hiç ayrılmak istemiyorum, mutluluk tam burada, onun kollarında. Ve eğer buz ve ateşten birlikte kurtulacak kadar güçlüyse, her şeyden kurtulabiliriz.

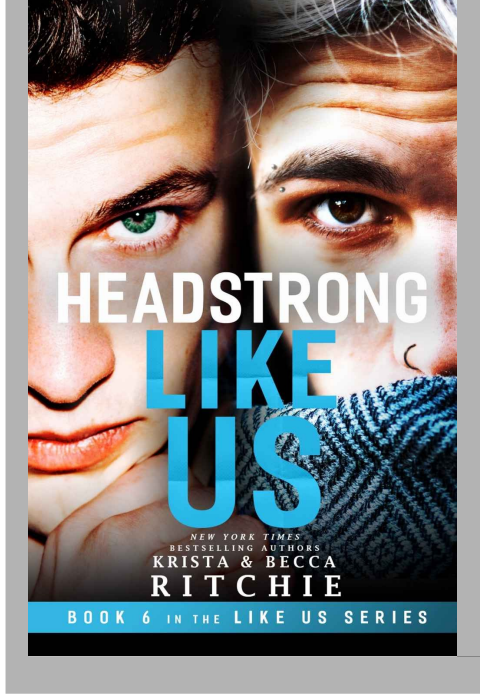
Sempre toujours.

Her zaman, her zaman.

Teşekkür ederim!

Bizim Gibi Günahkâr'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız Thatcher ve Jane'in aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz ve zamanınız varsa, lütfen kitabı satın aldığınız perakendeciye bir yorum bırakmayı düşünün! Yorumlar çok yardımcı oluyor!!! Çok teşekkürler <3

Bizim Gibi Serisinin bir sonraki kitabı için hazır mısınız?! Maximoff & Farrow'un romantizm **HEADSTRONG LIKE US** - Kitap 6'da devam ediyor. Ayrıca, Jane ve Thatcher *Headstrong Like Us'ta* yan karakterler olarak geri dönecekler, bu yüzden HEA'larından sonra bu çifte ne olduğunu görmek istiyorsanız, Like Us serisi boyunca görünecekler!

Maximoff Hale ve Farrow Keene'in düğününe davetlisiniz ve Celebrity Crush'a göre bu Amerikan prensi ve dövme korumasının töreni yüzyılın olayı olacak.

[Headstrong Like Us hakkında daha fazla bilgi edinin](#)

Daha fazla Thatcher & Jane ve Maximoff & Farrow için can mı atıyorsunuz? Bir sonraki Like Us serisi romanını beklerken, tüm ekstra içeriğimize göz atın! Tüm Like Us serisinden bonus sahneler, podcast'ler ve sahne arkası parçacıkları var - tüm favori karakterlerinizi (aşağıdakiler dahil yan karakterler!). Ve her gün yeni bir içerik yayınlanıyor. Tek. Ay! Hepsi [Patreon](#)'umuzda mevcut!

Kaydolmak, geçmişteki tüm bonus sahnelere (100.000 kelimeden fazla materyal!), podcast'lere ve ekstralara ve ayrıca ayın yeni içeriğine erişmenizi sağlar.

Bizimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız ve Thatcher & Jane'in aşkını okuduğunuz için tekrar çok teşekkür ederiz! Onların iki kitabı sonsuza dek çok değerli olacak ve

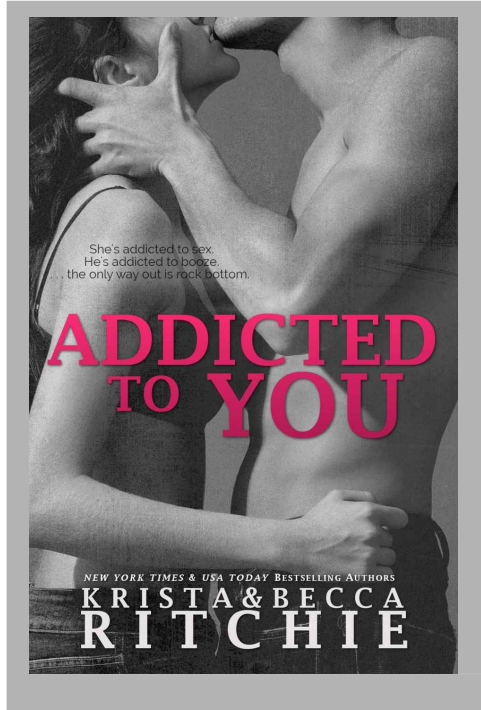
Bizim için pek çok nedenden ötürü özeller ve onları her düşündüğümüzde, birlikte, kalplerimize çok fazla sıcaklık getiriyor.

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

Ücretsiz bir kitap için Krista & Becca'nın [NEWSLETTER](#)'ına abone olun. . Yayın uyarıları için [BookBub sayfalarını](#) takip edin.

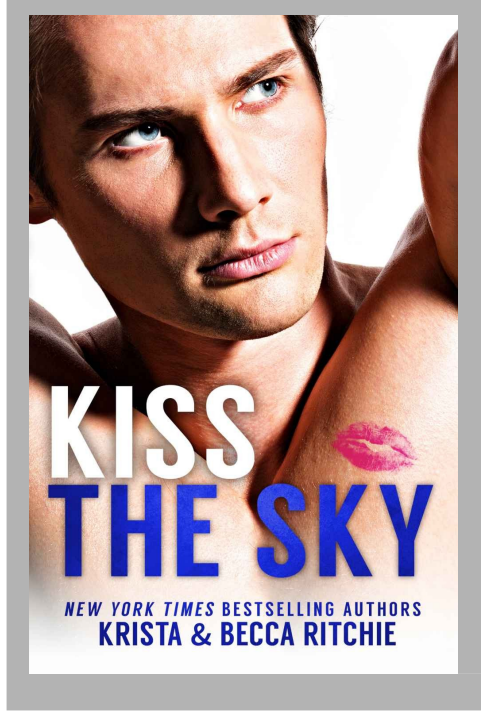
DAHA FAZLA OKUMA

Calloway Kardeşler ve ailelerinin nasıl ünlü oldukları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serisinin tamamı artık mevcut! Lily ve Loren Hale'in hikâyesine *Addicted to You* ile başlayın.

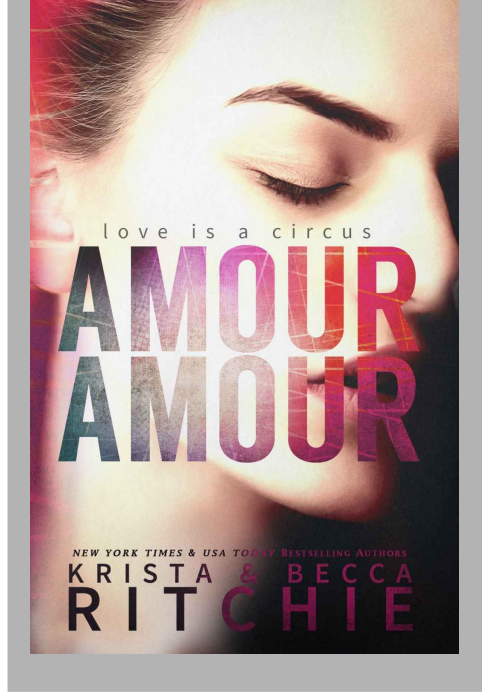
[SANA BAĞIMLI](#)

Jane'in ebeveynleri Rose Calloway ve Connor Cobalt hakkında bir şeyler okumak ister misiniz? Onların rakipler ve aşıklar arasındaki romantizmi *Gökyüzünü Öp'te* başlıyor!

GÖKYÜZÜNÜ ÖP

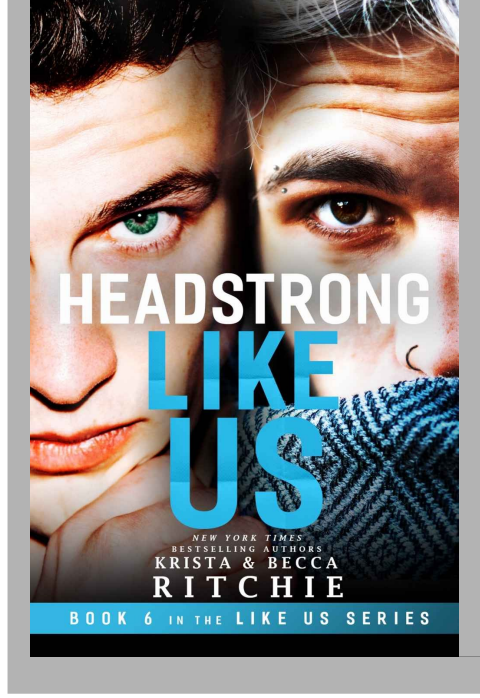
Eşsiz bir şey mi arzuluyorsunuz?! The Aerial Ethereal Universe, Vegaslı akrobatların hayallerinin peşinden koşmalarını ve çağdaş bir akrobatik sirkte aşkı bulmalarını konu alıyor. *Amour Amour* ile başlayın!

AMOUR AMOUR

BIZIM GIBI SERISINDE DAHA FAZLASI

Üç zengin aile ve onları koruyan seksi korumaları konu alan bu seride yeni kitaplar yolda! İşte dört gözle bekleyebilecekleriniz...

BİZİM GİBİ BAŞI DİK - KİTAP 6

MM ROMANS

Maximoff & Farrow

BİZİM GİBİ BÜYÜLEYİCİ - KİTAP 7

MM ROMANS

Oscar & Jack

BİZİM GİBİ VAHŞİLER - KİTAP 8

MFM ROMAN

Akara & Sulli & Banks

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Her

Şeye Rağmen

Thrive Bağımlısı

Bağımlı Serisi Kutu Seti

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik

Başlı Bizim Gibi

Büyüleyici

Bizim Gibi Vahşi

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

Infini

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) ziyaret edin ve [Facebook Sayfalarını](#) beğenin. Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncellemeler almak için Krista & Becca'nın [BÜLTENİNE](#) abone olun!

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:
[Patreon'umuza katılın](#)

Bizi takip edebileceğiniz diğ
er yerler: [Twitter](#) | [Pinterest](#) |
[Instagram](#)

Yayın uyarıları için [BookBub sayfamızı](#) takip edin.

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

Telaffuz Sözlüğü

Bu kitapta kullanılan İtalyanca, İtalyan göçmenler tarafından geliştirilmiş bir İtalyan-Amerikan dilidir. Tamamlanmamış bir dildir ve İtalyanca, İngilizce veya her ikisini de kullanır. Farklı İtalyanlar belirli bölgelerde farklı lehçeler konuşmaktadır ve Bizim Gibi serisinde kullanılanlar Doğu Yakası'nda öne çıkmaktadır. Kelimeler farklı topluluklarda telaffuz ve yazım açısından değişiklik gösterebilir.

braggiol': BRAAJH-oel olarak telaffuz edilir (Köken: bracciole)

che cozz'?: KAY-kaatz şeklinde telaffuz edilir (Kökeni: che cazzo fai?)

cornic': kor-neek olarak telaffuz edilir (Köken: cornicello)

gabbadost': gaa-baa-dahst olarak telaffuz edilir (Köken: capa dura/capa tosta)

mannaggia: MAA-NAA-juh olarak telaffuz edilir (Köken: male ne aggia/male ne abbia)

menzamenz: okunuşu mehnz-AA-mehnz (Kökeni: mezza mezza)

mortadafam': okunuşu moart-aa-daa-faam (Kökeni: morta da fame)

paesan': pai-ZAAN (Kökeni: paesano)

pasta vasul': okunuğu pasta-faa-ZOOL (Kökeni: pasta fagioli)

statazitt'!: okunuğu stah-tuh-ZEET (Kökeni: stai zitto) **stunad:**

okunuğu stoo-NAAD (Kökeni: stonato)

Teşekkür

Öncelikle büyükannemiz Lou'ya teşekkür etmek istiyoruz. Artık aramızda olmasa da Thatcher'ın hikayesinde onun büyük payı var. Bizimle telefonda İtalyanca kelimeler, kültür ve çocukluğu hakkında konuşarak saatler geçirdi, bunları biliyordu

Tangled Like Us ve *Sinful Like Us'a* dahil edilecektir.

Ondan önce, biz yazar olmadan önce, bize bebek battaniyeleri örerdi.

"bir gün" çocuklarımız olduğunda. Ondan önce de bize sürekli yakında öleceğini hatırlatırdı. Thatcher gibi biz de inanmadık.

Çünkü sağlıklıydı. Çünkü mutluydu. Çünkü aile ölümsüz görünme gücüne sahipti.

Bu iki kitabı hiç görememiş olsa da, o bu kitapların bir parçası. Tüm yardımları için çok minnettarız.

Hayatımızda çok güçlü biri var. Thatcher'ın dediği gibi, "*Cesur. Cesur.*

Benim dünyamı güçlü kadınlar yönetiyor ve ben onları seviyorum." Bizim için bu hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Hayatımızdaki diğer cesur, gözü pek, güçlü kadına teşekkür ederiz.

Annemize. Tüm düzenleme hünelerinin ve sürekli cesaretlendirmen için teşekkür ederiz. Sevgin yolumuzu aydınlatıyor. Hayatımızın en karanlık zamanlarında bizi tekrar ayağa kaldırdın. Kalbimizin derinliklerinden teşekkür ederiz. Teşekkür ederiz.

Kimberly, desteğin ve bu güzelliklerin seslendirilmesine yardımcı olduğun için teşekkür ederiz. Sadece minnettar değiliz, aynı zamanda tüm sesli dinleyicilerimizin de çok mutlu olduğunu biliyoruz.

Lanie, Jenn ve Shea, güçlü FB yöneticilerimiz ve gerçekten harika arkadaşlarımız. Sırf sevdiğiniz için bu kitapları tanıtmaq için yaptığınız tüm çalışmalar için teşekkür ederiz.     n ze de bayılıyoruz ve size tüm peri tozlarını ve dünyanın sunduğu sihir.

Marie, destansı Fransızca  evirilerin için teşekkür ederim. Kobaltlar senin dokunu un ve uzmanlığın olmadan aynı olmazdı ve tüm yardımların için çok m te ekkirimiz. Lily Calloway senin sihirli olduğuna ve Kobalt  mparatorluğu'na ait olduğuna kesinlikle inanırdı.

Karde imize, babamıza, teyzelerimize, amcalarımıza ve kuzenlerimize her türlü desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederiz. Aile bu romanın çok büyük bir parçası ve kendi ailemiz olmasaydı bu büyük sevgi dolu aileleri nasıl yazacağımızı bilemezdik.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, blog yazarlarına, ele tirmenlere ve Fizzle Force ve bu kitabı alan okurlar. Jane ve Thatcher'ın hikayesini okumayı seçtiğiniz için çok onur duyuyoruz. dünyada var olan hikayeler. Bizimle bu yolculuğa çıktığınız için çok teşekkür ederiz. Jane'in dediği gibi, "*Merci*."

Evrendeki tüm sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca